

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Golful pasiunii

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SHERRYL WOODS

Golful pasiunii

Traducere din limba engleză
Daniela Truția

LITERA

București
2020

capitolul 1

- Avem o idee, anunță Laila Riley de cum își făcu apariția împreună cu Connie Collins în biroul lui Jess O'Brien din hanul de la Eagle Point într-o sâmbătă seară.

Sclipirea din ochii Lailei o puse imediat în gardă pe Jess, care începu să se întrebe ce era în mintea prietenei ei.

- O să ne aresteze? întrebă ea bănuitoare.

Nu că n-ar fi fost dispusă să-și asume riscul, dar ar fi vrut să știe dinainte, ca să-și calculeze opțiunile și să aibă un plan de rezervă.

Laila zâmbi cu gura până la urechi.

- Dacă există vreo persoană interesantă care lucrează în biroul șerifului, o să cântărim și varianta asta. Dar ar însemna să scoatem iepurele din pălărie, ceea ce nimeni dintre noi nu s-ar gândi vreodată să ia în calcul, în afară de cazul când am hotărî s-o facem împreună.

- Să îndrăznesc să întreb? zise Jess.

- E vorba de întâlniri online, îi dezvălui Connie.

Lipsa de entuziasm din tonul ei sugera că fusese ideea Lailei, iar Connie se declarase de acord doar fiindcă în ultima vreme Jess fusese teribil de prost dispusă.

Numai că Jess nu era chiar atât de disperată.

- Cred că glumiți!

- Cătuși de puțin, o asigură Laila.

Jess le studie pe cele două prietene care dăduseră năvală în biroul ei într-o seară în care cele mai multe femei frumoase și inteligente ar fi trebuit să fie la o întâlnire. Connie și Laila îi erau rude prin alianță, frații lor fiind căsătoriți cu surorile lui Jess. Și toate trei erau prietene, în ciuda diferenței de vârstă.

Connie avea 41 de ani și era mama unei adolescente care de curând plecase la colegiu. Fratele ei mai mic, Jake, era însurat cu Bree, sora lui Jess. Laila avea 36 de ani și era directoarea băncii locale, precum și sora lui Trace, căsătorit cu Abby, sora mai mare a lui Jess. Jess, în vârstă de 30 de ani, era cea mai tânără dintre toate. Pare-se că toți locuitorii din Chesapeake Shores erau înrudiți cu un O'Brien într-un fel sau altul.

- OK, și acum hai să ne gândim, zise Laila, făcându-se comodă și turnându-și un pahar cu ceai din cana aflată în permanență pe biroul lui Jess. Ce faci astă-seară? Vorbesc serios, uite că stai aici în birou, când ar trebui să fii în oraș. N-am dreptate?

Jess aruncă o privire la maldărul de hârtii care trona în permanență pe biroul ei. Era cea mai neplăcută parte a muncii pe care o făcea. Începea și ea să înțeleagă că Laila avea dreptate.

- Și ție ți se pare normal? continuă Laila. Ce e în neregulă cu bărbații din orașul ăsta de suntem toate singure într-o sâmbătă seară? E clar că trebuie să ne lărgim orizontul. Să ieșim din carapace. Să nu stăm cu brațele încrucișate.

- Și să găsim niște bărbați din nu știu care colț de țară, care n-ar fi niciodată lângă noi? replică Jess. Mie, una, nu mi se pare că am face mare brânză.

- Așa mi-am zis și eu la început, răspunse Connie, făcând semn că voia și ea un pahar cu ceai.

Laila îi umplu paharul și i-l întinse.

- Dar tristul adevăr e că plictiseala m-a făcut mai deschisă la minte. Mult timp abia așteptam ca fiică-mea să crească și să meargă la colegiu, dar acum când e plecată, casa mi se pare atât de pustie, încât nu mai suport să stau în ea.

- Iar eu mă plictisesc îngrozitor de când m-am despărțit de Dave, în urmă cu trei ani, ori asta spune ceva, din moment ce întâlnirile cu el erau la fel de palpitate

ca atunci când urmărești cum crește un fir de iarbă, comentă Laila.

Își îndreptă spatele.

- Întâlnirile online sunt calea perfectă de-a schimba situația de acum. Sunt la modă. O să ne distrăm.

Jess tot nu era convinsă. Se întoarse spre Connie, pe care o știa foarte cumpătată.

- Tu chiar ești de acord cu asta?

Connie ridică din umeri.

- Păi, există unele avantaje...

- Nepotrivire geografică, repetă cu tărie Jess.

- Asta nu e o problemă, insistă Laila. E un nou serviciu local. Bărbații de prin partea locului sunt de treabă.

Jess nu putea să accepte nici ideea, nici faptul că cineva cum era Connie ar fi fost dornică, dacă nu cumva nerăbdătoare, să încerce să-și găsească un prieten online.

- Dar eu credeam... începu Jess, privind-o în ochi.

Nu-și duse gândul până la capăt. Se presupunea că n-ar fi trebuit să fie la curent cu faptul că între unchiul ei Thomas O'Brien și Connie părea să existe o atracție puternică. Frații ei, Connor și Kevin, o puseseră să jure că nu va sufla o vorbă.

- N-are importanță... oftă ea.

Connie o privi bănuitoare, dar cum părea a fi un subiect pe care nu dorea deloc să-l abordeze, își ținu gura.

Laila, care pare-se nu sesizase implicațiile momentului, reveni imediat la subiect.

- E perfect, așa-i? întrebă ea entuziasmată.

- Mai există vreun bărbat din partea locului pe care să nu-l știm deja? întrebă Jess, la fel de neîncrezătoare. Nu cumva de asta stăm aici în weekend fără să ne întâlnim cu nimeni?

- Zona nu depășește limitele orașului, admise Connie.

- Ba include și Annapolis, explică Laila, scoțând din buzunar o broșură și întinzându-i-o lui Jess. Ia uitați-vă aici: „Prânz pe malul golfului“. Nu sună minunat? Și exact asta vom face, vom lua prânzul cu cineva pe care-l

vom cunoaște abia atunci. E mai palpitant decât să aștepti să te faci remarcată la Brady's. Dacă mai stau mult pe acolo, Dillon m-a amenințat că botează un scaun de bar cu numele meu.

- Măcar va rămâne ceva de pe urma ta în Chesapeake Shores, o tachină Jess. E mult mai bine decât un tablou pe peretele băncii ăleia plicticoase a familiei tale, la care ții atât de mult.

- N-aveți decât să râdeți de mine cât poftiți, dar eu chiar cred că trebuie să facem asta, insistă Laila. Suntem femei frumoase și inteligente. Merităm să ne petrecem timpul cu niște bărbați interesanți și de succes, care să nu ne fie rude.

- Iar mie mi s-a luat să tot merg sâmbătă seara la cina de caritate de la Jake și Bree, adăugă Connie, scuturată de un fior. După plecarea lui Jenny, se așteaptă să mă tot duc acolo și să mă minunez de bebelușul lor. E tare drăgălașă, dar nu așa mă văd eu petrecându-mi serile de sâmbătă cine știe câți ani de acum încolo.

- Am avut și eu parte de astfel de cine, întări Jess, dar măcar m-au pasat de la Bree la Abby, pe urmă la Kevin și în sfârșit chiar la Connor.

- Eu n-am parte nici măcar de asemenea cine, spuse Laila. Trace și Abby se bazează pe mine să stau cu gemenele. Dacă nu mă mărit curând, probabil o să-mi ceară să mă mut la ei și să mă fac bonă cu normă întreagă.

- Tu ai o carieră, îi aminti Jess. Sunt ferm convinsă că-ți poți păstra un stil de viață independent.

- Independența e nașpa, declară Laila.

- Că bine zici, încuviință Connie. Nu că mi-aș dori ca vreun bărbat să controleze ce vreau eu să fac cu viața mea, adăugă ea pe un ton categoric. Dar ar fi plăcut să te cuibărești seara lângă cineva la gura sobei.

- Spune deschis ce vrei, o somă Jess. Vrei sex. Connie oftă.

- Nu asta vrem toate?

- Deci, facem pasul? întrebă Laila, bătând cu palma în broșură.

- Dar ce știm noi despre firma asta? nu se putu abține să întrebe Jess, deși se știa cât era de imprudentă.

- Numai ce zice în broșură, răspunse Laila, aruncând o privire pe ultima pagină. Promite discreție în alcătuirea cuplurilor, de care se va ocupa un psiholog cu experiență de ani în problemele celibatarilor. Omul ăsta a creat niște criterii, ca să se asigure că partenerii împărtășesc aceleași scopuri și aceleași valori.

Puse broșura pe masă și le privi în ochi pe cele două prietene ale ei.

- Haideți, fetelor. Ce avem de pierdut? Dacă respectivii sunt oribili, o să râdem de ei după aia, când bem un pahar la Brady's.

- Eu sunt de acord, se hotărî Connie. Jess?

Jess aruncă o privire spre hârtiile de pe birou. Tot acolo avea să le găsească.

- Ce naiba! De acord și eu.

Se întoarse, își deschise calculatorul, căută numele firmei și îl accesă.

- Frumoasă pagină, zise ea pe un ton aprobator.

- Vezi? Pare cât se poate de respectabil, sublinie Connie.

- Mie îmi place și poza, zise Laila. Cred că a fost făcută chiar pe Shore Road. Uitați-vă la cheiul pescarilor, acolo în stânga.

- Nu ți-e teamă că am putea fi cuplate cu vreun bărbat pe care-l știm, dacă nu cumva cu unul cu care ne-am mai întâlnit deja? întrebă Jess. Ar fi umilitor.

- Sau poate acum îl vom putea vedea în altă lumină, răspunse Connie cu o figură gânditoare. În definitiv, dacă un expert va spune că ne potrivim, poate că noi am fost de vină că l-am desconsiderat.

- Sau poate că un expert nu-i chiar așa deștept, interveni Jess.

Cu toate acestea, când pe monitor apăru formularul de înscriere, se apucă să-l completeze prima. Se luptă puțin cu tentația de a da date false, doar ca să vadă ce se întâmplă, dar Connie și Laila nu-i dădură voie.

- Trebuie să iei treaba asta în serios, o dojeni Connie.

- Adică ne așteptăm ca un calculator și un așa-zis expert să realizeze ceea ce n-am reușit noi, replică Jess. Și vreți să iau totul în serios?

- Eu chiar fac asta, declară Connie. Pentru mine ar putea fi ultima șansă.

- Nu va fi ultima ta șansă, protestă vehement Laila. Dacă așa vezi tu lucrurile, Connie, poate ar trebui să te abții. Disperarea nu-i o atitudine înțeleaptă când vrei să cunoști un bărbat. Facem chestia asta ca să ne amuzăm și ca să avem parte de câteva prânzuri gratis. Atât și nimic mai mult. Nu trebuie să ne așteptăm la cine știe ce. Ne interesează doar să ne distrăm.

Jess încuviință din cap. Connie nu părea pe deplin convinsă. Totuși, după ce Jess completează formularul, Connie o înghionti să se dea deoparte și se instalează în fața calculatorului. La urmă completează formularul și Laila.

După expedierea ultimului formular, schimbă o privire între ele.

- Simt nevoia să beau ceva, zise Jess.

- Și eu, îi ținu isonul Laila.

Connie încuviință din cap.

- Eu cred că o să-mi torn o porție dublă.

Unul dintre puținele lucruri care nu se schimbaseră după ce Jake se căsătorise cu Bree era faptul că el, Mack Franklin și Will Lincoln continuau să ia zilnic prânzul împreună la localul lui Sally. Adoptaseră acest obicei pe vremea când Jake avusese nevoie de sprijinul lor, după despărțirea de Bree cu câțiva ani în urmă. Acum că cei doi erau iarăși împreună și aveau o căsnicie fericită, tradiția prânzului devenise o ocazie pentru cei trei

prieteni să păstreze legătura. Will se bizuia pe acești doi amici ai lui chiar mai mult decât își dădea seama.

Ca psiholog, Will își petrecea ziua ascultându-i pe alții cum vorbeau despre problemele lor, în timp ce el nu-i avea decât pe Jake și Mack ca să-i asculte păsul. Deși fiecare dintre ei știa aproape totul despre viața celorlalți doi, totuși Will le ascunsese un lucru: noua lui firmă, site-ul „Prânz pe malul golfului“.

Site-ul de întâlniri pe internet luase ființă ca urmare a propriilor frustrări. Petrecea prea mult timp dând sfaturi de viață celibatarilor și prea puțin ca să-și găsească și el pe cineva. Numele site-ului, care îi venise în minte în toiul unei nopți de vară, era menit să sune ironic, cel puțin pentru el. Oricât îi plăcea să se vadă cu cei doi prieteni, își spunea că de mult ar fi trebuit să înceapă să ia prânzul cu persoane îmbrăcate în rochii și care își dădeau cu parfum.

Poate că ocazional Jake mirosea a trandafiri, dar asta numai după ce își petrecea dimineața plantând tufe de trandafiri pentru vreunul dintre numeroșii lui clienți la amenajări exterioare. Nu era nici pe departe același lucru.

Totodată, Will se gândea că era timpul să renunțe la vechea lui iubire, Jess O'Brien, sora cea mică a prietenilor lui Kevin și Connor O'Brien. În decursul anilor, Jess avusese nenumărate ocazii să arate măcar un strop de interes pentru persoana lui Will, numai că ea îl tratase ca pe un frate mai mare și deosebit de plicticos.

Mai mult decât atât, de când Will alesese meseria de psiholog, Jess îl acuza mereu că o privește ca pe o pacientă suferind de ADHD¹. Nu avea deloc încredere când el îi acorda atenție, așteptându-se s-o trateze ca pe un studiu de caz pentru profesia lui. Oricât insistase Will că lucrurile nu stăteau așa, Jess nu renunțase la acea convingere ridicolă. Și cum veneau deseori în contact,

¹ Sindromul de hiperactivitate cu deficit de atenție (n.tr.)

suspiciunile ei făceau ca de cele mai multe ori când se întâlneau, atmosfera să fie încordată și stânjenitoare.

Asta însemna că Will trebuia să-și vadă în sfârșit de viața lui, treabă deloc ușoară într-un oraș cu mai puțin de cinci mii de locuitori, în afara perioadelor când turiștii și vizitatorii de weekend năvăleau aici primăvara și vara. Firma „Prânz pe malul golfului” fusese înființată nu numai ca să umple un gol pe scena socială a orașului Chesapeake Shores, ci și ca să-l ajute să nu îmbătrânească singur.

Când le explică toate aceste lucruri lui Jake și Mack, amândoi se holbară la el de parcă i-ar fi crescut brusc coarne.

- Înființezi un site de întâlniri online? repetă Mack, parcă vrând să se convingă că auzise bine.

- Exact, răspunse Will. Dacă tu n-ai fi atât de ocupat să nu-i dai întâlniri lui Susie, te-aș încuraja să te înscrii. Ești unul dintre burlacii cei mai eligibili din oraș.

- Și vrei să te folosești chiar tu de site? întrebă Jake nedumerit. Parcă știam că te întâlnești cu o psiholoagă care și-a cumpărat o casă de vacanță aici.

- Adevărat, răspunse Will. Dar asta a fost în urmă cu doi ani. Relația n-a mers, ceea ce ai ști și tu dacă ai fi atent vreodată la ce spun.

- Dar te-ai întâlnit cu ea, insistă Jake. Doar nu vi-
sez. Iar nouă ne făceai capul mare nu care cumva să ne
dăm întâlniri.

- Ce pot să zic? Will ridică din umeri. Oricum, nici una dintre ele n-a dus la nimic.

- Presupun că ai dreptate, zise Mack într-un târziu. Susie se plânge tot timpul că în oraș nu există bărbați disponibili.

Jake abia reuși să-și stăpânească râsul.

- Ce e? întrebă Mack, încruntându-se la el.

- Credeam că te are pe tine, răspunse Jake.

- Nu ne dăm întâlniri, repetă Mack pentru a nu știu
câta oară.

- Și nici unul din voi nu pare să umble după alta, sublinie Will. Dacă mă înșel cumva și sunteți deschiși către alte opțiuni, vă puteți imediat înscrie pe site. Tu ai fost atlet și ești un reporter destul de cunoscut. Până la sfârșitul săptămânii cu siguranță îți găsesc pe cineva.

Jake îl privi fără să-i vină a crede.

- Ai deja clienți?

- Până acum, vreo treizeci, confirmă Will.

- Sunt și persoane cunoscute? întrebă Mack, apoi se încruntă. De pildă, Susie.

În tonul lui se ghicea o anumită încordare, dovadă că pentru el relația însemna mai mult decât era dispus să recunoască.

- Nu pot să spun, răspunse Will.

- Când ai înființat firma? întrebă Jake.

- Oficial, acum trei săptămâni, deși lucrez de multă vreme la criteriile după care formez cupluri. În cele din urmă, am alcătuit și am distribuit prin oraș câteva broșuri. N-aveam nici cea mai mică idee ce ar fi putut urma, dar când clienții au început să se înscrie, m-am gândit să vă spun și vouă despre site, înainte să aflați de la alții. Cineva tot se va prinde până la urmă că eu sunt psihologul profesionist amintit acolo. În definitiv, nu există prea mulți psihologi prin partea locului.

- Atunci, faci asta pentru bani? întrebă Mack, evident încercând să-i afle motivația.

Înainte de Susie, Mack nu avusese nici un fel de probleme să atragă femeile necăsătorite, astfel că nu înțelegea frustrările lui Will.

- Ar putea fi o mină de aur, sigur că da, dar nu ăsta-i scopul meu, insistă Will. Am conceput site-ul mai mult ca pe un serviciu adus comunității.

- Frumos ai mai adus-o din condei, comentă cu subînțeles Jake. Mai devreme ai recunoscut că faci asta ca să cunoști femei. Nu era de ajuns dacă veneai mai des la Brady's?

Will clătină din cap.

- În ce mă privește, tactica asta n-a funcționat.

- Dar la biserică? Am auzit că mulți bărbați cunosc femei la biserică, zise Mack. Dacă stai să te gândești, de-aș fi știut că ești așa de disperat, aș fi putut s-o rog pe Susie să-ți găsească pe cineva. Are vreo câteva prietene.

- Nu sunt disperat, protestă Will, vizibil ofensat de epitet. Gândesc în perspectivă.

Jake și Mack schimbă o privire. Apoi Jake își luă inima în dinți.

- Cum rămâne cu Jess?

Will încremeni.

- Cum să rămână?

- Întotdeauna ai fost nebun după ea, continuă Jake.

- Numai că ea nu-i nebună după mine, răspunse Will, fără să-și nege sentimentele, fiindcă oricum nu fusese în stare niciodată să le ascundă. S-o lăsăm pe Jess. Ea n-are nimic de a face cu asta.

Nici unul din prietenii lui nu părea convins, totuși abandonară subiectul.

Mack îl privi amuzat pe Will.

- Așadar, o să organizezi întâlniri de grup, cum se făceau în colegiu? Și fiecare va purta pe piept un ecuson cu numele? Sau chestii gen „Întâlniri de 60 de secunde”¹ ori „Scaunele muzicale”²? Se spune că sunt foarte distractive.

Văzând cum era luat peste picior, Will se încruntă.

- Du-te naibii!

Se ridică în picioare.

- Și acum, vă rog să mă scuzați. Mă întorc la birou, ca să mă joc de-a cuplurile.

¹ Emisiune de televiziune unde parteneri aleși la întâmplare dispun de 60 de secunde ca să decidă dacă sunt compatibili (n.tr.)

² Joc în care participanții se învârt pe un fundal muzical în jurul unui număr de scaune mai mic cu unul decât numărul lor, iar când încetează muzica, trebuie să se așeze pe câte un scaun, persoana care rămâne în picioare fiind eliminată din joc (n.tr.)

- Tu și Dolly Levi, comentă Mack cu un zâmbet larg, care arăta că nu-i părea rău pentru ce spusese mai devreme.

Will îl privi fără să înțeleagă.

- Cine?

- Din *Hello, Dolly*, filmul muzical. De curând l-am revăzut cu Susie. Dolly se ocupa de găsirea partenerilor potriviți.

Jake scoase un geamăt.

- Te rog să nu spui multor oameni că tu, care ai fost cândva un faimos sportiv în Chesapeake Shores și la colegiu, te duci să vezi filme muzicale pentru adolescente. O să-ți distrugă reputația de cel mai grozav burlac al tuturor timpurilor. O să dispari de pe lista celor cu care o fată își poate da întâlnire. De fapt, e foarte probabil ca nici o fată să nu mai vrea să se întâlnească cu tine.

- N-are nevoie de alta, interveni Will. O are pe Susie.

- Care, după cum se vede, îl învață la rele, zise Jake.

Mack se încruntă la el.

- Trebuie să-ți amintesc că soția ta pune în scenă spectacole la noul ei teatru din Chesapeake Shores, între care, dacă-mi permiți să adaug, chiar și câte unul muzical? Ai de gând să te duci să-l vezi?

Jake se strâmbă.

- Aia e obligația mea de soț, nu o alegere personală. E o mare diferență.

- Will, tu ești de acord cu asta? E vreo diferență?

- Eu nu mă bag între voi, băieți, declară categoric Will. E treaba voastră.

Avea de gând să se înapoieze la birou să vadă dacă o putea găsi pe femeia visurilor lui. Poate era chiar undeva pe aproape, deși, dacă ar fi fost așa, ar fi trebuit s-o întâlnească până acum.

Pentru prima oară de vineri încoace, Will își deschise e-mailul să vadă dacă avea noi cereri de înscriere pe site-ul „Prânz pe malul golfului“. În timpul weekendului

sosiseră vreo șase. Tocmai introdusese în calculator datele pentru trei dintre clienți când dădu cu ochii de cererile trimise de Laila, Connie și Jess. Laila și Connie, da, înțelegea, dar Jess? Cum ar fi trebuit să procedeze cu ea?

Întrucât Jess plătise înscrierea cu cartea ei de credit, deontologia profesională îi impunea lui Will să-i introducă datele în sistem și să vadă dacă criteriile lui o făceau compatibilă cu cineva. Numai că nodul din stomac îi spunea să șteargă cererea ca și cum n-ar fi fost trimisă niciodată. Nu voia să fie tocmai el acela care s-o ajute pe Jess să se plimbe la apus de soare mână în mână cu altul. Poate că într-o bună zi ea va ajunge să facă asta, dar Will nu ținea câtuși de puțin să înlesnească tocmai el asemenea întâlniri.

Se luptă cu propria conștiință zece minute bune, după care, fără nici cea mai mică tragere de inimă, introduse datele în sistem. Lăsă deoparte cu bună știință datele lui personale. Când calculatorul nu-i afișă nici o persoană compatibilă, Will râsuflă ușurat.

Se gândi să-i trimită lui Jess banii înapoi și să-i spună să revină cu o nouă cerere de înscriere, dar când să apese tasta „Trimite“, nu se îndură s-o facă.

Știa că asta se întâmpla fiindcă era mult prea dornic să-i respingă cererea din motive personale. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi studiat din nou datele peste câteva zile. Oricât de tare i-ar fi displicut ideea, îi datora lui Jess măcar atât.

Cât despre Laila și Connie, cu ele lucrurile se dovediră mult mai simple. În cazul lui Connie, îi apărură imediat trei potențiali candidați. Le trimise tuturor informații cum să ia legătura. Pentru Laila avea chiar patru posibilități. Spre uimirea lui Will, una dintre cele mai bune potriveli, bărbatul cu care ea avea cele mai multe lucruri în comun, era el însuși.

- Nici gând, murmură el.

Niciodată nu-i trecuse prin minte să-i ceară întâlnire surorii mai mici a lui Trace... și totuși, de ce nu? Poate ar fi fost cel mai bun test al criteriilor pe care le aplica. Era pentru prima oară când găsea atât de multe puncte comune între doi posibili parteneri.

Tocmai se pregătea să-i telefoneze Lailei când îi trecu prin minte că primirea succesivă a celor trei cereri de înscriere, sosite sâmbătă seara la numai câteva minute una de alta, nu putea fi o simplă coincidență. Să fi fost cumva un fel de provocare? Și cum ar reacționa Jess dacă el și-ar da întâlnire cu Laila? S-ar simți ofensată că prietenele ei își găsiseră perechea și ea nu? Ar deranja-o dacă prima întâlnire a Lailei ar fi cu el? Și oricum, de ce i-ar fi păsat lui Will, când voia să-și vadă de viața lui, așa cum își promisese că va face?

Înainte să se răzgândească, ridică receptorul și îi telefonă Lailei la bancă.

- Bună, Will. Ce mai faci? îl salută ea pe un ton prietenos.

- Poate n-o să-ți vină să crezi, dar am fost declarați compatibili de un site de întâlniri online, îi explică el, fără să-i spună că site-ul îi aparținea chiar lui.

Oricum, Laila avea să afle cât de curând.

- „Prânz pe malul golfului“? întrebă ea. Glumești! Nu mă așteptam să se întâmple atât de repede.

- Și eu sunt la fel de surprins ca tine, dar mă gândeam că am putea face o încercare. Vrei să luăm mâine prânzul împreună?

- De ce nu? răspunse ea, apoi șovăi puțin. Ești sigur că-i o idee bună?

- De ce n-ar fi? i-o întoarse Will. E clar că amândoi căutăm noi modalități de a întâlni pe cineva, iar dacă un calculator ne declară compatibili, cred că am putea măcar verifica.

- În cel mai rău caz, o să ne distrăm, nu?

- Exact. Ce zici?

- Când și unde? întrebă ea.

- Panini Bistro, la prânz? Sau ai prefera în altă parte?

- Credeam că ieși întotdeauna prânzul cu Mack și Jake, zise Laila, dovadă că rutina lui era cunoscută tuturor.

- Am decis că e vremea să renunț la rutină, explică Will.

- Atunci contează pe mine. Panini Bistro e OK. Ne vedem acolo. Trebuie să-mi pun și o garoafă roșie la ureche ca să mă recunoști? râse ea.

- Doar dacă te-ai schimbat considerabil de la masa cu familia O'Brien de acum câteva duminici. Cred că am să te recunosc, răspunse Will.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

- Poate că deocamdată ar fi bine să păstrăm secretul. Ce părere ai?

- Ți-e rușine să fii văzut cu mine, Will Lincoln? îl ta- chină ea.

- Dacă mi-ar fi, n-am merge să luăm prânzul pe Shore Road, o liniști el. Mă gândeam doar că poate ar fi bine să fim mai discreți până când ne dăm seama cu merg lucrurile. Prietenii noștri ar avea multe de zis dacă ar afla.

- Sper că nu te gândești la cineva anume? îl întreabă Laila cu subînțeles. E vorba de Jess, așa-i? Vrei ca ea să nu afle nimic?

- Nici pomeneală! protestă categoric Will. De ce i-ar păsa?

- Mă bucur că vezi lucrurile astfel, fiindcă nu mă prea pricep să ascund secrete, mai ales față de prieteni.

- Atunci, bine, spuse Will, resemnat la ideea că prânzul pe care urma să-l ia cu Laila putea stârni mare agitație. Ne vedem mâine.

- Abia aștept, zise Laila.

Will și-ar fi dorit să spună același lucru. În schimb, simțea în stomac un nod de spaimă. Orice psiholog cât de cât competent i-ar fi spus că asta se întâmpla fiindcă se juca cu focul.

capitolul 2

La câteva zile după ce se înscrisese pe site-ul „Prânz pe malul golfului“, Jess își verifică e-mailul.

- Nu pot să înțeleg, murmură ea înciudată către Laila, care trecuse pe la han. Și tu, și Connie ați primit răspuns aproape imediat. Eu n-am primit nimic, nici măcar o confirmare că mi-a fost acceptată cererea.

- Sunt convinsă că-i vorba de o simplă omisiune, o încurajă Laila, deși cu un aer ciudat de vinovat.

- Știi tu ceva ce eu nu știu? întrebă Jess, privindu-și prietena printre pleoapele îngustate.

- Bineînțeles că nu, răspunse Laila, puțin cam repede. Poate că preocupările tale sunt prea personale. Firma se angajează să găsească parteneri cu preocupări asemănătoare. S-ar putea să dureze mai mult până află perechea perfectă. Sunt sigură că nu toți reacționează imediat. Lucrul cel mai important e ca persoana pe care ți-o vor găsi până la urmă să fie cea potrivită.

Jess ridică din umeri.

- De fapt, nici n-ar importantă. Oricum nu mă bazam pe asta. Ce ar fi să dăm o fugă până la localul lui Sally să mâncăm ceva?

- Îmi pare rău, nu pot. Merg la prima întâlnire.

Jess o pironi cu privirea, încercând să descifreze expresia ciudată de pe chipul prietenei ei. Laila părea mai mult îngrijorată decât încântată. Nu era reacția la care se așteptase Jess.

- De ce n-ai zis nimic când ai venit la mine? întrebă ea. Cine-i tipul? Știi cum îl cheamă? Unde vă întâlniți?

- La Panini Bistro, răspunse Laila.

Jess o studie din nou cu mare atenție.

- Tot am impresia că-mi ascunzi ceva. Cine-i bărbatul cu care te întâlnești? Îl cunosc?

Laila încuviință din cap cu o figură rușinată.

- De fapt, da. De asta am trecut pe aici, ca să-ți spun și ție, în caz că ai avea ceva de obiectat.

- De ce naiba să obiectez la o întâlnire a ta? exclamă Jess. N-am avut niciodată vreo relație serioasă în orașul ăsta, poate cu excepția lui Stuart Charles în clasa a treia. Am mers la nu știu câte meciuri de juniori ca să-l văd jucând.

Laila își pierdu șirul gândurilor.

- Credeam că mergeai la meciuri ca să-l vezi pe Connor.

- Ai impresia că voiam să afle toată lumea că eram moartă după un băiat mai mare ca mine? râse Jess. Cred că Stuart avea vreo 12 ani. Din capul locului n-aveam nici o șansă.

Redeveni serioasă.

- Ne-am abătut de la subiect. Vorbeam despre tipul cu care te întâlnești și încercam să-ți explic că nu ai nici un motiv de îngrijorare în ce mă privește.

- Nu sunt chiar atât de sigură, o contrazise Laila.

Apoi, evitând s-o privească în ochi pe Jess, adăugă:

- E vorba de Will.

Jess încremeni. Ar fi putut jura că inima i se oprise în piept, deși era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

- Lei masa cu Will? întrebă ea, pronunțând rar fiecare cuvânt. Adică vrei să spui că el ți-a fost desemnat de calculator ca fiind partenerul potrivit?

Laila încuviință din cap, apoi întrebă îngrijorată:

- Sper că nu ești supărată? Am vrut să auzi asta de la mine, în caz că ne vede cineva împreună. Dacă nu-ți convine, pot anula întâlnirea.

- Nu fi caraghioasă! De ce să fiu supărată? ripostă Jess, reușind să adopte un ton nepăsător, deși vestea o descumpănise mai mult decât s-ar fi așteptat. Will n-a fost niciodată iubitul meu.

Șovăi puțin.

- Nu crezi că...

- Ce să cred?

- În broșură scria că firma asta e administrată de un psiholog. Crezi că ar putea fi vorba de Will?

Laila ridică din umeri.

- Tot ce se poate, dar nu prea vād ce importanță are.

- Nu crezi că-i cam bizar să-ți dai întâlnire cu un psiholog?

Jess suporta cu greu să se afle în aceeași încăpere cu el. Niciodată nu reușea să se comporte firesc, de parcă Will ar fi fost capabil să vadă prin ea și să-i analizeze fiecare cuvânt. Poate că în alte împrejurări ar fi măgulit-o atenția lui, numai că Jess se simțea vulnerabilă. Era sătulă de sentimentul pe care i-l dăduseră doctorii care încercaseră cu ani în urmă să decidă dacă suferea de sindromul deficitului de atenție. Toate acele teste psihologice o făcuseră să se simtă ca un animal de laborator.

- De ce să fie bizar? întrebă Laila, ridicând din umeri. Cu puțin noroc, ar putea fi mai profund decât cei mai mulți bărbați pe care i-am cunoscut. Ciudat lucru, niciodată nu m-am gândit că mi-aș putea da întâlnire cu Will. De fapt, suntem de o vârstă, dar la școală frecventam cercuri diferite.

- Pentru că tu aveai prieteni, iar el era un tocilar.

- Cu siguranță că n-a fost un tocilar! protestă Laila, sărind în apărarea lui cu o vehemență care o luă prin surprindere pe Jess. Jake și Mack sunt cei mai buni amici ai lui și amândoi sunt fani ai sporturilor. Will venea mereu la tine acasă, cu Kevin și cu Connor. Dacă țin eu bine minte, chiar juca baschet în echipa colegiului.

Se luminează la față.

- Iată încă un avantaj. E mai înalt decât mine. M-am săturat să port pantofi cu talpă joasă când ies în oraș, nu cumva să intimidiez vreun bărbat care abia ajunge la un metru șaptezeci.

Jess nu-și putea explica de ce o deranja atât de mult ideea că Laila se va întâlni cu Will. Oare o interesa persoana lui mai mult decât voise vreodată să recunoască? Sau fiindcă acel computer idiot confirma ceea ce ea declarase întotdeauna și anume că ar fi fost perechea cea mai nepotrivită. Dar cum nu voia ca prietena ei să-și facă griji, se sili să zâmbească.

- Sper să te distrezi, îi zise ea Lailei. Ar fi extraordinar dacă s-ar dovedi că toată povestea asta cu găsirea partenerului potrivit funcționează.

Laila zâmbi larg, fericită că Jess își dăduse încuviințarea, chiar dacă nu din toată inima.

- Ține-mi pumnii. Te sun mai târziu să-ți spun cum au decurs lucrurile.

De cum plecă Laila, Jess își înșfăcă cheile și porni glonț spre localul lui Sally. Știa că-i va găsi acolo pe Jake și pe Mack. Poate reușeau s-o lămurească dacă în spatele site-ului „Prânz pe malul golfului” se afla Will. Iar dacă așa stăteau lucrurile, odată ce depășea șocul momentului, Jess avea de gând să-i tragă lui Will o săpuneală zdravănă.

Will stătea pe trotuar în față la Panini Bistro, așteptând-o pe Laila Riley. Gândul că se întâlnea cu o persoană pe care o cunoștea aproape de o viață îi dădea un sentiment ciudat. Totuși, de când o sunase cu câteva zile în urmă, schimbaseră câteva e-mailuri și mai descoperiseră câteva potriviri între ei, pe lângă cunoscuții lor comuni și preocupările menționate în cererile de înscriere. Măcar puteau petrece o oră povestindu-și ce mai făcuseră între timp, fără să se streseze reciproc. Asta făcea ca Laila să fie persoana ideală pentru o primă întâlnire la un „Prânz pe malul golfului”.

O văzu cum coboară din mașină ceva mai departe pe stradă și cum vine drept spre el, mergând cu pași aproape la fel de mari ca ai lui. Când dădu cu ochii

de el, zâmbi și vru să-i întindă mâna, apoi ridică din umeri și îl îmbrățișă.

- Cam bizar, așa-i? întrebă ea.

- Tocmai mă gândeam cât ar trebui să fie de simplu, contracară Will. De parcă nu ne-am cunoaște de când lumea.

- Dar nu așa, spuse ea. Nu ca potențială soție.

Will îi aruncă o privire surprinsă, care o făcu să râdă.

- Iartă-mă, se grăbi ea să spună. Chiar dacă am fost declarați compatibili de un calculator, îți propun să nu chemăm încă preotul. Voiam doar să spun că nu-i ca și cum ne-am fi întâlnit întâmplător la o petrecere sau la Brady's. Avem o întâlnire adevărată, chiar dacă-i vorba doar de un prânz.

Will zâmbi larg, depășind astfel un moment delicat.

- Atunci ar trebui să trag un scaun și să te invit să ieși loc, zise el, ajutând-o să se așeze la o masă de afară, după care se așeză și el. Vrei un pahar cu vin?

Laila clătină din cap.

- Dacă am învățat un lucru din munca mea la bancă, acela e că nu pot lucra cu cifrele dacă nu am capul limpede. Tu poți să bei, dacă vrei.

- Nu. Clienții mei se așteaptă să le dau sfaturi cumpătate, nu la mahmureală.

Amândoi aruncară o privire la meniu, făcură comanda, apoi se rezemară de spătarul scaunelor. Will nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut să-i spună în afară de subiectele pe care le epuizaseră deja în e-mailuri.

- Înainte să vin aici am trecut pe la Jess, zise în cele din urmă Laila.

Will constată indispus că pentru o clipă i se oprise inima în piept.

- Da? Ce mai face?

- A rămas puțin surprinsă când a aflat că urma să ne întâlnim, răspunse Laila. Am simțit că trebuia să-i spun.

- De ce?

- Știi, nu sunt prea singură, recunosc ea. Probabil fiindcă întotdeauna mi-am închipuit că între voi doi există un fel de legătură. Și desigur, suntem prietene. Te-am prevenit că nu mă pricep să ascund secrete față de prietenele mele.

Will își spuse că cele auzite de la Laila privind reacția lui Jess n-ar trebui să aibă nici o importanță. Probabil că Jess nu fusese mai șocată decât dacă ar fi aflat, de pildă, că el și Laila se întâlniseră întâmplător la băcănie.

Cum Will nu spunea nimic, Laila adăugă:

- Jess se întreba de nu cumva toată chestia asta cu „Prânzul pe malul golfului” a fost ideea ta. E adevărat?

Will șovăi, dar înțelese că nu avea nici un rost să dea un răspuns evaziv.

- Da.

Îi explică Lailei motivul pentru care lansase firma, apoi adăugă:

- Până acum am reușit să potrivesc patru cupluri, care și-au dat întâlniri, dar e prima oară când fac eu însumi acest lucru.

- Serios? exclamă Laila, impresionată. Și m-ai ales pe mine? De ce?

- Vrei să-ți spun drept?

- Bineînțeles.

- Am vrut să-mi testez criteriile pe propria persoană și mi s-a părut prilejul cel mai puțin riscant, recunosc el. În cel mai rău caz, dacă e un rateu răsunător, măcar putem să râdem.

- Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu, zise ea.

- Probabil unul foarte subtil, chicoti Will.

- Dar cum e cu celelalte perechi? Ți se pare că se potrivesc cât de cât?

- Reacțiile de până acum au fost extrem de pozitive, răspunse el. Criteriile mele par să funcționeze, cel puțin pentru persoane necunoscute. Câțiva mi-au spus că deja

sunt la a treia întâlnire, ba într-un caz chiar la a patra, cu prima persoană cu care au fost declarați compatibili.

- Și care au fost criteriile după care ai fost găsit compatibil cu mine? întrebă Laila, privindu-l cu atenție. De ce eu și nu Jess, de pildă? S-a înscris în aceeași zi cu mine.

Will nu putea nega că și el își pusese exact aceeași întrebare. În definitiv, fusese ocazia perfectă pentru a o determina pe Jess să-l vadă în altă lumină. Pur și simplu, nu fusese pregătit pentru situația umilitoare de a o auzi râzând în hohote dacă i-ar fi cerut o întâlnire.

- Eu și Jess nu prea ne potrivim, zise el precaut.

- După criteriile tale? insistă Laila.

Will se foi pe scaun.

- Nu chiar. Când am introdus datele ei în calculator, nu m-am pus la socoteală și pe mine.

Laila îl privi uimită.

- De ce?

- Cum ți-am spus adineauri, știam dinainte că nu ne potrivim.

- În schimb noi doi ne potrivim? repetă Laila.

El încuviință din cap.

- Tu și cu mine avem cel puțin șase lucruri în comun, dacă nu cumva mai multe. Preocupări, ambiții și altele.

Laila îl privi amuzată.

- Sună de parcă am fi destinați unul altuia.

- Cine știe? S-ar putea.

Will o privi în ochi, sperând că va simți cât de cât ceva, așa cum simțea de fiecare dată când se găsea în aceeași încăpere cu Jess. Dar nu simțea nimic. Asta nu însemna neapărat că criteriile lui nu erau bune, ci pur și simplu că nu exista un mod cuantificabil de a măsura atracția dintre două persoane, ceea ce până și el știa că era un element-cheie în orice relație.

După un moment de stânjeneală, Will schimbă subiectul, cerându-i Lailei părerea despre o sumedenie de chestiune economice și bancare. Constată că Laila

era foarte stăpână pe ea când venea vorba de astfel de discuții. Era bine documentată, perseverentă și directă, niște calități importante, după părerea lui. De cum terminară desertul, Will constată că se făcuse târziu și că trebuia să se înapoieze la birou, unde aștepta un pacient.

- M-am simțit bine, spuse el cu sinceritate. Mi-ar face plăcere să mai luăm prânzul împreună și cu altă ocazie.

- Și mie, răspunse ea. Numai că data viitoare fac eu cinste.

Will înțelese vorbele ei drept ceea ce erau în realitate, anume o ofertă de prietenie. Cum și el vedea lucrurile exact în același mod, răsufă ușurat.

- S-a făcut.

- Dar nu va fi o întâlnire, preciză ea. Lasă-l naibii de calculator, Will. Invit-o pe Jess în oraș. Știi bine că pe ea o vrei. Pe ea ai vrut-o întotdeauna.

El se încruntă.

- Dar nu ne potrivim.

Laila alungă argumentul cu o mișcare a mâinii.

- Cine zice asta?

- În primul rând Jess, mărturisi el.

- Adică i-ai cerut întâlnire și ea te-a refuzat?

- Eh, nu, dar mi-a dat de înțeles de nenumărate ori că în prezența mea nu se simte în largul ei.

- Ești exact omul de care are nevoie Jess, adică cineva care s-o trezească la realitate, zise Laila. Nu-ți mai pierde timpul încercând s-o înlocuiești cu cineva care nu va fi niciodată pe măsura ei. Du-te la femeia pe care o dorești.

Îl îmbrățișă pe Will.

- Acesta-i sfatul meu.

Zâmbi larg.

- Și, din fericire pentru tine, eu nu te taxează cu ora.

Se îndepărtă cu pași mari, în timp ce Will se uita în urma ei și se întreba de ce nu putea fi ea aleasa. Laila Riley cea candidă și directă era o ființă mult mai puțin complicată decât ar fi fost vreodată Jess.

Will oftă. Evident că aici era problema. Se vede treaba că-i plăceau complicațiile. Din nefericire, de aici aveau să i se tragă toate neajunsurile.

Prima întâlnire oficială a lui Connie cu un necunoscut o puse față în față cu un contabil din Annapolis, divorțat, tată a doi copii. În teorie, părea perechea potrivită. Schimburile de e-mailuri scosese la iveală alte câteva lucruri pe care le aveau în comun, între care dragostea pentru apă. Connie anticipase un prânz agreabil, poate și o conversație plăcută, chiar dacă nu avea să se ajungă la mai mult de atât.

Întrucât fusese de acord să meargă cu mașina până la Annapolis, hotărâse să plece mai devreme și să treacă pe la fundația lui Thomas O'Brien, ca să mai discute despre eforturile lor comune de a strânge fonduri pentru protejarea golfului Chesapeake. Deși era sâmbătă dimineată, Connie știa că îl va găsi pe unchiul lui Jess la birou. Era recunoscut pentru devotamentul față de munca lui. Când Connie bătu la ușă, Thomas ridică ochii de la hârtiile de pe birou și îi zâmbi larg.

- Zău dacă nu ești exact ce-mi trebuia în dimineata asta mohorâtă, zise el, scoțându-și ochelarii și punând stiloul deoparte. Ce te aduce la Annapolis?

Connie simți cum i se iuțește pulsul la auzul entuziasmului din glasul lui, deși își repetase de mii de ori că aici era vorba de recunoștința lui Thomas pentru eforturile făcute de ea în folosul fundației și nimic mai mult.

- Am o întâlnire, recunosc ea, încrețind din nas. Și încă o întâlnire cu un necunoscut.

Thomas se lăsă pe spătarul scaunului, cu o figură uimită.

- Spune-mi și mie, de ce are nevoie o femeie frumoasă ca tine să-și dea întâlnire cu un necunoscut?

- M-am înscris pe un site de întâlniri online, zise ea timidă. Împreună cu Jess și Laila.

- Toate trei?

Thomas clătină din cap cu tristețe.

- Nu pot să-mi imaginez ce e în capul bărbaților din Chesapeake Shores, atât timp cât voi recurgeți la serviciile unei agenții de pe internet.

Continua să aibă un aer vag nedumerit.

- Și e prima ta întâlnire?

Connie dădu din cap.

- Ca să fiu sinceră, sunt puțin emoționată.

- Date fiind vremurile pe care le trăim, e perfect de înțeles. Poate ar trebui să nu te pripești.

- Nu pot să nu mă duc, protestă ea. Ar fi nepoliticos din partea mea.

- Atunci vin și eu cu tine, declară el pe un ton categoric. Nu la întâlnire, desigur, doar ca să fiu prin preajmă în caz că ai probleme.

Ea îl studie cu o privire ciudată.

- Ai face asta pentru mine?

- De fapt, chiar am obligația s-o fac. Cineva trebuie să aibă grijă de tine, suntem o familie.

Auzindu-l cât era de serios, Connie râse.

- Știi câți ani am?

- Oarecum. Și ce-i cu asta?

- Sunt destul de matură ca să-mi port singură de grijă.

- Nu și dacă respectivul e cine știe ce pervers care se pricepe la vorbe, insistă el, strângând din dinți.

- Oare de ce încep să cred că n-a fost o idee prea grozavă să trec pe aici? zise ea, amuzată fără să vrea de atitudinea lui exagerat de protectoare.

Poate și ușor mișcată, dacă era să fie perfect sinceră.

Thomas îi zâmbi, acel zâmbet care o pătrundea până în adâncul sufletului.

- Dacă tot n-ai venit ca să te simți apărută, atunci de ce ai venit?

Pe de o parte, ca să-i vadă zâmbetul, își zise Connie, dar nu îndrăzni să-și rostească gândul cu glas tare. Sentelele ei contradictorii față de Thomas O'Brien erau o permanentă sursă de îngrijorare. Își imagina că nu

puteau duce nicăieri. În același timp, Connie nu se putea ține departe de el. Se simțea atrasă de pasiunea lui pentru munca pe care o făcea, de felul lui de a fi grijuliu, de umorul lui caustic, de fapt... de el.

- Nu te-am mai văzut de la ultimul eveniment de astă vară, răspunse ea. Voiam să mai știu cum merge cu strângerea de fonduri și cum te-aș putea ajuta peste iarnă.

- Chiar am câteva idei în acest sens, se grăbi Thomas să răspundă. Ce ar fi să mergem ceva mai devreme acolo unde urmează să ai tu întâlnirea, ca să bem o cafea cât timp aștepti? După ce fac cunoștință cu el și mă conving că nu are intenții rele, am să mă pierd în peisaj, promise el.

Connie întrezărea tot felul de potențiale neajunsuri în acest plan, dar nu avea inima să-l refuze. O cafea cu Thomas era o perspectivă mult mai tentantă decât prânzul cu un bărbat complet străin.

- Ar fi grozav, răspunse ea.

Porniră pe jos spre restaurantul pe care îl propusesse cel cu care urma Connie să se întâlnească, aleseră o masă cu priveliște spre râul Severn și comandară cafea. Connie era atât de concentrată la ce spunea Thomas încât nici nu-l observă pe bărbatul care se apropie de masa lor, unde rămase în picioare, privindu-i cu o expresie iritată.

- Connie Collins? întrebă el.

Ea tresări, cu un aer vinovat.

- Da, eu sunt. Steve Lorton?

El încuviință din cap, apoi se încruntă la Thomas.

- V-am întrerupt cumva?

- Bineînțeles că nu, se grăbi să răspundă Connie, luând-o înaintea lui Thomas.

Bărbatul avea o expresie ciudat de posesivă, care nu-i inspira deloc încredere. Făcu prezentările.

- Eu și Thomas tocmai discutam despre ultimele realizări în privința eforturilor fundației de a proteja golful. Am făcut ceva muncă de voluntariat pentru el.

Explicația păru să-l înduplece puțin pe Steve, dar cum Thomas nu părea că ar vrea să plece, se văzu nevoit să-și tragă un scaun de la masa alăturată. Se așeză lângă Connie, ca și cum ar fi vrut să dea limpede de înțeles că era proprietatea lui. Connie nici nu mai ținea minte de când fusese la mijloc între doi bărbați sau dacă i se întâmplase vreodată așa ceva, iar acum descoperirea că situația nu-i plăcea atât de mult pe cât și-ar fi închipuit.

- Thomas tocmai pleca, anunță ea cu subînțeles.

Cu toate acestea, spre îngrijorarea ei, Thomas nu se clinti din loc.

- Sunt sigur că Steve nu va avea nimic împotriva dacă mai rămân puțin, zise Thomas.

Avea maxilarul încleștat într-o expresie bine cunoscută lui Connie. O văzuse adeseori la bărbații din familia O'Brien.

Tocmai voia să insiste să-l trimită de acolo când Thomas adăugă:

- Mai avem de discutat câteva lucruri, Connie.

Connie îl privi nedumerită.

- Ce lucruri?

- Planurile noastre pentru weekendul viitor.

Connie era de-a dreptul perplexă.

- Am făcut noi niște planuri?

- Da, răspunse el apăsător, pironindu-l pe Steve cu o privire menită să-l intimideze.

Steve se ridică atât de brusc, încât scaunul lui se răsturnă pe spate.

- Uite ce e, nu știam că ești deja într-o relație cu cineva, îi spuse el lui Connie, săgetând-o cu o privire acuzatoare. Ar fi trebuit să-mi spui.

Și înainte ca ea să apuce să protesteze, Steve făcu stânga împrejur și plecă fără să le mai adreseze vreun cuvânt. Connie rămase cu ochii la silueta care se îndepărta, apoi se răsuci brusc spre Thomas.

- De ce ai făcut asta? De ce l-ai alungat cu bună știință?

- Nu mi-a plăcut, răspunse el, fără urmă de regret.

Ea îl privi fără să-i vină a crede.

- Credeam că tot rostul acestei întâlniri era să văd dacă am să-l plac eu.

- Nu ți-ar fi plăcut, prezise Thomas. E prea preocupat de propria persoană.

- Și ți-ai dat seama de asta doar în cele două minute cât a stat aici?

- Mi-am dat seama fiindcă n-am văzut nici cea mai vagă sclipire de interes în ochii lui când ai vorbit de protejarea golfului.

Connie nu putea nega. Cu toate acestea, se simți obligată să adauge:

- Am impresia că ești cam părtinitor când vine vorba de golf. Nu toată lumea e la fel de preocupată ca tine de problema asta.

Thomas îi susținu privirea.

- Tu ești, răspunse el liniștit. Poți să-mi spui cu mâna pe inimă că te-ar interesa cu adevărat un bărbat căruia puțin îi pasă de mediul în care trăiește?

- Probabil că nu, dar nu tu ești în măsură să decizi asta, replică ea.

- Ți-am făcut un serviciu, insistă el încăpățânat.

Connie oftă. Își dădea seama că nu avea cum să câștige controversa asta.

Și la drept vorbind, nu era chiar atât de supărată pentru ce făcuse Thomas, mai ales că astfel petrecuseră mai mult timp împreună. Nu era sigură ce însemna asta pentru starea ei de spirit, dar era purul adevăr.

- Să zicem că admit că ai crezut că-mi faci un serviciu, zise ea. Am bătut atâtea cale ca să iau prânzul. Asta înseamnă că acum o să-mi faci cinste?

Thomas se luminează la față și izbucni într-un râs tunător, care stârni zâmbete la mesele din jur.

- Cred că măcar atât pot face pentru tine, se grăbi el să accepte.

- Cum e cu planurile pe care chipurile le-am făcut pentru weekendul viitor? întrebă Connie, simțindu-se

dintr-odată sigură pe ea cum nu mai fusese de multă vreme.

- Cina la Brady's sâmbătă seara? propuse Thomas.

În ciuda fiorului de plăcere care o străbătu, Connie ezită o clipă.

- La Brady's? Ești sigur?

- Pentru că-i teritoriu O'Brien? întrebă el, dovedind că-i înțelesese perfect îngrijorarea.

- Cam așa ceva.

- Păi, nu-ți pot cere să vii iarăși cu mașina la Annapolis, nu? Va trebui să găsim un locșor discret pe care familia nu l-a descoperit încă. Lasă totul în seama mea.

- Bine, acceptă Connie, simțind că mâinile încep să-i tremure atât de tare încât se văzu nevoită să pună meniul din nou pe masă.

Și ca să fie sigură că nu interpreta greșit ce se întâmpla între ei, făcu un efort să-l privească în ochi.

- E vorba de o întâlnire, Thomas? Sau de o întrevedere de afaceri? Vreau să știu de la bun început.

Thomas nu-i răspunse imediat. De fapt, părea că încercă să se decidă.

- Cel mai înțelept ar fi s-o numim întrevedere de afaceri, nu? zise el cu regret.

- Da, probabil că așa-i mai bine, încuviință ea, fără să încerce să-și ascundă dezamăgirea.

În clipa următoare își aminti că trecuse de patruzeci de ani și că nu mai era o fetișcană naivă. Thomas O'Brien era singurul bărbat care o interesa după multă vreme. De ce n-ar renunța la orice precauție? Îl privi în ochi și adăugă:

- Dar eu speram să fie o întâlnire.

Spre bucuria ei, Thomas se lumineă instantaneu la față.

- Atunci e o întâlnire!

Șovăi puțin, apoi adăugă:

- Numai că...

- Nici nu-i nevoie să-mi mai spui, Thomas. Familia nu trebuie să afle despre asta.

- Nu că eu aş vedea ceva rău în a-ţi da ție întâlnire, se grăbi el să precizeze.

Connie izbucni în râs.

- Crede-mă că înţeleg. Prin tradiţie, clanul O'Brien îşi vără nasul în treburile altora şi, odată ce se pornesc, nu-i chip să-i mai opreşti.

- Întocmai, confirmă el, luând meniul. Uite că dintr-odată mi s-a făcut foame. Cred că o să iau un platou cu fructe de mare. Tu ce vrei?

Connie era sigură că n-ar fi putut lua nici măcar o înghiţitură.

- Doar o salată mică, zise ea.

- Fleacuri! Ai nevoie de proteine înainte s-o porneşti la drum spre casă. Ia măcar chifteluţe de crab. Aici le fac excelente.

Connie acceptă. Nu vedea nici un motiv să intre în controversă cu el. Ştia că va regreta salata încă pe la jumătatea drumului spre casă, când va începe să-i ghiorăie stomacul. Cu toate acestea, nu-l putea lăsa să decidă doar ce voia el, căci ar fi fost un precedent de rău augur în cazul unui bărbat atât de voluntar cum se dovedea a fi Thomas.

- Un burger cu crab, se decise Connie, recurgând la un compromis.

- Excelent!

Connie se uită în ochii lui de un albastru adânc, care sclipeau de bucurie şi se gândi că nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de fascinată de un bărbat, nici chiar de tatăl lui Jenny. Oricât de mult îşi închipuise că îl iubea pe Sam, el nu avusese forţa, maturitatea, pasiunea şi compasiunea pe care le regăsea în persoana lui Thomas.

Era îndrăgostită lulea, asta era clar. Măcar dacă situaţia n-ar fi avut atâtea şanse să sfârşească prost.

capitolul 3

De când aflate că „Prânz pe malul golfului“ era într-adevăr noua afacere a lui Will, Jess devenise mai agitată și mai irascibilă ca oricând. În același timp, evitase să vorbească la telefon cu Laila, nefiind prea sigură dacă își dorea să audă ce minunat decursese întâlnirea cu Will. Cu toate acestea, Jess știa că nu va putea s-o ocolească o veșnicie. De fapt, fusese o copilărie că o evitase chiar și până atunci.

Se duse în bucătăria hanului, unde Gail pregătea proviziile pentru coșurile de picnic comandate de câțiva oaspeți.

– Lipsesc în jur de o oră, își anunță Jess bucătăreasa. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă pe mobil.

– Cine e la recepție?

– Ronnie.

Gail o privi surprinsă.

– Vai de mine, chiar arzi de nerăbdare să pleci. Credeam că n-ai încredere să-l pui pe Ronnie la recepție.

Ronnie Forrest abia trecuse de 20 de ani, dar avea mintea unui copil de școală primară. Tatăl lui, prieten cu Mick, ajunsese la disperare tot încercând să-i găsească lui Ronnie o slujbă cu responsabilități, pe care tânărul să reușească s-o păstreze.

Jess acceptase să-i acorde o șansă, dar până în acel moment singura sarcină pe care era în stare s-o îndeplinească Ronnie fără să facă prostii era să care bagajele clienților. De cele mai multe ori, putea fi găsit în holul mare al hanului, uitându-se la televizor în loc să facă ce i se spusese. Oricât de agasante erau pretextele invocate de el ca să nu-și îndeplinească sarcinile, Jess îl înțelegea cumva. Se întrebese adeseori dacă nu cumva și Ronnie

era un caz încă nediagnosticat de ADHD, boala care ei îi adusesese atâtea neajunsuri toată viața.

Jess zâmbi larg spre Gail.

- Iată de ce o să stai cu ochii pe el până mă întorc. Tu ești mult mai severă decât mine. Poate îl convingi să-și ia munca în serios.

Gail nu putea nega că ea era mai aspră. Cu toate acestea, ridică din sprânceană și întreabă:

- Și mă rog, cum am să stau cu ochii pe el de aici, din bucătărie?

- Dacă vrei, transferă apelurile telefonice pe numărul tău, iar pe Ronnie adu-l aici și dă-i să curețe ceapă, îi propuse Jess. Poate o să priceapă că nu glumesc când îl ameninț că o să-l dau afară dacă nu-și vine în fire.

Gail o privi uimită.

- Chiar i-ai spus că treaba lui e să răspundă la telefoane?

Jess încuviință din cap.

- Săptămâna trecută. N-am avut de ales. Trei persoane s-au plâns că au sunat să facă rezervări și nimeni nu răspundea la telefon. Pe Ronnie l-am găsit uitându-se la reluarea serialului *Lege și ordine*.

- Ce o să zică tatăl tău?

- O să-i spun că dacă vrea să-i dea flăcăului ăstuia o șansă, atunci n-are decât să-l angajeze el, răspunse Jess. S-ar putea să fie chiar mai bine. Tata nu-i tolerează pe cei care nu pun osul la treabă. Poate chiar o să-l sfătuiască pe tatăl lui Ronnie să-și ducă băiatul la un consult, să vadă de nu cumva suferă de ADHD, așa cum bănuiesc eu.

Gail o privi surprinsă.

- Vorbești serios?

Jess încuviință din cap.

- De asta ești atât de îngăduitoare cu el, deși toți îl critică?

- Mai mult ca sigur, oftă Jess. Între timp, îl las pe mâna ta. În drum spre ieșire, o să-l trimit la tine.

Bineînțeles că nu-l găsi pe Ronnie acolo unde ar fi trebuit să fie. Și nici în holul de la intrare. Era afară,

pe terasă, cu o șapcă de baseball trasă pe ochi, dormind dus. Priveliștea o scoase din sărite pe Jess în asemenea măsură încât smuci spătarul balansoarului în care zăcea Ronnie, abia stăpânindu-se să nu-l azvârle peste balustradă, direct pe peluza de dedesubt.

- Ce dr...! murmură el, prinzându-se de un stâlp ca să nu cadă.

Se încruntă la Jess.

- Ești nebună?

- Nici pe jumătate cât ești tu, dacă îți închipui că ce faci tu se poate numi muncă! replică Jess, pironindu-l cu privire mânioasă și totodată dându-și seama de ce și ea o irita pe Abby atât de des. N-ai priceput ce ți-am spus săptămâna trecută? Că am ajuns la capătul răbdărilor cu tine?

- Calmează-te, răspunse el. Nu s-a întâmplat nimic nou prin preajmă.

- De unde naiba știi tu dacă s-a întâmplat ceva, din moment ce telefonul la care trebuie să răspunzi e înăuntru? Am transferat apelurile la bucătărie. Marș acolo și ajut-o pe Gail. Dacă nu primesc un raport favorabil despre tine când mă întorc, te zbor afară. Ai priceput?

De data asta nu trebuia să mai închidă ochii. Nu-i făcea nici un serviciu tolerându-i astfel de apucături indolente în timpul orelor de muncă.

În cele din urmă, Ronnie se uită la ea destul de impresionat.

- Ei, haide, Jess...

- Pentru tine sunt doamna O'Brien, se răsti ea.

El se hlizi de parcă Jess ar fi spus ceva de un comic irezistibil.

- Ei, haide, doamnă O'Brien, știi bine că bătrânul meu o să facă criză dacă mai pierde încă o slujbă.

- Atunci n-o pierde! replică ea și se îndepărtă, renunțând să-i mai vorbească despre etica la locul de muncă, ceva ce Ronnie oricum n-ar fi înțeles.

Dacă Devlin Forrest s-ar fi plâns lui Mick că Ronnie fusese dat afară, Jess avea să-i explice tatălui ei situația de-a fir a păr. Insolența și lenea erau două lucruri pe care nici Mick nu le-ar fi tolerat. De asta era sigură.

Ajungând la concluzia că avea nevoie de aer curat și de o plimbare lungă, ca să-i treacă enervarea, parcurse pe jos cei aproape doi kilometri până în oraș și se duse la bancă. Se opri la recepție și o salută pe Mariah, apoi arătă din cap spre birourile conducerii.

- Laila s-a întors? E liberă?

Mariah dădu din cap.

- Mergi în spate. Poate dacă vede o prietenă, o să-și recapete buna dispoziție.

- A avut o zi proastă?

- Zile, nu o zi, îi mărturisi Mariah. Dar să nu-i spui că ți-am zis.

- Ai idee de ce?

- Habar n-am.

Jess se duse în biroul care îi aparținuse cândva lui Trace, înainte ca acesta să-l convingă pe tatăl lui că Laila avea mai multe drepturi să se instaleze acolo. În scurtul timp cât lucrase la bancă, Trace nu făcuse nici un efort să-și lase amprenta pe acea încăpere, în schimb Laila zugrăvisse pereții într-o nuanță caldă de crem, după care agățase tablouri moderne în culori vii. Picturile îl oripilasera pe tatăl ei, care considera că erau prea țiptoare pentru banca orașului, dar Laila rămăsese pe poziție. Prin urmare, biroul ei era cea mai veselă încăpere din acea clădire veche și deprimantă.

În schimb, Laila era departe de a fi veselă. Cel puțin până ridică privirea, dând cu ochii de Jess, care stătea nehotărâtă în pragul ușii.

- Am auzit că ar fi cam mohorât aici la tine, zise Jess. Oare să am curaj să intru?

Laila zâmbi obosit.

- Intră. Îți promit că nu mă iau de tine.

Jess își trase un scaun și își privi cu atenție prietena.

- Arăți istovită. Ce se întâmplă?

- Mă lupt să găsesc o cale de a-i salva pe câțiva dintre cei mai vechi clienți, ca să nu-și piardă casele prin executare silită, răspunse Laila. Aveam impresia că economia este pe cale să se redreseze, dar mai sunt oameni care au de suferit. Comitetul de conducere nu vrea să plece urechea la motivațiile lor. Eu susțin că trebuie să le arătăm compasiune, dar să fim și ingenioși. Mă tem că am să pierd bătălia.

- Îmi pare rău. Am trăit și eu experiența asta când am fost la un pas de executarea silită și știu ce groaznic poate fi. Dacă n-ar fi fost Abby care să lupte pentru mine și să restabilească situația financiară a hanului, cine știe ce s-ar fi întâmplat?

- Numai că tu ai reușit, zise Laila. Banca știa că vei putea rambursa împrumutul, la fel cum și eu știu că oamenii aceștia îl vor rambursa dacă le facem unele înlesniri. Executarea silită ar trebui să fie ultima soluție.

Dădu din mână a lehamite și schimbă subiectul.

- Să vorbim despre altceva. Ai timp să luăm prânzul împreună? De mult n-am mai stat de vorbă.

Jess zâmbi larg, ușurată că încordarea i se topise de îndată ce ajunsese în aceeași încăpere cu prietena ei.

- Chiar speram să-mi propui asta. S-o chemăm și pe Connie?

- Bineînțeles, răspunse Laila, formând numărul lui Connie, care acceptă imediat să se vadă cu ele la un nou restaurant cu supe și salate, deschis cu numai câteva săptămâni în urmă.

Închise telefonul și zise:

- Aș fi propus să ne vedem la localul lui Sally, dar Will va fi cu siguranță acolo, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să mergem în altă parte.

- Iată de ce suntem prietene, comentă Jess. Mă cunoști atât de bine. Dar să știi că tot vreau să aflu cum a decurs întâlnirea cu el.

Laila o privi cu un aer îndoielnic.

- Chiar vrei? Mi-am închipuit că poate de asta nu-mi răspundeai la telefon.

Jess schiță o grimasă.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Laila va intuit ce era în mintea ei.

- Așa e, recunosc eu ea. Dar am fost o proastă. Acum vreau să aflu tot.

- Iar eu vreau să aflu cum a fost întâlnirea lui Connie de zilele trecute cu tipul din Annapolis, declară Laila, luându-și poșeta și pornind alături de Jess spre restaurant. Parcă zicea că e contabil. Ar fi trebuit s-o previn. Om fi noi plicticoase, dar nu chiar într-atât... Numai că n-am vrut s-o sperii și să renunțe.

Jess râse.

- Nu vreau să generalizez, dar tu ești persoana cea mai puțin plicticoasă pe care o cunosc, îi spuse ea Lailei. E posibil ca și Connie să fi avut noroc.

Totuși, câteva minute mai târziu, când toate trei se așezară la o masă de pe terasa cu priveliște spre golf, iar Laila deschise discuția despre întâlnirea respectivă, Connie se foi pe scaun.

Laila o privi cu un aer atotștiutor.

- A fost un rateu, așa-i?

- De la un capăt la altul, răspunse Connie, deși se îmbujorase toată.

Șovăi, apoi adăugă:

- Până la urmă, am ajuns să iau prânzul cu Thomas.

Jess se holbă la ea.

- Cu Thomas? Cu unchiu-meu?

Connie încuviință din cap.

- Pur și simplu, așa s-a întâmplat. Am început să discutăm despre strângerea de fonduri și altele asemenea și în cele din urmă, am luat masa împreună. Ce mare lucru!

Dar Jess își dădea seama că era mare lucru. Laila însă acceptă explicația lui Connie fără alte comentarii. În schimb, Jess ar fi vrut să-i pună o sumedenie de întrebări, pe care le păstră deocamdată numai pentru ea.

Connie se întoarse repede spre Laila.

- Dar prânzul tău cu Will? Cum a fost?

Se înroși la față, cu un aer vinovat, și i se adresă lui Jess, privind-o drept în ochi.

- Te deranjează dacă povestește despre asta?

- Aș vrea să nu vă mai purtați de parcă eu și Will am fi trăit o mare poveste de dragoste, se plânse Jess. N-a existat nimic de soiul ăsta. Nici măcar n-am mers vreodată la o întâlnire.

- Asta doar fiindcă tu nu vrei să ieși cu el, zise Laila. Mie așa mi-a spus.

Jess se încruntă.

- Adică voi v-ați dat întâlnire și ați discutat despre mine? Nu mă mai mir că ai viața socială pe care o ai.

- Am vorbit despre tine fiindcă erai o prezență covârșitoare între noi. Nici eu, nici el nu puteam ignora ceea ce e limpede pentru toată lumea. Will ține la tine și, contrar spuselor tale, eu cred că și tu simți ceva pentru el.

- Mie mi se pare agasant, declară Jess. La asta te refereai?

Laila își dădu ochii peste cap, iar Connie chicoti.

- N-ai decât să negi, pe mine nu mă convingi, zise Laila, apoi zâmbi spre Connie. Tu ce părere ai?

- Nici pe mine nu mă convinge, întări Connie.

Jess tare ar fi vrut să alunge expresia încântată de pe chipul lui Connie aducând în discuție sentimentele ei pentru unchiul Thomas, numai că nu găsea puterea s-o facă.

Dacă între cei doi era ceva, nu voia să fie ea aceea care să strice tot, stârnind vâlvă în familie. Kevin și Connor probabil simțiseră și ei același lucru când îi ceruseră să jure că va păstra secretul.

- Uitați ce e, n-aveți decât să credeți ce vreți voi, spuse Jess. Eu și Will n-am putea în veci să fim un cuplu. Abia ne tolerăm unul pe altul ca prieteni. Iar dacă pe el l-ar interesa persoana mea atât cât presupuneți amândouă

și dacă am fi perechea perfectă, de ce nu ne-a spus computerul acela idiot că ne potrivim?

- Pentru că el nu și-a introdus datele în calculator când le-a introdus pe ale tale, dezvălui Laila.

- Ați înțeles ce vreau să spun? exclamă Jess, folosind prilejul. Nu vrea să aibă de-a face cu mine. Iată dovada. Haideți s-o lăsăm baltă, bine? Nu vreau să vorbesc despre Will și nici despre faptul că firma asta prostescă a lui e o escrocherie.

Amândouă prietenele ei o priviră cu tristețe.

- Ești cam dură, zise Laila. Dacă prima întâlnire n-a funcționat nici la mine, nici la Connie, asta nu înseamnă că la fel se va întâmpla și cu următoarele.

- Aveți de gând să încercați în continuare? întrebă Jess, nevenindu-i să creadă.

- De ce nu? se miră Laila. Doar nu s-a schimbat nimic, motivele pentru care ne-am înscris rămân aceleași. Nu, Connie?

Connie încuviință din cap, deși, după părerea lui Jess, nu părea prea convinsă.

- Eu merg mai departe, zise Connie, fără prea mare entuziasm.

Laila își îndreptă atenția spre Jess.

- Ai achitat taxa. Acum nu mai poți da înapoi.

- Întrucât n-am primit nici măcar un singur e-mail sau telefon, cred că ar trebui să cer banii înapoi, zise Jess. De fapt, cu prima ocazie când o să-l întâlnesc pe Will, am de gând să-i spun părerea mea despre schema asta ridicolă a lui cu întâlnirile online.

- Trebuie totuși să-i dai o șansă, insistă Laila. Doar nu vrei să te alegi cu cine știe ce combinație. Trebuie să fie cea corectă. Mai așteaptă puțin.

- De parcă tu și Will ați fi combinația perfectă! replică sarcastic Jess. Sau Connie și contabilul ei. Haideți, fetelor, recunoașteți că am făcut o greșală. Dacă-i vorba de găsirea partenerului potrivit, Will e un amator.

- Eu încă nu renunț, declară categoric Laila. Și nici Connie. Iar tu ai promis că rămâi alături de noi, Jess. Acum ce faci, îți calci cuvântul?

- Doar nu-i obligatoriu să ne găsim parteneri în același timp, pentru numele lui Dumnezeu! Voi faceți ce vreți. Eu mă retrag.

- O promisiune e o promisiune, nu se lăsă Laila. Jess oftă.

- Bine, treacă de la mine, se învoi ea. O să mai aștept puțin.

Dar cu tot optimismul Lailei și cu acceptul cu jumătate de gură al lui Connie, nimeni nu putea s-o convingă pe Jess că toată povestea asta nu era o mare risipă de timp și de energie.

Clienta lui Will, o femeie singură care își pierduse nădejdea că va găsi vreodată partenerul potrivit, veni la ședința de psihoterapie însoțită de un bărbat.

- Vi-l prezint pe Carl Mason, îi spuse Kathy Pierson lui Will, cu ochii sticlind de bucurie. Sper să nu vă supărați, dar l-am rugat să fie de față la ședința noastră de azi. Ne-am cunoscut prin „Prânz pe malul golfului” și urmează să ne căsătorim.

Will remarcă obrajii ei îmbujorați și adorația din privirea lui Carl Mason și își dădu seama că exact asta își dorise când înființase firma. Numai că, din păcate, mai știa și că doamna Pierson avea obiceiul să ia hotărâri pripite, înainte să cântărească o situație suficient de mult. Dacă și acum era vorba tocmai despre o astfel de situație? Fără îndoială că nu se întâlniseră mai mult de câteva ori. Will era ferm convins că-i declarase parteneri cu nici două săptămâni în urmă.

- Când ceva merge, merge, întări Carl, sesizând lipsa de entuziasm a lui Will la auzul vestii. Știu că poate vi se pare prea curând, dar din clipa în care am dat cu ochii de Kathy, am înțeles că ea era aleasa.

- Mă bucur sincer pentru voi, îl asigură Will. Numai că o căsătorie e un pas crucial. N-ar trebui să petreceți mai mult timp împreună înainte să vă luați un asemenea angajament?

Kathy se încruntă la el.

- Am 46 de ani. Toată viața am așteptat să întâlnesc un om cum este Carl. Deja am ratat șansa de a avea copii, dar asta nu înseamnă că-i prea târziu ca să iubesc. Chiar dumneavoastră îmi spuneți asta de luni întregi încoace. Iată că am găsit iubirea adevărată și nu vreau să mai aștept. Nu vrem să mai așteptăm.

- Amândoi îmi spuneți că așa e bine, zise Will, măsurându-și fiecare cuvânt. N-ar fi la fel de bine să mai așteptați câteva săptămâni? Atunci veți ști cu certitudine dacă e bine să faceți pasul.

- Și vom mai irosi niște săptămâni sau luni din viața noastră, insistă Kathy.

- Nu le veți irosi, o asigură Will. Nu spun că nu puteți fi împreună în tot acest timp, ci vă îndemn doar să nu vă pripiti cu căsătoria. Așteptați să vă cunoașteți bine unul pe altul, ca să fiți siguri că vă potriviți atât cât credeți voi acum.

- Nu pricep de ce nu vă bucurați pentru noi, zise Kathy. Adică, am putea fi exact reclama pentru „Prânz pe malul golfului“. Suntem o poveste de succes! În loc să ne dezamăgiți, ar trebui să fiți încântat că programul dumneavoastră pe calculator a realizat o potrivire perfectă.

- Nu vreau să vă dezamănesc, o asigură Will. De fapt, dacă relația e una de succes, eu voi fi primul care se va ridica în picioare să rostească un toast la nunta voastră. Sunt doar puțin îngrijorat că vă bazați prea mult pe un program de calculator și mai puțin pe judecata voastră. Îți trebuie timp ca să cunoști pe cineva. Calculatorul este un instrument care reduce întru câtva acest proces, dar și el poate greși.

Kathy se ridică în picioare.

- Iată că dintr-odată v-ați transformat în prevestitorul tuturor nenorocirilor! Speram să veniți la nuntă, dar îmi dau seama că e o idee foarte proastă. Nu vreau ca gândurile negre ale cuiva să-mi strice cea mai frumoasă zi din viața mea. Hai să mergem, Carl.

Carl porni în urma ei spre ușă.

- Sincer să fiu, inițial mi-am zis că toată chestia asta cu calculatorul e o aiureală, dar după ce am cunoscut-o pe Kathy, am început să cred în ea. O să fie bine, doctore. Nu-i cazul să vă faceți griji pentru noi.

Will aprecia efortul lui Carl de a-i liniști temerile, totuși privi în urma lor cu un nod de teamă în stomac. Etica meseriei îi impunea să nu-i spună lui Carl că aleasa lui, Kathy, avea obiceiul să se aprindă instantaneu și apoi să-și piardă entuziasmul la fel de repede. Una era să-ți găsești un hobby și să renunți la el în ziua următoare și alta să faci același lucru cu un soț.

Tocmai se gândea dacă mai exista vreo cale de a domoli avântul cu care cei doi își făceau deja planuri de nuntă, când sună mobilul. Bucuros să-și schimbe gândurile, răspunse la al doilea apel.

- Domnul Will Lincoln? se auzi un glas șovăielnic de femeie.

- Da.

- Mi-a apărut numele dumneavoastră ca potențial partener pe site-ul „Prânz pe malul golfului“, spuse femeia. Aș vrea să știu dacă ne putem vedea într-una din zilele acestei săptămâni să luăm masa împreună. Probabil ar fi trebuit să aștept să mă sunați dumneavoastră, dar mi-a fost teamă că dacă mai aștept, o să mă răzgândesc. N-am mers niciodată la întâlniri cu necunoscuți.

Will își reținu un oftat. Cum ar fi putut s-o refuze? Doar înființase firma ca să cunoască și el alți oameni. Dacă s-ar fi aflat că însuși fondatorul refuza parteneri, s-ar fi ales praful de reputația firmei.

- Mi-ar face mare plăcere să luăm prânzul împreună, zise el, străduindu-se să sune cât de cât entuziasmat. Vineri ar fi bine?

Mai conversară puțin, apoi închiseră telefonul. Merry Landry părea o femeie foarte cumsecade. Iar din informațiile pe care reușise să le afle din computer, se părea că aveau cel puțin câteva lucruri în comun. Era o femeie educată, avea o afacere proprie și o familie numeroasă, cum își dorise el întotdeauna. Cum era și familia O'Brien. Bineînțeles, exista totuși și un imens neajuns, asupra căruia Merry nu avea nici o putere. Merry nu era Jess.

Vineri la prânz Jess primi un telefon de la Heather, soția lui Connor. Heather deținea un magazin de cuverturi pe Shore Road, chiar lângă galeria deschisă de mama lui Jess.

- Ai treabă? o întrebă Heather.

- E vineri, așa că ne așteptăm să fie plin în weekend, dar cei mai mulți vor sosi abia peste vreo câteva ore. De ce?

Lui Jess i se păru că auzise un schimb de cuvinte în fundal, dar poate erau doar clienți care discutau.

- Speram să ne putem vedea la prânz pentru scurt timp. La fel și Connor. Ne-a fost dor de tine.

Ceva din tonul ei o tulbura pe Jess, dar nu reușea să-și dea seama ce anume.

- Connor e lângă tine?

- Nu, se grăbi să răspundă Heather. Tocmai a plecat să rezerve o masă la Panini Bistro. Poți să vii până acolo?

- Ai vești? întrebă Jess, întrebându-se de nu cumva Heather era însărcinată.

Deja avea un fiu cu Connor, născut înainte de căsătorie.

Heather râse.

- Dacă n-ai mai pune atâtea întrebări și ai porni într-acolo, ai afla mai curând.

Jess oftă.

- Bine. Dă-mi zece minute. Comandați-mi și mie un sendviș cu brânză, șuncă, roșii și salată.

- În regulă, promise Heather.

Jess se duse la Gail, se asigură că Ronnie muncea în bucătărie și că apelurile telefonice erau transferate tot acolo, apoi porni cu mașina spre centru. Îi luă câteva minute să găsească loc de parcare și alte câteva să ajungă la bistro. Îi zări imediat pe fratele și pe cumnata ei. Apoi, la altă masă, prea apropiată ca să fie o simplă coincidență, îl văzu pe Will alături de o femeie blondă și frumoasă, care îl privea cu adorație.

Deși scaunul lăsat liber de Connor și Heather anume pentru Jess oferea o priveliște directă spre Will și femeia cu care se întâlnise, Jess îl apucă și îl împinse între cei doi tineri însurăței, astfel încât să stea cu spatele la Will.

- Spuneți-mi că nu de *asta* m-ați adus până aici, murmură ea, făcând un semn din umăr în direcția lui Will.

Connor o privi cu un aer inocent.

- Te referi la Will? Cred că e la un „Prânz pe malul golfului“, cum sună site-ul ăla al lui. Drăguță fată, nu crezi?

Lui Jess îi sări țandăra.

- Puțin îmi pasă și dacă e mai frumoasă ca Marilyn Monroe. De ce ați făcut asta? Ca să mă scoateți din sărite?

Heather începu să râdă, apoi își acoperi gura cu palma, fără să-și poată ascunde veselia din priviri.

- Deci faptul că-l vezi pe Will cu alta te scoate din sărite? întrebă ea.

Deși tonul ei era perfect nevinovat, totuși trăda prea mult amuzament ca Jess să se lase păcălită.

- De ce oare?

Lui Jess îi venea să-i strângă de gât pe amândoi. Numai că nu voia să-i dea lui Will satisfacția de a o vedea pierzându-și cumpătul în public. Se sili să zâmbească și făcu semn chelneriței.

- Îmi puteți pune comanda la pachet, vă rog? Trebuie să mă întorc la lucru.

- Jess! protestă Heather întristată. Te rog, rămâi.

- Nu asta este soluția, să fugi! o dojeni Connor. Nu vezi cât de ridicoli sunteți amândoi că vă negați sentimentele?

- Singurul meu sentiment pentru Will în această clipă e disprețul și sinceră să fiu, frățioare, nici ce simt pentru tine nu-i cu mult mai grozav.

Se încruntă spre Heather.

- De ce ai fost de acord cu asta? Sunt sigură că ideea a venit de la Connor.

Heather se îmbujoră.

- Mi s-a părut o idee bună, recunosc eu ea, apoi adăugă cu sinceritate: Connor are dreptate. Ar trebui să-i dai lui Will măcar o șansă.

Jess decise că trebuia să sublinieze ceea ce era clar pentru toată lumea.

- Will nu pare să-și dorească o șansă. Iată-l chiar aici, cu altă femeie. N-am să întorc capul să mă uit la ei, dar când am intrat mi s-a părut că arată destul de fericit în această companie. Iar nu cu multă vreme în urmă a fost aici cu Laila.

Connor rămase fără replică.

- Cu Laila? Will și-a dat întâlnire cu sora lui Trace?

- Întocmai, răspunse Jess. E limpede că-i place să umble când cu una, când cu alta. Și acum, ați putea, vă rog, să nu vă mai vârați nasul în treburile mele?

De cum se înapoie chelnerița, înșfăcă pachetul cu mâncare și aruncă o privire furioasă spre fratele ei.

- Mulțumesc pentru prânz. M-am simțit minunat.

Parcurse drumul înapoi la han furioasă la culme, intră ca o vijelie în bucătărie și aruncă pachetul pe una din tejghelele de inox. Gail se uită la ea și se întoarse spre Ronnie.

- Transferă din nou apelurile la recepție, îi ordonă ea. Și rămâi acolo ca să răspunzi la telefon.

- Sigur, se grăbi să încuviințeze Ronnie.

Jess rămase cu ochii la el.

- L-ai hipnotizat? o întrebă ea pe Gail.

- Uimitor ce poți realiza când umbli cu cuțitul mare în mână, răspunse râzând Gail. N-am avut probleme cu el.

Jess clătină din cap.

- Nu sunt sigură că mulți angajatori ar scăpa basma curată cu așa o strategie, dar îți sunt recunoscătoare.

- OK, atunci spune-mi de ce ești un pachet de nervi, gata să sfâșii pe oricine? întrebă Gail. Și dă-mi și mie jumătate din sendvișul ăla. Miroase de-mi lasă gura apă și sunt lihnită de foame.

- Trebuie să-ți spun eu că ești maestru bucătar, stăpână pe o cămară și un congelator? se răsti Jess, punând pe o farfurie jumătate de sendviș, alături de câțiva cartofi prăjiți și întinzându-i farfuria lui Gail.

- Sunt prea ocupată ca să gătesc și pentru mine, declară Gail. Șefa mea, adică tu, a insistat să pregătesc niște aperitive extrem de migăloase cu care să-și întâmpine oaspeții vineri seara. L-am pus pe Ronnie să mă ajute, dar tu l-ai trimis la plimbare, așa că sunt singură. Și acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Eram sigură că aveai de gând să mănânci la restaurant.

Jess îi povesti lui Gail ce văzuse când ajunsese la restaurant.

- Nu știu ce a fost în mintea lor, încheie ea, referindu-se la fratele ei și la Heather.

- Poate voiau să te trezești la realitate și te bucuri de viață până nu e prea târziu? sugeră Gail.

Jess se încruntă la ea.

- De ce-mi spune asta toată lumea?

- Fiindcă ești singura care pare să nu-și dea seama că Will e perechea potrivită pentru tine.

Jess tot nu se lăsa convinsă.

- Adică bărbatul cel mai antipatic, cel mai agasant, care își dă cele mai multe aere, mi se potrivește perfect? Asta oare ce spune despre mine?

- Deocamdată spune că ești oarbă și încăpățânată, spuse veselă Gail.

Îi întinse un cuțit.

- Și acum, mărunțește ciupercile alea sau trimite-l înapoi pe Ronnie. Am o groază de treabă.

Jess se apucă să taie ciupercile, apoi privi pieziș spre Gail.

- Va trebui să țin minte că, dacă e vorba să-mi arate cineva un dram de înțelegere, nu ești tu aceea.

- Da, cu siguranță că asta nu figurează în fișa postului, râse Gail. Și acum, taie odată ciupercile alea.

Măcar efortul de a evita să-și taie degetele o scutea pe Jess să se gândească prea mult la Will și la frumoasa blondă care îi sorbea cuvintele. Îi rămânea destul timp să cugete la ceea ce văzuse când avea să rămână singură în patul ei în noaptea aceea.

capitolul 4

Megan ridică privirea de pe pânza pe care tocmai o înrăma pentru apropiata expoziție organizată la galeria ei de pictură și îl văzu pe Mick venind spre ea cu o figură încruntată.

- Ce-ai pățit? își întrebă ea soțul după ce Mick se așeză alături, pe un scăunel din atelierul de lucru din spatele galeriei.

- Numai ce am zărit-o pe fata noastră...

- Care dintre ele? îl întrerupse Megan.

- Jess. A ieșit ca o furtună din bistroul de sendvișuri din susul străzii, cu aerul că ar fi vrut să ia pe careva la bătaie. Nici n-a întors capul când am strigat-o.

- Mă mir că nu te-ai dus după ea, comentă cu răceală Megan.

- Tu n-ai auzit ce am spus? replică iritat Mick. Ziceam că arăta de parcă ar fi vrut să sară la bătaie. Până și eu știu că nu-i cazul s-o abordez decât după ce se calmează. Megan zâmbi.

- Deci ai mai învățat câte ceva de când ne-am recăsătorit, îl tachină ea.

Mick se încruntă.

- Ce ar fi să nu-ți mai faci probleme pentru mine și apucăturile mele? Acum e cazul să vedem ce-i cu fiica noastră cea mică. S-a întâmplat ceva cu ea, Meggie. E nefericită. Am încercat să-i trag de limbă pe Connor și pe Heather, dar n-au suflat o vorbă.

Megan îl privi nedumerită.

- Ce legătură au Connor și Heather cu povestea asta?

- Lor le-a întors spatele Jess cu așa o vehemență sau cel puțin asta-i impresia mea.

Se încruntă din nou.

- Ori poate e ceva legat de Will.

De data asta Megan îl privi cu toată atenția.

- Will? Era și el acolo?

- La masa alăturată, împreună cu o femeie pe care n-am mai văzut-o până acum. Una tare frumoasă.

Rămase o clipă pe gânduri.

- Dar Jess nu s-ar supăra pentru așa ceva, nu crezi?

Megan nu știa ce să răspundă. De mult timp avea impresia că Will și Jess țineau unul la altul, dar nu-i împărtășise aceste gânduri și lui Mick. El nu era genul de om care să se țină deoparte și să lase lucrurile să decurgă de la sine. De ceva vreme își făcea griji că fiica lui nu avea o viață socială. Megan era convinsă că s-ar fi amestecat de îndată ce ar fi avut motiv.

- Habar n-am, răspunse ea într-un târziu, ceea ce era destul de adevărat.

Jess nu-i spusese niciodată că s-ar fi simțit atrasă de Will. Mick o privi atent, cu un aer sceptic.

- Oare de ce am senzația că nu mi-ai spus chiar tot? Îmi ascunzi ceva?

- De ce aș face asta? i-o întoarse Megan, sperând că luase un ton suficient de inocent cât să-l convingă.

- Fiindcă nu vrei să mă amestec, răspunse el imediat. Crezi că sunt lipsit de tact.

Ea nu se putu abține să nu râdă.

- Știu că ești lipsit de tact.

- Așadar, îmi ascunzi ceva cu bună știință, trase el concluzia. Există ceva între ei doi? Vorbesc de Will și de Jess.

- Din câte știu eu, nu, răspunse Megan cu toată sinceritatea.

Mick miji ochii spre ea.

- Dar bănuiești ceva, așa-i?

Ea îl privi agasată.

- Mick, tu chiar n-ai învățat nimic de la copiii noștri? Că dacă te amesteci nu faci decât să înrăutățești lucrurile?

- Asta înseamnă că într-adevăr se întâmplă ceva și tu nu vrei să intervin, declară el pe un ton triumfător. Știam eu! Jess a fugit fiindcă Will era acolo cu altă femeie. Faptul a tulburat-o peste măsură.

Încântarea de moment pentru descoperirea făcută se topi la fel de repede.

- Dacă flăcăul ăsta o supără pe Jess, îți jur că va avea de-a face cu mine!

Vru să se ridice, dar Megan îi puse o mână pe braț și îl privi drept în ochi.

- Afară de cazul când Jess vine la tine să-ți ceară ajutorul, n-ai să te amesteci, Mick O'Brien. Nici unul din noi nu știe ce se întâmplă cu ei doi, asta în caz că se întâmplă ceva. Dacă te legi de Will, s-ar putea să iasă și mai rău. E foarte posibil chiar să-ți umilești propria fiică.

Mick se sprijini de spătarul scaunului, nu foarte încântat.

- Atunci poate ar trebui să trec pe la han și să stau de vorbă cu Jess, zise el. Să văd eu singur cum stau lucrurile.

Pe Megan o înspăimânta ideea, dar decât să-i spună categoric să nu se ducă - ceea ce ar fi fost oricum pierdere de timp - decise doar să-l prevină.

- Dacă vrei să mergi la Jess, foarte bine. Dar dacă ai de gând s-o iei la întrebări legat de Will sau ce s-a întâmplat azi, mai bine las-o baltă. E o idee proastă. Jess e femeie în toată firea.

- Dar e copilul nostru, o corectă el. Și întotdeauna a avut impresia că nici unul din noi nu s-a ocupat suficient de ea. Poate e prea târziu, totuși trebuie să știe că suntem alături de ea.

Megan oftă.

- Nimeni nu-i mai conștient decât mine că am abandonat-o pe Jess când avea numai șapte ani. Cred că până la urmă a înțeles toate motivele pentru care noi doi am divorțat. Ba sunt convinsă că a început să creadă că n-am încetat nici o clipă s-o iubesc. Asta nu înseamnă că e gata să accepte să intervin și s-o cocoloșesc la vârsta asta.

Același lucru e valabil și pentru tine, Mick. Va trebui să așteptăm până va apela ea singură la noi.

Mick scoase un oftat prelung și nefericit.

- Nu-mi place să stau pe margine când un copil al meu e supărat.

- Știu asta foarte bine, răspunse ea ceva mai înțelegătoare. Dar poate că nu e supărată. Poate că ea și Connor au avut una din certurile lor obișnuite. E foarte posibil.

- Da, poate.

- Ce-ar fi să treci pe la han pur și simplu ca s-o întrebi dacă are nevoie de ajutor? sugeră Megan. Vinerea e întotdeauna nebunia de pe lume, de cum încep să sosească clienții. Cu siguranță că Jess o să-ți aprecieze gestul, iar dacă se hotărăște să vorbească, ești deja acolo. Ce părere ai?

Mick se luminează la față.

- Da, așa am să fac. Mă duc să văd cum stă treaba și o să-ți povestesc și ție diseară la cină. Rămâne că mergem la Brady's, da?

- Afară de cazul când vrei s-o inviți pe Jess la cină la noi acasă, răspunse ea.

- Ca tu să fii nevoită să gătești la capătul unei zile grele? o dojeni Mick. Am s-o invit să meargă cu noi la Brady's. Te sun să-ți spun dacă vine sau nu.

Ocoli masa ei de lucru și o sărută.

- Faptul că m-am însurat cu o femeie cu judecată a fost cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut în viața mea.

Megan râse.

- Vezi ce bine a fost că ți-am dat ocazia să faci asta de două ori?

Se uită în urma lui, clătinând din cap și întrebându-se dacă fusese un lucru înțelept să-l trimită la han. Cunoștea ce înseamnă bunele intenții în cazul lui Mick. Durau atât cât voia el să dureze și se alegea praful de ele în clipa când hotăra că știe el ce-i mai bine pentru toată lumea.

Putea conta pe Mick că va acționa conform planului sau putea s-o sune pe Jess și s-o pună în temă că tatăl ei pornise spre han. Ambele variante prezentau riscuri.

În cele din urmă, decisă să nu facă nimic. În definitiv, ea era cea care spusese că fiica lor era femeie în toată firea. Trebuia să aibă încredere că Jess putea face față lui Mick și intervenției lui bine intenționate.

Totodată, știa mai bine decât oricine că Mick trebuia abordat cu o atitudine care necesita un echilibru delicat între siguranță de sine și abilitatea cu care un jucător parează lovitura adversarului. Altfel Mick trecea peste tine ca buldozerul.

La recepția hanului lui Jess se înghesuiau o mulțime de clienți noi, așteptând să fie repartizați în camere. Ronnie se făcuse nevăzut în urmă cu vreo douăzeci de minute. Jess mai avea puțin și o lăsau nervii când deodată ridică privirea și dădu cu ochii de tatăl ei.

- Cum pot să te ajut? întrebă el. Vrei să car eu bagajele?

- Poți face asta? îl rugă Jess, fără să-și pună întrebarea cum de apăruse Mick acolo chiar când ea avea nevoie de ajutor.

Era prea fericită că se ivise un ajutor în plus.

- Fără probleme, răspunse Mick. Dar unde-i puștiul ăla al lui Forrest? Parcă era treaba lui.

- Nu mă face să-mi dau drumul la gură, bombăni ea, apoi zâmbi spre perechea care tocmai fusese trecută în registru. Domnule Longwell, doamnă Longwell, aveți o cameră la etajul doi, cu vedere spre golf. Tată, îi poți ajuta să-și ducă bagajele?

- Cum să nu! răspunse Mick, apucând cele două valize și pornind spre scări.

Se înapoie la recepție, timp în care Jess terminase de înregistrat alți clienți: două femei venite din New Jersey. Într-o oră, toți oaspeții fuseseră cazați și câțiva deja se relaxau în holul hanului, la un pahar de vin și aperitive din partea casei. Jess tocmai își trăgea sufletul pentru

prima oară în după-amiaza aceea când Mick își făcu din nou apariția.

- Toți s-au instalat, o asigură el. Se pare că-ți merg bine treburile.

- Așa ar trebui să fie până la sfârșitul lui octombrie, îi spuse Jess. Hanul e aproape plin și de Ziua Recunoștinței.

- Bravo! o felicită el, zâmbind bucuros. Ai motive să fii mândră, Jess. Hanul este o reușită, așa cum ți-ai dorit tu să fie. Și eu, și mama ta ne bucurăm din suflet pentru tine. Ai făcut o treabă minunată.

- Mulțumesc, tată, zise Jess, sincer mișcată de laudele lui. Dar ce te aduce aici? Sunt convinsă că n-ai venit doar ca să cari valize, deși ai picat grozav de bine în după-amiaza asta.

- M-am bucurat să-ți pot fi de folos, spuse el.

- Vrei un pahar cu vin sau niște aperitive făcute de Gail?

- Nu, mulțumesc. Voiam să știu dacă ai vrea să ieși cina cu mine și cu mama ta diseară la Brady's. Dacă nu ești foarte ocupată.

Jess înțepeni.

- De ce?

- Păi, de ce nu? i-o întoarse el. Meriți și tu să ieși într-o seară în oraș, nu? Doar dacă n-ai alte planuri.

- Tată, tu și mama sunteți practic în luna de miere. Știu că cinele la Brady's sunt serile în care vă întâlniți ca să fiți numai voi doi. De ce ați vrea netam-nesam să vin și eu?

El se înroși la față, cu un aer vinovat.

- Pentru că nu prea ne-am văzut în ultima vreme, atât și nimic mai mult.

- Am luat masa la voi duminica trecută, îi aminti ea. Iar la începutul săptămânii am trecut pe la galerie și am băut o cafea cu mama.

El ridică din umeri.

- Mie nu mi-a spus.

Jess îl studie printre pleoapele îngustate.

- Invitația n-are nici o legătură cu faptul că mai devreme m-ai văzut plecând de la Panini Bistro, da?

Mick se încruntă.

- M-ai auzit când te-am strigat?

- Te-au auzit și cei din Ocean City, tată.

- Atunci de ce nu te-ai oprit? Păraai supărată. Pur și simplu, voiam să știu dacă e totul în regulă.

- Sunt convinsă că ai aflat totul de la Connor și Heather.

- Nu mi-au spus absolut nimic, mormăi el. Dar cred că am înțeles câte ceva și singur. Corectează-mă dacă greșesc. E legat de faptul că l-ai văzut pe Will acolo, împreună cu o femeie.

Jess se strădui să nu trădeze cât o tulburase întrebarea.

- Ce naiba te face să crezi asta? întrebă ea, sperând că nu-i tremură glasul.

Nu-și dădea seama de o tulburase atât de mult să-l vadă pe Will cu altă femeie. De fapt, la început își spusese că era supărată pe Connor și pe Heather. Numai că după ce ajunsese suficient de departe de restaurant, recunoscuse față de ea însăși că o înfuriase cumplit să-l vadă pe Will cu o femeie, mai ales că întâlnirea fusese aranjată prin firma lui online.

Se sili să-și privească tatăl în ochi.

- Cred că știi că între Will și mine nu-i nimic, da?

- Așa să fie? întrebă el, deloc convins. Recunosc că doar mi-am dat cu presupusul, dar când i-am prezentat mamei tale teoria mea, ea n-a negat că ar putea fi adevărat.

- Deci tu și mama deja ați făcut presupuneri pe tema asta? întrebă Jess, fără să-și ascundă tonul tăios.

Simplul gând o făcea să-i înghețe sângele în vene. Era cam târziu ca părinții să înceapă dintr-odată să se preocupe de sentimentele ei.

- Îmi fac griji pentru tine, insistă neabătut Mick. Așa ar face orice tată.

- Nu ți-ai făcut griji pentru mine când aveam șapte ani, așa-i? replică ea pe un ton acuzator. Mama tocmai

ne părăsise, iar tu colindai țara în lung și în lat cu diverse treburi. La vremea aia, nici unul din voi n-a pierdut vremea să ia în calcul și ce simțeam eu.

Mick se încruntă.

- Era altă situație, zise el fără măcar să încerce să se apere, fiindcă nici n-ar fi avut cum. Acum sunt aici și-mi pasă ce se întâmplă în viața ta.

Jess știa că dacă voia să-l facă să bată în retragere, trebuia să scornească ceva care ar fi putut să-l liniștească.

- Uite, am avut un schimb de replici cu Connor, asta-i tot. N-a fost mare lucru. Doar ne certăm de când ne știm. Și ne împăcăm de fiecare dată.

Mick nu părea într-un totu convins.

- Asta a fost tot? Doar o mică ciondăneală cu fratele tău? Fără nici o legătură cu Will?

- Absolut fără nici o legătură, insistă ea. Sunt perfect în regulă. Îți promit că o să vorbesc din nou cu Connor până la viitoarea masă în familie de duminică.

- Bine atunci, încuviință Mick, acceptând explicația, deși vizibil neconvins. Și nu vrei să ieși masa cu noi diseară?

- Mi-ar face plăcere, dar nu pot pleca de aici când este atâta treabă. Oricând se poate întâmpla ca vreun client să aibă nevoie de ceva.

El o strânse în brațe și o sărută pe creștet.

- Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, da?

Ea își lăsa deoparte iritarea, bucuroasă că rezolvase situația, măcar pentru moment.

- Bine, tată. Îți promit. Îți mulțumesc pentru ajutorul tău în după-amiaza asta.

- Oricând, fetiço.

Jess privi în urma lui și scoase un suspin de ușurare. În clipa următoare însă, sări ca arsă auzind chicotitul lui Gail chiar în spatele ei.

- Lai dus de nas pe taică-tău, o tachină Gail.

- Am făcut ce trebuia să fac ca să abandoneze subiectul, îi spuse Jess. Dacă ar ști că eram supărată pe Will, s-ar amesteca în viața amândurora.

- Ți-e teamă că o să se amestece sau că o va face cu bune rezultate? întrebă Gail.

- Ce vrei să spui?

- Din câte am auzit eu, când Mick O'Brien își pune ceva în gând, de obicei lucrurile merg așa cum vrea el.

- Tata poate să se amestece cât vrea, asta n-ar schimba cu nimic situația mea și a lui Will, replică Jess.

Din păcate, nu era nici pe jumătate convinsă de ceea ce spunea.

Când mai trecu o săptămână fără să primească vreun răspuns de la „Prânz pe malul golfului”, Jess se înfurie și mai tare. Acum că știa a cui era firma, se simțea și mai penibil. Asta dovedea cât de puțin îi păsa lui Will de ea.

Parcă îl auzea înșirând toate motivele pentru care nu voia s-o combine cu nici unul dintre bărbații înscriși la serviciile firmei. O socotea superficială. Considera că în trecut se întâlnise cu bărbații cei mai nepotriviți. O cunoștea al naibii de bine – sau așa își închipuia – și nu voia să riște reputația firmei lui idioate trimițând-o să se întâlnească cu cine știe ce nefericit.

Simplul gând la felul în care o ignorase o făcea să vadă roșu înaintea ochilor. Dacă pune la socoteală și faptul că nici măcar nu-i confirmase înscrierea pe site și că nu avea curajul să-i înapoieze banii, era pregătită să-i sară la beregată cu prima ocazie când aveau să dea ochii unul cu altul.

Nu că ar fi avut intenția să-l caute, bineînțeles că nu. De fapt, cel mai bine ar fi fost dacă nu s-ar mai fi întâlnit luni întregi, poate chiar ani, de acum încolo.

Dar iată că înainte de a avea suficient răgaz să se calmeze, îl zări la Brady's într-una din rarele seri în care putuse pleca de la han.

- Uite-l acolo, viermele... bombăni ea spre Connie și Laila și ridicându-se de la masă.

Cele două pahare de vin pe care le băuse pe stomacul gol o făceau cam nesigură pe picioare.

- Stai jos, o rugă Connie. Poate că Dillon Brady te adoră, dar n-o să fie fericit că-i faci o scenă în restaurant. E cel mai select local din tot orașul. Știi bine că nu acceptă scandaluri de bar.

Jess își îndreaptă atenția spre Connie.

- Atunci Will trebuie să plece, declară ea. E un gunoi. E imposibil. Mă scoate din sărite, mă judecă tot timpul. Și mai e și laș.

- Presupun că vorbești despre mine, zise Will, trăgându-și un scaun lângă ele.

Connie îl avertiză din priviri.

- Cred că nu-i cel mai bun moment, murmură ea.

- Oh, sunt obișnuit ca Jess să mă critice fără motiv, răspunse el dezinvolt. Așa face de fiecare dată când vede că sunt mai bun decât ea într-o conversație. În loc să vină cu argumente raționale, începe cu atacuri la persoană.

Tonul lui condescendent nu făcu decât s-o înfurie și mai mult pe Jess.

- Nu ne certăm, ripostă ea. Tu ești plin de tine și faci pe deșteptul. Dai sentințe de parcă ce spui tu e luat din Biblie, iar noi, simplii muritori, n-ar trebui să punem la îndoială ce ne zici.

Will o privi fără să-i vină a crede.

- Când am făcut eu asta?

- Tot timpul? răspunse ea.

- Spune-mi o singură ocazie, o provocă Will.

Jess bâlbâi ceva și sorbi o înghițitură de vin. Din păcate, acele ocazii păreau să se fi pierdut în negurile minții ei aburite de vin.

- Nu-i nevoie. Știi bine că am dreptate, declară ea, mândră că reușise să ocolească răspunsul.

Numai că Will, fir-ar el al naibii, se mulțumi doar să zâmbească în felul lui superior, care o scotea din sărite de fiecare dată.

- Oh, pleacă de aici! zise ea enervată.

- Cu nici cinci minute în urmă parcă voiai să-mi zici niște lucruri. Uite, acum ai ocazia. Dă-i drumul.

- M-am răzgândit. E pierdere de timp. Niciodată nu ascuți sau nu ieși în serios ce-ți spun.

- Ba nu, te rog, spune-mi, o îndemnă el. Zi-mi ce ai de zis. Sunt pregătit pentru orice.

Connie oftă.

- Cred că o să mă duc la bar să-mi mai iau ceva de băut. Laila, tu mai vrei ceva?

- Glumești? răspunse Laila, ridicându-se în picioare. Vin cu tine.

- Eu mai vreau niște vin, spuse Jess.

- Nici să nu te gândești, o puse la punct Connie.

Cele două femei o lăsară singură cu Will, care aștepta răbdător ca Jess să spună ceva.

- Ei, bine? o îndemnă el din nou. E în legătură cu faptul că m-ai văzut cu o femeie la Panini Bistro săptămâna trecută? Mi s-a părut că erai supărată.

- N-am fost supărată! ripostă ea. De ce aș fi fost? Nu însemni nimic pentru mine. Zero.

El nu părea prea convins.

- Atunci ce se petrece în căpșorul ăla al tău? E limpede că ești pornită pe mine cu un motiv. Mai mult decât de obicei. Așa că dă-i drumul, să vedem cum rezolvăm problema.

- Asta-i soluția ta la toate, nu-i așa? Vorbe, vorbe și iar vorbe.

- Da, sunt de părere că întotdeauna comunicarea e utilă, încuviință el, abia ascunzându-și un zâmbet. De ce nu vrei să încerci și tu?

Jess și-ar fi dorit din toată inima să-i șteargă de pe față zâmbetul acela superior.

- OK, bine, acceptă ea. De ce nu mi-ai găsit și mie un partener cu calculatorul tău nenorocit? Aproape că-mi vine să te acuz de fraudă sau ceva de soiul ăsta.

Will ridică o sprânceană.

- Fraudă?

- Reclama ta promite că găsești parteneri celor care apelează la tine. Am plătit taxa și n-am fost la nici o

întâlnire! N-ai avut nici măcar curajul să-mi spui deschis că mie n-ai să-mi găsești niciodată pe nimeni.

- În clipa asta nu-i nimeni în sistem care să fie compatibil cu tine, răspunse el. Dar în fiecare zi apar noi clienți. Partenerul potrivit pentru tine se poate ivi și mâine.

- Mda, povești, replică ea. Amândoi știm că altul e motivul: nu mă consideri suficient de bună. Crezi că sunt aiurită, superficială și nu vrei să-ți riști reputația ta prețioasă recomandându-mă unui client celibatar.

Spre lauda lui, Will rămase într-adevăr năucit de acuzație.

- Asta crezi tu?

- Asta știu, insistă ea încăpățânată, fără să-și poată ascunde tonul ofensat. Ar trebui să fii prietenul meu, chiar dacă știi că sufăr de ADHD. Asta nu înseamnă că sunt un om rău, Will Lincoln. Tu ar fi trebuit să știi asta mai bine decât oricine. Nu înseamnă că nu pot avea o relație frumoasă. Poate că până acum n-am avut nici una, dar dacă sistemul ăsta al tău ar fi bun de ceva, mi-ai putea găsi și mie partenerul potrivit.

Will o asculta clătinând din cap.

- Fără îndoială că ești cea mai exasperantă, agasantă și complicată femeie pe care am întâlnit-o în viața mea.

- Vezi? se repezi Jess, agățându-se de vorbele lui. Exact ce spuneam mai devreme. Ai o părere foarte proastă despre mine.

- Taci din gură, zise el, trăgându-și scaunul și mai aproape.

- De ce?

- Taci și atât, repetă el, întinzând brațul și cuprinzându-i ceafa cu palma.

Jess rămase atât de șocată, încât nu reuși decât să se holbeze la el.

- Will?

El o privi exasperat.

- Chiar nu poți să taci din gură măcar zece secunde?

Se aplecă și își lipi buzele de ale ei. Sărutul reuși să săvârșească minunea. O reduse la tăcere. De fapt, pur și simplu o făcu să nu mai știe de nimic. Buzele lui erau ferme, convingătoare, tandre.

Când își dezlipi buzele de ale ei, Jess clipi de câteva ori.
- Will?

De data asta îi murmură numele, abia reușind să respire. Chiar nu mai avea aer. Asta da răsturnare de situație! Cine și-ar fi închipuit că un bărbat putea săruta așa, cu o pasiune clocotitoare pe care abia și-o putea ține în frâu?

- Ce a fost asta? întrebă ea amețită.

- Iar te-a apucat vorba! zise el, acoperindu-i din nou gura cu a lui.

Sărutul se prelungi până când inima ei începu să bată cu putere, aducând-o la un pas de a-i smulge hainele de pe el acolo și atunci. Hainele lui Will! Gândul o făcu să se smulgă din îmbrățișare și să-l privească șocată.

- M-ai sărutat! anunță ea, de parcă Will nu și-ar fi dat seama ce făcuse.

- Exact, răspunse el calm și dezgustător de netulburat. Jess miji ochii spre el.

- Ai de gând s-o faci din nou?

Will zâmbi, probabil auzindu-i tonul teribil de dornic.

- Tot ce se poate.

- Când?

- Asta rămâne de văzut, răspunse Will, ridicându-se în picioare.

Jess rămase cu ochii la el, șocată.

- Pleci? Acum?

- Cred că așa-i mai bine.

- De ce?

- Asta te las pe tine să-ți dai seama. Pe curând, Jess.

Jess se holbă în urma lui până când Will ieși din loc, apoi clipi spre Connie și Laila, care veniseră să se așeze lângă ea.

- Interessant moment! comentă Connie amuzată.

- S-a încins atmosfera! declară și Laila, făcându-și vânt cu palma.

Cum Jess continua să tacă, Connie o trase ușor de braț.

- Ei, ce-i cu tine, nu ți-e bine?

- Nu știu nici eu, răspunse Jess, dezmeticindu-se din ameteala care o cuprinsese după acel sărut. Will m-a sărutat, le spuse ea, fără să-și poată ascundă uluirea. Vreau să spun că m-a sărutat cu adevărat.

- Am văzut și noi, râse Laila. Toată lumea a văzut. Kate chiar s-a dus și l-a scos pe Dillon din bucătărie să vă vadă. Mă mir că n-au fost și aplauze. Un adevărat spectacol. Dacă în Chesapeake Shores ar exista un post de televiziune, sărutul vostru ar fi transmis la știrile de ora unsprezece.

- Mi-a spus că se va întâmpla din nou, zise Jess, care nu se dezmeticise încă.

- Bravo, slavă Domnului! încuviință Laila entuziasmată.

Jess nu-și dădea prea bine seama ce se petrecuse cu ea în seara aceea, dar era sigură că „Slavă Domnului!” era expresia potrivită.

Ceea ce nu știa era ce avea să urmeze de acum încolo. Dar orice ar fi fost, cu siguranță n-ar fi surprins-o mai mult decât acel sărut.

capitolul 5

Sărutul dat lui Jess fusese exact așa cum se așteptase Will să fie, ba chiar mai mult. Nici măcar imaginația lui extrem de vie nu anticipase o senzație atât de imediată și totală că totul era bine, că, în sfârșit, ceva era întocmai așa cum trebuia să fie. Și asta îl speria de moarte.

Era suficient de inteligent ca să înțeleagă că o luase pe Jess pe nepregătite. Într-un moment de mare tulburare emoțională, când și băuse puțin, iar el profitase de situație. Fusese simplu să preschimbe o emoție în alta. Orice manual de psihologie preda această tehnică. Asta nu însemna că Jess își schimbase brusc opinia despre el. Și cu siguranță nu era o garanție că ea va renunța la atitudinea disprețuitoare dintotdeauna, începând să vadă în el dintr-odată un potențial iubit.

Dar în ciuda faptului că își impunea să fie prudent, nu se putea opri să nu se gândească la privirea ei încețoșată, care spunea cu totul altceva. Will spera să fi fost un semn că Jess începuse dintr-odată să-l vadă în altă lumină. Poate că, la urma urmei, sărutul chiar marca un început.

Sau nu. Tot oscilând cu gândurile într-o parte și în alta, nu era prea sigur că își dorea să știe încotro se îndreptau lucrurile. Cel puțin nu deocamdată.

„Gata cu analizatul“, își spuse el. În clipa aceea își dorea doar să savureze amintirea senzațiilor pe care i le stârnisese acel sărut. Nu voia să facă ceea ce de regulă făcea instinctiv, adică să analizeze momentul în toate detaliile, nici să riște s-o întâlnească pe Jess, iar ea să-i năruie și speranța firavă că poate relația lor apucase pe un alt făgaș.

Într-o pornire menită fără îndoială să evite orice întâlnire accidentală, rămase în birou pe timpul zilei și acasă seara. Deși atitudinea lui avea motive clare, reuși

să se convingă că rămăsese în urmă cu însemnările despre cazurile pe care le trata și că trebuia să vadă ce se mai ivise nou la „Prânz pe malul golfului“. Decis să nege față de sine însuși, chiar își impuse să creadă că de fapt nu se ascundea nici de propriile emoții și cu siguranță nici de Jess.

Cu toate acestea, după câteva zile în care își abandonase rutina cotidiană și nu răspunsese la telefoanele prietenilor, nu se miră când auzi soneria într-o seară și în pragul ușii dădu cu ochii de Mack.

- N-ai venit să ieși prânzul cu noi trei zile la rând, îi reproșă Mack, măsurându-l din cap până în picioare. Și n-ai răspuns la apelurile mele, nici la ale lui Jake.

- Nu cred că ai fost prea îngrijorat, din moment ce ți-a luat atât timp până să vii să mă vezi, remarcă Will.

Mack se mulțumi să se încrunte.

- Nu pari bolnav, ce-i cu tine?

- Am rămas în urmă cu hărtoagele, îi spuse Will.

Mack nu păru prea convins și începu să se învârtă prin apartament, cu o expresie absentă, care îi spunea lui Will că venise acolo în acea seară pentru cu totul alt motiv.

- Ai ceva pe suflet? îl întreabă Will.

- Nu chiar, răspunse Mack. Ai cumva vreo bere?

- Întotdeauna, îl asigură Will, abia ascunzându-și amuzamentul.

De când atinseseră vârsta majoratului și Will se mutase în apartamentul lui, întotdeauna se îngrijise să aibă în casă bere pentru Jake și Mack.

- Servește-te.

- Vrei și tu una?

Will clătină din cap.

- Nu.

Mack se înapoie cu berea, dar tot nu se așază. Continuă să se plimbe de colo-colo, oprindu-se doar cât să admire fâșia de golf care se zărea de la fereastră. Când mai scoase și un oftat din adâncul sufletului, Will nu se mai stăpâni.

- Ce mai face Susie? întrebă el cu prudență.
Mack ridică din umeri.

- Cred că bine.

- Cum vine asta, crezi? Nu v-ați mai văzut?

- Ba da, ieri, răspunse Mack. Era bine. Azi n-am vorbit cu ea.

Will știa că trebuia să aibă răbdare când unul din pacienții lui ezita să abordeze o problemă delicată, dar în viața personală avea tendința să fie mai direct. Îi dispăcea profund să-l vadă pe Mack străduindu-se din răputeri să nu spună ce era în mintea lui.

- Știi, începu el, pentru început am putea juca „Do-uăzeci de întrebări” și până la urmă aș afla ce te supără, dar ar fi mai simplu să-mi spui direct.

Mack stătea în celălalt capăt al camerei, cu spatele la Will, cu privirea ațintită pe fereastră.

- Ieri Susie m-a întrebat ceva ce nu mi-am mai putut scoate din minte.

- Legat de relația voastră?

- Nu, vorbeam despre ziare, despre greutatea în care se zbat, chestii din astea.

- Da... zise Will, fără să înțeleagă. Și?

- M-a întrebat ce aș face dacă mi-aș pierde vreodată slujba de reporter la ziarul din Baltimore.

Will se holbă la el.

- Crezi că o să ai probleme cu serviciul? întrebă el șocat.

Nu era de mirare că Mack arăta atât de tulburat.

Din câte știa Will, rubrica lui Mack era una dintre cele mai populare. Poza lui apărea pe afișele din toate stațiile de autobuz din Baltimore, pentru numele lui Dumnezeu!

Mack evoluase dintr-o celebritate locală în materie de atletism la poziția de jurnalist sportiv într-un oraș care își iubea echipele. Acum era o celebritate la fel de recunoscută ca pe vremea când ieșea în teren, pe timpul carierei lui mult prea scurte. Era unul dintre motivele pentru care era socotit un celibatar la mare căutare,

iar Will și Jake nu puteau pricepe cum se făcea că prietenul lor renunțase la atâtea femei înnebunite după el, de dragul unei relații cu Susie, pe care el însuși refuza s-o definească.

- Slujba mea e în siguranță, răspunse Mack la fel de tulburat. Cel puțin deocamdată. Dar nu pot să nu admit că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

Se întoarse spre Will, privindu-l drept în ochi.

- Ce naiba o să mă fac dacă îmi pierd postul?

- O să găsești altceva, îl asigură Will încrezător. Ții minte când te-ai lovit la genunchi și ai pus capăt carierei de sportiv? La vremea aia erai convins că viața ta s-a încheiat. Pe urmă ai scris câteva articole la plesneală pentru ziarul tău și cei de acolo te-au angajat cât ai clipi din ochi. Asta-i viața. Când se închide o ușă, se deschide alta.

Mack îi aruncă o privire nemulțumită.

- Poți să mă scutești de chestiile astea fumate? În plus, nu există nici un alt ziar prin zonă la care să mă duc. Toate redacțiile sunt puse pe reduceri de personal.

- Există și posturi de televiziune, îi aminti Will. Ești un tip prezentabil. Ai putea lucra acolo. Pe de altă parte, nu cumva te cam pripești? Nu există nici un indiciu că o să fii concediat. Parcă așa ziceai, nu?

Mack încuviință din cap, apoi îi aruncă o privire abătută.

- Azi ziarul a pus pe liber șase reporteri. Uite așa, din senin. Mai că-mi vine să cred că Susie a aflat de la vreo sursă din interior.

Will ridică din sprânceană.

- Zău? Chiar crezi asta?

- Păi, să vedem. Ea e cea care a adus subiectul în discuție ieri, după care, pac! Azi lucrurile se pun în mișcare. La ziar nu exista nici măcar un zvon despre posibile reduceri de personal. Pe partea de producție au fost trimiși acasă și mai mulți. Nici măcar nu s-au oferit să.... Pur și simplu, i-au pus pe liber pe ultimii sosiți. Dacă e începutul unei politici de austeritate?

- O să te descurci cumva, îl asigură Will. Baltimore nu-i singurul oraș din țară. Și la Washington sunt câteva ziare. Nu-i chiar așa departe.

- Și acolo s-au făcut concedieri masive, spuse Mack, deloc încurajat. Viitorul pe termen lung în materie de jurnalism e instabil. Toată lumea se chinuie să găsească o cale de a stopa deficitul bugetar.

Will îl privi atent.

- De fapt, pentru ce te temi tu, Mack? Pentru slujba ta? Cu siguranță știi că ai avea și alte opțiuni în afară de ziare sau televiziune. Ai putea veni aici, să te faci antrenor, dacă asta ți-ai dori. Știu că directorul școlii chiar ți-a făcut propunerea.

Îndoielile lui Mack nu păreau să se fi risipit, astfel încât Will mai făcu o tentativă de a descoperi adevăratul motiv al stării prietenului său.

- Mack, de fapt problema ta e că la un moment dat s-ar putea să te muți din oraș, departe de Susie?

După o clipă de uluire, Mack zâmbi larg, aproape mulțumit că Will mersese drept la țintă.

- La naiba, tipule, ești tare!

Will râse.

- De asta sunt plătit așa de bine. Cât despre Susie, deși nu recunoști că voi doi aveți o relație, sunteți singurii care nu vă dați seama că de fapt sunteți împreună. Nu spun că aș vrea să-ți pierzi slujba, dar poate ar fi exact semnalul pentru amândoi, ca să vă treziți la realitate și să înțelegeți ce însemnați unul pentru altul.

Întâlni privirea încă tulburată a lui Mack.

- Sau ați putea vedea lucrurile așa cum sunt, după care să aveți exact genul de relație pe care o doriți amândoi. Iar dacă intervine ceva în cariera ta, veți înfrunta dificultățile împreună.

Mack clătină din cap.

- Susie mi-a spus limpede că niciodată nu se va întâlni cu unul ca mine.

- Cu un fotbalist? preciză Will.

Mack încuviință din cap.

- Nu vrea să fie una dintre multele femei cu care am avut o relație și apoi le-am părăsit.

Will își dădu ochii peste cap.

- Nici unul din voi n-a observat că tu nu mai joci fotbal de câțva timp încoace? Și, dacă nu cumva îmi scapă mie ceva, n-ai mai fost cu altă femeie de când ai început să petreci atâta timp cu Susie.

- Sunt ferm convins că ea își închipuie că-i pură întâmplare, zise Mack.

- OK. Uite ce e, suntem aici numai noi doi și-ți jur că n-am să te întreb a doua oară și nici n-am să-ți arunc în față asta, dar spune-mi o dată pentru totdeauna. O iubești?

Spre uimirea lui Will, Mack era sincer șocat de întrebare.

- Toată lumea știe că pe mine nu mă interesează iubirea, se grăbi el să răspundă. Și nici angajamentele.

- Și totuși, de vreo trei ani încoace, te ocupi cu neîntâlnirile cu Susie. În cărțile de specialitate, asta arată un înalt grad de angajare, mai ales din moment ce nici măcar nu te-ai culcat cu ea.

Își îngustă pleoapele.

- Sau mă înșel?

- De câte ori să-ți mai spun că noi nu avem genul ăla de relație? exclamă supărat Mack.

- Atunci, dacă mă întrebi pe mine, e cu atât mai remarcabil că n-ai înșelat-o nici măcar o dată, comentă Will. De fapt, nici nu s-ar chema că o înșeli, din moment ce nu-i iubita ta.

Se încruntă.

- Ai idee cât de confuză și ridicolă e toată povestea asta a ta? Dacă nu pentru tine, atunci pentru noi ceilalți.

- Puțin îmi pasă ce credeți voi, se răsti artăgos Mack.

- Atunci uite ce cred eu. Știu că ar fi destul de simplu să-ți psihanalizez trecutul, felul în care familia ta s-a destrămat, ca să-mi dau seama de ce nu crezi în iubire și angajare față de cineva, dar adevărul e că iubești și ești capabil de un angajament mai mult decât

îți închipui. Și nu mă refer doar la Susie. Ești unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Cred că și Jake ar afirma același lucru. Ne putem baza pe tine. Nu ne-ai dezamăgit niciodată.

Mack părea stânjenit de laudele lui.

- Ei, lasă. Și voi ați face același lucru pentru mine.

- Sigur că da, pentru că și mie, și lui Jake ne pasă de tine. Ai toate calitățile ca să te angajezi într-o relație de durată, Mack. Sper să te trezești la realitate și să accepți asta până nu e prea târziu. N-o pierde pe Susie doar fiindcă ți-e frică.

Mack se încruntă auzindu-i cuvintele.

- Nu mi-e frică, protestă el.

- Atunci nu ești în toate mințile, replică Will. Dacă stau să mă gândesc, toți ne temem puțin să iubim și să punem bazele unei relații de-o viață. E o decizie foarte importantă.

Mack se uită la el cu o privire atotștiutoare.

- De asta nu te-ai străduit mai mult să câștigi inima lui Jess?

Will nu era obișnuit să i se replice cu propriile arme și cu siguranță nu de către Mack, care de obicei evita discuțiile pe probleme emoționale. De fapt, întreaga conversație era o raritate.

- Poate, recunosc el, din moment ce Mack tot deschisese subiectul. Sau poate mi-a fost teamă că dacă insist prea mult și o s-o pierd, o să sufăr toată viața.

- Atunci ar trebuie să-ți spun ce mi-a zis cândva bu-nică-mea, înainte să meargă să danseze în Vegas sau unde naiba se mai ducea ea, zise Mack. Cine nu riscă, nu câștigă. Sfatul ăsta m-a ținut pe teren încă de când eram copil și toți spuneau că sunt prea mic ca să joc fotbal. Mă gândeam atunci că, dacă încercam, poate aveam să dau greș, dar dacă nici măcar nu încercam, atunci cu siguranță aveam să pierd.

Will râse.

- Adevărate cuvinte de învățătură, confirmă el. Amân-doi ar trebui să ne ghidăm după ele.

Se întreba totuși dacă el și Mack erau chiar pregătiți să-și încerce norocul mizând oricât de mult pentru femeile pe care le doreau în viața lor... și dacă nu cumva riscau ca astfel să le piardă pentru totdeauna.

Mesele de duminică în familie fuseseră întotdeauna o obligație a clanului O'Brien, dar lucrurile începeau să se schimbe. În primul rând, bunica predase frâiele gospodăriei. Desigur, Nell O'Brien continua să contribuie adesea cu felul de bază, dar îi învățase pe ceilalți să-și gătească garniturile preferate și deserturile. În fiecare săptămână, nepoții trebuiau să aducă un fel de mâncare nou, realizat după rețetele bunicii, scrise frumos de mână.

Săptămâna aceasta, Jess urma să aducă pâine irlandeză. Se întreba dacă bunica își va da seama că apelase la ajutorul lui Gail.

La fel ca mama ei, Jess era total nepricepută la bucătărie. Înainte să plece de acasă, Megan îi ferise cumva să moară de foame, dar nimeni nu putea pretinde că mâncarea gătită de ea era mai mult decât comestibilă.

Duminică Jess intră în bucătărie, unde o găsi pe bunica în fața aragazului. O sărută pe obraz și puse pe masă două pâini coapte perfect. Bunica le privi bănuitoare.

- Le-ai făcut tu singură? întrebă ea.

- Dar ce-i cu ele? se zbârli Jess.

Ei i se păreau perfecte.

- De regulă, când faci pâinea asta pentru prima oară, nu-ți iese chiar atât de bine, comentă bunica, privind-o în ochi pe Jess.

Așteptă câteva clipe, apoi Jess cedă.

- Ei bine, m-ai prins. Le-a făcut Gail.

Bunica clătină din cap.

- Mi-am închipuit. Cum vrei să ajungi să faci rețetele mele dacă nu le exersezi tu singură?

- Mă bazez pe alții din familie care să le facă, răspunse râzând Jess.

În aceeași clipă, Abby intra în bucătărie și așeză pe masă un castron cu budincă de orez.

Aruncă o privire sub capacul castronului de plastic.
- Pare comestibilă.

- Așa sper și eu, zise Abby. E a treia încercare. Trase m-a pus să le arunc pe primele două. Până și gemenele au strâmbat din nas, ori ele ar mânca orice nenorocire.

- Cum se poate să nu-ți iasă budinca de orez? se miră bunica. Chiar n-ați învățat nimic de la mine?

- N-ai avut la îndemână decât un an după plecarea mamei ca să mă înveți, îi spuse Abby. Îmi amintesc că te-ai supărat și m-ai dat afară din bucătărie de mai multe ori. Nu mă pricepeam la gătit, la fel cum nu mă pricepeam la broderie.

- Cam așa e, chicoti Nell. Să sperăm că Bree se pricepe cât de cât, altfel o să muriți de foame când n-am să mai fiu aici.

- Mai întâi de toate, o să fii aici încă mult timp de acum încolo, zise Abby, petrecându-și brațul pe după talia lui Nell. În al doilea rând, oricât am da greș eu, Jess și Bree, știi bine că poți conta pe Kevin să îndrepte lucrurile. Fratele nostru e cel care a moștenit gena gătitului în familie. Așteaptă și ai să vezi. Din clipă în clipă o să vină aici cu ceva care ne va lăsa gura apă. Apropo, ce i-ai dat de pregătit săptămâna asta?

- Rețeta mea de pui cu găluște, răspunse Nell. Am vorbit cu el acum jumătate de oră și mi-a spus că găluștele sunt pufoase cum nu s-a mai văzut.

Nell avea totuși un aer îndoielnic.

- Vom vedea. Durează ani buni până când ajungi să faci găluștele așa cum trebuie.

- Oh, eu cred că poți conta pe Kevin, zise Abby, fără să-și dea seama că poate bunica nu era încă pregătită să renunțe la faima ei de as în materie de arta culinară.

Nell părea cumva mai încântată de eșecurile lor decât de posibilul succes al lui Kevin.

Jess găsi că era cazul să intervină.

- Buni, oricât de bune ar fi găluștele lui Kevin, sunt sigură că nu vor fi nici pe jumătate atât de bune ca ale tale, o asigură ea.

Complimentul o făcu fericită pe Nell.

- Știu că spui asta doar ca să-mi faci mie plăcere, dar apreciez vorbele tale.

Abby se îmbujoră, cu un aer vinovat, înțelegând că o jignise fără să vrea pe Nell, dar socoti de cuviință să nu mai prelungească subiectul. În schimb, își îndreptă atenția spre Jess.

- Pari obosită. E totul în regulă?

- Am avut câteva săptămâni cumplit de grele la han, răspunse Jess, ascunzând faptul că după ce Will o sărutase la Brady's, aproape că nu mai închisese ochii.

Nu reușea să-și scoată din minte acel moment. De felul ei fiind o persoană agitată, de atunci încoace starea de neliniște i se accentuase.

Mai mult decât atât. Will era de negăsit. Jess se dusesese la localul lui Sally la ora prânzului, dar degeaba. Îi găsisese numai pe Jake și Mack, nici urmă de Will. Cum nu voia ca lumea să-și dea seama că de fapt îl căuta, încetase să se mai ducă acolo sau în alte locuri în care ar fi putut să dea de el.

- Deci nu-i nimic legat de viața ta socială? întrebă Abby cu un licăr malițios în priviri.

- Eu nu am viață socială, declară Jess. Zero.

- Nu zău? nu se lăsă Abby. Deci Will nu te-a...?

- Nu l-am văzut pe Will de nu mai știu când, îi tăie vorba Jess.

Nell le asculta fără să sufle o vorbă, dar Jess nu putu să nu-i observe zâmbetul din colțul buzelor, așa că se încruntă la ea.

- Ce e?

- Mă gândeam doar că pică bine să-l avem pe Will azi aici cu noi, răspunse Nell cu un aer inocent. Voi doi o să aveți ocazia să mai stați de vorbă. Și poate să vă puneți de acord în ceea ce aveți de zis.

- Will vine la masă? repetă Jess. Cine l-a invitat?

Dacă era mâna lui Connor sau a tatălui ei, îi va strânge de gât.

- Și cum adică să ne punem de acord în ce avem de zis? N-avem nimic de zis.

- Eu altceva am auzit, o contrazise Nell, apoi o privi cu un aer sfidător. Ei bine, eu l-am invitat.

- Dar... se porni să protesteze Jess, însă Nell îi tăie vorba cu o privire severă.

- Știi bine că nu mai are familie prin partea locului, zise ea. Ar trebui să-și petreacă duminicile cu oameni cărora le pasă de el. Will a fost întotdeauna bine-venit la noi. Și lucrurile nu se vor schimba doar fiindcă tu nu te simți în largul tău în prezența lui.

- Cine a zis că nu mă simt în largul meu? se stropși Jess. Probabil sunt doar uimită că a acceptat invitația.

În opinia lui Jess, o masă în casa familiei O'Brien ar fi trebuit să fie ultimul loc în care să-și fi dorit Will să fie în seara aceea. Nu doar fiindcă urma să dea ochii cu ea, dar fiindcă avea de înfruntat privirile scrutătoare ale întregii familii.

- Bineînțeles că a acceptat, răspunse Nell. De ce nu?

- Pur și simplu, mă gândeam că i s-ar fi putut părea stânjenitor, răspunse Jess, înainte să-și dea seama de implicațiile unei asemenea remarci.

- De ce s-ar simți Will stânjenit printre noi? interveni și Abby, profitând de moment. Cum spunea buni, practic face parte din familie. E prieten cu Kevin și Connor încă din școala primară. Nici nu mai țin minte câte vacanțe a petrecut la noi.

- Voiam să spun doar... începu Jess, după care își dădu seama că nu avea o explicație rațională. Oh, ce contează? Mă duc să văd dacă mama are nevoie s-o ajut să pună masa.

Nu apucă să plece, fiindcă Nell o pironi cu privirea.

- Nu cumva te ferești să vorbești despre cum te-a sărutat Will nu de mult la Brady's?

Jess o privi șocată.

- De unde știi?

- Așa ceva se află numaidecât, chicoti Nell.

- Așa e, întări Abby.

Zâmbetul ei cu gura la urechi dovedea că și ea era în temă.

- Cine și-ar fi închipuit că Dillon Brady este așa gură-spartă?

- Eu am aflat de la nevastă-sa, preciză Nell.

- Ei bine, n-am ce să comentez, declară Jess, ieșind din bucătărie aproape în fugă.

- Îmi imaginez că Will ar putea fi mai puțin zgârcit cu informațiile, strigă Nell în urma ei. E mort după puiul meu cu găluște. Bănuiesc că o să-și dea drumul la gură.

Jess își stăpâni cu greu un geamăt și își văzu de drum. Dacă ar fi fost după ea, ar fi ieșit din casă ca o furtună, fără să privească în urmă, dar se temea de scandalul care s-ar fi iscat. Nu, trebuia să rămână pe loc și să facă tot posibilul să se țină cât mai departe de Will, astfel ca nimeni din familie să nu suspecteze vreo schimbare în relația dintre ei. Asta dacă se petrecuse vreo schimbare. Sincer vorbind, nici ea nu era sigură.

Când găsi masa pusă și nici urmă de mama ei, ieși afară din casă. De-abia se așezase într-un balansoar, că își făcu apariția chiar Will, cu un buchet mare de flori în mână.

Jess clipi des văzând florile, multe și frumos aranjate.

- Will, nu cred că-i o idee prea grozavă. N-ar fi trebuit să-mi aduci flori. O să stârnești un adevărat viespar.

El pufni în râs.

- Atunci e perfect, fiindcă nu sunt pentru tine. I le-am adus buniciii tale, ca să-i mulțumesc pentru invitația de azi.

Jess se așeză, neștiind dacă să se simtă rușinată sau dezamăgită.

- Oh, sigur că da. O să-i facă mare plăcere. Dar presupun că știi că o interesează mai degrabă niște informații.

- Cum? întrebă el, pierzându-și cumpătul într-o clipă.

- A aflat despre sărut. La fel și Abby. Îmi imaginez că la ora asta știe toată lumea. Din câte am auzit, Dillon și Kate sunt mai mari palavragii decât O'Brienii.

Will se așează pe scaunul de lângă Jess.

- Înțeleg.

- Buni e de părere că ar trebui să ne punem de acord cu ce avem de zis.

El o privi fără să înțeleagă.

- Cu ce avem de zis?

- Adică fie negăm că momentul acela a însemnat ceva, fie îi convingem că buzele ni s-au atins din întâmplare, zise ea ridicând din umeri. Orice i-ar putea opri să se năpustească asupra noastră și să încerce care mai de care să ne cupleze.

- Oare de ce mi se pare că ar putea fi prea târziu pentru așa ceva? întrebă el cu tristețe.

- Fiindcă știi cum sunt O'Brienii. Abia așteptăm să ne vârâm nasul.

- Deci, care e versiunea ta? întrebă el. Ai vreo idee?

- Eu aș zice să încercăm varianta că a fost un accident, răspunse ea.

Will avu tupeul să râdă.

- Nimeni dintre cei care ne-au văzut atunci n-o să creadă așa ceva. Poate prima oară. Dar a existat și un al doilea sărut.

Jess se cutremură de un fior.

- Da, îmi amintesc.

Al doilea sărut fusese și mai tulburător decât primul.

- Poate că ai mei nu știu asta.

- Sau poate că, în loc să ne facem griji pentru ce cred alții, mai bine ne-ar preocupa să vedem ce au însemnat cele două săruturi, propuse el, privind-o în ochi într-un fel care o descumpănea.

Jess clătină din cap.

- De ce nu?

- Nu sunt pregătită să analizez ce s-a întâmplat, răspunse ea.

- Adică preferi să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic?

- Mi-ar surâde să încerc, recunosc eu cu nostalgie. Dar sunt convinsă că-mi va fi imposibil.

Will se strădui să-și ascundă zâmbetul, fără prea mult succes. Jess se încruntă la el.

- Nu cumva să ți-o iei în cap. Pur și simplu, am vrut să spun că nu-i ușor să-mi scot din minte acel moment.

- Nici n-aș vrea să încerci, se grăbi el să spună.

Ea îl privi, aproape gata să plângă.

- De ce ai venit azi aici?

Will îi susținu privirea câteva momente bune, apoi răspunse:

- Pentru puiul cu găluște al bunicii tale, evident.

- Dar știi că l-a gătit Kevin, da? S-ar putea să nu fie la fel de bun ca al bunicii.

El râse.

- Îmi imaginez că nu va fi mare deosebire. Și oricum, mult mai bun decât ce am eu în congelator.

Lui Jess îi păru rău că-i reproșase, fie și vag, faptul că venise.

- Iartă-mă. Am fost egoistă. Presupun că încă nu sunt pregătită să fac față acestui lucru. Oricare ar fi el.

În loc să încerce să-i definească „acel lucru“, Will scoase un trandafir alb din buchet și i-l întinse.

- Nu cred că Nell o să observe.

Ea se încruntă, dar nu luă în seamă floarea. Poate fusese un gest frumos, numai că ea nu era acum dispusă să aprecieze gesturile frumoase.

- Mulțumesc, Will, dar chiar și floarea asta i-ar face pe ai mei să pună întrebări. Mai bine du florile în casă și pune-le în apă.

El o privi liniștit.

- Jess, nu cumva ar trebui să stăm de vorbă? Dacă vrei, putem pleca de aici, ca să mergem într-un loc mai liniștit.

- Ce am avea de discutat? i-o întoarse ea, neînțelegând de ce se simțea atât de iritată.

Nimic din întâlnirea lor nu se desfășurase așa cum se așteptase ea. La drept vorbind, nici ea nu știa prea bine la ce se așteptase.

Will era și el descumpănit.

- Nu sunt nici eu prea sigur despre ce ar trebui să vorbim. Pur și simplu, mi-am dat seama că te-ai supărat așa, dintr-odată.

- Nu sunt supărată, îl contrazise ea.

Poate jignită. Cu siguranță derutată. Dar nu supărată. Sărutul ăla blestemat nu însemnase chiar nimic? Will era recunoscut drept un om cinstit și direct, dar nimic din ce spusese până acum nu dovedea că sărutul îl afectase în vreun fel. Ea își deschisese inima - mă rog, cât de cât -, dar el nu făcuse decât să ia totul ușor.

Deși nu părea s-o creadă că nu e supărată, Will se mulțumi să dea din cap și se ridică în picioare.

- Atunci ne vedem înăuntru.

După plecarea lui, Jess oftă. Avea să fie mult mai greu decât își închipuise. Acel sărut stârnise în ea tot felul de emoții nebănuite și acum trebuia să și le înăbușe, prefăcându-se că nici nu existau, și asta nu doar față de familie, dar și față de Will.

O parte din ea își dorea nespus să intre în casă și să renunțe la orice prudență, dar știa prea bine că nu era cazul, mai ales în această conjunctură. Dacă ar fi făcut ce simțea nevoia să facă, anume să-l sărute pe Will de față cu toți ai ei, ca să vadă dacă ar fi fost o experiență la fel de minunată, pur și simplu n-ar mai fi putut da înapoi.

Și deși nu știa mare lucru în acel moment, își dădea seama cu fiecare fibră a ființei ei că nu era pregătită pentru așa ceva.

capitolul 6

Când masa luă sfârșit, Will nu avu prea mult timp să-și facă griji pentru ciudata stare de spirit a lui Jess. Abia terminaseră desertul că Susie se apropie de el.

- Trebuie să stăm de vorbă, îl anunță ea, cu o expresie tristă pe chipul de obicei însuflețit. Mergem afară.

Will privi scurt în jur, văzu cum Jess se strecoară în bucătărie și înțelese că dacă s-ar fi dus după ea, n-ar fi fost întâmpinat prea bine. Se sili să-i suradă lui Susie.

- Sigur, răspunse el. Vrei să mergem să ne plimbăm pe plajă?

Deși fusese o zi de toamnă uimitor de caldă, totuși dinspre mare sufla o briză destul de tăioasă. Își potriviră pasul și porniră împreună în tăcere de-a lungul fâșiei înguste de nisip.

Într-un târziu, Will își întoarse ochii către ea.

- Ai de gând să-mi spui de ce voiai să stai de vorbă cu mine?

Susie oftă.

- E vorba despre Mack, răspunse ea, apoi adăugă exasperată: E iarăși vorba despre Mack. Omul ăsta o să mă scoată din minți.

Will nu se putu abține să nu chicotească.

- Cred că aveți același efect unul asupra celuilalt.

Susie dădu din mână, ignorându-i comentariul.

- Ei, lasă. Mack uită repede, iar în ultimul timp lucrurile au stat și mai prost decât de obicei.

- Ce vrei să spui?

Ea tăcu și se întoarse cu fața către Will.

- Pot să fiu sinceră cu tine?

- Bineînțeles.

- N-o să dai fuga la Mack să-i povestești ce-am zis?

- Te asigur că nu.

- Bine, spuse ea, apoi oftă adânc. Sunt moartă după el. Așa am fost de ani buni.

- Asta da, știre! nu se putu stăpâni să exclame Will. Îi întâlnește privirea și zâmbi.

- Iartă-mă. Nu-mi spui nici o noutate. Susie zâmbi.

- Mi-am închipuit. Cumva mi-am imaginat că nu-i un secret, dar speram să pot pretinde că nu-mi face mare impresie să dau ochii cu el. În felul ăsta, dacă mă părăsește, ceea ce până la urmă tot se va întâmpla, măcar mândria mea nu va avea de suferit.

- De ce ești atât de sigură că te va părăsi?

- Pentru că asta-i firea lui Mack, răspunse ea scurt. Părăsește. Crede că seamănă cu taică-său, nemernicul care l-a abandonat încă înainte de a se naște. Asta a încercat să-și dovedească toată viața, schimbând femeile ca pe ciorapi și dându-le papucii la toate. Cred că printre ele erau și câteva de care îi plăcea cu adevărat, numai că n-a rămas alături de ele suficient timp cât să-și dea seama dacă relația funcționa sau nu. L-am văzut făcând asta și la liceu, și la colegiu. Și chiar dacă țineam mult la el, mi-am jurat că mie n-o să-mi facă aceeași figură.

- Și atunci ai decis că rămâneți doar prieteni, trase concluzia Will.

Susie încuviință din cap.

- Chiar dacă bărbații mai părăsesc femeile, de regulă își păstrează prietenii. Uită-te la tine, Jake și Mack. Parcă ați fi cei trei muschetari. Și eu mi-aș fi dorit acest tip de relație cu Mack, o relație care să dureze. Mi-am închipuit că va fi ușor, fără pretenții, fără așteptări și poate el nu va mai fi așa stresat.

- Și atunci își va îndrepta atenția asupra ta? sugeră cu blândețe Will.

Susie dădu din cap cu o figură îndurerată.

- Cu ceva timp în urmă, când Shanna a venit în orașul nostru și a început o relație cu Kevin, mi-a spus

că, după părerea ei, Mack era nebun după mine. Am început să-mi fac speranțe, mi-am închipuit că dacă cineva din afară a remarcat ceva, atunci poate era adevărat.

Oftă din nou.

- Dar nu s-a schimbat nimic. Nici nu știu dacă se va schimba ceva vreodată. Suntem blocați în acest gen de relație și amândoi ne temem să riscăm s-o transformăm în altceva.

Îl privi pe Will plină de speranță.

- Crezi că-i posibil să ieșim vreodată din tiparul acestei relații de prietenie? Sau mi-am făcut-o chiar eu cu mâna mea, susținând în dreapta și în stânga că n-am să fiu niciodată iubita lui Mack?

Will cugetă la întrebarea ei.

- Într-un fel, cred că-i mai greu să preschimbi o relație de prietenie în ceva mai mult. Dacă prietenia contează, nimeni nu vrea să riște să schimbe starea de lucruri existentă.

- Mie-mi spui... comentă ea abătută.

- Totuși, uite care-i treaba, continuă Will. Dacă nu ceri mai mult și nu te aștepti la mai mult de la Mack - dacă te mulțumești cu starea actuală de lucruri - vei ajunge vreodată să fii fericită? Uneori trebuie să-ți asumi riscul de a pierde tot, dacă vrei să câștigi ceea ce-ți dorești cu adevărat.

Susie clipi de câteva ori, apoi zâmbi larg.

- Asta sună cumva a „râde ciob de oală spartă“, zise ea. Ți-ai pus vreodată întrebarea asta legat de Jess?

Will se încruntă. Cu numai câteva zile înainte, și el își spusese același lucru. Totuși, nu avea de gând să discute cu Susie despre asta.

- Parcă vorbeam de tine și de Mack.

- Putem vorbi câteva minute și despre tine, dacă tot am deschis discuția, replică ea. O să-mi facă bine să mă gândesc că și altcineva are o viață amoroasă încurcată.

- Nu-i neapărat nevoie, i-o tăie categoric Will. Mi-ai explicat de ce tu și Mack sunteți blocați în acest gen

de non-relație și v-am înțeles. Până în prezent te-ai mulțumit să lași lucrurile așa. S-a schimbat ceva?

Spre regretul lui, ochii lui Susie se umplură de lacrimi.

- În ultimele săptămâni mi s-a părut că mă evită și nu știu de ce.

Întâlni privirea lui Will.

- Chiar ar fi o ironie să-l pierd și ca prieten, nu crezi? Mai ales după toate strădaniile mele de a mă convinge că mi-e de ajuns și atât. Vreau să zic că m-am mințit ani la rând că o prietenie e mai bună decât nimic. Au existat bărbați care mi-au cerut întâlnire, dar nu m-a interesat nici unul. Mack era întotdeauna în preajma mea, așa că de ce mi-aș fi făcut timp pentru alții? Clătină din cap. Sunt o proastă.

- Nu ești o proastă, o liniști Will. Ai făcut o alegere care la vremea aceea părea cea mai corectă.

- Ei bine, se pare că a fost cât se poate de greșită.

Will își stăpâni cu greu un zâmbet.

- Chiar așa? Tu și Mack sunteți extrem de apropiați de ani buni. Atât de apropiați, încât practic vă completați unul pe altul în ce aveți de zis, la fel ca doi soți. Ori asta nu-i de colo. O privi în ochi. Ai încercat să vorbești cu el despre asta?

- Nu chiar, recunosc eu. N-am vrut să acord prea mare importanță faptului.

Will sesiză ce capcană își întinsese singură, cu mâna ei. Prietenii nu stau tot timpul împreună. Nu stau lipiți unul de altul și nici nu se așază să discute despre relația lor.

- Mare dilemă, să încerci să menții iluzia că Mack nu înseamnă mare lucru pentru tine, așa-i? Întrebă Will privind-o compătimitor.

- Urâtă treabă, zise ea cu sinceritate.

- Poate a sosit momentul să încetezi să te mai prefaci, sugeră Will.

- Nu știu dacă pot. Nu vreau să-l pierd, Will.

- Dar nici acum nu-l ai, îi atrase atenția Will.
- Acum e prietenul meu, îl corectă ea.
- Atunci ar trebui să poți merge la el ca să-l întrebi ce se întâmplă, îi spuse Will.
- Mă gândeam că poate îmi spui tu, și atunci aș ști ce vrea de la mine.

Will râse.

- Dacă am promis să nu trădez secretul tău, ce te face să crezi că l-aș trăda pe al lui?

Susie se luminează la față.

- Atunci chiar se întâmplă ceva și tu știi despre ce-i vorba, zise ea triumfătoare.

- Vorbește cu Mack, o sfătuie el.

- Nu vrei să-mi spui nimic?

- Nici nu te gândi.

- Trebuia să-mi dau seama că n-o să-mi sufli o vorbă, zise ea resemnată. Și acum, vrei să vorbim despre Jess?

- Nu, refuză el categoric.

Pentru prima oară de când porniseră la plimbare, Susie izbucni în râs.

- Mi-am închipuit. Hai ca ne potrivim, așa-i?

- Așa-i, oftă Will.

Jess îl urmărise din ochi pe Will plecând cu Susie către plajă și simțise fiorul unui sentiment necunoscut, ceva ce nu mai trăise până atunci, cel puțin nu legat de Will.

Ce să se mai ascundă după deget? O încerca un sentiment de gelozie. Își dădea seama că era ridicol și asta dintr-o mie de motive, în primul rând fiindcă toată lumea știa că Susie nu avea ochi decât pentru Mack. Totuși, iată că Jess era geloasă. Nu-i convenea că fusese lăsată deoparte, în timp ce Will plecase cu altă femeie, mai ales că era vorba de Susie. De câțiva ani buni, Jess se găsea într-un fel de rivalitate prostească cu verișoara ei mult prea perfectă. Probabil acesta era motivul: nu voia să-l împartă pe Will cu verișoara care deja avea tot

ce-și dorise Jess dintotdeauna: respect, succes academic, popularitate.

„Asta nu trebuie să se întâmple“, își spuse ea neînduplecată. Nu-și va îngădui să se transforme într-o femeie geloasă. Avea suficiente motive de nesiguranță și fără să-l lase pe Will s-o preschimbe într-o caraghioasă măcinată de gelozie. O astfel de emoție sumbră nu putea duce la nimic bun.

Probabil ar fi trebuit să plece, să se înapoieze la han și să se îngroape în maldărul de hârtoage de pe birou. Nu le rezolva nimeni în locul ei și cu siguranță erau destule cât să-i ocupe gândurile ore întregi. Sau ar fi fost destule, dacă ea ar fi reușit să se concentreze la ceva ore în șir. Dar o împiedica ADHD-ul de care suferea.

De curând se apucase să facă curățenie la mansardă, cu gândul s-o transforme într-o altă cameră de oaspeți cu baie. Da, ar fi putut să se ocupe de asta, își zise ea, aruncând câte o privire spre golf, în speranța că-i va vedea pe Will și Susie venind spre casă.

- Te uiți după cineva? întrebă Abby, ieșind din casă și cocoțându-se pe balustrada terasei, față în față cu Jess.

- Nu, minți Jess. Pur și simplu, mă odihneam.

- Ai putea să te duci pe plajă, după Will și Susie, îi zise Abby.

Jess se încruntă la ea.

- De ce aș face asta?

- Fiindcă simplul fapt că stai aici și-i aștepti să se întoarcă te scoate din minți, răspunse Abby. Doar știi bine că n-ai motive de îngrijorare în ce-i privește pe ei doi.

- Bineînțeles că știu.

- Atunci ce-i cu expresia asta mohorâtă?

- Fiindcă se pare că în ultima vreme am cam pierdut contactul cu realitatea, recunoscu Jess fără prea mare tragere de inimă.

Abby chicoti.

- Pentru că ți-a plăcut cum te-a sărutat Will?

Jess încuviință din cap.

- Cine ar fi zis că știe să sărute așa? M-a luat prin surprindere. Vreau să spun... probabil că atât a fost și nimic mai mult, nu?

- Asta crezi tu? întrebă Abby.

Jess încuviință din cap, dornică să se agațe de propria explicație.

- Eu sunt convinsă că da.

Aruncă o privire plângăreață spre sora ei mai mare.

- Ții minte cum ai încercat s-o combini pe Heather cu un tip de la tine de la birou, doar ca să-l stârnești pe Connor?

- Sigur că da, încuviință Abby.

- De ce n-ai încercat să-mi găsești și mie pe cineva? Pentru că nu mă crezi capabilă să mă adun la casa mea?

- Nu fi caraghioasă, o dojeni Abby. Sunt sigură că atunci când îți va ieși în cale omul potrivit, vei fi o soție și o mamă minunată. Iar dacă m-ai fi rugat să-ți găsesc pe cineva, aș fi făcut-o cu dragă inimă.

Jess nu era prea sigură dacă putea s-o creadă.

- Zău? Cu toată boala mea?

- Iubito, cu boala te descurci chiar foarte bine. Uită-te la hanul tău. E un mare succes. Ai înțeles ce-i de făcut ca să ții piept cerințelor muncii tale. Ai învățat cum să ceri ajutorul la nevoie. La fel vei proceda și când vei avea o familie.

Jess oftă.

- Aș vrea să cred că e așa. Dar chiar și tu trebuie să recunoști că atunci când a fost vorba de bărbați, n-am reușit să-mi păstrez interesul prea mult timp.

- Se prea poate să fie din pricina ADHD-ului, dar poate că n-ai întâlnit încă bărbatul potrivit, îi zise Abby. Ții minte câte slujbe ai avut înainte să deschizi hanul? Pur și simplu, nu erau ce-ți doreai tu. Spre deosebire de han. Același lucru se va întâmpla și în materie de bărbați.

- Sper să ai dreptate. Dacă o să mă mărit vreodată, vreau să fie pentru toată viața, spuse pe un ton nostalgic

Jess. Vreau să am și eu parte de viața pe care v-ați făcut-o tu și Bree alături de Trace și Jake sau Kevin și Shanna, sau Connor și Heather.

- Ești o fată frumoasă, deșteaptă, interesantă și imprevizibilă, în sensul cel mai bun al cuvântului. Te asigur că așa va fi.

Abby zâmbi cu gura la urechi.

- Și dacă n-o să-ți faci tu singură viața pe care ți-o dorești, știi bine că tata o să-și vâre nasul mai curând sau mai târziu.

- Doamne ferește! exclamă Jess cu toată sinceritatea.

Se ridică în picioare și aruncă o ultimă privire spre treptele care dădeau spre plajă. Nici urmă de Will și Susie, numai că de data asta Jess nu mai era la fel de disperată.

- Mulțumesc, Abby. M-ai adus cu picioarele pe pământ, ca de fiecare dată. Cred că o să mă întorc la han.

- Dacă ai nevoie de ajutor cu facturile, anunță-mă, îi zise Abby pe un ton neutru.

Jess se zbârli.

- Eu și contabilul meu ne descurcăm perfect, răspunse ea.

- Eu m-am oferit, o dojeni Abby. Doar ca să-ți amintesc că dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Jess oftă.

- Știu. Iartă-mă. Cred totuși că o să fac o activitate fizică. Trebuie să consum ceva energie. Zilele trecute am cumpărat câteva cutii în care să pun o parte dintre lucrurile din mansardă, ca să scap de ele. Când o să am ceva mai mulți bani, vreau să transform mansarda într-o altă cameră cu baie sau poate chiar într-un apartament matrimonial. Are o priveliște superbă.

Jess se aștepta ca Abby s-o dojenească fiindcă voia să cheltuiască mai mult decât avea, dar spre uimirea ei, sora mai mare, expertul financiar al familiei, încuviință din cap.

- Mi se pare o idee inteligentă, aprobă Abby. De ce nu-l chemi pe tata să arunce o privire și să-ți facă un deviz?

- Vorbești serios?

Abby ridică mâna în semn de avertisment.

- Totul depinde de cifre, dar da, merită analizat. Vom vedea dacă putem găsi o cale de a pune în practică proiectul.

Jess își îmbrățișă sora, strângând-o la piept cu putere.

- Mulțumesc, Abby.

- N-ai de ce să-mi mulțumești. Tu ești cea care a transformat hanul într-o afacere înfloritoare.

Jess simți cum i se umflă pieptul de mândrie.

- E adevărat, nu?

Uitând de Will pentru moment, porni înapoi spre han cu inima mult mai ușoară decât cu numai jumătate de oră înainte.

Jess își puse un șort vechi și un tricou fără mâneci, apoi se duse în mansarda plină de praf. În ultimii câțiva ani petrecuse din când în când câteva ore aici, lăsându-se furată de cărțile vechi găsite în cuferele depozitate acolo cu ani înainte ca ea să fi cumpărat hanul. Astăzi însă era decisă să se concentreze la ce avea de făcut.

Înarmată cu cutii și pungi de gunoi, avea de gând să sorteze lucrurile în trei categorii: de dat, utile și de aruncat. Din păcate, toate erau acoperite cu un strat gros de praf, așa încât îi luă la fel de mult timp să șteargă lucrurile de praf, strănutând întruna și să ia o hotărâre.

Lucra cam de vreo oră când auzi pași suind spre ea. În capul scărilor își făcu apariția Will, cu un zâmbet care îi lumina întreaga față.

- Arăți de toată minunea, comentă el.

- Mulțumesc, replică ea ironic. Poate că și tu ar fi trebuit să vii îmbrăcat la costum.

- Toate hainele mele pot fi spălate, zise el referindu-se la pantalonii călcați cu dungă și la cămașa cu mânecile suflecate.

Rămase pe loc, cu un aer șovăielnic.

- Vrei să te ajut? Abby mi-a spus că ești aici ca să sortezi toate lucrurile astea.

Aruncă o privire la sacii de gunoi umpluți deja de Jess.

- Dă-mi voie măcar să cobor eu sacii ăștia la parter.

- Ar fi grozav, răspunse ea recunoscătoare. Dacă nu te deranjează.

- Dacă n-aș fi vrut să-ți dau o mână de ajutor, n-aș fi venit. Duc eu astea jos. Vrei să le pun în tomberonul din spate sau unde?

- În tomberon e perfect. Măine vine mașina să ridice gunoiul.

Will săltă cei patru saci umpluți de Jess până atunci de parcă ar fi avut puf în ei. Când se înapoie, aduse niște sticle de apă din frigiderul din biroul lui Jess și îi întinse ei una.

- M-am gândit că poate ți-e sete, zise el.

- Să-ți dea Dumnezeu sănătate, răspunse Jess, trăgând o dușcă lungă, conștientă că privirea lui Will zăbovea pe pieptul ei lucind de transpirație.

Tricoul îi scotea în evidență toate formele.

- Ăăă... Will... încercă ea să-i abată atenția, dar glasul i se frânse.

El clipi și o privi ținută, de data asta în ochi.

- Iartă-mă, îi spuse, simțind cum îi urcă sângele în obraz. Ce vrei să faci acum?

„Să mă trănțești la podea și să faci dragoste cu mine.“ De cum îi trecu prin minte acel gând îngrozitor, Jess simți un val de căldură în obraji.

- Cufărul, zise ea, făcând un semn cu mâna spre celălalt capăt al mansardei. Acolo.

Cât mai departe de ea.

Buzele lui tremurau ușor.

- Vrei să sortez eu lucrurile din cufăr? întrebă el.

- Da.

- Și de unde o să știu ce merită păstrat și ce nu?

Jess răsuflă adânc, încercând să-și stăpânească emoția și glasul.

- O să-ți dai singur seama. Dacă nu știi, întreabă-mă. Îi aruncă o privire încărcată de speranță.

- Doar dacă nu vrei să pleci. Nu-i neapărat nevoie să mă ajuți.

- Niciodată n-am întâlnit pe cineva mai dornic să refuze un ajutor voluntar și binevoitor, zise el, deschizând cufărul și începând să sorteze lucrurile dinăuntru. Ce-i asta, Jess? Te-am emoționat așa, deodată?

- Mă sperii de moarte, îngăimă ea înainte să-și dea seama ce spune. Gemu și adăugă: Nu-mi vine să cred că am zis așa ceva.

Will râse.

- În meseria mea, sinceritatea e socotită un lucru bun. Și atunci, de ce te sperii?

Ea îi aruncă o privire încruntată.

- Uite că iar începi cu atitudinea ta de psiholog. Chiar vrei să diseci stările astea?

Will dădu din cap, cu o figură serioasă.

- Cred că da.

- Ei bine, eu nu vreau. Mă face să mă simt de parcă aș fi unul din pacienții ăia ai tăi. Ți-am spus de atâtea ori că detest sentimentul ăsta.

- Ți-a trecut cumva prin minte că prietenii își destăinuie unul altuia emoțiile? Știu sigur că ai stat de vorbă despre asta cu Abby și cu Connor. De ce nu vrei să stai de vorbă și cu mine?

- Fiindcă ești psiholog, răspunse Jess, ca și cum asta ar fi explicat tot.

De fapt, chiar așa credea.

- Dar nu sunt psihologul tău, zise el.

- Tot nu mă simt în largul meu.

Will nu mai insistă.

- OK, atunci nu vorbim deloc despre ce simți tu, despre mine și altele asemenea, se grăbi el să spună. Ce ai de gând să faci cu acest spațiu după ce termini curățenia?

- Sper să-l pot transforma într-un apartament, răspunse ea imediat, dornică să schimbe subiectul. Un apartament matrimonial.

Entuziasmată de proiect, începu să-l descrie în detaliu.

- Uită-te pe fereastră, Will. E o priveliște uimitoare. Aș vrea să pun mai multe ferestre pe peretele ăsta, dacă tata îmi confirmă că structura rezistă. Ce minunat ar fi să te trezești dimineața și să dai cu ochii de golf, de fapt de tot orașul, scăldat în soare în zorii zilei.

Will zâmbi văzând-o cât era de încântată. Se duse la fereastră să privească afară și încuviință din cap.

- Ar fi fantastic, Jess. Doar că în loc de cameră de han ai putea să faci aici apartamentul tău. E suficient spațiu pentru un living, ba chiar și pentru o bucătărie mică. Aici te-ai simți extraordinar. Hornul e chiar deasupra. Ai putea instala și un șemineu.

Ea privi în jur, văzând deodată spațiul exact așa cum îl descrisese Will.

- Oh, Doamne! Nu m-am gândit la asta. Ce idee grozavă!

Redeveni imediat serioasă.

- Sigur că n-ar trebui să păstrez spațiul cel mai bun doar pentru mine. Clienții ar plăti o avere pentru un apartament complet ca ăsta.

- Faci cum vrei tu, dar mie mi se pare că proprietarul hanului ar trebui să se bucure de confort.

- Camerele mele de la parter sunt foarte bune, insistă ea.

În plus, avea sentimentul că apartamentul pe care îl avea în gând și pe care Will îl descrisese ar fi fost mult prea romantic pentru o singură persoană. Ar fi fost potrivit mai curând pentru un cuplu, pentru doi îndrăgostiți. Cu toate acestea, ideea o încânta.

Privirea lui Will o prinse pe a ei.

- Ce se va întâmpla când vei avea o familie, Jess? O să te muți în altă parte sau o să rămâi aici?

- Nu m-am gândit niciodată atât de departe, recunosc eu. Vreau să spun că dacă voi fi doar eu cu soțul meu, probabil voi rămâne aici, dar dacă vom avea copii...

Nu-și duse fraza până la capăt, ci se mulțumi să dea din umeri.

- Ai destul teren, îi aminti el. Ai putea oricând să-ți faci o casă chiar aici. În acest fel ai avea intimitate și ai fi și aproape, ca să-ți poți supraveghea afacerea.

Jess nu putea nega că era o idee înțeleaptă, dar un asemenea proiect era mult prea îndepărtat. Deocamdată nu avea nici măcar un prieten, darămite o familie.

În timp ce vorbea, nu putea să nu se gândească cum i-ar sta lui Will chiar în acest apartament, alături de ea, așezați în fața unui foc primitiv, cu priveliștea întregului Chesapeake Shores la picioare. Imaginea era atât de clară, atât de fascinantă, încât o năucea. Clipi de câteva ori și se sili să-și îndrepte iar atenția asupra cufărului cu cărți vechi din fața ei.

- N-am să mai termin niciodată dacă tot visez cu ochii deschiși, zise ea.

- Dar și visurile servesc la ceva, nu crezi? îi spuse Will. Ne dau posibilitatea să derulăm toate scenariile viitorului, să le studiem și să vedem care ni se potrivesc.

- Tu visezi mult cu ochii deschiși?

- Tot timpul.

- Și la ce te gândești?

Will se îmbujoră din nou.

- Oh, la una, la alta. Nimic demn de atenție.

Jess chicoti.

- La una, la alta, da? Și există vreo persoană specială în visurile astea ale tale?

El o pironi cu privirea.

- La ce ar mai fi bune visurile dacă în ele n-ar exista nimeni alături de tine?

Jess trebui să-și muște limba ca să nu-l întrebe ce femeie era în visul lui. Nu era sigură că își dorea să afle. Dacă i-ar fi spus că era vorba de ea, cum ar fi trebuit să reacționeze? Nu, era mai bine s-o lase baltă.

- În ce mă privește, mult timp am visat la Brad Pitt, zise ea ca să mai alunge tensiunea momentului. Pe urmă a părăsit-o pe Jennifer Aniston și s-a combinat cu Angelina Jolie. Asta m-a dat complet peste cap.

Will pufni în râs.

- Și n-a apărut nimeni care să-i ia locul lui Brad?

- Dacă îți spun, promiți că nu mai spui la nimeni?

- Sunt discreția întruchipată, o asigură el.

- Tim McGraw, spuse Jess. Dar cred că Faith Hill face foarte urât dacă cineva se apropie prea mult de omul ei.

Oftă teatral.

- Cine ar putea s-o condamne?

- Așa e, cine? repetă Will, chicotind.

Dintr-odată, Jess nu mai suportă faptul că se găsea într-un spațiu strâmt, vorbind despre vise cu ochii deschiși. Se ridică în picioare.

- Am terminat pe ziua de azi. Hai să mergem la bucătărie și să dăm iama în frigider, propuse ea. Putem face un picnic pe una dintre mesele cu vedere spre plajă. Toți clienții au plecat, așa că avem întregul han la dispoziție.

Will se ridică în picioare și coborî scările în urma ei, îndreptându-se spre bucătăria spațioasă, unde se pregăteau fel și fel de preparate sofisticate.

- Ăă... Jess... începu el șovăielnic, oprindu-se în prag. Ea se sprijini de ușa deschisă a frigiderului și privi la el peste umăr.

- Ce e?

- Din câte știu eu, habar n-ai să gătești. Poate ar trebui să ieșim în oraș și să luăm un hamburger, o pizza, ceva de soiul ăsta.

- Amândoi suntem plini de praf și n-am chef să pierd timp cu spălatul, zise ea, zâmbind cu gura la urechi. N-ai grijă, Gail îmi lasă întotdeauna în frigider câte ceva

de-ale gurii. E cel mai bun maestru bucătar din oraș, după Dillon.

Will se luminează la față.

- În cazul ăsta, să vedem ce opțiuni avem, zise el, venind spre Jess.

Era atât de aproape, încât ea îi putea simți parfumul de after-shave. Deodată simți că trebuie să se stăpânească din răspuțeri ca să nu se întoarcă spre Will și să-și îngroape obrazul în scobitura gâtului lui. Își îndreptă spatele atât de brusc încât îl lovi cu creștetul în bărbie.

- Iartă-mă, îi spuse, privindu-l cu o expresie crispată. Te-am lovit?

- Nimic atât de grav încât să nu treacă dacă pun puțină gheață, răspunse el.

Văzând că ea chiar voia să-i scoată niște gheață din frigider, o opri.

- Glumeam. N-am pățit nimic.

În ochi i se aprinse o scânteie.

- Am zărit acolo niște pui la cuptor. Îl putem lua noi?

- Dar am mâncat pui la prânz.

- Nu contează. Nimic nu-i mai bun decât friptura rece de pui alături de un pahar de vin. Presupun că poți să pui la bătaie o sticlă de Pinot gris sau Sauvignon alb. Am auzit că pivnița voastră de vinuri e vestită.

- Atunci rămânem la friptură rece și vin, se învoi Jess. Eu aduc puiul, tu ocupă-te de vin.

Făcu semn spre enormul răcitor cu vinuri instalat cu numai câteva săptămâni înainte. Era plin cu câteva vinuri excelente de California, precum și cu alte soiuri locale, ba chiar și vinuri franțuzești de colecție. Will cercetă etichetele și fluieră admirativ.

- O selecție excelentă!

- Gail știe ce face. Eu habar n-am, spuse Jess, răscolind într-un sertar în căutarea unui tirbușon. Ia ce vrei de acolo.

Mai găsi câte ceva din care să încropească o masă: câteva legume tăiate, o felie de brânză, un ciorchine de

struguri negri ținuți la rece și o pâine franțuzească, coaptă mai devreme în aceeași zi. Acum avea o tavă plină.

Will clătină din cap.

- Credeam că luăm doar o gustare.

- N-a fost mare lucru, răspunse Jess. Ai văzut cumva că aprind vreun ochi la aragaz? Tu ia tava, eu aduc vinul și paharele.

Se așezară la una dintre mesele de picnic aranjate pe peluza vastă din jurul hanului. Soarele începea să coboare la asfințit. Will turnă vinul în pahare, apoi îl ridică pe al său.

- Pentru mesele simple alături de prieteni, zise el liniștit.

Cuvintele lui nu sugerau nimic altceva, nu făceau nici o aluzie că ar fi dorit mai mult de-atât. Și totuși, Jess citi dorința din ochii lui și se întrebă de nu cumva și privirea ei oglindea același lucru.

Gândul o înspăimântă atât de tare, încât simți că trebuia să spună ceva.

- Will?

El dădu din cap, fără să-și ia ochii de la chipul ei.

- Știi că asta...

Făcu un gest spre mâncarea de pe masă, de care nici nu se atinseseră.

- Nu-i vorba de o întâlnire. Cred că ar trebui să fie clar pentru amândoi.

El se încruntă ușor.

- Tu despre ce crezi că e vorba?

- O simplă gustare, înțelegi? În semn de mulțumire că m-ai ajutat mai devreme.

- Bine, încuviință el încet. Dar dacă tot vrem ca lucrurile să fie clare, dă-mi voie să-ți spun că n-am de gând să ajung la situația ridicolă în care se găsesc Mack și Susie, care se văd, dar nu-și dau întâlnire. Și cum astă-seară a fost ideea ta, poți s-o numești cum vrei.

O privi drept în ochi.

- Dar data viitoare când vom lua masa împreună - dacă asta se va mai întâmpla vreodată - chiar *va fi* o întâlnire.

Jess se cutremură de pasiunea din vorbele și din privirea lui. Rămase și mai șocată când el se ridică, o sărută grăbit pe frunte și îi spuse că trebuia să plece.

- Dar...

- Tu rămâi aici și admiră cum răsare luna, zise el, tăindu-i scurt protestele. Diseară va fi lună plină.

Plecă înainte ca ea să-l mai roage să rămână. Jess își spuse că, în definitiv, era chiar foarte bine. Date fiind sentimentele ei contradictorii pentru Will, ar fi fost prea romantic să privească împreună cum răsare luna plină. Cine știe ce nebunii i-ar mai fi trecut lui prin cap...

capitolul 7

Până în prezent, Connie se dusesese la trei întâlniri cu bărbați necunoscuți, una mai deprimantă decât alta. Nu că respectivii n-ar fi fost niște persoane agreabile. Dar pur și simplu nu erau Thomas O'Brien. Le lipsea maturitatea lui, pasiunea cu care se străduia să conserve golful Chesapeake, ochii lui albaștri care scliffeau amuzați când savurau o glumă împreună.

Era ridicol cât de mult tânjea după el. Și situația se agravase de când luaseră cina împreună, cu câteva săptămâni în urmă.

Oricât de inocentă ar fi fost seara aceea – nici măcar nu se îmbrățișaseră, necum să se sărute –, Connie revăzuse în minte fiecare clipă în parte. Acele trei ore atât de încărcate din punct de vedere intelectual o făcuseră să nu mai poată accepta pe nimeni altul. În plus, râsesese cum nu mai râsesese de ani întregi. Thomas avea un stil superb și autocompătimitor de a istorisi întâmplări din viața lui și a celorlalți membri ai familiei O'Brien.

Acum Connie ședea în biroul de lângă serele fratelui ei, silindu-se să-și adune bruma de entuziasm necesară pentru a-i spune unui client că nu putea planta palmieri pe țărmul din Maryland în speranța că vor supraviețui peste iarnă, când în prag își făcu apariția Jess.

- Arăți la fel de abătută pe cât mă simt și eu, comentă Jess, ridicând un scaun pe deasupra teancurilor de cataloage cu semințe care aglomerau încăperea și așezându-se pe el. Ce te frământă?

Cum simplul gând de a vorbi cu un O'Brien despre sentimentele ei pentru Thomas o îngrozea, Connie alese să fie evazivă.

- Am foarte mult de lucru.

Jess îi aruncă o privire atotștiutoare.

- Ești sigură că nu-i vorba de unchiul meu?

Connie se prefăcu șocată, sperând că suna convingător.

- Te referi la Thomas? Ce legătură ar putea să fie între el și starea mea de spirit?

- Poate că m-am referit la Jeff, o tachină Jess. Faptul că te-ai grăbit să tragi concluzia că vorbeam despre Thomas spune multe.

- Ei, lasă, ripostă Connie. Ce legătură am eu cu Jeff?

- Probleme de peisagistică, improviză Jess. Jeff se ocupă de multe proprietăți din oraș.

Connie regreta că nu profitase de ocazie mai devreme.

- N-am nimic de a face cu Jeff și nici cu Thomas. Nu știu de unde ți-au venit asemenea idei.

- Fiindcă, din câte am auzit, de câte ori sunteți împreună în aceeași încăpere, țâșnesc scânteii, replică Jess.

Connie oftă.

- Ai vorbit cu Connor.

Jess zâmbi cu gura la urechi.

- Și cu Kevin. Parcă și Heather a pomenit de vreo două ori că te luminezi la față de fiecare dată când îl vezi pe Thomas. De fapt, te-am văzut și eu, iubito. Și mai umblă zvonul că ați fost zăriți amândoi luând cina în Easton acum vreo două săptămâni.

Connie scoase un geamăt.

- Cât de umilitor! Aș fi putut să jur că nu ne-a văzut nimeni din familie.

- Nici nu v-au văzut, răspunse Jess. Numai că bucătăreasa mea Gail și soțul ei au luat masa în oraș, ceea ce li se întâmplă rareori. Ea a vrut să meargă la un restaurant nou, să vadă cum era acolo. Auzise că aveau un maestru bucătar grozav și știi bine cât e de ambițioasă când vine vorba de competiție.

- Nici n-am observat-o, zise Connie, întristată de revelația că nu avusese ochi pentru nimeni altcineva în afară de Thomas.

- Nu cred că erai prea atentă la ce se întâmpla în jurul tău, o tachină Jess. Bineînțeles că deja aveam o bănuială, din câte povesteau frații mei și din ce observasem eu singură. Acum am primit și confirmarea.

- Îi omor! gemu din nou Connie. Știam că și-au dat seama ce e în sufletul meu, dar nu mi-aș fi închipuit că o să trăncănească.

- Sunt O'Brieni, râse Jess. Nimeni din familia asta nu-i în stare să păstreze vreun secret. Nu mă îndoiesc că ți-ai dat seama până acum.

Se aplecă spre Connie.

- Și acum, ce ai de gând să faci? De fapt, cred că ar fi grozav să faci ceva. Unchiul Thomas are nevoie de o femeie minunată și puternică, o femeie pasionată de aceleași lucruri ca el.

- Am luat cina împreună, spuse Connie, apoi adăugă, decisă să dezvăluie tot: Și prânzul de câteva ori, plus câte o cafea din când în când.

Auzindu-i confesiunea, Jess începu să chicotească.

- Oh, încetează! murmură Connie. Nu-i vorba de o mare poveste de dragoste, nimic de soiul ăsta.

- Și ce ai de gând să faci ca să schimbi situația? insistă Jess.

- Eu? exclamă uluită Connie. Nimic.

- Doar n-ai de gând să aștepti să facă el ceva! Fiindcă eu deja îmi închipui ce e în capul lui și cum se frământă cu gândul la reacția familiei, îndeosebi a fratelui tău, dacă ați începe să vă întâlniți pe bune. Îmi imaginez că îl preocupă și problema vârstei. Tu ești cea care trebuie să-i arăți că simți la fel ca el.

- Nu știu dacă-i chiar așa, răspunse Connie. Adică, sunt conștientă că *mă simt atrasă de el*. Dar din câte știu, n-a făcut decât să se arate amabil cu mine. Probabil e doar recunoscător că l-am ajutat la evenimentele de strângere de fonduri pentru fundație. Cina de mai deunăzi a fost doar o întâlnire între prieteni, nimic mai mult.

Rosti cuvintele, străduindu-se să nu-și trădeze dezamăgirea. De fapt, riscase umilința de a-i spune lui Thomas că ea chiar voia să fie o întâlnire, dar când se văzuseră la restaurant, el se arătase a fi gentlemanul perfect. Un prieten și nimic mai mult. Connie nu avea ce să-i reproșeze în privința manierelor, decât poate uluitorul lui auto-control. Relația începea să semene cu ciudățenia de legătură dintre Mack și Susie și chiar cu cea dintre Will și Jess. Connie socotea că era o situație îngrijorătoare, ba chiar profund frustrantă.

Jess își dădu ochii peste cap.

- Între prieteni? Cum poți să fii așa naivă? Dacă te-a invitat la cină, asta e deja enorm de mult din partea lui. Orice femeie poate face deosebirea între recunoștință și afecțiune. Știu că ai trăit practic ca o călugăriță până când Jenny a atins maturitatea, totuși n-ai stat atât timp fără să-ți dai o întâlnire.

Connie se încruntă auzind-o cât era de categorică.

- Unele femei pe care le știu eu par să nu poată face deosebirea între afecțiune și interes profesional. Vrei să vorbim despre cum te-a sărutat Will la Brady's?

- Nu, nu vreau, i-o reteză stânjenită Jess, îmbujorându-se la față.

- Atunci, presupun că nu mai e nimic de spus. În definitiv, de ce ai venit?

- Sinceră să fiu, ca să-mi abat gândul. De aici mă duc la bancă. Poate că Laila va fi mai deschisă cu privire la ce se întâmplă în viața ei. Se pare că e singura dintre noi care chiar și-a dat întâlniri după ce s-a înscris pe site-ul lui Will.

- Și eu am mers la câteva întâlniri, protestă Connie.

- Te-ai văzut de două ori cu vreunul dintre tipi?

- Nu, dar nici Laila. Ce vrei să spui cu asta?

- Că ea încă acceptă să meargă la întâlniri. Tu nu.

- De unde naiba știi tu asta? întrebă indignată Connie. Ți-a spus Will?

Jess zâmbi cu gura până la urechi.

- Nu. Am zis-o la plesneală, iar tu tocmai mi-ai confirmat că așa stau lucrurile.

Se ridică și o sărută pe Connie pe obraz.

- Vorbește cu Thomas. Invită-l în oraș, dacă te interesează cu adevărat persoana lui. Te asigur că în privința lui va trebui să preiei tu inițiativa, cel puțin la început.

Jess plecă înainte să apuce Connie să-i răspundă. Probabil că prietena ei avea dreptate, își zise Connie. Poate chiar era cazul să facă ea următorul pas, dar nu se simțea deloc în largul ei. În plus, abia trecuseră câteva luni de când fuseseră desemnați să colaboreze la o strângere de fonduri de ultimă clipă, pe care stabiliseră s-o țină la apropiatul festival de toamnă. Cu puțin noroc, decizia nu-i va aparține ei. Altfel, va fi nevoită să treacă printr-o iarnă lungă de singurătate, fără a avea măcar șansa acelor întâlniri întâmplătoare pe care ajunsese să se bazeze.

În drum spre bancă, Jess trecu pe la localul lui Sally și cumpără doi croasanți cu zmeură și două pahare de cafea. Când dădu să plece, fu cât pe ce să se lovească de Will. El întinse brațul ca s-o ajute să-și păstreze echilibrul, dar ea se scutură imediat.

- Ce cauți aici? îl întreabă încruntată. Mai e mult până la ora prânzului.

Will zâmbi.

- De obicei, trec pe aici la prima oră a dimineții să iau cafea pentru birou, răspunse el. Dar tu?

Făcu semn spre cafelele din mână ei.

- Nu mănânci ceva frugal dimineața la han?

- În dimineața asta am simțit nevoia de o schimbare. Mă duc la bancă, să-i fac o vizită Lailei.

- Atunci nu te rețin, zise el. Să ai o zi plăcută!

Ușurința cu care o expedia Will o irită pe Jess. Pe undeva ar fi vrut să mai rămână, dar cum nu avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze în continuare, oftă

și plecă, bombănind la adresa bărbaților în general, îndeosebi unul anume.

Chiar în fața localului dădu nas în nas cu Connor, care o privi amuzat.

- Pari cam distrată azi, surioară. Mai întâi te izbești de Will înăuntru, iar adineauri cât pe ce să mă dai jos pe mine. S-a întâmplat ceva?

- Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură ea.

Connor își potrivește pasul după al ei.

- Chiar n-are nimic de-a face cu faptul că l-ai întâlnit pe Will la Sally?

Jess se opri în loc și îl privi încruntată.

- Oare familia asta are spioni în tot locul? Chiar e nevoie să vă leg clopoței la gât, să știu când e prin preajmă vreun O'Brien?

Connor avu tupeul să râdă.

- Stăteam frumos la teighea și-mi vedeam de treaba mea când deodată ai intrat tu. Nu-i vina mea că tu și Will ați început să vă dați târcoale ca doi boxeri care așteaptă momentul potrivit să-și tragă un pumn.

- Ce analogie minunată! comentă ea. Și nici măcar n-a fost așa.

- Atunci cum a fost? Ai plecat bombănind la adresa lui Will. Nici nu te-ai uitat pe unde mergi, ceea ce explică ciocnirea noastră pe trotuarul din față. Ce ți-a mai zis de data asta de te-a scos din fire?

- Nimic, insistă ea.

Nu se putu stăpâni și adăugă:

- Mi-a dat papucii. Poți să-ți închipui una ca asta? Pur și simplu, m-a expediat ca un profesor care dă liber la elevi când a sunat clopoțelul.

Connor o privi fără să înțeleagă.

- Adică...?

- Cu ce drept îmi spune el să plec, bătându-mă ușor pe creștet?

- Eu nu l-am văzut făcând așa ceva.

- Era o figură de stil, zise ea enervată. M-a privit de sus. Și totul fiindcă aseară i-am spus că nu eram la o întâlnire.

Connor se holbă la ea.

- Aseară? Aseară ai fost cu Will? N-ai plecat de la părinți împreună cu el.

- Nu. A venit el la han să mă ajute să fac curat în mansardă. Fără să-l invit, dacă vrei să știi.

Obişnuit din sala de judecată cu martori cărora le scotea vorba cu cleștele, Connor încuviință din cap, de parcă ce spunea ea era perfect logic, deși el, unul, nu mai pricepea nimic.

- Bun, deci faptul că voi doi ați făcut curat în mansardă împreună n-a fost o întâlnire. El a interpretat altfel?

- Nu, el a interpretat altfel cina împreună, răspunse Jess. De fapt, n-a spus asta, dar am făcut eu precizarea, ca nu cumva să înțeleagă altceva, numai că el s-a bosumflat și a plecat.

Connor râse. Nici măcar nu avea bunul-simț să se ascundă.

- Știi, întotdeauna am crezut că Mack și Susie trăiesc o stare bizară de negare de sine, dar am impresia că tu și Will începeți să semănați cu ei.

- Will mi-a spus aproape același lucru și a adăugat că el, unul, nu tolerează așa ceva, zise Jess.

- Și-l poți învinui pentru asta? Ne-am cam săturat cu toții de protestele ridicole ale lui Mack și Susie.

Jess oftă.

- Nu. Am înțeles ce voia să spună Will. Încercam doar să fiu cinstită și directă.

- Nu zău? se miră Connor cu un aer îndoielnic. Fiindcă eu nu cred că ești cinstită față de tine însăși în privința a ceea ce simți pentru Will. Sigur, este posibil să nu fi simțit nimic pentru el cândva, dar lucrurile s-au schimbat. De ce nu recunoști și apoi să vezi ce se întâmplă?

- Pentru că nu pot! zise ea cu năduf.

- De ce?

- Când sunt cu el, am senzația că știe mai multe despre mine decât știu eu însămi. E enervant.

- Ai idee câte femei ar fi în stare de orice, numai să găsească un bărbat care să le înțeleagă?

- Aici e vorba de altceva, insistă Jess.

- Cum așa?

Jess nu prea putea să-i explice, așa că replică scurt:

- Așa bine.

- Ei, asta-i latura ta rațională pe care o cunosc și o iubesc atât de mult, comentă senin Connor.

- Oh, du-te naibii! se stropși ea. N-am zis niciodată că ar fi vorba de rațiune. Pur și simplu, așa simt.

Connor îi înconjură umerii cu brațul și o lipi de el.

- O să fie bine, o asigură el cu convingere.

- Se pare că ai mult mai multă încredere în mine decât am eu, replică ea descurajată.

- Toată familia are încredere în tine, adăugă Connor. Poate ar trebui să te întrebi de ce se întâmplă asta, Jess. Până n-o să înțelegi că ești o fată extraordinară, care merită să fie fericită, o să-ți tot dai cu stângul în dreptul.

O sărută apăsător pe frunte.

- Te iubesc. Iar acum, trebuie să plec la birou.

Jess îl privi îndepărtându-se, apoi oftă. Ceva îi spunea că fratele ei Connor, care - Dumnezeu să-l binecuvânteze! - nu era chiar cea mai perspicace persoană din lume, de data asta pusese degetul pe rană. Și dacă și Connor își dădea seama ce era în sufletul ei, atunci poate era cazul să se aplece ea însăși asupra propriei persoane.

După serviciu, Will se duse la Brady's. Rareori mergea acolo de unul singur, mai ales într-o seară de luni, dar încă fierbea după întâlnirea cu Jess de mai devreme și după eșecul din seara de duminică.

Spre surprinderea lui, îi găsi pe Mack și Jake deja acolo.

- Ce-i cu voi aici astă-seară? întrebă el.

- Amândoi am fost de acord că azi la prânz nu erai în apele tale și am bănuir că o să-ți faci apariția astă-seară, răspunse Jake. În plus, eu aveam nevoie să mă relaxez o oră fără să mai aud plânsete de bebeluș. La cât e de mititică, face un scandal monstru!

- Și tu te aștepti ca Bree să stea cu ea toată ziua, comentă Will, fără să ia în seamă aluziile la starea lui de spirit.

- Are cine s-o ajute, crede-mă. Bunica ei vine pe acolo și se ocupă de copil vreo oră-două. Bree lasă fetița cu Megan în fiecare după-amiază. Iar de câte ori se duce cu ea la teatru, fetele care joacă în piesa pe care o pregătește roiesc în jurul ei. Copilul ăsta are mai multe dădace decât oricare alt bebeluș de pe planeta asta.

Will zâmbi cu gura până la urechi.

- Cu alte cuvinte, singurele momente pe care le petreci cu copilul sunt seara, când e obosit și plânge, ghici el.

Jake încuviință din cap.

- Și nici nu-i pot oferi singurul lucru de care are nevoie. Hrana. Numai Bree poate face asta.

- Să înțeleg că ești invidios că soția ta poate alăpta copilul și tu nu? întrebă uluit Mack.

Jake păru șocat de întrebare.

- Asta ar fi țicneală curată, răspunse el, apoi dădu din umeri. Totuși... poate că da.

Se înroși la față.

- Nu cumva să mai spunei la alții, dar înainte să se nască fetița, îi cântam în fiecare seară. Acum însă, de cum termină masa, adoarme buștean, la fel și Bree.

- Dacă pot să-ți dau un sfat, interveni Will, tu și Bree trebuie să stați de vorbă despre asta și să găsiți un timp și pentru voi. Nașterea unui copil implică o sumedenie de schimbări în viața părinților și sunt convins că n-ai vrea ca relația ta cu Bree să aibă de suferit.

- Presupun că da, încuviință Jake, sorbindu-și berea. Se dădu jos de pe scaunul înalt de bar.

- Trebuie să merg acasă.

Șovăi puțin, cu ochii la Will.

- Eu și Mack am venit aici pentru tine. E totul în regulă? Vrei să mai rămân?

- Mă descurc singur, zise Mack.

- Așa e, du-te acasă la familie, îl îndemnă și Will.

După ce Jake plecă, Mack privi în urma lui cu un aer îngrijorat.

- Crezi că totul va fi bine cu ei doi?

- Bineînțeles, răspunse Will.

- Adică, dacă nici ei doi nu reușesc s-o scoată la capăt, după câte au pătimit ca să fie iarăși împreună, atunci cine? comentă Mack.

- Totul va fi bine, întări Will cu convingere.

Auzindu-l cât era de sigur, Mack păru ceva mai liniștit.

- Bine. Atunci să vorbim despre tine. Vrei să-mi spui ce anume te-a adus în halul ăsta?

- Nu, răspunse Will.

Sorbi din bere, apoi ridică ochii spre Mack.

- Dar tu? Vrei să vorbim despre ceva?

Mack clătină din cap.

Își băură berile într-o tăcere amicală, privind din când în când la televizorul de deasupra barului, setat pe canalul sportiv.

- Susie nu mă vrea, zise în cele din urmă Mack.

- Nu prea cred.

Mack îl privi surprins.

- Știi cumva ceva ce eu nu știu?

- Doar ce ați putea să știți și voi dacă v-ați așeza și ați avea o discuție de la suflet la suflet.

Oftă adânc.

- Îmi dedic întreaga viață profesională încercând să ajut oamenii să comunice eficient și uite că nimeni dintre cei din jurul meu nu are habar cum să facă asta.

Mack părea pe drept cuvânt nedumerit.

- Vorbim tot despre mine și Susie?

- Da, și despre Jake și Bree, și despre mine și Jess. Suntem jalnici cu toții.

Mack se agăță de vorbele lui.

- Adică există un „eu și Jess“?

- Nu, sigur că nu, răspunse Will.

- Dar tocmai ai spus...

- Oh, nu lua de bun tot ce spun eu. Sunt pur și simplu frustrat, agasat și irascibil.

- Femeile au darul să te aducă în starea asta, comentă Mack, dând din cap cu un aer înțelept.

- Mare dreptate ai, frățioare.

Mick se învârtea prin mansarda hanului, făcându-și însemnări și murmurând doar pentru el. Jess se instalase pe un cufăr, ca să nu-i stea în drum, și îl urmărea din ochi, abia stăpânindu-și entuziasmul.

- Ei bine? îl îmboldi ea într-un târziu. Ce părere ai, tată? Se poate face?

- Sigur că se poate face, răspunse el. Când e vorba de construcții, pot face din încăperea asta aproape orice îți dorești.

- Cu ce costuri?

Mick îi zâmbi larg.

- Asta e întrebarea, da? Te gândești la un buget.

Jess clătină din cap.

- Abby mi-a zis să-i duc o estimare a cheltuielilor, ca să vadă dacă putem găsi fondurile necesare.

- Dacă vrei să dai jos zidul ăla și să pui ferestre cum îți plac ție, s-ar putea să fie costisitor.

- Și încă cum! admise ea.

- Pot să-ți fac lucrarea fără să pun la socoteală mâna de lucru, adică să mă ocup chiar eu în cea mai mare parte. Așa te va scoate mai ieftin, dar va dura mai mult. Te grăbești tare?

Jess clătină din cap.

- Avem la dispoziție toată iarna, spuse ea. Dar ar fi drăguț să fie gata la primăvară, când începe sezonul.

Mick încuviință din cap.

- N-ar trebui să fie o problemă.

- Poți face și o nișă pentru un șemineu?

- Pot, răspunse Mick. Dar ești sigură că vrei să împarți mansarda în două camere separate? Ar fi mai frumos să rămână un singur spațiu, larg și deschis, cu o zonă de confort în fața șemineului și un pat dublu, orientat către fereastră, cu vedere spre golf și spre oraș. Ce părere ai? Altfel ar putea să pară cam înghesuit. Uite, hai să-ți arăt.

Făcu repede o schiță cu proiectul la care se gândise, în timp ce Jess îl privea peste umăr.

- Sigur, dacă vrei ca dormitorul să aibă intimitate, atunci poți să-l desparți printr-un perete.

- Nu, ai dreptate, spuse Jess, studiind desenul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că îți cunoști perfect meseria. Toată lumea știe că locuințele din oraș au fost proiectate de cel mai bun arhitect din lume.

- Poate nu chiar cel mai bun din lume, spuse Mick, făcându-i cu ochiul. Dar e drept că intuiesc cam ce vrea omul într-o locuință de la malul mării.

- Ce ai realizat tu pentru Connor și Heather la Driftwood e uimitor, comentă Jess. Nici nu mi-a venit să cred că-i vorba de aceeași casă.

- Are și Heather un merit în toată treaba asta, răspunse Mick. Am pus în practică ideile ei. La fel și aici. Tu mi-ai dat câteva idei. Eu nu fac decât să le șlefuiesc un pic.

- O parte din idei îi aparțin lui Will, admise ea.

Mick se luminează la față.

- Zău? A fost aici?

Jess încuviință din cap, conștientă că deschisese un subiect riscant.

- Mai deunăzi. M-a ajutat să arunc o bună parte din lucrurile inutile de aici. Dar ce părere ai de baie? întrebă ea, decisă să schimbe subiectul. Crezi că încapă înăuntru o cadă potrivită ca mărime și un duș, poate și un lavoar dublu?

O clipă Mick păru dezamăgit de felul în care Jess ocotise subiectul, apoi dădu din umeri.

- E vorba de un apartament nupțial? Sau te gândești la ceva permanent, poate un spațiu locuibil pentru tine?

- Nu sunt foarte sigură, recunosc eu ea. Inițial m-am gândit că ar putea fi un apartament nupțial, dar Will mi-a sugerat că ar fi mai bun un spațiu amplu unde să stau eu. Mi-a intrat în cap ideea asta. Ar fi grozav să am un spațiu al meu, nu doar una dintre camerele de la parter.

Mick o privi pieziș.

- Și ai nevoie de o cadă mare și de două lavoare numai pentru tine sau te-ai gândit să locuiești cu cineva?

- Să nu vorbim despre asta, îi ceru ea. Dacă e să fie așa, nu strică să mă gândesc din timp. Cine știe ce se poate întâmpla în viitor? Sper să nu rămân singură toată viața.

- Sigur că n-ai să rămâi, se grăbi s-o liniștească tatăl ei. Totuși, apartamentul ăsta nu va fi suficient de mare pentru o familie.

- Will era de părere...

- Văd că ții cont de părerile lui Will, deși nu înseamnă nimic pentru tine, nu se abținu Mick.

- A fost o idee bună, se apăra Jess. N-are importanță cine a avut-o. Will zicea că la un moment dat aş putea construi o casă pe terenul ăsta. Poate în mijlocul crângului din vârful dealului din spate.

- Un proiect la care merită să te gândești, încuviință Mick. Will a avut și alte idei pe care ar trebui să le aflu?

- Nu, răspunse ea sec. Când poți să-mi faci o estimare, ca să pot vorbi cu Abby?

- Până la sfârșitul săptămânii. Iar duminică după masă putem sta de vorbă toți trei pe tema asta. Ce zici?

Jess se aruncă de gâtul lui.

- Mulțumesc, tată.

El o strânse la piept și o sărută pe creștet.

- Cred că o să mai zăbovesc puțin pe aici, să văd dacă îmi vine vreo idee privind casa aceea, dacă tot am adus-o în discuție.

Jess îi aruncă o privire înspăimântată.

- Nu-i nevoie. O să mai treacă ani buni până când voi avea nevoie de ea.

- Nu se știe niciodată, insistă el. Nu strică să fim prevăzători.

- Dar nici în halul ăsta! protestă Jess.

- Uneori viitorul e mai aproape decât crezi, dacă ești deschisă la minte. N-ar strica să vedem ce părere are Will de schițele mele. Din câte văd eu, are niște idei excelente. O să am grijă să-l invit și pe el la masă.

Mick plecă, lăsând-o pe Jess încremenită locului și rugându-se ca Dumnezeu s-o aibă în paza lui, fiindcă tocmai declanșase tendința tatălui ei de a potrivi cupluri. Era limpede că masa de duminică avea să însemne câteva ore bune de tensiune și încordare.

capitolul 8

Joi dimineată Jess își deschise e-mailul și găsi un mesaj de la un client al site-ului „Prânz pe malul golfului“, interesat s-o invite în oraș vineri seara. În loc să-i stârnească un dram de curiozitate sau nerăbdare, invitația o făcu să simtă fiori pe șira spinării. Privi țintă cuvintele de pe monitor și le interpretează drept o dovadă că Will își vedea de viața lui. Altfel de ce i-ar fi dat ocazia unei întâlniri cu altcineva? Din câte se vedea, își pierduse răbdarea văzându-i ezitățile și refuzul ei de a considera acel picnic improvizat drept o întâlnire.

Jess era atât de supărată, încât nu remarcă nici un detaliu legat de acea posibilă întâlnire. În schimb, scrisese un răspuns, în care menționa că-i părea foarte rău, dar nu putea accepta întâlnirea. Desigur, nu avea nimic personal cu respectivul.

Schiță o grimasă, imaginându-și cum era să primești un asemenea e-mail. Rectifică parțial mesajul, astfel încât regretele să sune ceva mai sincer, dar nu făcu nici o aluzie că o nouă invitație ar fi fost bine-venită.

Desigur, de îndată ce expedie mesajul, o copleșiră temerile și îndoielile.

Ar fi trebuit să accepte, măcar ca să-i dovedească lui Will că nu însemna nimic pentru ea și că rămânea deschisă la invitații din partea altor bărbați. Ceea ce era adevărat, își zise ea cu convingere. Era deschisă și la alte invitații, nu doar la una singură, venită din partea cuiva ales de Will și de computerul lui idiot.

Propria logică o făcu să ofteze. Recunoștea și ea că lucrurile nu se prea legau. Dacă Laila sau chiar și Connie, care înțelegeau ce însemna să ai sentimente contradictorii pentru cineva, ar fi aflat ce făcuse, ar fi tăbărât

cu gura pe ea fiindcă refuzase un pretendent fără să se fi dus măcar la o singură întâlnire.

- Acum asta e! Am făcut-o! murmură Jess, închizând calculatorul și pornind spre bucătărie ca să discute meniurile cu Gail.

Spre uimirea ei, îl găsi acolo pe indolentul Ronnie, cu un șorț la brâu, urmând indicațiile lui Gail ca să prepare un chutney¹ cu mango și papaya pentru peștele la grătar de la cină. Când Jess intră în bucătărie, băiatul o privi cu un aer vinovat.

- Am redirecționat aici apelurile de la recepție, se grăbi el să-i explice. Și am făcut trei rezervări. Jur că nu-mi bat joc de slujba asta.

- Așa e, întâri Gail. Și mi-e de mare ajutor aici.

Privirea ei o implora pe Jess să-i mai dea lui Ronnie încă o șansă.

- De fapt, adăugă Gail, m-am străduit să-l conving să urmeze câteva cursuri de gătit la școlile culinare din zonă.

Jess îl privi pe Ronnie cu surprindere.

- Serios? Chiar te interesează?

El încuviință timid din cap.

- Întotdeauna mi-a plăcut să gătesc, dar de câte ori îi spuneam tatălui meu, îl apucau toate furiile. Mi-ar plăcea să fac o încercare, dacă putem aranja cumva cu orele mele de muncă aici. Ce ar mai putea să spună tata dacă îmi plătesc singur cursul?

- Trebuie neapărat să încerci, Ronnie, zise Jess, impresionată de entuziasmul lui.

Ea știa mai bine ca oricine cât era de important să-ți descoperi o pasiune pentru ceva. Poate că și pentru Ronnie avea să fie un moment de cotitură, la fel cum fusese hanul pentru ea. Cum să nu-l încurajeze?

Sub impulsul momentului, adăugă:

¹ Sos picant, uneori dulce-acrișor, din bucătăria indiană (n.tr.)

- Află cât costă cursul. Nu promit nimic, dar dacă ești atât de bun pe cât crede Gail, poate găsesc o cale ca hanul să-ți acopere studiile măcar în parte.

Gail era la fel de uluită ca Ronnie.

- Și Abby? protestă ea calm.

- Abby va înțelege, insistă Jess, apoi preciză, ca să se asigure că Ronnie înțelege până unde era dispusă să meargă: S-ar putea să nu fim în stare să acoperim integral cheltuielile, ai înțeles?

- Orice ajutor e bine-venit, răspunse entuziasmat Ronnie.

Jess se strădui să găsească un argument convingător ca Abby să vină cu o posibilitate de finanțare. Nu-i dădu prin minte decât unul singur. Îl privi pe Ronnie drept în ochi.

- Dacă reușesc să te ajut, trebuie să am garanția că după ce termini cursul, vei munci aici în jur de un an, ca ajutor al lui Gail sau orice ar avea ea nevoie.

Pentru prima oară de când venise să lucreze la han, Ronnie se arătă cu adevărat entuziasmat.

- Grozav! Știu că până acum n-am fost un angajat prea bun, dar te asigur că m-am schimbat. Am să fac tot ce-mi ceri tu.

Jess zâmbi la această neașteptată dovadă de bunăvoință.

- Va trebui să văd dacă bugetul ne permite, îl avertiză ea din nou. Dă-mi toate informațiile imediat ce le obții.

- Așa o să fac, promise băiatul. Mulțumesc, Jess. Adică... doamnă O'Brien. Ești nemaipomenită. Și acum, ar fi bine să introduc în calculator toate rezervările pe care mi le-am notat aici, înainte să se murdărească de mâncare foaia.

Ieși din bucătărie aproape sărind într-un picior. Jess se uită în urma lui, apoi clătină din cap.

- Cine ar fi zis? murmură ea. Îmi închipuiam că nu-și va găsi în veci un loc pe lume. Ai făcut minuni, Gail.

Gail zâmbi cu gura până la urechi.

- Nu chiar. Avea nevoie doar ca cineva să fie atent la ce-și dorește în viața asta. Iar eu mi-am dat seama de prima oară când a venit aici să mă ajute, spuse ea. E priceput, Jess. Cu puțină pregătire, cred că va fi deosebit. Și datorită înțelegerii pe care ai făcut-o cu el, va rămâne al nostru, cel puțin pentru un timp.

- Cred că-i un sentiment grozav să descoperi talentele ascunse ale cuiva, comentă Jess, dorindu-și să fi fost ea aceea care să fi văzut dincolo de eșecurile lui Ronnie.

- Nu poți descoperi ceea ce omul nu lasă să iasă la iveală, zise Gail. Ronnie era prea speriat să nu-și piardă slujba, care i se părea a fi ultima lui șansă, de asta nu spunea ce și-ar fi dorit cu adevărat. Dacă în ziua aia n-ai fi insistat să vină să mă ajute la bucătărie, poate și acum ar fi stat la recepție, încurcând rezervările. Sau chiar mai rău: l-ai fi dat afară.

Gail ridică ochii de la aluatul pe care îl frământa și o privi atent pe Jess.

- Ce-i cu tine? Pari abătută.

- Nu sunt abătută. Sunt enervată, răspunse Jess.

- Îmi închipui că tot din pricina lui Will. Ce ți-a mai făcut?

- Mi-a găsit un pretendent sau mai curând programul „Prânz pe malul golfului“ mi l-a găsit. Ceea ce-i cam același lucru.

Gail era nedumerită pe bună dreptate.

- Păi, nu te plângeai mai deunăzi tocmai fiindcă nu-ți găsisse pe nimeni?

Jess încuviință din cap.

- Da, știu că sunt inconsecventă, cel puțin în privința lui Will. Nu mă miră că s-a săturat de mine.

- Ce te face să crezi că s-a săturat de tine? întrebă Gail, apoi se grăbi să adauge: Oh, sigur, întâlnirea.

Jess dădu iar din cap.

- Hai să nu mai pierdem timpul cu asta, zise ea. Ești pregătită să discutăm meniurile pentru săptămâna asta?

Gail păru gata s-o contrazică, dar se răzgândi și scoase dintr-un sertar al biroului un teanc de pagini plastificate. Dezvoltase unele aptitudini organizatorice pentru care Jess o invidia. Cele mai apreciate rețete ale ei fuseseră tipărite și plastificate, astfel încât le putea răsfoi pentru a combina diverse meniuri. Ocazional mai încerca și câte un preparat nou. Dacă se dovedea a fi apreciat de clienți, rețeta respectivă era tipărită, plastifiată și adăugată la teanc.

- Poftim, zise ea, întinzându-i foile lui Jess. Uită-te și spune-mi ce părere ai. Am mai lucrat la câteva idei pentru nunta lui Parker de la sfârșitul lunii. Pe asta ar trebui s-o încercăm mâine.

Jess petrecu următoarea oră studiind meniurile lui Gail și prețurile aferente, apoi se așeză, scoțând un oftat.

- Nu știu de ce nu-ți las mână liberă cu toate astea, spuse ea. Încă nu s-a întâmplat să faci bugetul praf. Te pricepi mult mai bine decât mine să calculezi costurile.

Gail râse.

- Știu că detești să lucrezi cu cifre. Știu și că Abby are încredere în mine. Cu toate astea, mă simt mult mai bine când am aprobarea ta.

Turnă câte un pahar de ceai pentru fiecare, apoi se rezemă de spătarul scaunului și o studie pe Jess.

- OK, și acum să revenim la Will.

- Mai bine nu.

- Vreau doar să-mi spui de ce ești atât de pornită să nu recunoști că te interesează.

- Se prea poate să fi reacționat exagerat la unele lucruri din trecut, spuse Jess. Mă înspăimânta cumva gândul că el stătea și analiza fiecare cuvânt al meu, dar toți îmi spun că e un lucru bun să ai un bărbat care să te înțeleagă.

Gail zâmbi.

- Așa zic și eu. Faptul că și eu, și soțul meu suntem măestri bucătari e nemaipomenit. De fiecare dată când unul dintre noi are o zi proastă, celălalt înțelege. Și putem

face schimb de idei. În plus, duminicile, când avem amândoi zi liberă, ne place să stăm la bucătărie și să încercăm rețete noi. E minunat că avem în comun pasiunea asta pentru gătit. Toate acele arme extraordinare...

Nu-și mai duse fraza la capăt și oftă.

- E un afrodisiac grozav.

Cu tot extazul lui Gail, Jess nu se putu stăpâni să nu întrebe:

- Cum se face că aveți zi liberă și stați la bucătărie să gătiți?

- Pentru că e ceva ce ne place amândurora și pentru că nu avem prea des ocazia să gătim împreună, râse Gail. Desigur, când ceva ne reușește foarte bine, ne certăm care din noi să folosească rețeta respectivă. Astfel de discuții erau cândva destul de înfierbântate, după care am decis să le folosim pe rând. Și bineînțeles, anumite rețete dau mai bine într-un restaurant de lux, ca cel unde lucrează el, decât aici.

- Prin urmare, noi căpătăm doar resturi? exclamă Jess cu prefăcută indignare.

Gail pufni în râs.

- N-aș prea zice. Când mă gândesc că ceva ar merge perfect la noi, am eu metoda mea de a experimenta prima.

Lui Jess îi plăcea grozav relația de reciprocitate dintre Gail și soțul ei. Într-un fel, trăise și ea ceva asemănător, deși pentru scurt timp, în ziua când Will venise s-o ajute în mansardă. Fusesse o revelație să constate cât de frumos se completaseră ideile lor privind lucrările de renovare.

De fapt, deși se ferise să recunoască față de alții, abia aștepta ziua de duminică, să vadă cum tatăl ei va transpune pe hârtie ideile lor. Să-l vadă pe Will cu o ocazie care nu era o întâlnire, oricât ar fi detestat el apelativul, i se părea cel mai bun mod de a verifica dacă sentimentele pentru el i se schimbaseră sau nu.

Will tocmai terminase prânzul alături de Mack și Jake, când Mick O'Brien intră în bar și se așază lângă ei.

- Ce mai face Bree? își întrebă el ginerele.

- Foarte bine, răspunse Jake, zâmbind cu mândria caracteristică oricărui părinte de nou-născut. Și fetița este o dulceață. Am poze pe telefon. Vrei să le vezi?

Mick se luminează la față.

- Bineînțeles.

În timp ce Jake se căuta prin buzunare după telefon, Will dădu să se ridice. Astfel de momente îi aminteau cât de departe se găsea de ideea de căsătorie și familie.

- Eu trebuie să mă întorc la muncă.

- Așteaptă o clipă, îi ceru Mick, apoi luă telefonul de la Jake și începu să studieze pozele cu nepoțica lui. Nu că fetele mele n-au fost cele mai frumoase din lume când erau bebeluși, dar micuța asta e cu totul deosebită.

- Nu cumva să spui asta de față cu Abby, îl preveni Will. Sunt sigur că pentru ea gemenele Caitlyn și Carrie au fost și ele niște copii deosebiți.

- Bineînțeles că da, întări Mick. Iar când Abby se va decide să mai facă un copil, sunt convins că va fi și el cel mai frumos bebeluș din lume. Numai că în clipa de față, mie fetița asta îmi place cel mai mult.

Will chicoti auzind logica lui. Mick îi înapoie lui Jake mobilul și se întoarse spre Will.

- Am vrut doar să mă asigur că o să vii duminică la noi la masă.

Expresia de pe chipul lui Mick îl neliniști grozav pe Will. O cunoștea prea bine. Prevestea o intervenție.

- Nu te amesteca în planurile mele, răspunse el cu un aer inocent.

Chiar dacă nu era decis din capul locului să nu se ducă, invitația cu subînțeles a lui Mick îl convinsese să se țină departe de casa familiei O'Brien. Relația lui cu Jess era destul de încordată și fără amestecul lui Mick în ceea ce se întâmpla - mai precis, în ceea ce nu se întâmpla - cu ei doi.

- Atunci trebuie să te răzgândești, zise Mick pe un ton care nu admitea nici o împotrivire. Am pregătit niște schițe pentru Jess. Știu că i-ar plăcea să arunci și tu o privire.

- Ce schițe? întrebă bănuitor Will.

- Pentru reproiectarea mansardei hanului și pentru o casă pe proprietate, răspunse Mick. Jess mi-a zis că ai venit cu niște idei legate de ambele proiecte. Ți-am fi recunoscători dacă ți-ai da cu părerea.

Jake și Mack ascultau cu un aer amuzat. Era limpede că amândoi își dădeau seama unde bătea Mick și că schițele nu aveau nici o legătură cu adevăratele lui intenții. Nu erau decât un pretext convenabil.

- Hanul e copilul lui Jess, răspunse Will. N-are nimic de-a face cu mine.

Mick își îngustă pleoapele.

- Ai vreun motiv să nu vii?

- Săptămâna asta am alt program, răspunse Will.

- Ce program? întrebă Jake cu un aer nevinovat.

- Am o întâlnire, îl lămurii Will, aruncându-i o privire supărată.

Poate că pe moment nu avea nici o întâlnire programată, dar putea aranja să aibă una în clipa în care avea să se înapoieze la birou, telefonând uneia dintre femeile găsite de computer pentru el prin „Prânz pe malul golfului“.

Mick nu părea să-l creadă. Sau poate era doar întristat că Will se vedea cu altcineva și nu cu fiica lui. Îl fulgeră cu o privire supărată și se ridică.

- O să-i spun lui Jess că nu poți veni, zise el. Îmi închipui că va fi dezamăgită.

- Cu altă ocazie, îl asigură Will, răsuflând ușurat să-l vadă pe Mick îndepărtându-se.

- Măiculiță! murmură Jake.

Will se încruntă la el.

- Ce e?

- L-ai mințit pe Mick, spuse Mack, la fel de oripilat ca Jake.

- Nu l-am mințit, îl contrazise Will.

- Chiar ai o întâlnire? întrebă neîncrezător Jake.

- O să am peste o oră, răspunse Will.

- Nu contează, zise Mack. Treaba e că ai ratat o ocazie de a fi cu Jess. Mick n-o să uite asta. Ai la el o bilă neagră pentru toată viața.

- Și ce o să-mi facă? întrebă Will. O să-mi interzică să mă întâlnesc cu Jess? Oricum nu ne întâlnim. Și fiindcă veni vorba, e alegerea ei, nu a mea.

- Crezi că Mick își dă seama că de fapt ea e problema? se întrebă gânditor Mack.

- Bineînțeles, răspunse Jake. De asta a și venit aici și a făcut el invitația, în loc s-o lase pe Jess.

- Ce situație sucită... murmură Mack. Mă bucur că Susie... Pe de altă parte, ea n-are un tată ca Mick.

Jake chicoti.

- Mda. Mick ar fi insistat de mult ca voi doi să luați taurul de carne.

Will asculta, clătinând din cap. Nu că prietenii lui ar fi spus ceva ce el nu știa deja, dar primise confirmarea că ar fi mai înțelept din partea lui să se țină în continuare departe de Jess. Îl privi compătimitor pe Jake.

- Te înțeleg, prietene. Mi-e greu să cred că te-ai însurat de bunăvoie cu o fată din familia asta.

Jake izbucni în râs.

- Ba da, după un milion de obstacole. Și Bree a meritat toate caznele. Iar tu, amice, să nu încerci să ne duci de nas. Și tu te-ai însura cât ai zice pește, dacă ai reuși s-o faci pe Jess să-și bage mințile în cap.

Will oftă.

- Probabil că ai dreptate.

Era ceva ce nu-i plăcea în mod deosebit la propria persoană.

Duminică Jess se trezi că acordă mai multă atenție ca de obicei felului în care arăta. Încercă vreo duzină de ținute, ca în cele din urmă să aleagă un pantalon de in și o bluză fără mâneci, tot de in. Amândouă erau cumplit de greu de călcat, așa că le purta arareori. Când își scoase și trusa de machiaj dintr-un sertar, se încruntă și o puse imediat la loc.

- Ești absurdă, se adresă ea chipului din oglindă.

- Ce faci? Vorbești singură? o întrebă Abby, intrând în cameră fără să mai aștepte vreun răspuns după ce bătuse la ușă.

- Din păcate, da, mărturisi Jess.

- Arăți super! zise Abby, privind-o cu atenție. Ți se potrivește culoarea piersică a bluzei. Îți pune în evidență obrajii îmbujorați.

- Mulțumesc.

- Cu ce ocazie te-ai gătit așa?

- Cu nici o ocazie, răspunse Jess, înroșindu-se la față. Abby o privi cu neîncredere.

- Deci fără nici o legătură cu schițele alea la care a lucrat tata și pe care voia să ni le arate azi mie, ție și lui Will?

- De ce ar trebui să mă pun la patru ace ca să mă uit la schițele tatei? întrebă Jess cu un aer inocent.

Bineînțeles că Abby o citi imediat. Doar n-o crescuse pe Jess fără să învețe câte ceva despre stările de spirit ale surorii ei.

- Eu mă gândeam că poate e ceva legat de Will, zise Abby. Și am venit aici să te anunț că nu va fi cu noi la masă. Am vrut să nu fii dezamăgită, iar tata să nu se prindă de reacția ta când vei afla.

Jess nu reuși să-și ascundă dezamăgirea la auzul veștii date de Abby.

- De unde știi că Will nu va veni?

- Când am sosit eu, ceva mai devreme, tata tocmai îi povestea mamei despre asta. Era foarte supărat. Cică Will se vede cu altcineva.

Jess se lăsă să cadă pe marginea patului.

- Înțeleg, șopti ea.

- Ești bine? o întrebă Abby.

- Sigur că sunt bine, minți Jess. De ce n-aș fi?

- Poate fiindcă tocmai ți-ai dat seama că ar trebui să-i dai o șansă lui Will.

- Nu contează, insistă Jess. Să nu faci prea mare caz din asta, cum n-o să fac nici eu.

- Trebuie să fie una dintre potrivelile alea făcute de computer, o consolă Abby.

- Foarte probabil, încuviință Jess. Foarte bine că nu va fi aici. Și așa, în ultima vreme nu facem decât să ne certăm.

Se sili să zâmbescă.

- Ar fi bine să mergem. Lui buni îi place ca masa de duminică să fie servită la unu fix.

Abby șovăi și pe frunte îi apărură o cută de îngrijorare.

- Ești sigură că totul e bine?

- Absolut sigură.

Își luă o figură zâmbitoare, mai mult ca să se pregătească pentru întâlnirea cu familia decât din convingerea că o va păcăli pe Abby.

- Abia aștept să văd schițele făcute de tata.

- Și eu, întări Abby, coborând pe scări în urma surorii ei. S-a jurat că estimările financiare sunt cât se poate de rezonabile, cel puțin pentru renovarea mansardei. Știi că proiectează și o casă? Care-i treaba cu ea?

Jess încuviință din cap.

- Am adus eu vorba că s-ar putea să construiesc una pe proprietate, dacă ajung vreodată să am o familie, iar tata s-a și pus pe treabă. I-am zis că nu-i o prioritate pentru viitorul apropiat, dar știi cum e el.

- A pus lucrurile cap la cap în privința ta și a lui Will și e pregătit să facă programare la biserică, zise Abby cu o privire compătimitoare. Desigur, asta dacă tu și Will ați înceta să vă mai jucați de-a șoarecele și pisica și ați înțelege fiecare ce simte celălalt...

Privirea încruntată a lui Jess o reduse la tăcere, cel puțin pentru moment. Acum, tot ce avea de făcut Jess era să îndure cele câteva ore cât ținea masa de duminică și să se uite la schițe fără să trădeze cât o întrista absența lui Will. Dacă trecea testul, poate era cazul să dea concurs la trupa de teatru a lui Bree.

Întâlnirea lui Will se transforma rapid într-un dezastru. Era atât de absorbit de propriile gânduri încât femeia, o avocată din Annapolis, care lucrase cândva la Baltimore cu Connor, își pierdu răbdarea.

- De ce mi-ai dat întâlnire? întrebă într-un târziu Anna Lofton.

Will se sili să-i întâlnească privirea. Anna avea ochi de un câprui intens, care păreau să vadă prin el. Will își imaginează că acel fel de a privi era un mare avantaj în interogatoriile din sala de judecată.

- Mi s-a părut că avem câteva lucruri în comun, răspunse el.

- Așa am crezut și eu, spuse femeia, aplecându-se spre Will. Dar de când ne-am așezat aici, ești cu gândul în altă parte. Ai deja pe cineva?

- Cătuși de puțin, se grăbi el să răspundă, uluit de perspicacitatea femeii, dar ferindu-se să admită că pusese degetul pe rană.

Anna râse.

- Mi-ai răspuns mult prea repede. Cine-i fata? Una care te-a părăsit?

Will oftă.

- În primul rând, n-a fost niciodată a mea, recunoscu el. Și îmi pare nespus de rău de felul în care a decurs întâlnirea noastră. N-ar fi trebuit să te invit în oraș. A fost o decizie sub impulsul momentului.

Ea îl studie cu atenție.

- Legată de...?

- Crede-mă, dacă ți-aș spune, aș părea un nemernic și mai mare decât îți închipui tu în clipa asta.

Anna începu să râdă cu poftă.

- Abia acum văd acel umor autocritic care mi-a plăcut în e-mailurile tale.

Will zâmbi și el.

- Mai încercăm cu altă ocazie? întrebă el. Ar putea ieși mai bine.

Anna clătină din cap.

- Nu, până nu ți-o scoți din minte pe cealaltă, răspunse ea. Dacă se întâmplă asta, atunci sună-mă. Te plac, Will Lincoln, dar n-am chef să-mi pierd timpul. Totuși, îți mulțumesc pentru prânz.

Privi în jur.

- Trebuie să-ți mulțumesc măcar fiindcă mi-ai dat prilejul să vin la Chesapeake Shores. Îmi place orașul. Nu înțeleg de ce nu l-am vizitat până acum. Data viitoare am să-mi petrec weekendul aici.

- Există un han superb... începu Will, apoi schiță o grimasă.

- De ce arăți de parcă ți-ar părea rău că mi-ai spus? întrebă ea.

- Proprietara e... începu Will.

În privirea Annei se aprinse o luminiță, semn că înțelesese.

- Ah, deci despre ea e vorba. Ei, atunci chiar că va trebui să revin. Cum se cheamă hanul?

- Hanul de la Eagle Point, răspunse el fără prea mare tragere de inimă. O să-ți placă acolo. Are o priveliște superbă spre mare și o bucătăreasă nemaipomenită.

- Și fata de care mi-ai vorbit e maestru bucătar?

- Nu, ea e proprietara.

Anna se ridică în picioare.

- Atunci, poate o să ne revedem destul de curând, zise ea.

Will lăsă pe masă banii pentru nota de plată, după care o conduse la mașină.

- Încă o dată îmi cer scuze pentru felul în care a decurs întâlnirea de azi. Cu siguranță că nu e o reclamă bună pentru „Prânz pe malul golfului“.

- Oh, nu știu. Eu cred că potrivirea a fost excelentă. Din păcate, tu nu ți-ai lămurit sentimentele pentru altcineva. Pun pariu că nu i-ai spus asta și computerului.

Will chicoti.

- Nici vorbă. Încerc să nu spun nimănui. Din păcate, în orașul ăsta știe toată lumea.

- Sună de parcă ar fi un blestem să trăiești într-un oraș mai mic, zise Anna. Salută-l pe Connor din partea mea dacă-l întâlnești.

- O să-i spun, promise Will. Drum bun!

O urmări din priviri cum pune mașina sport în marșarier și cum demarează apoi. Când o pierdu din ochi, scoase un oftat. În alte împrejurări, poate chiar în altă zi, Anna i-ar fi trezit interesul.

Acum însă știa că fusese doar un substitut pentru Jess, un mod de a-i dovedi lui Jess - și tuturor - că nu va face la infinit ce vrea din el. Numai că, în mod ironic, ceea ce se întâmplase în după-amiaza aceea dovedea exact contrariul.

capitolul 9

Duminică după-amiază Jess se străduia să pară cât de cât entuziasmată de schițele tatălui ei. Mick o privea curios, dar ea se mulțumea doar să dea din cap din când în când și să murmure: „Drăguț“.

- OK, îmi ajunge, spuse el într-un târziu, pierzându-și răbdarea. Am făcut toate astea pentru tine, Jess. Ți-ai și pierdut interesul?

Acuzația, care îi era familiară, o făcu să se zbârlească. Tatăl ei acceptase cu greu diagnosticul de ADHD. Înainte de a fi diagnosticată, Mick sugerase în repetate rânduri că fiica lui pur și simplu nu-și dădea destul silința la școală. După patru copii care se realizaseră cu brio, Jess fusese o dezamăgire pentru el. Acum tonul lui trăda vechea supărare.

Nu apucă să riposteze că Abby interveni să aplaneze conflictul, ca de obicei.

- Bineînțeles că nu, zise ea, grăbindu-se să ia apărarea surorii ei. Schițele sunt superbe, tată. Sunt convinsă că lui Jess îi plac foarte mult.

Jess se sili să zâmbească.

- Chiar îmi plac, tată. Și apreciez că ți-ai luat din timpul tău ca să le faci.

- Atunci care-i problema? vru el să știe, încă iritat. O privi curios.

- Starea asta a ta are ceva de-a face cu faptul că Will n-a venit azi?

- Nu-l mai amesteca pe Will! se răsti enervată Jess. Renovarea mansardei n-are nimic de-a face cu el. E proiectul meu.

Se întoarse spre Abby, decisă să pună capăt oricărei discuții despre Will.

- Tu ce părere ai de costuri? Ne permitem?

Sora ei nu ezită nici o clipă.

- Dacă tata face cea mai mare parte a muncii și se limitează la bugetul estimat, cred că da.

Jess reuși în sfârșit să se arate cât de cât entuziasmată cu adevărat. Până acum - lăsându-l deoparte pe Will - pur și simplu nu voise să-și facă iluzii. După ce o salvase pe Jess de faliment, Abby administrase finanțele hanului cu o mână de fier. Deși Jess se simțise umilită să apeleze la sora ei pentru ajutor financiar, totuși iată că astăzi avea hanul, exact din acest motiv. Își jurase să nu mai facă astfel de greșeli, chiar dacă o agasau unele restricții. Faptul că Abby dezlegase băierile pungii pentru această investiție era un uriaș vot de încredere.

- Serios? își întrebă sora. Pot să dau drumul la lucrări?

Abby încuviință din cap și chipul i se luminează de un zâmbet.

- Cred că cheltuielile sunt pe deplin justificate. E drept că un timp a trebuit să strângi cureaua. Am să vorbesc cu tatăl lui Trace la bancă despre finanțare.

- Lasă-mă să discut eu cu Laila, o rugă Jess. Trebuie să rezolv astfel de lucruri de una singură. Jur că nu semnez nimic fără să-ți arăt ție mai întâi.

Ușoara ezitare a lui Abby o deranjă puțin. În cele din urmă, sora ei încuviință din cap.

- Mi se pare rezonabil. Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui.

- Jess, dă-mi mie voie să te finanțez și nu mai apela la bancă, interveni Mick. Lucrările de renovare nu costă chiar atât de mult. Nu vreau să pui din nou hanul într-o situație riscantă.

Jess clătină din cap.

- Îți apreciez oferta, tată, dar e problema mea.

- Am zis eu că nu? mormăi el. De ce faci atâta tevatură pentru un fleac?

- Fiindcă vreau ca toată lumea, și mai ales Lawrence Riley de la bancă, să recunoască reușita mea cu acest

han. Succesul este al meu, Jess O'Brien. Nu al surorii mele. Nu al tatălui meu. Domnul Riley era ferm convins că nu voi face nici o scofală. Acum vreau să-i demonstrez ce treabă bună am făcut.

Mick se împlânzi.

- Acum te înțeleg. Atâta doar, dacă totuși ai nevoie de ajutorul meu, să nu te ții prea mândră, ci să vii să-mi spui. Ai priceput?

Jess îl strânse în brațe.

- Mulțumesc, tată.

Se întoarse către sora ei.

- Și ție, Abby. Dacă n-ai fi avut încredere în sora ta chiar și după ce am făcut-o de oaie acum câțiva ani, n-aș avea acum hanul, darămite să scot un profit atât de bun cu el.

- Ideile și realizarea îți aparțin, îi aminti Abby. Eu n-am făcut decât să te ajut să te redresezi financiar.

Jess își aminti de promisiunea făcută lui Ronnie.

- Fiindcă veni vorba, trebuie să discut ceva cu tine. Aș vrea să prevedem o nouă cheltuială în buget.

Îi povesti pe scurt despre entuziasmul lui Ronnie pentru arta culinară, menționând convingerea lui Gail că băiatul avea talent. Spre mirarea ei, primul vorbi Mick.

- Știam eu că o să reușești până la urmă să-l aduci pe flăcăul ăsta pe drumul bun, zise el. Abby, cu siguranță că există o cale să-l ajutăm. Taică-său e un idiot că nu-l încurajează să facă ce vrea cu viața lui. Mai că-mi vine să-i spun.

Jess chicoti.

- Tată, mă îndoiesc că dacă te stropșești la tatăl lui Ronnie o să realizezi ceva.

Se întoarse spre Abby cu o privire rugătoare.

- Am putea găsi câteva sute de dolari pe trimestru ca să-i plătim cursurile?

- A fost de acord să rămână să lucreze la han după ce termină pregătirea? întrebă Abby.

- Absolut. Sunt convinsă că-mi dă și în scris, dacă-i cer, o asigură Jess.

- Atunci presupun că-i o investiție destul de solidă în viitorul hanului, spuse Abby. Lasă-mă să fac câteva calcule și o să-ți dau un răspuns.

Fericită pentru Ronnie și nespus de entuziasmată pentru proiectul de renovare care primise undă verde, Jess se întoarse spre tatăl ei.

- Când poți să începi?

- Săptămâna viitoare? propuse el.

Jess aprecia dorința lui se a se apuca imediat de treabă, totuși clătină din cap.

- Mai întâi trebuie să obțin acceptul băncii.

- Atunci, de îndată ce-l obții, spuse Mick. Îți reamintesc că lucrările vor înainta mai lent decât de obicei, fiindcă trebuie să supraveghez șantierul de la Habitat for Humanity, dar o să resolvăm, Jess. Va ieși exact așa cum îți dorești tu.

O privi în ochi.

- Dacă tot suntem aici, vrei să te uiți puțin și la planurile pentru casă?

Jess clătină din cap. În mintea ei, acele planuri erau legate de persoana lui Will, ceea ce era ridicol, dar așa stăteau lucrurile.

- Păstrează-mi-le, da? O să am nevoie de ele zilele astea. Mick încuviință din cap și, măcar de data asta, nu mai insistă.

- Când ești dispusă să le vezi, dă-mi un semn.

- Cred că o să mă întorc la han, să termin de aruncat toate boarfele din mansardă, zise ea.

Chiar și o asemenea corvoadă îi părea acum mai plăcută, știind că urmau lucrările de renovare la care visase încă de când deschisese hanul.

- Vrei să te ajut? se oferi Mick.

- Mulțumesc. Mă descurc.

Îl îmbrățișă cu putere.

- Mulțumesc încă o dată, tată.

- Cu drag, fata mea. Cu drag.

Jess încercă să se strecoare afară din casă fără să mai dea ochii și cu alți membri ai familiei, dar la intrare se întâlnește cu bunica ei, Nell, care tocmai pleca. Jess își poartă pasul după al ei.

- A fost o masă pe cinste, buni. Știu că supa de cartofi a fost făcută de tine. Nimeni n-o reușește așa. A fost numai bună pentru o zi rece de toamnă.

Ochii albaștri ai lui Nell o pironiră cu o privire pătrunzătoare.

- Atunci de ce n-ai mâncat decât o lingură?

- Ba am mâncat! protestă Jess. A fost delicioasă.

- Mie să nu-mi îndrugi minciuni, domnișoară! Cu mine nu-ți merge. Doar de aia am ochi. Și acum, spune-mi de ce erai așa de abătută mai devreme.

Jess înțelesese de multă vreme, încă de când bunica preluase treburile casei după plecarea lui Megan, că nu-i putea ascunde aproape nimic. La vârsta de șapte ani, când mama lor îi părăsise, bunica înțelesese cât de mult suferea Jess. Mai mult decât atât, reușise s-o convingă că era o prostie să-și închipuie că mama îi părăsise numai din vina ei.

În acele prime luni cumplite de absență a mamei, Abby se străduise din răputeri să se implice și să dreagă cât de cât situația, dar cea care îi oferise lui Jess tihna și siguranța de care avea nevoie fusese buni.

Mai mult de atât, Jess știa că putea avea încredere că Nell nu va dezvălui o confidență și restului familiei.

- În ultima vreme m-am gândit că poate am făcut o greșală în ce-l privește pe Will, mărturisi ea.

- În ce fel?

Jess o privi amuzată.

- Știi foarte bine în ce fel. Tu te numeri printre cei care au crezut o vreme că e ceva între noi doi.

- Nu contează ce am crezut eu, răspunse bunica. Prin urmare, vrei să zici că ți-ai dat seama că ții la el?

Jess încuviință din cap.

- Dar am impresia că-i prea târziu.
 - S-a dus să se însoare cu alta? întrebă scurt Nell.
 - Sigur că nu.
 - Atunci nu-i deloc târziu. Nu trebuie decât să-ți dai frâu liber inimii, dacă într-adevăr vrei să schimbi lucrurile.

- Și dacă nu merge? întrebă Jess. Am pierdut atâtea ființe dragi în decursul anilor. Mama ne-a părăsit. Tata a lipsit de acasă în cea mai mare parte a copilăriei mele sau cel puțin asta a fost senzația mea. Abby, Bree, Kevin, Connor, toți au plecat.

- Iar acum s-au întors, îi aminti bunica. De fapt, nu i-ai pierdut niciodată, scumpa mea.

- Eu așa am simțit, zise Jess, gândindu-se de câte ori fusese abandonată. Dacă îmi încerc norocul cu Will și nu merge...

Nu-și duse fraza până la capăt.

Bunica zâmbi.

- Dar dacă iese exact așa cum speri tu? întrebă ea. Ceea ce mie mi se pare mult mai probabil.

- Chiar crezi că eu și Will ne potrivim?

- Dacă-mi ceri garanții, iubito, nu pot să ți le dau. Dragostea își are riscurile ei.

O strânse de mână pe Jess.

- Dar dacă ar fi să pun pariu...

- Ceea ce știm cu toții că-ți place să faci, o tachină Jess. Câștigurile tale la bingo sunt legendare.

Nell o dojeni din priviri.

- Dacă ar fi să pun pariu, aș zice că voi doi aveți mai multe șanse decât alții.

- De ce? întrebă Jess.

- Fiindcă am văzut cum se uită la tine. E nebun după tine încă de când erați la liceu, poate chiar dinainte și niciodată nu s-a lăsat îndepărtat de tine prea mult timp. Și-a vindecat orgoliul rănit, apoi s-a întors.

- Nu și de data asta, spuse Jess. Din pricina mea n-a venit azi la masă.

- Atunci poate ar trebui să-i ceri scuze pentru ce-oi fi făcut, o sfătui bunica.

- Dar n-am făcut nimic rău, protestă Jess. Pur și simplu, i-am spus sincer ce simt.

- Dar la sentimentele lui te-ai gândit cu aceeași sinceritate?

- Nu, recunosc Jess. Am încercat doar să clarific lucrurile. De fapt, a fost o prostie. Am dat iama amândoi prin frigiderul hanului, după care am ieșit pe terasă să luăm cina și să privim asfințitul. Nici n-am apucat bine să sorbim din vin și eu i-am pus în vedere că nu eram la o întâlnire.

- Iar el a făcut imediat legătura cu relația dintre Susie și Mack, ghici bunica.

Jess o privi uimită.

- Cum de ți-ai dat seama, când mie nu mi-a trecut prin minte nici o clipă, cel puțin nu în timp ce-ți povesteam?

- Lasă-mă pe mine. Așa vede Will situația?

- Din păcate, da.

- Și atunci, poți să-l învinuiești dacă îți întoarce spatele?

Nell clătină din cap.

- Îți jur că habar n-am ce e în capul verișoarei tale Susie și nici de ce i-a făcut Mack pe plac în tot acest timp. Dar cu siguranță înțeleg de ce un alt bărbat refuză să se lase prins într-o situație asemănătoare, mai ales dacă a fost spectator în tribună și martor la acea relație bizară în care nici unul nu face primul pas. Uneori îmi vine să-i zgâlțâi nițel chiar eu și să-i trezesc la realitate.

Jess râse. Nu putea nega că tot ce spunea bunica ei era purul adevăr.

- Cred că toți am vrea să facem asta.

- Atunci, indiferent ce faci, să nu mergi pe drumul lor, o sfătui bunica. Dacă-l vrei pe Will, deschide-te spre el. Cred că a sosit momentul să ieși tu inițiativa. Sunt

convinsă că dacă te decizi să faci un pas spre el, vei vedea că Will e receptiv.

O privi pe Jess drept în ochi.

- Ține minte de la mine, viața scurtă. Oi fi eu trecută de optzeci de ani și poate că am trăit o viață plină și bogată, dar nu există nici un fel de garanții că și alții vor fi la fel de norocoși. Nu scăpa iubirea printre degete doar pentru că ți-e frică.

Între timp ajunseră la casa bunicii, cu trandafiri cățărători agățați de uluci și o scăldătoare pentru păsări așezată în mijlocul grădinii cu flori sălbatice. Era o locuință primitoare și avea ceva de casă din povești. Cel puțin așa îi păruse lui Jess întotdeauna. Uneori se întreba cum se putuse bunica despărți de casa ei când venise să se îngrijească de ei toți.

- Mulțumesc, buni, zise ea, îmbrățișând-o pe Nell și dându-și seama cât era de plăpândă.

Nell avea un caracter atât de dârz și era atât de hotărâtă, încât uneori uitau că nu mai era tânără.

- O să mă gândesc la ce mi-ai spus. Întotdeauna mă faci să văd lucrurile mai limpede.

- Asta fiindcă am trăit mai mult. Cu toată cataracta mea, sunt multe pe care încă le văd limpede. Te iubesc, draguțo.

- Și eu te iubesc, buni, răspunse Jess, urmărind-o din priviri cum intră în casă.

Porni înapoi spre han, ca să se gândească la toată discuția cu bunica. Poate că Nell avea dreptate. Poate că până la urmă toate incertitudinile și nesiguranța ei nici nu contau. Poate că dacă își încerca norocul în dragoste și pierdea era mai bine decât să nu încerce deloc.

Duminică după-amiază Connie fusese rugată să vină la sere și să-l ajute pe Jake să încarce o comandă de plante pentru o lucrare amânată de două ori din pricina ploii.

- Nu înțeleg de ce nu chemi un lucrător de-al tău să te ajute, bombăni ea, în timp ce căra plante din seră până la camionetă.

Desigur, răspunsul era că, fiind sora lui, Jake nu trebuia s-o plătească sau cel puțin așa își închipuia latura ei cinică.

Jake îi adresă zâmbetul cu care cucerise întotdeauna orice femeie. Cu siguranță că funcționase în cazul lui Bree, dar față de Connie își pierduse puterea.

- Fiindcă am vrut să mă asigur că nu stai acasă, tânjind cu ochii pe pereți, acum că Jenny e plecată la studii, răspunse el, luând-o prin surprindere. Nu știu de ce ai refuzat să vii azi la masă la O'Brieni. Mi-am făcut griji pentru tine.

- Am vrut să am o zi numai pentru mine, pretinse ea, nevrând să admită că se temuse ca nu cumva să vină și Thomas, iar ea să nu fie în stare să-și ascundă sentimentele.

- Thomas a întrebat de tine, zise Jake ca din întâmplare. Connie simți cum i se iuțește pulsul.

- Serios? A fost aici?

Jake se opri în fața ei și o privi drept în ochi.

- Am impresia că a fost dezamăgit că n-ai venit. Ce înseamnă asta?

- Nu vorbi prostii, răspunse ea, sperând din toată inima ca fierbințeala din obraji să nu se preschimbe în roșu intens. În ultima vreme ne-am văzut foarte des din pricina muncii mele de voluntariat pentru fundație. Probabil voia să-mi mai pună unele întrebări, ceva de genul ăsta.

Jake nu părea prea convins, dar slavă Domnului, nu mai insistă.

În aceeași clipă se auzi sunând telefonul ei.

- Trebuie să răspund, îi zise Connie fratelui ei. S-ar putea să fie Jenny.

Dar nu era Jenny.

- Connie, Thomas la telefon.

Spre uimirea ei, tonul lui era delicios de emoționat.

- Bună, spuse încet Connie, îndepărtându-se câțiva pași ca să poată vorbi în liniște. Am auzit că ai venit încoace duminică să ieși masa cu familia.

- Sincer să fiu, speram să fii și tu, recunosc el.

- Ai nevoie de ceva? Vrei să discutăm planurile pentru activitatea de strângere de fonduri de sâmbătă?

El râse încet.

- Nu, sunt convins că tu și Shanna aveți totul sub control. În plus, Shanna a venit la masă împreună cu Kevin, așa că dacă aș fi avut întrebări, cu siguranță aș fi primit răspuns.

- Oh, da, desigur, aprobă tulburată Connie.

- Și acum, ce faci? întrebă el. Ai treabă? Nu vrei să bem o cafea înainte să mă întorc la Annapolis?

Connie își privi mâinile murdare, dărele de praf de pe haine, adidașii vechi cu care se încălțase când o sunase Jake. Abia dacă se pieptănase și nici nu-și dăduse cu ruj. Dacă Thomas ar fi văzut-o în clipa asta, s-ar fi speriat de moarte.

- Oh, Thomas, arăt ca naiba. Sunt la sere cu Jake și-l ajut să care plante pentru o comandă.

- Cât mai ai până termini? întrebă el, deloc intimidat de imaginea pe care i-o prezentase Connie.

- Cel puțin cincisprezece-douăzeci de minute, răspunse ea.

- Atunci încă o pereche de mâini o să vă ajute să terminați mai repede, declară el pe un ton care nu admitea nici o împotrivire. Ne vedem curând.

Thomas închise telefonul înainte ca ea să apuce să mai protesteze. Connie nu știa ce era mai rău: s-o vadă Thomas în asemenea hal sau s-o vadă fratele ei că era moartă după Thomas.

Petrecu un minut întreg încercând să se hotărască dacă să meargă la birou, să se spele și să se schimbe în hainele de rezervă pe care le ținea la îndemână în caz că era nevoie să ajute la sere în locul muncii de birou. Din păcate, dacă îl întâmpina pe Thomas într-o ținută

imaculată, el avea să-și dea seama imediat că își schimbase hainele anume pentru el. Nemaipunând la socoteală ce urma să comenteze Jake. Connie decise că Thomas va trebui s-o accepte așa cum era. Asta era ea, cel puțin din când în când.

- Cine a fost la telefon? îi strigă Jake, trecând pe lângă ea cu două ghivece mari în brațe.

Connie se strădui să-și stăpânească tremurul din glas și îi răspunse cu ceea ce spera să fie un ton indiferent:

- Thomas. Vine încoace.

Ghivecele de câte cinci kilograme aterizară în camionetă cu o bufnitură. Jake se apropie de ea, privind-o printre pleoapele îngustate.

- Poți cumva să-mi spui de ce vine încoace?

- Să ne ajute, răspunse ea dezinvoltă.

- Zău? Aproape am terminat. Tu i-ai zis să vină?

- Nu, eu i-am spus doar ce fac, iar el s-a hotărât să vină. Ce mare lucru?

Jake continua să aibă îndoieli. Când mașina hibrid a lui Thomas intră în parcare, se încruntă.

- Aici e ceva ce mie îmi scapă, așa-i?

- Absolut nimic, îl asigură ea. Nu mai fi așa suspicios, mai bine te-ai arăta recunoscător că te ajută. Sunt convinsă că te-ar ajuta și la activitatea din după-amiaza asta, dacă l-ai ruga.

- Will și Mack mi-au promis că vor veni acolo, răspunse mecanic Jake. Totuși, ai fost foarte generoasă că mi-ai oferit serviciile lui Thomas. Poate fiindcă în prezența lui te trec toate emoțiile?

- Acum chiar ai luat-o razna, zise ea, întorcându-i spatele, ca Jake să nu vadă cât era de roșie la față. Te rog să taci, înainte să mă pui într-o situație penibilă.

Thomas coborî din mașină, îmbrăcat în șort și tricou, o ținută mult mai informală decât se presupunea că ar fi trebuit să poarte la masa de duminică. Tricoul îi scotea în evidență umerii lați și brațele musculoase. Avea alura

aspră și pielea bronzată pe care n-o putea căpăta nici un bărbat care mergea numai la sală.

Deși îi adresă lui Connie un surâs, totuși avu înțelegerea de a-i acorda atenție în primul rând lui Jake.

- Ia spune-mi, Jake, ce mai trebuie încărcat?

- Îți arăt eu, se oferă Connie, conducându-l spre locul unde se găsea restul de plante. Doar cele de colo. Ți-am zis că suntem aproape gata.

- Atunci vom avea timp să bem cafeaua aia, trase concluzia Thomas, ridicând containerele grele de parcă ar fi fost ușoare ca fulgul.

După ce încărcară camioneta, Thomas îl întrebă pe Jake dacă avea nevoie de ajutor și la descărcat când va ajunge la destinație.

- Nu, mă descurc, răspunse Jake, deși nu se putu stăpâni să nu se încrunte. Mulțumesc pentru ajutor.

- Nici o problemă, zise Thomas.

- E timpul să pleci, îi spuse Connie fratelui ei. Mai sunt câteva ore și se întunecă. Știi bine că domnul Carlson o să facă criză dacă nu vede că s-au mișcat lucrurile cât de cât încă de azi, după atâtea întârzieri din pricina vremii.

- Așa e, răspunse Jake, deși parcă tot nu-i venea să plece.

După ce în sfârșit o luă din loc, Thomas se întoarse spre Connie.

- Ei, a decurs bine, nu?

Connie râse, deși tulburată.

- În care univers? Fratele meu și-a dat seama că se întâmplă ceva cu noi. N-o să-și găsească liniștea până când n-o să afle despre ce e vorba.

Thomas îi prinse privirea și continuă să se uite în ochii ei.

- Se întâmplă ceva cu noi? întrebă el liniștit. Sau numai eu simt asta?

Ea ar fi vrut să nege, să mai câştige timp înainte să înceapă să-și analizeze sentimentele care o năpădeau de fiecare dată când se afla în preajma lui.

În cele din urmă, răsuflă adânc și răspunse:

- Nu, nu ești singurul.

Continuă să-l privească în ochi.

- Trebuie totuși să recunosc că mă sperie. Sau poate mă sperie numai pe mine, fiindcă n-am mai fost cu un bărbat de ani întregi.

- Oh, și pe mine mă sperie, declară el cu toată sinceritatea. Fiindcă eu cunosc mai bine decât tine riscul de a da totul peste cap. Furia familiei se va prăvăli peste capul meu.

- Nu peste al meu? întrebă ea zâmbind.

- Eu sunt mai în vârstă. Sunt bărbat. Și toată lumea știe că sunt un pericol ambulant. Fără îndoială că vor da vina pe mine.

- Dacă situația va fi atât de proastă, ești sigur că vrei să-ți asumi riscul? întrebă Connie, apoi arătă cu degetul spre ea. Uită-te la mine. Nu sunt machiată. Sunt plină de praf din cap până în picioare. Am finețea unui băiețoi. Oare merită?

Pe Thomas nu-l deranjă câtuși de puțin descrierea. În schimb, făcu un pas spre ea, îi puse un deget sub bărbie și o sărută.

Nu era sărutul arzător a doi oameni îndrăgostiți pătimăș unul de altul. Nu era preludiul unei partide de sex fără restricții. Era sărutul blând și timid al unui bărbat care încerca să dovedească faptul că sentimentele lui erau adevărate, un bărbat dispus să se aștepte la mai mult.

Făcu un pas înapoi, zâmbind cu gura și cu ochii.

- Și acum, hai să mergem să bem cafeaua aia, da?

- Dă-mi măcar un sfert de oră să mă spăl puțin, îl rugă ea. Nu vreau să fiu văzută cu tine în așa hal. Ne vedem la localul lui Sally sau unde vrei tu să mergem.

El șovăi puțin.

- N-o să te răzgândești?

- Poate că-mi tremură genunchii și poate că-mi pun aceeași întrebare, dar nu sunt lașă. Voi fi acolo, promise ea. Thomas încuviință din cap.

- M-ai convins, spuse el. Numai să nu întârzii prea mult. Eu zic că arăți grozav și așa.

Ea îl privi cu atenție.

- Ai probleme cu vederea sau ce?

El râse.

- Nu. Îți jur că văd mai limpede ca oricând.

După plecarea lui, Connie dădu o fugă până acasă în loc să se ducă la birou. Îi luă ceva mai mult de un sfert de oră, dar după sclipirea din privirea lui Thomas în clipa când dădu cu ochii de ea, era clar că meritase așteptarea.

- Ți s-a răcit cafeaua, spuse el. Cer alta.

Connie se îndoia că ar fi remarcat chiar și o cafea rece ca gheața, fiindcă i se părea că temperatura din localul lui Sally atinsese brusc 40 de grade. Încercă să-și aducă aminte măcar de o singură întâlnire în cei peste patruzeci de ani ai ei în care să se fi simțit atât de tulburată. Poate prima întâlnire cu Sam, în urmă cu ani buni, dar se îndoia.

Thomas o privi cu luare-aminte, apoi se aplecă spre ea.

- Știu că am luat cina împreună în urmă cu numai două săptămâni, mărturisi el, dar mie mi se pare că abia acum suntem la prima întâlnire. Nu cred că am fost atât de emoționat nici când am invitat-o pe Mindy Jefferson la dans în clasa a opta.

Connie scoase un suspin de ușurare.

- Slavă Domnului! Credeam că numai eu mă simt așa.

- O să ne fie mai ușor, anticipă el.

- Crezi?

El o privi în ochi.

- Va trebui să exersăm până ni se va părea mai ușor.

Chipul ei se luminează de un zâmbet.

- Îmi place cum gândești, Thomas O'Brien.

El se întinse peste masă și o luă de mână.

- Și mie îmi place cum gândești, Connie Collins.

Asprimea și căldura mâinii lui o făcu să se relaxeze. Forța lui bărbătească îi dădea siguranță și încredere, exact ce-i lipsise în viața dusă alături de Sam, un om atât de egoist, încât o părăsise, gelos fiind că ea petrecea timp cu propria lor fiică.

- Vorbește-mi despre fostul tău soț, o rugă Thomas, continuând s-o țină de mână. Ce s-a întâmplat?

- Nu merită să vorbesc despre el, răspunse ea.

- E tot prin partea locului?

- Nu, s-a mutat la scurt timp după divorț. Relația lui cu Jenny e ca și inexistentă. Mai curând i-a fost tată frațele meu decât Sam.

- Îmi pare rău.

- Și mie. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că cineva poate să nu dea doi bani pe propriul copil. Probabil ar fi trebuit să fiu mai atentă când tot spunea că nu voia copii, dar am crezut că se temea și atâta tot.

Thomas încuviință din cap.

- Îmi imaginez că mulți se tem să facă acest pas.

- Ție ți-ar fi teamă?

Thomas păru surprins de întrebare.

- Cândva îmi doream copii. Toți cei din preajma fraților mei și a familiilor lor îi invidiau pentru cât sunt de uniți. Totuși, când am divorțat, m-am bucurat că nu aveam copii care să sufere din pricina despărțirii părinților. Am văzut cât a fost de groaznic pentru copiii lui Mick când a plecat Megan.

- Jenny era prea mică la plecarea lui Sam ca să sufere, dar știu că în decursul timpului a început să-și pună întrebări și într-un fel mi-a purtat pică fiindcă îl lăsasem pe tatăl ei să plece.

- L-ai zis vreodată că era un nemernic?

Connie zâmbi.

- Sigur că nu. Cu gândul că poate într-o bună zi avea să revină în viața ei. N-am vrut să-l urască.

- O atitudine foarte generoasă, date fiind împrejurările, comentă Thomas, învăluind-o cu o privire plină de tandrețe. Asta nu face decât să dovedească ce femeie remarcabilă ești.

Connie simți că se înroșește la față.

- Nu sunt remarcabilă.

- Ei, lasă-mă pe mine să apreciez asta. Trebuie să înveți să primești un compliment.

- De regulă, cele mai multe complimente pe care le primesc vin din partea clienților de la sere, care îmi spun că am o voce plăcută la telefon sau că am fost foarte amabilă.

Thomas clătină din cap.

- Trebuie să-ți spun că asta-i foarte trist pentru nivelul de inteligență al bărbaților din Chesapeake Shores.

Ea râse. Nu putea să nu fie de acord.

- Cred că asta-i o discuție pe care mai bine o lăsăm pe altă dată.

Râse și Thomas.

- Îmi pare teribil de rău, dar trebuie să mă înapoiez la Annapolis, zise el. Ne vedem în weekendul viitor, la sărbătoarea toamnei?

- Bineînțeles.

Se îndreptară spre mașina ei. El ținu deschisă portiera cât timp Connie se urcă la volan, apoi îi zâmbi.

- A fost o primă întâlnire foarte reușită.

- Așa e.

El îi făcu cu ochiul.

- Data viitoare va fi și mai bine.

Acel gest complice îi dădu lui Connie un fior care o tulbură și mai tare decât primul sărut. Simțea că dacă atracția față de el devenea și mai puternică, pur și simplu va sări de gâtul lui, o scenă despre care s-ar fi vorbit ani la rând în Chesapeake Shores. Se întrebă ce părere ar avea Jenny, care o socotea o mironosiță și o încuiată.

capitolul 10

Jess petrecu o oră făcând curat în mansarda hanului, după care îi pieri entuziasmul. Ajunse la concluzia că avea nevoie de o activitate fizică și mai intensă, ceva care să-i consume energia cu adevărat, s-o ajute să nu se mai gândească la Will și la cât de jalnic era să nu aibă nici un fel de viață socială.

Niciodată nu fusese o fire sportivă, nu semăna deloc cu frații ei. Singurul sport care îi plăcuse vreodată era caiacul. Vâslitul avea ceva reconfortant și din când în când, când valurile înspumate se rostogoleau în golf, putea fi și o provocare, prin riscurile pe care le implica.

Hanul dispunea de două caiace pentru clienți. Amândouă stăteau pe raftul lor de la picioarele scării, cu paddlele bine prinse alături. Jess descuie raftul și luă caiacul cel mai ușor, apoi îl lansă pe apa liniștită. Era o după-amiază perfectă, își zise ea, remarcând că mai erau câteva persoane care avuseseră aceeași idee. Pe apă se vedeau mai multe caiace, dar și cam multe bărci cu motor pentru a se simți pe deplin în siguranță.

Se țină aproape de țărm, ca să evite siajul bărcilor mai mari și mai agresive și vâsli rapid. Când ajunse în canalul îngust care dădea spre Moonlight Cove, coti la stânga. Aici mai erau câteva persoane care vâsleau, dar nici o barcă cu motor. Era un golfuleț îndrăgit de localnici tocmai fiindcă turiștii nu-l descoperiseră. Totodată, era și locul ideal de unde să observi o egretă sau un vultur cocoțat în vârful unui stejar bătrân sau al unui cedru, precum și sălciile plângătoare care umbreau cea mai mare parte a țărmului.

Plaja micuță, aflată nu departe de casa lui Connor și a lui Heather, era inaccesibilă de pe șosea. Întotdeauna

fusesse foarte populară printre adolescenții în căutare de locuri ferite, când își doreau să fie singuri.

Jess se gândi de câte ori venise aici cu vreun prieten și cum Connor sau Kevin o căutau în mica lor barcă cu motor, ca s-o aducă acasă înainte să facă vreo prostie. Deși la vremea aceea protestase vehement față de grija lor excesivă, susținând că era teribil de umilitor, acum aprecia că o feriseră de o greșeală de moment, care i-ar fi putut distruge întreaga viață.

Astăzi însă plaja era pustie. Vâsli până aproape de țărm, trase caiacul pe nisip și se duse să înoate. Pe urmă își întinse prosopul pe un petic de nisip fierbinte și se întinse pe el, să se usuce în ultimele raze ale soarelui.

Epuizată, adormi aproape imediat. Când se trezi, întunericul se lăsa rapid, așa cum se întâmplă în după-amiezile de toamnă.

Înjurând printre dinți, își luă prosopul, dar când se întoarse spre locul unde își lăsase caiacul, constată că acesta dispăruse, târât în larg de reflux. În penumbra înserării, putea chiar să-l zărească săltând pe valuri, ceea ce o făcu să înjure și mai abitir.

Ei, și acum? Probabil ar fi putut să înoate să-l recupereze, dar cu întunericul tot mai dens își dădu seama că nu era o idee prea înțeleaptă. Avea totuși mobilul, așa că ar fi putut cere ajutor. Connor sau chiar Kevin ar fi venit s-o ia de acolo. Dar în același timp i-ar fi ținut prelegeri vreme de o săptămână despre cât era de iresponsabilă. Ar fi putut s-o ia prin pădure până la locuința lui Connor, dar dacă s-ar fi ivit în prag și ar fi povestit ce i se întâmplase, s-ar fi confruntat cu aceeași problemă. În plus, oricât de aproape se găsea de casa lui Connor, odată cu lăsarea întunericului avea toate șansele să se rătăcească prin pădure.

Aproape fără să se gândească, formă numărul lui Will. Morala pe care urma să i-o facă el nu avea să fie mai prejos de cea a fraților, totuși formă numărul înainte să apuce să se răzgândească.

- Jess?

- Bună, zise ea, calmându-se ca prin farmec la auzul vocii lui.

- Unde ești? Abia te aud.

- Vorbesc pe mobil. Sunt în Moonlight Cove.

- Ce naiba cauți acolo la ora asta? Din clipă în clipă o să se lase noaptea.

- Crede-mă că știu. Îmi pare rău că te deranjez, dar am dat de necaz.

- Ce necaz? întrebă el pe un ton dintr-odată sigur și eficient. Spune-mi.

- Caiacul meu a fost luat de valuri.

- Cum naiba s-a întâmplat așa ceva? întrebă el și Jess parcă îi și văzu figura perplexă.

- E chiar atât de important în clipa asta? întrebă ea.

- Nu, presupun că nu. Dă-mi jumătate de oră.

- Mulțumesc, Will.

- Unde anume te găsești? Ai vreo lumină ca să-mi faci semne, să te pot localiza?

- Cred că dacă aprind lanterna telefonului și-l țin ridicat, ai să mă poți vedea. De altfel, tocmai răsare luna plină, așa că va fi mai simplu.

- Da, ne vom descurca. Nu deschide telefonul chiar acum, să nu-ți consumi bateria. Așteaptă o jumătate de oră, da? Lasă-mi timp să dau o fugă până la ai tăi și să iau vechea lor barcă de pescuit. Motorul nu-i prea grozav, dar o să ajung mai repede decât cu caiacul meu.

- Mulțumesc.

El șovăi.

- Altfel, ești bine?

- Afară de faptul că mă simt ca o proastă, da, sunt bine.

El râse.

- Asta trece, crede-mă. Ne vedem curând.

Jess continuă să strângă în palmă telefonul chiar și după ce se încheiase conversația. O făcea să se simtă mai puțin singură.

Ba nu, se corectă ea. Ceea ce o făcuse să se simtă mai puțin singură fusese glasul calm și liniștitor

al lui Will, precum și oferta lui de a veni s-o ia fără să-i facă reproșuri.

Desigur, deși adineauri fusese atât de drăguț la telefon, Jess știa foarte bine că, odată ajuns acolo, probabil va avea mult mai multe de spus.

Auzind despre situația în care se găsea Jess, Will nu intră în panică, cel puțin nu pentru ea. În Moonlight Cove era perfect în siguranță.

Nu. Ceea ce-l speria de moarte era gândul că va fi acolo numai cu ea. Se dusesese în golf de câteva ori în adolescență, dar niciodată cu Jess.

Știa însă că Kevin și Connor o recuperaseră de acolo și o luaseră acasă după mai multe escapade romantice, de fiecare dată în ultima secundă, din câte ziceau ei. Will nu ținuse neapărat să audă detalii. Gândul că Jess se refugiase acolo cu un alt băiat fusese de ajuns ca să simtă un nod în stomac.

Azi măcar nu era vorba de aceeași situație. După toate aparențele, se dusesese acolo singură. Avea s-o găsească pe plajă, fără îndoială într-un costum de baie minuscul, poate chiar dârdâind de frig după apusul soarelui. Cu luna plină care deja se ridica pe cer, operațiunea de salvare devenea de-a dreptul primejdioasă. Cât putea să reziste un bărbat până să-și piardă controlul?

Se sili să nu se mai gândească la ce ar putea găsi când se va duce după Jess și porni spre chei, unde împrumută mica barcă de pescuit pe care Connor și Kevin o țineau acolo. Întotdeauna avea plinul făcut și era gata de plecare, iar Will o folosisese în numeroase rânduri în decursul anilor. Deși de obicei cerea permisiunea, își spuse că situația din această seară era una care impunea discreție.

În clipa când puse piciorul în barcă îi veni în minte întrebarea cum de nu apelase Jess la vreunul din frații ei. Dar bănuia motivul. Oricare dintre ei ar fi mers după ea i-ar fi ținut o predică pe care era limpede că Jess nu ținea s-o audă.

Zece minute mai târziu, găsi intrarea în Moonlight Cove și se îndreptă spre plajă, cu motorul duduind încetișor. Își imagină că în tăcerea nopții ea avea să audă zgomotul motorului. Și într-adevăr, zări pe mal o luminiță.

- Jess? strigă el.

- Sunt aici, răspunse ea.

- Poate ar fi bine să nu aduc barca prea aproape de mal. Crezi că poți înota până la mine?

- Sigur că da, răspunse ea. Luna e destul de luminoasă ca să văd unde trebuie să ajung. Te văd de aici. Presupun că nu contează dacă las aici padelele și prosopul.

- Nu prea, confirmă el cu subînțeleles.

- Slavă Domnului că m-am gândit să-mi pun telefonul într-o husă impermeabilă, adăugă Jess. Măcar asta să rămână întreg dacă înot până la barcă.

Will o auzi intrând în apă, apoi plescăitul apei în timp ce înota spre el. Continuă să-i vorbească și s-o ghideze, urmărind-o din ochi cum se apropia cu mișcări sigure.

Când Jess ajunse lângă barcă, Will o trase înăuntru și o înfășură în prosopul gros pe care îl adusese.

- Uite, ia cămașa mea, spuse el, văzând că Jess continua să dârdâie chiar și după ce se ștersese cu prosopul.

Chiar și așa, auzea cum îi clănțâne dinții, așa că oftă, înjură în gând și o luă în brațe. Jess înlemni o clipă, apoi se ghemui la pieptul lui.

- Ești așa de cald, murmură ea, cu nasul lipit de pieptul lui.

Cald? El se simțea ca în mijlocul unui deșert torid. Trupul lui începea să reacționeze, având alături pe această femeie aproape goală - o femeie pe care o iubise de când se știa. „E de rău“, își zise Will. Trăia chinurile iadului. Își înghiți nodul din gât și se corectă: se simțea ca în paradis.

-Ăăă, Jess.. Nu cred că-i o idee bună... zise Will, îndepărtând-o de el și înfășurând-o și mai bine în prosop. Stai jos. Te duc la han în câteva minute.

Slavă Domnului, Jess nici nu se agăță de el, nici nu protestă, fiindcă nu era sigur că și-ar mai fi păstrat atitudinea aceea nobilă mai mult de câteva secunde.

Cârmă micuța barcă de pescuit înapoi în golf și porni de-a lungul țărmului până când zări docul hanului. Trase la doc, legă barca, apoi sări pe mal și îi întinse mâna lui Jess.

Ea îl privi cu ochi în care se oglindea lumina lunii.

-Mulțumesc, Will. Vrei să intri să bei o cafea? Sau poate un pahar de vin?

El șovăi.

- Poate ar trebui să faci un duș și să te îmbraci cu ceva mai călduros, răspunse el.

- Nu va dura mai mult de un minut, insistă ea, continuând să-l privească în ochi. Îți sunt datoare că mi-ai venit în ajutor. Poate luăm și cina aia la care am renunțat acum câteva seri. Cred că mai e ceva pui fript lăsat de Gail în frigider.

El zâmbi.

- Să știi că nu-i nevoie să mă mituiești cu mâncare și cu băutură.

- Știu. De fapt, speram să putem sta de vorbă.

El incremeni.

- Oh? Despre ce anume?

Jess privi în altă parte, vădit tulburată.

- Ei, de una, de alta.

- O să vreau mai mult de-atât, declară el. Dacă va fi tot o conversație din alea în care îmi explici că de fapt nu suntem la o întâlnire, mă lipsesc.

Râsul ei suna forțat.

- Oh, cred că mi-am învățat lecția în privința asta. Pur și simplu, mi-e dor să stau la taclale cu tine.

- La taclale? repetă el. Când am stat noi la taclale?

- Cu multă vreme în urmă, înainte ca lucrurile să devină atât de complicate.

- Vrei să zici înainte ca eu să mă îndrăgostesc de tine și tu să nu simți nimic pentru mine?

Ea își ridică bărbia într-o atitudine sfidătoare.

- Ei bine, da, înainte de asta.

- Bine, dar mai am o întrebare. De ce m-ai sunat pe mine în seara asta? Înțeleg de ce n-ai vrut să-i suni pe frații tăi, dar de ce pe mine?

Ea păru ușor descumpănită.

- Ai fost prima persoană care mi-a venit în minte.

- Ai idee de ce?

- Fiindcă am încredere în tine, răspunse ea simplu. Și fiindcă am vrut să repar ce am făcut ultima oară când ne-am întâlnit. Am simțit că pierdusem ceva, ceva ce vreau să recapăt.

Intrigat fără să vrea de brusca ei nostalgie pentru alte vremuri, Will decise să-i acorde o șansă. Cine știe ce era în mintea ei imprevizibilă?

- Hai să mergem, până nu faci pneumonie.

Intrară în han prin bucătărie și Jess făcu semn spre frigider.

- Ia de acolo ce vrei. Dacă nu te superi, fă-mi și mie un sendviș, ceva acolo. Sunt lihnită de foame. Și servește-te fără jenă din rezerva de vinuri. Mă întorc în câteva minute.

Will găsi o pâine integrală proaspăt coaptă și tăiată în felii groase, le unse cu muștar și maioneză, apoi puse pe ele cașcaval, șuncă și roșii. Mai găsi niște chipsuri de casă din cartofi dulci, una dintre specialitățile hanului, și îi puse într-un castron. Tocmai turnase vin în două pahare când apăru Jess.

Era îmbujorată la față, cu părul încă ud și ciufulit, dar arăta superb, într-o pereche de blugi decolorați și un pulover pufos care parcă abia aștepta să fie atins. Era în picioarele goale și avea unghiile date cu o nuanță de roșu neașteptat de provocatoare și de sexy. Cu totul alta

decât înfățișarea ei sobră de fiecare zi. Will își zise că femeia asta era un ghem de contradicții și complet imprevizibilă, dar tocmai asta îi plăcea la ea. Nici un bărbat nu s-ar fi plictisit vreodată în preajma ei.

Desigur, felul ei de a fi imprevizibil, care lui i se părea incântător, fusese socotit de mulți un defect cauzat de sindromul ADHD de care suferea. Reușiseră s-o convingă și pe ea că așa stăteau lucrurile, făcând-o să devină extrem de conștientă de sine și de irascibilă în legătură cu acest aspect, pe care îl socotea o deficiență de care nu putea scăpa.

- Arăți de o mie de ori mai bine, spuse el cu un aer aprobator.

- Iar sendvișul tău arată excelent. Mulțumesc. Vrei să ducem mâncarea în salon? Putem să facem focul, dacă vrei. Astă-seară nu-i nimeni pe aici, așa că avem tot hanul la dispoziție. Iubesc serile de duminică exact din acest motiv: rămân stăpână aici.

Îi întâlni privirea.

- Ții minte, când eram copii, ce mult iubeam duminicile, fiindcă turiștii plecau până la ora cinei și orașul redevenea al nostru? Nu mai erau cozi la înghețată, la vată de zahăr, iar separeurile noastre preferate de la Sally nu mai erau ocupate de străini.

Will zâmbi.

- Da, țin minte.

Își desprinsese privirea de a ei.

- Ce ar fi să începi să-ți mănânci sendvișul? Eu am să aduc vinul, paharele și chipsurile. Vrei și ceva desert? Am văzut în frigider o prăjitură indecent de tentantă.

- Adu toată prăjitura, zise ea râzând. Doar ți-am spus că sunt moartă de foame, nu?

El râse.

- Atunci aduc farfurii și furculițe pentru amândoi.

- Lasă farfuriile. Dacă e prăjitura cu ciocolată de casă făcută de Gail, o terminăm și gata. Cel puțin, eu așa am de gând.

El clătină din cap și o măsură din cap până în picioare.

- Pentru o creatură mică, numai piele și os, unde intră toată mâncarea asta?

- Am un consum nervos uriaș, explică ea, pornind spre salonul cu fotolii confortabile, aranjate cu fața spre șemineu. Bine că avem lemne, observă ea, punând mâncarea pe măsuță și apropiindu-se de șemineu.

- Stai jos. Mă ocup eu, o opri Will.

Ea îl privi cu îndoială.

- Știi cum să faci focul? Credeam că ești mai mult pe partea intelectuală.

- Am fost și cercetaș, la fel ca toți băieții din oraș. Zâmbi larg.

- Bineînțeles, am picat câteva teste, așa încât colecția mea de insigne e destul de restrânsă. Totuși, cred că e mai sigur să mă lași pe mine să fac focul.

Aranjă repede lemnele și aprinse focul, apoi văzu că ea se așezase pe podea în loc să se instaleze în fotoliu. Îi făcu semn să vină lângă ea. Will se așeză, studiind-o printre gene.

- Ce se întâmplă, Jess?

Ea îl privi cu un aer inocent.

- Nu știu ce vrei să spui.

- Poate exagerez eu puțin, dar scena asta e seducție în toată regula. Mi se pare cu totul neobișnuit, mai ales când e vorba de tine și de mine. M-ai ținut întotdeauna la distanță.

Obrajii ei începură să se coloreze, totuși se strădui să pară extrem de indignată.

- Ți se pare! insistă ea.

- Chiar așa? întrebă el bănuitor. E ceva schimbat la tine astă-seară. Și încerc să-mi dau seama ce anume.

- Nu pot să-mi arăt recunoștința că ai venit să mă salvezi?

- Atâta tot?

Ea ridică din umeri.

- Sigur. Ce altceva să fie?

Will oftă, mai descumpănit ca oricând. Într-adevăr, ce altceva să fie? Fiindcă, pentru câteva clipe, se gândise că poate visul lui era pe cale să se adevărească.

Jess nu se așteptase ca Will s-o întrebe ce intenții are, mai ales că nici ea nu era prea sigură de ce-și încălcase dintr-odată regula strictă de a nu-și da întâlnire cu el. Trebuia să recunoască totuși că Will avea dreptate într-o privință: în seara asta între ei se schimbase ceva. Plutea în aer un soi de electricitate despre care Jess nu-și amintea să fi existat înainte. Sigur, întotdeauna existase o pornire de furie sau o scânteie de indignare, dar nu această apropiere puternică și nici atracția mocnită dintre ei. Cel puțin nu înainte de sărutul din barul lui Brady. Începând de atunci, Jess trăise tot mai des această senzație.

Poate că sfatul bunicii își atinsese scopul. Poate ajunsese într-un punct în care era dispusă să-și lase deoparte temerile și să accepte orice ar fi fost între ei. Cât de ironic ar fi fost acum ca ea să fie deschisă către Will, iar el să bată în retragere.

- Cât de des te duci în Moonlight Cove? o întreabă Will, studiind-o atent cu o privire în care persista vechea prudență.

- Acum nu mă mai duc prea des. De ce?

- Am mai auzit eu una-alta, răspunse el.

- De la frații mei, sunt sigură. După ei, în adolescență am riscat să-mi pierd fecioria cel puțin o dată pe săptămână.

- Și așa a fost?

- Ca să spun drept, presupun că am riscat adesea, recunosc eu. Dacă stau să mă gândesc, sunt sigură că mereu contam pe Kevin sau pe Connor să vină să mă salveze în ultimul moment.

- Un joc cam riscant, nu crezi?

- Acum înțeleg și eu că așa era, admise ea, apoi ridică din umeri. Dar la vremea aceea voiam doar să fiu

cu cineva. Eram prea tânără și prea proastă ca să-mi dau seama că sexul nu era soluția.

Will părea sincer surprins.

- Erai singură?

Jess cugetă asupra întrebării.

- Nu chiar. Adică la noi acasă era întotdeauna plin de lume, înțelegi ce vreau să zic?

- Da, răspunse el. Eram și eu pe acolo.

- Ai observat vreodată că nici unii nu erau prietenii mei? Oh, mă tolerau fiindcă eram sora mai mică a lui Connor, a lui Kevin sau a lui Bree, dar copiii de vârsta mea mă ocoleau. De la o vârstă fragedă s-a dus vestea că făceam numai prostii la școală și că mereu deranjam orele. Nici un părinte nu voia să-și lase copilul cu mine, de parcă ADHD ar fi fost ceva molipsitor.

Will o privea cu o expresie de compătimire care pe Jess o scotea din sărite.

- Nu cumva să-mi plângi de milă, îi zise ea. Așa au stat lucrurile. Când am atins vârsta adolescenței, m-am gândit cum aș fi putut să-mi iau revanșa, cel puțin în privința băieților.

- Sexul, comentă el pe un ton nespus de trist. Oh, Jess, nu știai că noi toți care veneam mereu acasă la ai tăi te adorăm?

- Poate tu, replică ea. Ceilalți, nu prea cred. Cred că frații mei au băgat spaima în ei, ca să mă tolereze.

Expresia lui Will se schimbă, de parcă brusc ar fi înțeles ceva.

- De asta nu mă crezi când spun că țin la tine, zise el. Pe undeva, ești tot copilul care vrea să fie acceptat, însă nu crede că va reuși vreodată.

Jess nu se simțea în largul ei, ca de fiecare dată când Will începea s-o analizeze. Nu-i plăcea că el o putea citi atât de bine și mai ales nu-i plăcea că îi ghicea nesiguranța pe care se străduise atât de mult s-o ascundă de ochii lumii.

Se sili să zâmbească.

- Cum de am ajuns să vorbim despre asta? E de domeniul trecutului. Sendvișul e excelent. Mulțumesc că mi l-ai pregătit.

Will o cercetă cu o privire de cunoscător.

- Și uite așa, te refugiezi iar în cochilia ta. De ce faci asta, mai ales în prezența mea?

- Ești psiholog. Să-mi spui tu de ce.

- Bine, zise el, primindu-i cuvintele ca pe o provocare. Uite cum văd eu lucrurile. Ți-e frică de moarte să lași pe cineva să se apropie prea mult de tine. Asta se leagă de divorțul părinților tăi. Dacă doi adulți care se presupunea că te iubesc aproape te-au abandonat, atunci te întrebi cum ai putea să fii iubită?

Analiza lui, care se apropia mult de ceea ce ea însăși îi spusese bunicii cu scurtă vreme în urmă, o luă prin surprindere. Ar fi trebuit să se enerveze că Will pusese degetul pe rană cu atâta precizie, dar spre uimirea ei, vorbele lui îi aduceau mângâiere. O citise corect... și se pare că ținea la ea așa cum era.

Cu toate acestea, nu era dispusă să-l creadă prea ușor.

- Nu mă tem să las pe cineva să se apropie prea mult, insistă Jess, ca să-l contrazică. Doar m-am înscris pe site-ul tău. Asta nu înseamnă că vreau să găsesc omul potrivit, alături de care să-mi petrec restul vieții?

- Asta nu dovedește decât că Laila și Connie te-au prins într-un moment când erai vulnerabilă, replică el.

Jess detesta faptul că Will ghicise și acest lucru, dar nu putea nega că era adevărat.

- La câte întâlniri te-ai dus? întrebă el.

- Nu m-am potrivit decât cu un singur bărbat, îi aminti Jess.

- Și ai ieșit cu el? insistă Will.

Jess oftă.

- Nu.

- De ce nu?

- Nu mi s-a părut potrivit.

- Spune-mi de ce.

Ea privea țintă focul, încăpățânându-se să tacă.

- Ei, haide, Jess, o îmboldi nerăbdător Will. Cum rămâne cu adevărul? Cum vrei să-mi adaptez criteriile programului dacă nu ești sinceră cu mine? Ce anume nu ți-a plăcut la tipul ăla?

- Deci totul se reduce la tine și la neprețuitul tău computer? se stropși ea îmbufnată, fără să-și dea seama din ce motiv.

Doar nu voia ca Will să pătrundă în sufletul ei, nu? Atunci de ce nu se simțea ușurată că lui îi păsa doar de computer și de cum putea repara o eroare în programul „Prânz pe malul golfului“?

Will n-o slăbea din ochi.

- Eviți să-mi răspunzi la întrebări.

Jess oftă.

- Nimic deosebit, insistă ea. Poate a fost un moment nepotrivit. Poate am avut o zi proastă sau ceva de soiul ăsta. Nu face din țânțar armăsar. O să mă întâlnesc cu altul sau cu următorul. Tu la câte întâlniri te-ai dus?

- Trei, răspunse el.

- Între care și cu Laila, adăugă Jess, neputând să-și ascundă o undă de sarcasm. Asta cum vine?

- Computerul m-a anunțat că avem multe în comun. Și chiar avem, explică el pe un ton neobișnuit de sfidător.

- Atunci de ce nu i-ai dat întâlnire și a doua oară?

- Între noi nu există atracție, admise el. Încă nu știu cum să introduc și asta în program. Nici nu cred că se poate.

Jess chicoti.

- Mda, feromonii ăștia sunt ceva de speriat, așa-i? Nici nu știi când intră în acțiune.

- Unii zic că dacă doi oameni se potrivesc din multe alte puncte de vedere, în timp ar putea dezvolta și atracție sexuală, zise el.

- Dar e limpede că tu nu faci parte din așa-ziii experți care cred asta, replică Jess.

Will se încruntă.

- Ce te face să crezi asta?

- Experiența ta cu Laila. Dacă credeai că atracția sexuală vine cu timpul, de ce nu i-ai dat întâlnire a doua oară? insistă ea.

- Ei bine, dacă ții neapărat să știi, fiindcă tot timpul cât am fost cu Laila, tu ai fost acolo între noi, zise el enervat.

- Eu? Nici măcar nu eram în preajma Panini Bistro în ziua aia.

- E ca și cum ai fi fost, mormăi Will. Laila a zis că ești „elefantul din cameră”.

- Frumos compliment! exclamă ironic Jess.

- Știi foarte bine ce voia să spună, răspunse Will. Amândoi eram conștienți că aș fi preferat să mă întâlnesc cu tine.

- Și cu toate astea, când căutai parteneri pentru mine, Connie și Laila, n-ai introdus datele tale în program. Mi-a spus Laila.

- Fiindcă mi-ai dat limpede de înțeles că nu voiai să te întâlnești cu mine. Indiferent ce motive aveai, trebuia să te cred pe cuvânt.

- Înțeleg, zise Jess, apoi tăcu.

Luă o furculiță și vârî în gură o bucată uriașă de prăjitură cu ciocolată de casă făcută de Gail, apoi închise ochii, savurând gustul intens de ciocolată neagră.

- Oh, raiul pe pământ! murmură ea.

Deschise ochii și îl văzu pe Will privind-o cu atenție.

- Trebuie să guști, spuse Jess.

Tăie o bucată de prăjitură cât o înghițitură și i-o duse la buze. Will apucă bucata și oftă.

- E uimitor, spuse el, fără să-și ia ochii de la gura ei.

- Ai ciocolată aici.

Îi atinse colțul buzelor cu degetul.

- Și aici.

Își trecu degetul peste buza ei de jos.

Jess descoperi cu surprindere că tremura. Din nou simțea cum îi fierbe sângele în vene. Era o senzație chiar

mai plăcută decât gustul prăjiturii, ceea ce nu însemna puțin lucru, și care o tulbura profund.

- Ăă... Will...

- Da, răspunse el, privind-o în ochi.

- Vrei să faci ceva pentru mine?

- Orice. Știi asta foarte bine.

- Introdu datele mele în calculator încă o dată, îl rugă ea. Dar de data asta, lasă-le și pe ale tale.

- Nu, zise el atât de repede, încât Jess simți cum i se învârte capul.

- Nu? întrebă ea, fără să-i vină a crede. De ce?

- Fiindcă un calculator nu-i infailibil. Până și eu accept asta. Dacă nu ne va declara compatibili, nu vreau să te folosești de scuza asta ca să nu accepți niciodată o întâlnire cu mine.

- N-ai încredere în programul tău?

- Bineînțeles că am, dar până la un punct. E o modalitate de a găsi parteneri pe baza compatibilității oamenilor din mai multe puncte de vedere.

- OK, atunci de ce nu testezi programul pe noi doi? insistă ea.

- Noi nu suntem doi străini.

O privi drept în ochi.

- Știu deja că ne potrivim perfect. Și cred că și tu ești de aceeași părere.

- Dar...

- Nu, Jess, o întrerupse el. Nici să nu încerci să negi. Adevărul e că știi că am fi un cuplu minunat, dar ți-e prea teamă să recunoști. Ceea ce nu pricep eu e de ce.

Jess își feri privirea. Avea propriile bănuieli, dar nu era pregătită să le rostească cu glas tare. Ca o ironie, trăia un sentiment de ușurare că măcar o dată Will n-o privea ca pe un caz de-al lui. Cumva asta făcea să nu-l mai socotească neapărat un psiholog, ci mai curând bărbatul de care s-ar fi putut îndrăgosti.

capitolul 11

Pe măsură ce se apropia ziua de sâmbătă, Connie se simțea din ce în ce mai tulburată la gândul că îl va vedea pe Thomas la festivalul toamnei din comunitatea învecinată. Ceva se schimbase între ei duminica trecută. Își smulseseră ochelarii de cal, recunoscuseră că se simțeau atrași unul de celălalt, dar Connie nu reușea să-și imagineze cu nici un chip ce va urma.

La vârsta ei, oamenii pur și simplu se culcau împreună imediat sau se mai jucau unul cu altul săptămâni la rând până când într-o noapte ajungeau să-și smulgă hainele unul altuia. Gândul de a face sex cu Thomas – sau cu oricare alt bărbat – o îngrozea.

Când se îndrăgostise de Sam, fusese foarte tânără. La vremea aceea nu mai avusese ochi pentru alt bărbat. După divorț fusese nevoită să aibă grijă de Jenny. N-ar fi vrut să-și tulbure fiica aducând în casă o serie nesfârșită de bărbați. Nu că seria asta ar fi existat vreodată. Chiar și întâlnirile ocazionale fuseseră puține și rare.

Iar acum, pe nepusă-masă, în viața ei apăruse Thomas O'Brien, un bărbat inteligent și sexy, care dusesese o existență mult mai sofisticată decât a ei. Connie nu avea nici cea mai vagă idee cum să abordeze relația dintre ei, oricare ar fi fost aceea.

Umblând de colo-colo prin camera unde locuise în cea mai mare parte a vieții, Connie tastă pe mobil numărul soției lui Connor. Heather fusese prima care remarcase atracția crescândă dintre ea și Thomas și nu se grăbise să comenteze. Poate reușea să-i dea o mână de ajutor fără să se prăpădească de răs.

- Diseară, la mine acasă, o rugă Connie când prietena ei răspunse la telefon. O chem și pe Jess. Mi-e poftă

de pizza, multă înghețată și am nevoie de o schimbare totală de imagine.

Heather râse.

- Nu prea pari în largul tău. Ce se întâmplă? Are vreo legătură cu faptul că mâine te întâlnești cu Thomas?

Connie încrămeni.

- De unde naiba știai? Decizia de a veni la festival a fost luată în ultimul minut.

- M-a întrebat Shanna dacă te pot ajuta, fiindcă și eu expun câteva cuverturi la festival, îi explică răbdătoare Heather. Am sunat și i-am rugat pe organizatori să ne rezerve standuri alăturate. Nu ți-ai spus Shanna?

- Nu, dar e grozav, răspunse Connie, începând deja să se simtă mai bine. Dacă aș putea s-o conving pe Jess să vină și ea, m-aș simți...

- Cum? o tachină Heather. Mai în siguranță?

- Ei bine, da. Măcar în parte.

- Știi bine că ai trecut de patruzeci de ani, ai o fată la colegiu și ești o femeie frumoasă și inteligentă, da?

- Bla, bla... răspunse Connie. Ia încearcă să te pui în locul meu. N-am mai fost la o întâlnire de un milion de ani.

- Știu sigur că ai luat prânzul cu Thomas, ai fost la cafea cu Thomas, ba chiar și la cină. Numește toate astea cum vrei tu, dar eu le consider întâlniri. Te-au speriat chiar atât de mult?

- Nu, recunosc eu. E foarte ușor să ai o conversație cu Thomas.

- Ei, vezi?

- Dar toate astea au fost înainte, adăugă Connie, încercând să se explice.

- Înainte de ce? Înainte să afli că sexul era o opțiune? chicoti Heather.

- Nu-i deloc nostim! o dojeni Connie. Zilele trecute m-am epilat pentru prima oară după ani întregi și acum sunt toată numai bubulițe. Nu sunt pregătită să am o întâlnire. Sunt convinsă că ultimul meu tub de rimel

e un fel de fosilă pe care generațiile viitoare o vor examina cu venerație.

De data asta, Heather nu se mai feri să râdă.

- Ești atât de dulce! Te rog, dă-mi voie să-i povestesc lui Connor despre toate astea.

- Nu și dacă ții la viața ta, o avertiză Connie cu o privire sumbră. Dacă Thomas va dori ca nepotul lui să afle una-alta despre viața noastră particulară, n-are decât să-i spună chiar el.

- Nu-i corect, protestă Heather, apoi adăugă pe un ton demn: În plus, n-ar trebui să am secrete față de soțul meu. E dăunător pentru o căsnicie.

- Asta nu te-a împiedicat să ai câteva secrete când nu voiai să știe că locuiești în Chesapeake Shores, îi aminti Connie.

- Pe atunci nu eram căsătoriți. Acum avem un pact de onestitate totală.

Connie oftă. Înțelegea ce voia să spună Heather. Chiar înțelegea.

- Oare o să regret că te-am sunat? întrebă ea pe un ton plângăreț.

Heather ezită o secundă, apoi răspunse:

- Nu, absolut deloc. Există câteva situații când nimic nu valorează cât un prieten. Acum e una dintre ele.

- Îți mulțumesc.

- Știi bine că Connor e la curent cu ce e între tine și Thomas, da? Și-a dat seama de multă vreme.

- Pe urmă i-a spus lui Jess și cine știe la câți alții, completă Connie. Nu mai am încredere în el că ar putea să păstreze un secret, prin urmare cu cât știe mai puțin, cu atât mai bine. La un moment dat s-ar putea simți obligat să-i spună tot fratelui meu. Nu vreau să mi-l pun în cap pe Jake pentru povestea asta.

- Aici s-ar putea să ai dreptate, încuviință Heather. O'Brienii se dau în vânt să se pună la curent unii pe alții cu ultimele bârfe din familie. Ești sigură că Jess face excepție? Vine și ea diseară, nu?

- Vezi tu, treaba cu Jess e că și eu cunosc câteva secrete de-ale ei, îi explică Connie. Cumva ne ținem în șah una pe alta. Ea nu va sufla o vorbă despre ale mele, altfel le fac și eu publice pe ale ei.

Heather râse.

- Mai e de mirare că iubesc acest oraș și această familie? Ne vedem diseară. La șapte și jumătate, da? Vin imediat ce-l culc pe micul Mick. Pe urmă se poate ocupa Connor de el. L-aș lăsa să-i facă baie și să-l ducă la culcare, dar mă tem că la venirea acasă aș găsi baia inundată de parcă s-ar fi spart o țeavă.

- Șapte și jumătate. Mulțumesc. Dacă ai vreo trusă de machiaj, poate mi-o aduci. De ani întregi n-am mai folosit decât ruj, aproape că am uitat cum să mă machiez. Refuz categoric ideea de a da o căruță de bani pe cosmetice înainte să mă conving că le pot folosi fără să arăt ca un clown.

- Poate n-ar trebui să-ți faci deloc probleme, îi spuse Heather. Ai un ten frumos și sănătos, care cu siguranță atrage un bărbat căruia îi place să trăiască în aer liber, așa ca Thomas. Mie mi se pare că-i place teribil de mult cum arăți acum.

Connie rămase surprinsă de remarcă, apoi colțurile buzelor ei se arcuiră într-un surâs.

- Așa e, nu? Să fiu a naibii...

Se întrebă câte surprize o mai așteptau până se lămură cum era cu întâlnirea asta.

Will nu mai fusese la un festival al toamnei de ani buni. Nu-i prea plăcea aglomerația, nici mâncarea de la standuri, nici muzica country, care păreau să fie baza unor asemenea evenimente. Cu toate acestea, ținea la Jess din toată inima și umbla zvonul că anul acesta va participa și ea. Connor îl întrebase dacă voia să dea și el o mână de ajutor.

- Heather va avea și ea un stand, așa că m-a rugat s-o ajut să-și vândă cuverturile. La rândul ei, a fost solicitată

de Connie la standul fundației. Din câte am auzit eu, Jess va veni s-o sprijine moral pe Connie.

Clătină din cap.

- Dacă mă întrebi pe mine, totul sună al naibii de complicat, dar eu sunt doar un bărbat și atât.

Will îl privi fără să înțeleagă.

- Ce nevoie are Connie de sprijin moral?

În ochii lui Connor se aprinse un licăr malițios.

- N-ai auzit că e ceva între ea și unchiul meu?

- Connie și Thomas?

Will se holbă la el, uluit.

- De când? Jake știe?

- Eu, unul, nu i-am spus, răspunse Connor. Și mă îndoiesc că i-a suflat Connie vreo vorbă. Se pun pariuri cum va reacționa Jake. Știi cât a fost de protector cu sora lui de când a divorțat de Sam.

Zâmbi cu gura la urechi.

- Deci, vii mâine?

- Vin.

Connor îl privi cu un aer care ar fi trecut drept inocent, el care nu avea nici măcar un dram de inocență.

- Deci, cum merg treburile între tine și sora mea?

- Cam greu, recunosc Will. Duminica trecută am crezut că eram pe cale să progresăm nițel, dar la un moment dat am spus ce nu trebuia, ea s-a crispat și ne-am întors de unde plecaserăm.

Connor părea nedumerit.

- N-ai venit la masă duminica trecută.

- Nu, n-am venit, răspunse Will, amuzat să-l vadă pe Connor cum se străduia să pună lucrurile cap la cap.

- Atunci când te-ai văzut cu ea? întrebă el în cele din urmă.

- M-a sunat să vin s-o iau din Moonlight Cove, mărturisii Will, conștient că deschidea cutia Pandorei.

Connor se aprinse la față de mânie.

- De data asta cu cine a mai fost? Ce naiba nu e în regulă cu ea? N-a învățat nimic după ce eu sau

Kevin ne-am dus de atâtea ori s-o salvăm înainte să facă vreo tâmpenie?

- Nu era cu nici un bărbat, răspunse Will, deloc mirat că Connor trăsesese asemenea concluzie. S-a dus cu caiacul, după care a ațipit și caiacul i-a fost luat de valuri.

Iritarea lui Connor păli doar pentru o clipă, după care se enervă din nou.

- După mine, e la fel de rău. Dacă rămânea acolo toată noaptea? Dacă nu avea la ea mobilul? Când am să dau ochii cu ea, îți jur...

- Când o să dai ochii cu ea, o să-ți păstrezi păreri-le doar pentru tine, replică sec Will. Tocmai de asta a apelat la mine și nu la tine sau la Kevin. De fapt, dacă voia să-i ții o predică, ar fi putut traversa pădurea și ar fi ajuns la casa ta în 15-20 de minute.

- Și totuși, cineva trebuie să-i spună, bombăni Connor. Nu se poate purta atât de iresponsabil fără s-o tragă cineva de mânecă. Presupun că nici tu n-ai făcut-o.

- Nu, nu i-am spus nimic. Avea la ea mobilul. M-a sunat pe mine. A ajuns acasă teafără și nevătămată. În concluzie, s-a comportat perfect logic și responsabil.

- Cu excepția faptului că a lăsat caiacul ăla nenorocit să fie luat de apă, ripostă Connor, care tot nu se calmase.

- Asta i s-ar fi putut întâmpla oricui, insistă Will. Mai trebuie să-ți amintesc cum am naufragiat și noi la Jessups Point când barca ta s-a împotmolit într-un banc de nisip? Dacă țin bine minte, abia într-un târziu am fost scoși de acolo și tractați de paza de coastă.

- Aveam 15 ani, replică Connor.

- Navigasem pe apele alea de sute de ori și cu toate astea am pățit-o, nu se lăsă Will. Se mai întâmplă. N-o să ajute la nimic dacă o cerți pe Jess pentru o greșeală. Și așa e prea sensibilă la părerea celorlalți.

Connor oftă din rărunchi.

- Știu bine că ai dreptate. Pur și simplu, îmi fac griji pentru ea. De multe ori nu gândește înainte să facă ceva.

Will înțelegea îngrijorarea lui Connor, dar pe de altă parte considera că o cunoștea pe Jess mai bine decât fratele ei.

- Și eu îmi fac griji pentru ea, spuse el. Dar asta-i diferența dintre mine și tine. Eu am încredere în ea că se va descurca, indiferent de problemele care i se vor ivi în cale. Tu o crezi și acum un copil pe care frații ei mai mari trebuie s-o scoată din bucluc. Jess e o femeie în toată firea.

- Dar...

Will îi aruncă lui Connor o privire dojenitoare, care îi îngheță cuvintele pe buze.

- Desigur, e o femeie în toată firea care suferă de ADHD, dar nu o persoană neputincioasă pe care să nu te poți baza. Uită-te la câte a realizat, Connor. E uluitoare. E vremea ca voi ceilalți să începeți s-o vedeți și sub acest aspect, să încetați s-o mai judecați și să vă repeziți s-o ajutați înainte ca ea să ceară ajutorul.

Connor îl fixă cu o privire lungă și severă.

- Chiar ești topit după ea, așa-i?

Will ridică din umeri.

- Și ce-i nou în asta?

Connor clătină din cap.

- Ce naiba nu-i în regulă cu sora mea? De ce oare nu vede ce are în fața ochilor?

- Va vedea, îl asigură Will.

Era din ce în ce mai convins de asta. Atâta doar că nu știa când. Spera că amândoi vor trăi îndeajuns de mult ca să apuce acel moment.

Dimineața de sâmbătă aduse un soare strălucitor, o briză subțire de toamnă și făgăduiala unei zile care încărcă oamenii cu energie. Jess o ajută pe Connie să instaleze standul fundației, să expună cărți despre golful Chesapeake și să ofere informații despre membri și donații. Standul dispunea și de un borcan mare pentru posibilele donații în bani.

Chiar alături, Connor o ajuta pe Heather să-și instaleze standul „Cuverturi făcute de mână” și să expună o selecție de cuverturi multicolore, atârnate pe trei laturi, precum și altele întinse pe mese. Micul Mick țopăia de colo-colo între cele două standuri, sperând că cineva îi va citi sau îl va duce la unul din standurile cu mâncare din cealaltă parte a parcului.

- Hai, puștiule, că te duc eu, se oferi Jess. Ia să vedem ce mâncare lipicioasă găsim noi pe acolo, ca să ne certe mami.

Heather se încruntă la ea.

- Te rog mult, nu-l îndopa cu prostii.

Jess zâmbi cu gura până la urechi.

- Ce zici de un măr caramelizat? Și ăsta-i lipicios, dar măcar e un fruct înăuntru.

- Ai adus-o bine din condei, numai că va trebui să îl tai bucăți, iar pe el să-l speli pe mâini înainte să-l aduci înapoi, îi spuse Heather, apoi se întoarse spre Connor: Poate ar trebui să mergi și tu cu ei.

Jess se încruntă la cumnata ei cu mânie prefăcută.

- Nu cumva tocmai m-ai jignit? Sunt perfect capabilă să am grijă de un copil mic câteva minute.

Heather izbucni în râs.

- Nu despre asta-i vorba. ăsta mic al meu face din tine ce vrea el. Nici nu-ți închipui ce e în stare să te convingă să-i cumperi.

- ăsta e privilegiul unei mătuși, răspunse Jess.

- Atunci tu ai să te ocupi de el dacă începe să vomite, o preveni Heather. E aceeași regulă pe care i-o aplic și lui Connor, nu-i așa?

Își înghionti soțul cu un gest afectuos.

- Din păcate, chiar așa stau lucrurile, întări Connor. Îți încredințăm gâgălicea, Jess. Să nu zici că nu te-am pus în gardă. Spre deosebire de noi, el n-a avut norocul unui stomac de fier forjat ca al nostru.

- N-are decât trei ani, spuse Jess. Așteaptă și-ai să vezi.

Întinse mâna și micul Mick se agăță de ea.

- Uite acolo, mătușă Jess, zise el, trăgând-o pe Jess spre chioșcul cu gogoși.

- Arată bine, încuviință imediat Jess. Nimic nu-i mai bun decât un pic de grăsime și zahăr pudră ca să-ți începi bine ziua.

Tocmai se așezaseră la coadă, când Jess ridică privirea și îl văzu pe Will venind spre ea prin mulțime, fiind cu cel puțin un cap mai înalt decât ceilalți. Uneori uita cât era de înalt și cât de mică o făcea să se simtă lângă el.

- Ce-i cu tine la festival? îi strigă ea. Parcă știam că detești genul ăsta de evenimente.

- E o zi frumoasă, am vrut s-o petrec în aer liber, iar Connor mi-a spus că urma să veniți aici cu toții să dați o mână de ajutor. Mi-am zis că poate aveți nevoie și de mine.

Micul Mick întinse mânuțele și Will îl luă imediat în brațe.

- Hei, amice, ce mai faci?

- Vleau gogoasă, răspunse fericit copilul, făcând semn spre firma standului cu gogoși. Si măl calamelizat, și înghețată.

Will râse.

- Chiar așa?

Se uită la Jess.

- Ești o femeie curajoasă.

- Așa zic și ceilalți. Vrei să-ți iau și ție ceva când îmi vine rândul?

- Nu, nu. Deocamdată doar cafea. Parcă am văzut un stand ceva mai încolo.

În mod normal Jess se ferea de cafeină, dar îi plăcea cafeaua.

- Oare or fi având și decofeinizată? întrebă ea cu un aer pofticios.

- O să întreb, se oferi Will imediat. Dacă nu, atunci dau o fugă vizavi. E o cafenea care e deschisă. Eu zic să cumperi gogoșile și să te întorci cu ea la stand. Ne vedem acolo.

- Grozav! se bucură Jess.

- Vleau să melg cu Will, ceru Mick.

Jess se uită la Will.

- N-am nimic împotriva, zise el.

- Ai să poți să-l duci în brațe, dacă vii cu cafeaua fierbinte?

- Mick n-are nevoie să fie dus în brațe tot timpul, nu-i așa, amice? Poți să mă ții de mână și să te întorci pe jos, doar ești băiat mare.

Mick dădu din cap entuziasmat.

- Da, băiat male, mătușă Jess.

Jess îi urmări cum se îndepărtau. Felul în care Will se purta cu nepotul ei îi umplea inima de căldură. Era limpede că Mick îl adora pe Will, iar ea nu sesizase nici cea mai mică critică în tonul lui când venea vorba de copil. Se întreba ce fel de tată ar putea fi Will - o întrebare care o puneă pe gânduri.

Și cum gândul la Will în această postură o cam descumpănea, se concentră pe ce avea de făcut în clipa aceea. Cumpără gogoasa, încă fierbinte de la grăsimea încinsă, și porni înapoi spre stand. Pe drum rupse o bucățică și începu s-o mestece, cu gândul dus. N-o fi fost ea sănătoasă, dar era teribil de bună. O ducea cu gândul în copilărie.

Când se apropie de stand, Connor o zări și pe chip i se așternu o expresie de panică. Ieși din stand și veni repede la ea.

- Poți să-mi spui unde naiba e fiu-meu? întrebă el, vorbind în șoaptă ca să nu-l audă Heather.

Șocată că fratele ei putea s-o creadă atât de iresponsabilă încât să-l fi pierdut pe fiul lui, Jess îl săgetă cu o privire încruntată.

- Chiar crezi că am plecat și am uitat să-l iau cu mine?

- Nu știu ce să cred. Ați plecat împreună. Iar acum ia-l de unde nu-i. Din câte te cunosc, ești perfect capabilă să stai cu careva la taclale sau să fii cu gândul în altă parte și să nu te mai uiți după el.

- Îți mulțumesc pentru încredere, se răsti ea, abia stăpânindu-și mânia.

Supărarea era bine-venită, altfel ar fi izbucnit în lacrimi.

- Mick e cu Will. Presupun că ai încredere într-unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi. Uite-i că vin amândoi, perfect teferi și nevătămați. Nu uita să-i dai lui Mick gogoașa.

Îi aruncă lui Connor gogoașa, fără să-i pese dacă o va prinde din zbor sau nu, după care îi întoarse spatele și se îndepărtă.

- Jess!

Jess nici nu-l luă în seamă. Se îndepărtă în grabă, fără să știe unde se duce, până când ajunse la malul apei, departe de larva festivalului. Porni de-a lungul malului, încercând să-și stăpânească bătaile inimii și așteptând să i se zvânte lacrimile.

De-a lungul anilor se obișnuise cu felul în care lumea, inclusiv propria familie, reacționa la unele decizii ale ei. Dacă făcea vreo greșală, era simplu s-o pună pe seama sindromului ADHD.

- Uneori o greșală e o greșală și atât, murmură ea, ștergându-și lacrimile.

Nu că ar fi fost o greșală să-l lase pe Mick să-l însoțească pe Will. Probabil că nepotul ei era mai în siguranță cu Will decât cu ea, mai ales din punctul de vedere al lui Connor. Era limpede că fratele ei mai mare n-o credea capabilă să fie responsabilă și cu capul pe umeri, dar ea - la naiba cu toate! - nu merita această lipsă de încredere.

- Ești ocupată să-ți faci reproșuri că mi l-ai dat pe micul Mick? întrebă Will, potrivindu-și pasul după al ei.

Jess ridică spre el o privire încruntată.

- Nu, de fapt sunt furioasă pe fratele meu că are atât de puțin încredere în mine.

Will păru surprins de răspuns.

- Foarte bine.

Îi aruncă o privire piezișă.

- N-ai făcut nimic rău.

- Știu.

- Iar Connor se simte îngrozitor pentru felul în care te-a luat la întrebări, adăugă el.

- Mă îndoiesc profund. Întotdeauna s-a grăbit să tragă concluzii când a fost vorba de mine. Crede că n-am minte în cap nici cât o găină.

Will chicoti.

- Numai că tu l-ai păcălit. La fel ca pe toți ceilalți din familie. Te-ai cuibărit frumos în cutia în care te-au pus ei, acea O'Brien care nu poate face nimic ca lumea. Te folosești de ADHD la fel de mult ca ei.

Jess se răsuci brusc spre el.

- Nu-i deloc adevărat.

Will nu se lăsă intimidat.

- Cum să nu! E mai simplu să recurgi la diagnostic decât să încerci să vezi ce anume n-a mers cum trebuie într-o anumită situație. Te-am auzit adineauri, și ai dreptate. Uneori o greșeală e o greșeală și nimic mai mult. Cu toții facem greșeli, chiar și cei care nu suferim de sindromul deficitului de atenție. După toți acești ani, cu tot ce ai realizat, știi bine că ai reușit să controlezi majoritatea simptomelor. Și totuși, imediat începi să te judeci când ceva nu merge cum trebuie.

Jess oftă.

- OK, uneori da. Presupun că atunci când crești alături de oameni care se așteaptă să nu faci nimic ca lumea, încetezi și tu să mai ai așteptări de la tine însuși.

Apoi, evitând cu grijă privirea lui inteligentă, adăugă:

- La un moment dat am făcut ceva cum trebuie, hanul e o mare reușită și un timp am uitat că sufăr de ADHD. Ai dreptate. Pot controla sindromul. Cred că de asta mă și doare atât de mult când Connor se uită la mine cum a făcut mai adineauri, de parcă nu m-aș fi schimbat deloc.

Deși chipul lui Will exprima compătimire, totuși încercă s-o aducă la gânduri mai bune.

- Era doar speriat, Jess. Nu-l poți învinovăți pentru asta.

- Era speriat că i-am pierdut copilul, răspunse ea. De parcă micul Mick ar fi fost o frazelă pe care aș fi uitat-o undeva.

- A fost o clipă de panică, explică Will. Încearcă să-l înțelegi. Știi bine că te iubește. Nimeni nu-i mai mândru de tine și de realizările tale decât Connor.

Jess închise ochii. Asta înrăutățea lucrurile și mai mult. Se bizuise pe Connor mai mult decât pe un frate. Într-un fel, era cel mai bun prieten al ei. Îndoielile lui o dureau nespuse de mult.

- Știu, răspunse ea încet.

- Ești pregătită să te întorci?

- Da.

- Foarte bine, fiindcă ratăm toată distracția.

- Ce distracție?

- Thomas și Connie purtându-se unul cu altul ca doi adolescenți timizi la prima dragoste.

Auzind comparația, Jess pufni în râs.

- Cam așa fac, este?

Brusc o cuprinse îngrijorarea.

- Sper că nimeni din familie n-o să le facă greutăți din pricina asta, nu?

Will o privi cu îndoială.

- Bineînțeles că da. Cu asta se ocupă O'Brienii. E ca un fel de ritual de inițiere.

Jess se gândi câteva clipe și își dădu seama că era adevărat. Și cu toate astea, Will încă dorea să fie cu ea. Asta spunea multe despre profunzimea sentimentelor lui.

Înapoindu-se la standul fundației, Jess îl zări pe unchiul ei alături de Connie. Nu-și putea lua ochii de la ea, în timp ce Connie vindea o carte și discuta cu un client. În privirea lui era o căldură cum nu mai avusese de la cea de-a doua căsătorie.

- Uită-te la el, zise Jess, dându-i un ghiont lui Will. E mort după ea, așa-i?

Will îi studie pe cei doi, apoi zâmbi.

- Îmi place să-i privesc. Connie merită un om special în viața ei. Prea mult a stat singură.

- Unchiul meu nu are cele mai grozave referințe în materie de femei, se neliniști Jess. Dacă o face să sufere?

Will coborî ochii spre ea.

- Îți faci griji pentru ei doi?

- Un pic. Țin la unchiul Thomas, iar Connie e una dintre cele mai bune prietene ale mele. Vreau să-i văd pe amândoi fericiți, dar unul cu altul?

Clătină din cap.

- Pur și simplu, nu știu. Mă cam sperie.

Will râse.

- Pe tine te sperie toate relațiile.

- Pe tine nu? îl provocă ea.

- OK, îți înțeleg punctul de vedere, dar singurul mod de a avea parte de iubire în viață e să ai încredere să faci pasul. Altfel o să stai deoparte, lăsând viața să treacă pe lângă tine.

- Nu ai o datorie față de tine însuși ca măcar să mărești șansele? Nu despre asta e vorba la site-ul „Prânz pe malul golfului”? Găsirea unor compatibilități e o idee inteligentă, nu?

- Gândește-te o clipă, spuse Will. Thomas și Connie au multe în comun. Nu sunt doi puștani care se angajează într-o relație sub impulsul momentului. Sunt convinși că au cântărit toate argumentele pro și contra.

Jess îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Tu ai cântărit toate argumentele pro și contra în privința mea?

El zâmbi cu gura până la urechi.

- Bineînțeles.

Jess miji ochii spre el.

- Și la ce concluzie ai ajuns?

- Știi deja răspunsul.

- Deci mai multe pro decât contra?

- Da, Jess, răspunse el răbdător, cu un licăr amuzat în ochi. Există un singur argument împotriva ta, cel puțin din punctul meu de vedere.

- Care anume? întrebă ea curioasă, în ciuda rezervei de a purta cu el o astfel de conversație.

- Nu ai încredere în tine nici pe jumătate cât am eu. Nespus de mișcată de vorbele lui, Jess își feri privirea. Will îi puse un deget sub bărbie, silind-o să-l privească în față.

- Ai foarte multe de oferit unui bărbat, Jess. Oricărui bărbat. Sper să fiu eu acela, dar dacă nu va fi așa, te rog nu uiti ce ți-am spus.

- Chiar vorbești serios, așa-i? întrebă ea.

- Niciodată nu spun altceva decât ce gândesc, o asigură el.

- Dar sunt un risc teribil, Will, spuse ea. OK, știu că asta contrazice ce mi-ai zis tu adineauri și că nu sunt consecventă. E purul adevăr și trebuie să-l recunosc. Istoria relațiilor mele amoroase e un dezastru.

Will nu păru prea impresionat de avertisment.

- Nu crezi că știu? Numai că nici una nu era potrivită pentru tine.

- Asta mi-a spus și Abby, dar dacă vă înșelați amândoi? Dacă e vina mea?

- Nu-i vina ta, răspunse el calm. Știu asta, Jess. Știu.

Vorbise atât de sigur, de încurajator, încât Jess era aproape convinsă că poate sosise momentul să aibă încredere să facă pasul.

Tocmai atunci le ieși în cale Connor, și Jess își aduse aminte că nici măcar fratele ei mai mare, cel mai bun prieten al ei, nu avea atâta încredere în ea. Cum putea să riște să-l rănească pe Will când în adâncul sufletului știa că șansa lor de a fi un cuplu reușit era aproape zero?

capitolul 12

Will stătea ceva mai la o parte, în timp ce Connor îl supraveghea pe micul Mick, iar femeile se ocupau fiecare de standul ei. Până și Jess fusese pusă la treabă și primea donații pentru fundația unchiului ei. Will observă cum Connor o urmărea din ochi cu expresie plină de regret.

- Jess se va descurca foarte bine, îi spuse Will, încercând să-l liniștească.

- Nici nu s-a uitat la mine de când v-ați întors împreună, răspunse Connor.

- Se simte jignită că ți-ai închipuit fie și pentru o clipă că l-ar fi scăpat din ochi pe micul Mick, atâta tot. Se așteaptă să fii de partea ei, iar tu te-ai purtat pentru o clipă la fel ca toți ceilalți. Te-ai pripit să tragi concluzia că te-a dezamăgit.

- Mi-a fost frică pentru fiul meu, încercă să se apere Connor.

- Știe și ea. Dar asta nu înseamnă că o doare mai puțin.

- Și acum ce să fac? Am încercat să-mi cer scuze.

- Lasă-i puțin timp. Doar v-ați mai ciondănit și altă dată.

Connor clătină din cap.

- De data asta e altfel. Ca și cum aș fi lipsit-o de ceva, și ea nu poate să mă ierte pentru asta.

Will își dădea seama că Connor vorbea serios, totuși îi dădu un ghiont în coaste.

- Nu-i cazul să dramatizezi. O să-i treacă, îți garantez, Connor.

- Nu știam că voi, psihologii, dați și garanții.

- Eh, e drept că atunci când lucrăm cu clienți deosebit de încăpățânați și imposibili, care își deschid greu sufletul, nu ne place să promitem mare lucru, dar cum voi O'Brienii sunteți cu toții niște oameni rezonabili, cred că nu-i o problemă să-ți dau garanții, zise el ironic.

- Du-te naibii! răspunse vesel Connor. Dar să știi că vorbesc serios. Ar trebui să-mi cer iarăși scuze? Detest să văd că atunci când catadicsește să privească în direcția mea, se uită prin mine.

- Ei, nu se întâmplă nimic dacă îți ceri scuze din toată inima și te umilești puțin în fața ei. Dacă simți pornirea asta, atunci du-te. Ține minte că ai rănit-o, aici nu mai încapă nici o îndoială. Atâta doar că nu sunt sigur dacă e pregătită să te ierte.

- Păi, trebuie să fac ceva. Privirea aia inexpressivă mă seacă pur și simplu, zise Connor. Fii puțin cu ochii pe micul Mick, da?

- Sigur, îi promise Will. O fi alergând el repede, dar picioarele mele sunt mai lungi. Nu se va depărta de mine.

Se uită după Connor, care se apropie de Jess, îi spuse ceva ca să-i atragă atenția, apoi începu să se bâlbâie când ea îi adresă aceeași privire acuzatoare, îndurerată și dezamăgită. Nu auzea ce spune Connor, dar până la urmă buzele lui Jess se arcuiră vag. În clipa următoare îi dădu fratelui ei un brânci, făcându-l să se poticnească și să se dea un pas în spate, apoi râse.

- Hei, voi doi, ia faceți bine și încetați! îi certă Heather pe tonul cu care încerca de obicei să-i atragă atenția micului Mick. Dacă aveți chef să vă păruiți, poftiți afară, nu în standul meu.

- Scuze, murmură Connor, sărutându-și soția pe obraz.

Will se apropie de ei, cu micul Mick alergând pe lângă el.

- Trebuia să mă împac cu Jess. I-am zis că, dacă vrea, poate să mă și bată.

Heather clătină din cap, măsurându-i cu o privire indulgentă, apoi se întoarce către Jess.

- Și n-ai făcut decât să-i dai un mic brânci? Rușine! Ar fi trebuit să-i arzi un pumn zdravăn în falcă fiindcă te-a făcut să te simți atât de prost.

Connor se încruntă la soția lui.

- Hei, tu de partea cui ești?

- În cazul de față, de partea surorii tale.

- Mulțumesc, spuse solemn Jess, deși ochii îi licăreau. Se întoarce spre Will.

- Presupun că tu l-ai învățat să-și pună țărână în cap.

- Poate am pomenit că asta e întotdeauna o opțiune, răspunse Will. Dar te asigur că invitația să-l bați îi aparține. De regulă, nu aprob violența fizică, oricât ar fi de necesară.

Se uită de la unul la altul.

- Acum ați rezolvat problema?

Connor aruncă o privire spre sora lui.

- Totul în regulă?

- Da, răspunse Jess, aruncându-se de gâtul lui. Nu știu de ce contează atât de mult vorbele tale, din moment ce e clar că ești un ratat.

- Dar mă iubești, o tachină Connor la rîndul lui. Jess zâmbi larg.

- Presupun că da.

Connor privi scurt în direcția lui Will, apoi o scrută cu atenție pe Jess.

- Atunci poate o să pleci urechea la un mic sfat dat de fratele tău.

- Nu, protestă Jess, ridicând bărbia cu încăpățănare.

- Eu zic să te abții cât mai e timp, îl avertiză Will.

- Voiam să-i spun doar că ar trebui să se uite la tine mai cu luare-aminte, protestă Connor.

Heather oftă.

- Connor, te iubesc, dar Will are dreptate. Tu chiar nu știi când să-ți ții gura.

- Ziceam doar...

- Nici nu vreau să aud, declară categoric Jess.

- Iar eu nu vreau să intervii pentru mine, adăugă Will. Se întoarse spre Jess. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

- Da, te rog, acceptă ea imediat.

În timp ce se îndepărtau, Will remarcă expresia satisfăcută de pe chipul lui Connor. Avea sentimentul că șiretul lui prieten tocmai jucase o carte foarte, foarte bună.

Jess își dădea seama că tocmai fusese manipulată de un maestru: fratele ei.

- Adineauri l-am lăsat pe Connor să mă arunce practic în brațele tale, nu-i așa?

Will chicoti.

- Da. Dar și eu am luat plasă.

- Vrei să mergem înapoi să-l batem măr? Cu ajutorul tău, cred că l-aș putea pune la pământ.

Will ridică din sprânceană.

- Chiar așa de mult te deranjează să-ți petreci timpul cu mine?

Ea se gândi o fracțiune de secundă, apoi mărturisi:

- Nu prea.

- Ai făcut progrese, spuse el mulțumit.

- Nu ți-o lua în cap. Mi-a făcut plăcere să te știu de partea mea mai devreme și mi-a plăcut să te văd împreună cu micul Mick. Te simți în largul tău și cu mine, și cu el.

Will se amuză de vorbele ei.

- De ce nu m-aș simți în largul meu alături de tine?

- În ultima vreme nu m-am purtat prea frumos.

- Ești circumspectă. Te înțeleg.

Jess se gândi la ce-i spusese Gail legat de un bărbat care își înțelege cu adevărat partenera. Pentru

prima oară era capabilă să vadă un atu în înțelegerea pe care o manifesta Will față de ea și în nemăsurata lui îngăduință.

- Cum rămâne cu Mick? Te simți în largul tău cu toți copiii?

- Bine ar fi să mă simt așa, dacă urmează să mă tot învârt pe lângă voi O'Brienii. În familia voastră se nasc copii la tot pasul.

Ea pufni în râs.

- Așa e! Dar tu? Tu îți dorești copii?

- Bineînțeles, răspunse el.

Jess îl privi uimită.

- Mi-ai răspuns fără nici cea mai mică ezitare.

- Fiindcă dintotdeauna visul meu a fost să am o familie. O privi cu atenție. Dar tu?

Jess nu-i răspunse imediat. Se temea că dacă va spune ce era în mintea ei, ar fi dezvăluit prea multe și i-ar fi dat ocazia s-o analizeze până la sfârșitul lumii.

Din păcate, Will era prea perspicace.

- Jess, ți-e teamă că n-o să fii în stare să te ocupi de niște copii? Incidentul de mai devreme cu Connor ți-a vârât și mai mult în cap ideea asta?

Jess detesta să audă cum o citea atât de ușor... dar îi plăcea mult că el o cunoștea atât de bine. Propriile reacții față de Will o descumpăneau din ce în ce mai mult.

- Da, recunosc eu într-un târziu. Iubesc toți copiii din familia asta. O parte din mine visează cu ochii deschiși să devin mamă, dar cred că n-am nici cea mai vagă idee despre cum trebuie să se poarte o mamă. Tot ce știu e că nu trebuie să plece de acasă, cum a făcut mama mea.

- E drept că pentru o vreme Megan n-a fost chiar cel mai bun exemplu. Plecarea ei te-a afectat pe tine cel mai mult, fiindcă erai atât de mică, dar uite ce exemple ți-au dat Nell și Abby. Nici n-ai putea avea modele mai potrivite.

- Presupun că da, spuse ea, deși mai avea încă multe indoieli. Pe urmă, e vorba și de ADHD. Știu că am fost furioasă pe Connor când a crezut că am plecat și l-am lăsat pe undeva pe micul Mick, dar asta chiar s-ar putea întâmpla, Will.

- Nu se va întâmpla niciodată, spuse hotărât Will.

- Cum poți să fii atât de sigur?

- Fiindcă știu cât ești de atentă și de grijulie. Faptul că ești conștientă că poți fi lesne distrasă te va face mai atentă. Copiii tăi vor fi niște norocoși, Jess.

Jess era surprinsă de comentariul lui.

- Norocoși? De ce?

- Fiindcă ești impulsivă și imprevizibilă.

- Credeam că astea sunt defecte.

- Nu și pentru un copil. O să fii o mamă foarte amuzantă.

- Dar copiii au nevoie să se poată baza pe părinții lor. Au nevoie de stabilitate.

- Iată de ce ai nevoie de un bărbat stabil și de încredere, o tachină el.

- Așa ca tine, completă Jess.

- Evident, întări el, cu un licăr în priviri. Exact ca mine.

Jess clătină din cap.

- Ce mă fac eu cu tine? murmură ea.

Will zâmbi și mai tare.

- Mie mi se pare că există o sumedenie de posibilități.

Pentru prima oară de când începuseră acest joc al prudenței, Jess își permise să se destindă și să-și amintească de lunga ei relație de prietenie cu Will, care putea fi un avantaj. Cum de uitase asta?

În ziua aceea ceva era diferit la Connie. Thomas nu-și dădea seama ce anume. Avea ochii mai strălucitori, obrații mai îmbujorați. Într-un târziu, înțelese că se machiase pentru prima oară de când

se întâlneau. Ceva îi spunea că era pentru el și asta îl făcu să zâmbescă.

- Azi ești mai frumoasă ca oricând, îi șopti el la ureche.

Connie se făcu roșie ca focul, ceea ce nici un machiaj din lume n-ar fi putut ascunde.

- Încetează! îi șopti ea indignată.

El pufni în râs.

- Ce să încetez? Să-ți fac complimente?

- Da.

- Singura soluție e să nu mai fii așa frumoasă. Mi-ai tăiat respirația.

Ea îl privi exasperată și își puse mâinile pe umerii suple.

- Află că de ani buni sunt la curent cu talentul O'Brienilor de-a îndruga verzi și uscate, dar e pentru prima oară când eu sunt beneficiara.

- Dacă-i adevărat, nu sunt verzi și uscate, insistă el.

- Ei bine, adevărat sau nu, nu e momentul cel mai potrivit. Ți dai seama că de jur împrejur sunt numai membri ai familiei tale, nu?

- Și ce-i cu asta?

- Sunt renumiți pentru cum duc vorba, îi aminti ea.

Thomas chicoti, deloc impresionat de avertismen-
tul ei.

- Nu-mi fac probleme pentru părerea nimănui din familia mea, spuse el cu sinceritate. Dar tu?

Ea păru surprinsă de atitudinea lui Thomas.

- Ești chiar așa convins că nu vor fi șocați sau îngroziți când vor afla că ne dăm întâlnire?

- Trebuie să știi că eu te consider o femeie absolut respectabilă, răspunse el, amuzat să constate că ea se îmbujorase din nou.

Îi plăcea grozav s-o tachineze.

- Nu pe mine mă vor lua la întrebări, replică ea, fierbând de indignare. Tu ai o reputație proastă, nu eu.

- Reputație proastă, da?

- Două neveste. Unii ar considera că-i scandalos. De fapt, îmi închipui că și mama ta a avut mereu ceva de comentat pe tema asta.

- Doar nu le-am avut pe amândouă în același timp, replică el. A fost o succesiune perfect respectabilă. Cât despre relația mea cu mama, ea s-a împăcat cu deciziile mele. S-a lămurit de mult că e pierdere de timp să încerce să mă țină sub control.

Connie schiță o umbră de zâmbet și în ochi i se aprinse o lumină.

- Tu ieși ceva vreodată în serios?

Thomas își luă imediat un aer solemn.

- Da, răspunse el. Munca mea, și în ultima vreme, relația cu tine.

Ea clipi, străduindu-se să-și întipărească în minte vorbele lui, apoi clătină din cap.

- Ce mă faci cu tine?

- Sper că foarte multe. Să începem prin a lua cina împreună diseară?

Connie ezită atât de mult, încât Thomas se întrebă dacă nu cumva întinsese prea tare coarda.

- Nu sunt sigură că pot face față unui bărbat ca tine, îi spuse ea, deși cu o expresie neașteptat de încărcată de regret.

- Connie, iubito, eu sunt convins că poți face față la orice îți scoate viața în cale, o asigură el cu deplină sinceritate. Din mine ai reușit să faci ce vrei.

- Dă-mi voie să mă îndoiesc, replică ea ușor ironic. Dar presupun că o cină nu prezintă un risc prea mare.

- Bravo! se bucură el. Diseară mergem la Brady's. Nu ne mai ascundem prin locuri dosnice.

- Ești sigur? întrebă Connie cu o umbră de îndoială.

- În viața mea n-am fost atât de sigur de ceva, răspunse el.

O studie cu atenție.

- Dar tu? Îți faci griji ce o să zică Jake? Sau fiica ta?

- Recunosc că vor fi uluiți, dar probabil că ar fi șocați la simplul gând că m-aș combina cu un bărbat după atâția ani.

- Prin urmare, nu există nimeni între noi, așa-i?

- Presupun că nu, încuviință ea.

- Bravo! se bucură Thomas.

De un lucru era absolut sigur: dacă relația lor urma să aibă cât de cât o șansă, atunci trebuia să se desfășoare deschis și în ochii lumii de la bun început. Și orice îndoieli ar fi avut familia lui cea băgăreață - sau familia ei cea protectoare - era bine să le înlăture mai curând decât mai târziu.

Când Jess se întoarse la han sâmbătă seară, găsi bucătăria goală, cu excepția lui Ronnie, care era cuprins de panică.

- Slavă Domnului! o întâmpină el. Te sun pe mobil de o oră întreagă.

Jess vârî mâna în geantă și înjură printre dinți.

- Îmi pare rău, cred că l-am lăsat la birou.

Deși recunoscuse că fusese uitucă, tot își făcea reproșuri. Faptul că uitase telefonul la birou încălca una dintre regulile ei ferme pe timpul weekendului: să țină în permanență legătura cu hanul. Ce naiba se întâmpla cu ea? Era genul de omisiune care o scotea din minți.

- Bine că ai venit, spuse Ronnie. Avem o problemă.

- Ce s-a întâmplat?

- Gail s-a simțit rău și a trebuit să plece. A lăsat totul în seama mea, dar nu știu ce trebuie să fac, iar diseară restaurantul va fi plin. Numai eu am făcut șase rezervări înainte să aflu că ea își va lua liber.

Se uită la Jess cu o privire rugătoare.

- Poate ar trebui să închidem astă-seară.

Jess se întrebă o clipă de nu cumva Ronnie avea dreptate. În plus, nici de-ar fi fost pe moarte, Gail n-ar fi

plecat și nu l-ar fi lăsat pe Ronnie în locul ei dacă n-ar fi fost sigură că băiatul se va descurca.

- Hai să ne uităm împreună la meniu, propuse ea, străduindu-se să abordeze problema metodic, ca să-și controleze panica crescândă. Spune-mi ce feluri de mâncare crezi că poți să faci.

El se uită la cele trei feluri de bază și ridică din umeri.

- Am ajutat-o pe Gail la toate trei. Cred că mă descurc, dacă am pe cineva să mă ajute.

- Îți găsesc eu ajutoare.

Luă telefonul și îl sună pe Kevin.

- Am o urgență.

Un sfert de oră mai târziu, fratele ei sosi împreună cu Abby și cu bunica. Jess se uită la Nell cu tristețe.

- Buni, nu-ți pot cere să mă ajuți aici.

Nell îi aruncă o privire nimicitoare.

- Nu văd de ce nu. Doar am gătit de atâtea ori pentru multe guri. Și ca să-ți spun drept, sunt mult mai pricepută decât sora ta. Dacă Abby rămâne, atunci rămân și eu.

Jess îi văzu bărbia ridicată și înțelese că Nell era categorică.

- Bine, atunci mulțumesc.

Se întoarse și văzu că Ronnie și Kevin deja se aplecaseră peste meniuri și peste rețetele plastificate ale lui Gail. Kevin ridică ochii.

- Abby, tu te ocupi de salate, zise el. N-ai cum s-o dai în bară. Buni, Ronnie zice că deserturile sunt gata, dar trebuie tăiate în porții și puse pe farfurii. Cică Gail le decorează cu puțin sos de zmeură sau de ciocolată, dar nu-i neapărat nevoie.

- Nici o problemă, răspunse bunica. Mă pricep să decorez un desert.

Jess îi urmări din ochi pe toți patru cum se apuiau de treabă.

- Vă mulțumesc la toți. Sunteți nemaipomeniți. Și tu, Ronnie. E limpede că Gail are toate motivele să se bazeze pe tine.

Ronnie zâmbi radios.

- Mulțumesc. Presupun că pentru mine asta va fi botezul focului, nu?

- Cred că da. Eu o să fiu la recepție, să plasez clienții. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă. Dacă îți mai trebuie ajutoare, probabil o să pot muta o chelneriță la bucătărie.

- Ne descurcăm, o asigură Ronnie.

Jess ieși încrezătoare din bucătărie și mai dădu un telefon, de data asta tatălui ei.

- Astă seară Ronnie e de serviciu la bucătărie. Crezi că-l poți aduce la han pe tatăl lui, să vadă că meseria de maestru bucătar îi vine mânușă?

Știa că era riscant, dar mai știa și ce mult conta pentru băiat să aibă aprobarea tatălui său. Era ceva ce ea, una, înțelegea foarte bine.

- Îl aduc, promise Mick. Dar n-o să pomenesc nimic de Ronnie, în caz că ceva nu merge cum trebuie. Ce zici?

- E perfect. Mulțumesc, tată.

Spre marea mirare și ușurare a lui Jess, seara se desfășură fără nici un incident. Nimeni nu părea să remarce că bucătăria rămăsese pe mâna unui puștan lipsit de experiență, a unui fost paramedic, a unei consiliere pe investiții și a unei femei trecute de optzeci de ani. Jess era în extaz.

Când trecu prin sala de mese ca să-i salute pe părinții ei și pe soții Forrest, îl privi pe tatăl lui Ronnie drept în ochi.

- Cum a fost mâncarea?

- Excelentă. Maestrul vostru bucătar e din ce în ce mai grozav.

Jess îi zâmbi larg.

- Atunci ar trebui să-l felicitați chiar dumneavoastră. El clipi, fără să înțeleagă.

- Credeam că e femeie.

- Adevărat, dar astă-seară i-a ținut locul ucenicul ei. Mă duc să-l chem.

Se înapoie câteva clipe mai târziu, cu Ronnie venind în urma ei fără prea mare tragere de inimă.

- Domnule Forrest, aş vrea să vi-l prezint pe cel care s-a ocupat de bucătărie astă-seară.

Domnul Forrest se holbă la fiul lui.

- Tu ai gătit toate felurile astea?

Ronnie încuviință din cap.

- Gail m-a pregătit și m-am înscris și la niște cursuri.

- Gail e de părere că va fi un maestru bucătar extraordinar, spuse Jess.

- Ei bine, e limpede că e un început absolut uimitor, interveni și Megan. Ronnie, masa de astă-seară a fost excelentă.

- Așa e, încuviință și tatăl lui Ronnie, privindu-și fiul cu alți ochi. Presupun că ar fi trebuit să te iau în serios când mi-ai spus că asta-i meseria pe care ți-ar plăcea s-o faci.

- Din fericire, m-au luat în serios domnișoara O'Brien și Gail, răspunse Ronnie, îndreptându-și spatulele. Și ca să fiu sincer, nu pot să primesc eu singur toate laudele astă-seară. Au fost mulți O'Brieni care m-au ajutat la bucătărie.

Era rândul lui Mick să rămână cu gura căscată.

- E o poveste lungă, dar Kevin, bunica și Abby au venit să dea o mână de ajutor. Au fost nemaipomeniți.

- Cred că Nell s-a simțit în al nouălea cer, zise râzând Megan. Trebuie să mă duc la bucătărie s-o felicit.

- Merg și eu, spuse Ronnie, vădit dornic să plece de acolo.

Domnul Forrest se uită la Jess.

- Ai fost foarte bună cu băiatul ăsta.

Ea clătină din cap.

- Nu. Gail a fost prima care a descoperit că are stofă.

- Oricum, în primul rând îți rămân dator că i-ai oferit o șansă.

- Mă bucur că am reușit, răspunse Jess, apoi se duse să stea de vorbă cu clienții rămași în restaurant.

La ora unsprezece, când plecară și ultimii clienți, era frântă de oboseală, dar și în culmea fericirii. Ridică privirea de pe registru numai bine ca să dea cu ochii de Will venind spre ea.

- Ai întârziat. Am închis bucătăria.

- Speram că poate ai timp să bem ceva înainte de culcare, zise el.

Exact în aceeași clipă, ușa bucătăriei se deschise și personalul improvizat intră în sala de mese. Will rămase cu gura căscată.

- Ce naiba se petrece aici?

Kevin râse.

- Am fost chemați de urgență.

- Dar am și făcut o treabă grozavă, zise Nell cu ochii sticlind de bucurie, în ciuda oboselii care i se citea pe față.

- Da, așa e, întări Abby. Acum trebuie să mă duc acasă la soț și la copii. Când le-am zis unde mă duceam, s-au tăvălit pe jos de râs. Mergi cu mine, buni?

- Sigur că da, acceptă Nell, deși în mod ciudat, părea că n-ar prea vrea să plece.

O strânse pe Jess în brațe cu putere.

- Îți mulțumesc că mi-ai dat voie să iau parte la asta. Ador să dau o mână de ajutor.

- Să-ți dau voie? Nu ne-am fi descurcat fără tine, răspunse Jess. Eu sunt cea care trebuie să-ți mulțumească.

Kevin se prăbuși pe un scaun.

- Ce trebuie să facă un bărbat ca să capete ceva de băut în localul ăsta?

Will îl privi amuzat.

- Bei niște vin? Știu eu unde este.

- Ia o sticlă de vin roșu! strigă Jess în urma lui. Aruncă o privire spre Ronnie.

- Rămâi și tu?

El se grăbi să încuviințeze.

- Dacă n-aveți nimic împotriva. Sunt prea surescitată ca să mă duc acasă.

- Sigur că n-avem nimic împotriva. Tu ești eroul echipei. Ai făcut o treabă grozavă astă-seară. Adu patru pahare, da? îi strigă ea lui Will.

Kevin se uită în urma lui Will.

- Pare foarte familiarizat cu locul, comentă el.

Jess dădu din umeri.

- A mai trecut pe aici de câteva ori.

Kevin își îngustă pleoapele.

- Zău?

Jess se încruntă la el.

- Refuz să discut pe tema asta. Simplul fapt că m-ai ajutat astă-seară nu-ți dă dreptul să mă iei la întrebări.

- Dar faptul că sunt fratele tău mai mare îmi dă dreptul, replică Kevin.

- Înainte să apuci pe calea asta, mai bine întreabă-l pe Connor ce a pățit azi, replică ea, râsuflând ușurată să-l vadă pe Will apropiindu-se.

Măcar știa că fratele ei nu va spune nimic care să-l pună pe Will într-o situație penibilă de față cu Ronnie, care era oarecum străin de felul în care mergeau lucrurile în familia O'Brien.

În timp ce se relaxa după acea seară agitată, Jess își dădu seama că se bucura că Will era acolo și participa la acel moment. I se părea firesc, la fel ca pe vremuri, când mergeau peste tot împreună. Pentru a doua oară în ziua aceea se întreabă dacă nu cumva făcuse prea mult caz de pasul de la prietenie la întâlniri. Poate că asta ar fi însemnat mai multe seri plăcute ca aceasta.

Ridică ochii și văzu că Will se uita la ea cu o dorință pe care cu greu și-o putea ascunde. Jess simți cum i se iuțește pulsul. Își corectă gândurile. Poate că efectul persoanei lui asupra simțurilor ei o speria. Într-una din zile, chiar foarte curând, trebuia să ia o hotărâre. Până

atunci însă, poate reușea să joace rolul adolescentei și să restrângă întâlnirile la evenimente care implicau și alte persoane. Simplul gând la reacția lui Will față de strategia ei de autoprotecție o făcu să zâmbească.

Cererile de înscriere pe site-ul „Prânz pe malul golfului” depășeau toate așteptările lui Will. Chiar dacă dorise să meargă și el la o întâlnire – cu Jess sau cu altcineva –, acum era prea ocupat ca să-și programeze una. Sau cel puțin asta era scuza pe care o găsisese față de sine însuși după întrevederea dezastruoasă cu Anna Lofton din urmă cu câteva săptămâni.

OK, asta și faptul că lucrurile păreau să fi evoluat în bine în relația cu Jess. Știa că n-o putea presa, așa încât o aștepta să ajungă la aceeași concluzie ca el, anume că meritau o șansă.

Ocazii ca întâlnirea întâmplătoare de la festival și momentele relaxante petrecute la han în seara aceleiași zile păreau s-o fi făcut să mai lase garda jos. Era nevoie de răbdare. Bineînțeles, experiența atâtor ani cât avusese răbdare îi era de folos, numai că-i venea din ce în ce mai greu.

La câteva zile după acea seară la han, Will tocmai stătea aplecat pe tastatura computerului de la birou când deodată ușa se deschise și intră Jess. Will o privi uimit. Era pentru prima oară când Jess pășea în domeniul lui profesional. Dacă se gândea mai bine, poate era chiar prima oară când venea la el, punct.

Jess rămase pe loc, privind în jurul ei prin cameră, plină de curiozitate.

– N-ai nici o canapea, constată ea.

– Nu toți psihologii au așa ceva, răspunse Will, abordând conversația cu prudență și încercând să-și dea seama ce anume o aducea pe Jess pe teritoriul inamic. Majoritatea pacienților preferă să stea confortabil pe scaun.

– Dar ai încercat chestia cu canapeaua?

- Un timp, da. Pe urmă am redecorat cabinetul.
Zâmbi larg.

- Chiar ai venit aici să discutăm despre cum arată încăperea asta?

- Sinceră să fiu, nici eu nu știu de ce am venit.

- Voiai o programare? o întrebă el, încântat că întrebarea lui o făcuse să se îmbujoreze.

- Ești ultimul om care aș dori să ajungă să-mi exploreze sufletul, declară Jess. Destul faci asta de fiecare dată când dăm ochi unul cu altul.

- Jess, lucrurile stau exact pe dos decât crezi tu. Când dăm ochi unul cu altul, sufletul tău e ultimul lucru care mă preocupă.

Ea se crispă vizibil.

- Da?

Cum Will nu dorea câtuși de puțin să-și pună inima pe tavă în fața lui Jess doar ca ea să i-o calce în picioare, o întrebă pe un ton mai categoric:

- De ce ai venit?

Jess începu să se plimbe prin cabinet, luând în mână ba o revistă, ba o statueta. Dând cu ochii de o scoică pe un raft din spatele biroului, o luă și o studie cu atenție.

- Ai găsit-o prin părțile noastre?

- Pe plaja de lângă casa ta.

O privi în ochi.

- Nu mai ții minte?

- Acolo trebuie să fie mii de scoici, Will. De ce aș ține-o minte tocmai pe asta?

- Când aveai vreo 14 ani, te-ai tăiat la picior. Îți curgea sângele gârlă și te sileai să nu plângi. Eu te-am dus în brațe până acasă, unde Nell ți-a bandajat piciorul.

- Și tu ai păstrat scoica? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Will ridică din umeri, simțindu-se un caraghios.

- La vremea aceea mi-am zis că dacă o luam de acolo, nu avea să mai fie un pericol pentru tine sau pentru alții. Pe urmă am păstrat-o.

- Ca să-ți aduci aminte cum te-ai jucat de-a Sir Galahad¹?

- Cam așa ceva.

- Pot să te întreb ceva?

- Chiar te-aș ruga.

- Te-ai gândit vreodată să mă săruți? Vreau să zic, înainte de seara aia la Brady's?

Tonul ei solemn îl făcu să zâmbească.

- Tot timpul.

- Și de ce n-ai făcut-o?

El izbucni în râs.

- Nu mi s-a părut niciodată că ți-ai fi dorit s-o fac. De fapt, întotdeauna ai fost ca un arici față de mine, încă din ziua când ne-am cunoscut. Iar după ce am devenit psiholog, să nu mai vorbim! La fel ca adineauri, te porți de parcă ai fi îngrozită ca nu cumva să văd în tine ceva ce vrei să nu afle nimeni.

- N-am nici un fel de secrete, declară ea. Și cred că tot orașul a știut întotdeauna fiecare pas al meu.

- Atunci n-ar trebui să-ți fie frică de mine, nu?

- Probabil că nu, răspunse ea, apoi îl privi în ochi. Totuși, îmi este.

Will avu senzația că-i fuge pământul de sub picioare.

- De ce?

- Nu știu.

Simțind că se găsea pe buza unei prăpăstii care ar fi putut schimba definitiv relația lor, Will o întrebă pe un ton neutru:

- Vrei să luăm cina împreună astă-seară și să vedem de unde vine teama asta?

- Sună cumva a ședință de psihoanaliză, răspunse ea circumspectă.

- Nu ies la cină cu clienții, o liniști Will. Este lipsit de etică.

Ea îl pironi cu o privire pătrunzătoare.

¹ Unul dintre cavalerii Mesei Rotunde din legendele Regelui Arthur (n.tr.)

- Deci, dacă îmi pui o întrebare, e doar fiindcă vrei tu să știi răspunsul. Tu, Will.

El încuviință din cap cu o figură serioasă.

- Doar eu.

- Bine, acceptă ea într-un târziu.

Will înălță în gând câteva rugi de mulțumire, apoi se ridică încet, prefăcându-se indiferent.

- Mă duc să-mi iau haina.

Când ieșiră în stradă, Jess îl privi cu coada ochiului.

- Așadar, când o să mă cunoști mai bine, o să mă combini cu alt client de-al tău de pe site-ul „Prânz pe malul golfului“?

Will se opri brusc și o privi fără să-i vină a crede. Slavă Domnului, nu apucă să dea nici o replică indignată, fiindcă zări licărul amuzat din ochii ei. O privi intens, până când ea se uită în altă parte și își linse buzele tulburată.

- Ei bine? insistă Jess.

El zâmbi.

- Nu și dacă seara asta se desfășoară cum sper eu.

Jess își înghiți nodul din gât.

- Atunci sărutul de acum câteva săptămâni n-a fost numai o glumă? întrebă ea, ca și cum n-ar fi fost sigură dacă putea să se încreadă în propriile impresii sau în gesturile lui și ar fi avut nevoie de certitudini înainte să-și asume riscul. Asta vrei tu, Will? Vrei să fim împreună?

Will o privi solemn.

- Nu știu în câte alte moduri e nevoie s-o spun, dar ca să fie clar încă o dată, răspunsul meu e da. Cred că de mult a sosit momentul să facem încercarea, răspunse el foarte serios. Nu crezi? Nu din acest motiv ai venit aici la mine în seara asta?

- Eu cred că mă înspăimântă gândul de a schimba ce avem noi acum, recunosc Jess cu franchețe. Te-ai gândit ce se va întâmpla dacă începem să ne culcăm împreună?

- Tot timpul, răspunse el amuzat.

- Și dacă nu ne potrivim?

El râse.

- Oh, eu cred că ne vom potrivi de minune.

- Cum poți să fii atât de sigur? Poate ar trebui să facem o încercare, să vedem cum merge, înainte să ne implicăm emoțional.

- Jess O'Brien, adică tu propui să începem o relație fără complicații, în care să facem sex fără să ne asumăm nimic? Și apoi să vedem cum se desfășoară lucrurile mai departe?

Ea îl privi în ochi.

- Cred că da.

În ciuda unei porniri aproape irezistibile de a o lăsa în voia ei, Will se sili să-i adreseze o privire dojenitoare.

- Nu mă culc cu nimeni de la prima întâlnire, o tachină el. În plus, suntem înconjurați de lume. Îți garantez că prima noastră întâlnire nu va fi pe iarbă, pe peluza din centrul orașului. Ce fel de bărbat aș fi dacă nu ți-aș oferi o primă seară romantică?

- Sinceră să fiu, nu știu, răspunse Jess. Dar cred că sunt pe cale să aflu.

Era cea mai grozavă veste pe care o auzise Will după ani întregi. Știa că schimbarea intervenită în relația lor nu era ferită de riscuri, dar venise momentul să încerce. Ba chiar de mult ar fi fost timpul, judecând după cum începuse să-i fiarbă sângele în vene.

- Atunci vom lua cina, cum ne-am înțeles, zise el. La Brady's sau undeva mai ferit de ochii lumii?

Ea îl privi cu un aer ironic.

- Dat fiind că familia mea are spioni pretutindeni, am putea la fel de bine să mergem la Brady's.

- Atunci să începi exact așa cum dorești să și închei: aici, în văzul tuturor, încuviință el.

Remarcă sclipirea de panică din ochii ei.

- Totul va fi bine, nu te teme. E o întâlnire, Jess. O masă împreună, atâta tot. Vom sta de vorbă. Nimic ce n-am făcut deja de mii de ori.

Cu toate asigurările lui, totuși amândoi știau că seara aceea însemna cu mult mai mult. La cină aveau să servească speranțe, așteptări și chiar posibilitatea de a face sex, ca desert.

capitolul 13

Cât timp dură cina, Jess nu reuși să se relaxeze. Nu că discuția ar fi lăncezit vreo clipă. Totodată, Will era și un gentleman perfect. Nici măcar nu încercă s-o ia de mână peste masa cu lumânări aprinse. Și cu toate acestea, relația lor părea să fi atins un nou grad de intimitate. Și totuși, nu. Era de-a dreptul derutant.

- Iar gândești prea mult, așa-i? întrebă el, privind-o amuzat.

Jess oftă. Ar fi trebuit să știe că Will va fi capabil să-i citească gândurile.

- Nu crezi că-i cam bizar să fim aici, în felul ăsta?

- În ce fel? Ca doi vechi prieteni care iau masa împreună?

Descrierea lui o făcu să se încrunte.

- Dar noi nu suntem doar doi vechi prieteni care iau masa împreună, nu? Suntem două persoane care tocmai au adăugat relației lor și perspectiva de a face sex.

Will se încruntă.

- Poate m-am înșelat eu mai devreme, murmură el.

- În legătură cu ce?

- Când am zis că n-o să facem sex chiar în astă-seară, explică el. Am impresia că-i singurul lucru care te preocupă, un fel de piedică uriașă pe care trebuie s-o înlături ca să te destinzi.

- Nu-mi spune că nu te gândești și tu la asta, replică ea.

- Eu sunt fericit să trăiesc clipa, insistă Will.

Jess nu-l credea nici o clipă. Bărbații se gândeau întotdeauna la sex sau să facă sex. Nu ăsta era motorul vieții lor? Clătină din cap.

- Îmi pare rău, dar nu te cred.

- De ce nu?

Jess îi expuse teoria ei. Will chicoti.

- N-ai o părere prea bună despre bărbați, așa-i?

Ea ridică din umeri.

- Ce să fac? Experiența mea a fost destul de limitată.

Will o privi surprins.

- Cât de limitată?

- Păi, nu sunt virgină, dacă la asta te gândeai, încercă să se apere Jess, văzându-l cât era de uluit. Nu că ar fi treaba ta, dar Kevin și Connor n-au reușit să ajungă mereu la timp în Moonlight Cove ca să mă salveze de propria nesăbuintă.

El o privi ironic.

- E bine de știut, dar ca să știi și tu, chiar nu mă interesează detaliile.

- De parcă aș ține neapărat să ți le povestesc, ripostă ea tăfnoasă, apoi oftă. Ceea ce voiam eu să-ți spun e că nu am cine știe ce experiență în materie de relații. Sunt convinsă că ți-ai dat seama de asta cu multă vreme în urmă. Doar erai în preajma mea. Când m-am întâlnit eu cu vreun băiat mai mult de câteva săptămâni sau câteva luni? E clar că nu mă pot concentra prea mult asupra unui singur om. Presupun că asta ține tot de ADHD.

Will clătină din cap.

- Uite cum dai iar vina pe ADHD pentru ceva ce are o explicație mult mai simplă: pur și simplu, nu erau bărbații potriviți și ai fost suficient de isteată să-ți dai seama de asta mai curând, nu prea târziu.

- OK, asta mi-ai mai spus, dar cum de ești atât de sigur? Poate că sunt doar flusturatică.

- De cât timp ești prietenă cu Laila și cu Connie?

- Ele sunt mai mari ca mine, așa că ne-am împrietenit de scurt timp, dar le cunosc de-o viață.

- Deci e vorba de o relație care poate fi descrisă drept una pe termen lung, insistă el.

- Presupun că da.

- Iar cu Gail lucrezi de când ai deschis hanul, așa-i?

- Sigur. Ce vrei să spui cu asta?

- Că și relația asta pare să reziste foarte bine.

- Ei, haide, Will. Nu-i același lucru, protestă ea.

- Pentru o relație sănătoasă de prietenie sau una solidă între angajator și angajat e nevoie de aceleași trăsături de caracter ca și pentru o relație pe termen lung cu un bărbat, explică el.

Jess nu-l credea sută la sută, însă el era specialistul în dinamica relațiilor umane.

- Chiar așa?

Will încuviință din cap.

- Chiar așa. Toate aceste relații se bazează pe reciprocitate, pe loialitate, pe iertare, iar ocazional și pe puțin efort.

Jess înțelegea ce voia el să spună.

- Dar Laila și Connie știu de ADHD, așa că sunt îngăduitoare când fac eu vreo prostie. La fel și Gail. Îmi dă o mână de ajutor, să fie sigură că nu pierd controlul asupra treburilor de la han.

- Nu crezi că cineva care te iubește ar face același lucru? întrebă el.

- Presupun că nu m-am gândit la asta niciodată, mărturisi ea.

- Atunci hai să ne întoarcem la noi doi. Ți-e teamă că o să ne repezim în pat sau că vom avea o relație? Te-am așteptat vreme îndelungată, Jess, așa că putem lăsa lucrurile să se desfășoare în ritmul cel mai confortabil pentru tine.

O privi intens.

- Sau deja încerci să construiești obstacole, ca să nu faci pasul înainte?

Oare chiar asta făcea? Era foarte posibil. În seara asta se dusesse la biroul lui Will fiindcă nu reușise să se convingă să nu se ducă. Când pășise pe ușă, dorise ceva de la el. Sex lipsit de complicații? Sau deja știa în adâncul sufletului că nimic în relația ei cu Will nu va fi vreodată

lipsit de complicații? Între ei doi existau atât de multe sentimente încă neexplorate.

Faptul că el stătea liniștit în timp ce ea se certa cu sine însăși era teribil de enervant, dar ăsta era Will. Se vedea limpede că își construise cariera pe răbdarea cu care aștepta să se manifeste clienții care se lăsau mai greu.

Jess se încruntă.

- Nu știu, mărturisi ea în cele din urmă. E mult mai complicat decât mi-am închipuit.

Îl privi în ochi.

- Tu știai că va fi atât de greu?

Will zâmbi.

- Știam. Ești o femeie complicată. Nici o surpriză pentru mine.

- Atunci de ce-ți bați capul cu mine? îl întrebă ea.

El râse, făcând-o să se încrunte.

- Vorbesc serios. Chiar vreau să știu.

- Fiindcă niciodată n-am întâlnit vreo femeie care să fie pentru mine o provocare, cum ești tu, care să fie sexy și vulnerabilă, dar totodată mai puternică decât își închipuie. Cred că o parte din mine vrea să fiu eu acela care se va afla lângă tine în clipa când vei descoperi ce femeie uimitoare ai devenit.

Ochii lui Jess se încețoșară de lacrimi la auzul cuvintelor lui tandre și a sincerității din tonul lui.

- Chiar așa mă vezi? O femeie uimitoare?

- Bineînțeles.

- De ce? Doar ești conștient de toate defectele mele. Trebuie să ți le mai repet?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

- Crezi că, dacă mi le repeți, o să mă sperii și o să plec de lângă tine?

- Poate.

- De cât timp ne cunoaștem, Jess?

- Aproape de-o viață.

- Crezi că sunt multe lucruri pe care să nu le știu despre tine? Te-am văzut aproape în toate împrejurările

imaginabile, iar dacă este ceva ce n-am văzut, mi-au povestit alții.

Jess ar fi vrut să creadă că el îi cunoștea cele mai grave defecte, că-i înțelegea cele mai dezastruoase greșeli și că ținea la ea în ciuda tuturor acestor lucruri, dar oare era posibil?

- Poate treci cu vederea toate defectele mele ca să te culci cu mine după tot acest timp, îl acuză Jess fără prea mare convingere. Unii bărbați ar face orice ca să-și atingă scopul.

El păru neașteptat de jignit de aceste vorbe.

- Eu nu sunt „unii bărbați“. În plus, poate că-ți văd defectele ca o parte din tot ce reprezinți tu și poate consider că ele pălesc în comparație cu părțile tale bune.

Cum Jess tăcu, neîncrezătoare, Will oftă din adâncul sufletului.

- Aș vrea nespuse de mult să te poți vedea prin ochii mei, îi spuse el. Aș vrea să știu cum aș putea să te ajut so faci, fiindcă până nu vei reuși, te vei îndoi întotdeauna că meriți să fii iubită.

Jess nu putea nega spusele lui. Își petrecuse toată viața - din momentul în care mama lor ieșise pe ușă și îi abandonase - tot întrebându-se ce anume nu era în regulă cu ea și câtă bătaie de cap le dădea tuturor. Ideea i se înfiripase în minte încă de la vârsta fragedă de șapte ani și cum nimeni nu se străduise să i-o scoată din cap, ba chiar îi întăriseră convingerea, acum devenise o convingere de neclintit.

Nu că ar fi crezut că nimeni n-o iubește, fiindcă era limpede că atât părinții, cât și frații ei țineau mult la ea, dar era o iubire pe care Jess o vedea întotdeauna condimentată cu un fel de toleranță, ba chiar cu o obligație familială. Era o iubire pe care ea le-o pusese la încercare mult prea des. De un lucru era sigură: dacă vreodată va avea o relație cu un bărbat, își dorea de la el mult mai mult. Dorea afecțiune oferită liber și simțită din tot sufletul. O relație în care ar fi simțit mereu nevoia

să pună la încercare afecțiunea acelui bărbat n-ar fi dus la nimic bun.

Will o privea de parcă ar fi știut cu ce gânduri se lupta.

- Ei bine? întrebă el într-un târziu. Ai de gând să dai înapoi încă înainte de a începe sau vrei să ne oferi o șansă pe care amândoi o merităm? Nu trebuie decât să ai încredere și să faci pasul.

- Mi-ar fi mai lesne să sar peste Monumentul lui Washington dintr-un singur salt, răspunse ea sec.

- Haide, încercă el s-o ia cu binișorul. Ai toate calitățile necesare, Jess. Eu sunt convins de asta, chiar dacă tu nu ești. Ai încredere în mine măcar de data asta.

- Am încredere în tine, răspunse ea, știind că măcar atât era adevărat.

- Deci o să mai ieși cu mine în oraș? Vom înainta cu pași mici, dacă așa e cazul. Prânzul împreună. Sau un film. Nu te zoresc în nici un fel.

- Pot să aduc cu mine și pe cineva care să mă păzească? întrebă ea pe jumătate în glumă.

El zâmbi.

- Dacă trebuie... Numai te rog să nu fie unul din frații tăi. Nu cred că aş suporta umiliința asta.

Jess pufni în râs, simțindu-se dintr-odată mult mai ușurată.

- Nici eu. Cred că treaba cu paza rămâne la inspirația momentului.

- Ce-ai zice să trec pe la han mâine după-amiază? Putem ieși la o înghețată, la o cafea. Ceva fără pretenții. Nu-i nimic înspăimântător să iei o înghețată cu caramel sau un cappuccino cu mine, nu?

- Nu, afară de cazul când încerci să mă răpești și să mă duci într-o cafenea pariziană în aer liber, răspunse ea.

În ciuda tonului ei glumeț, Will o studie cu seriozitate.

- Asta îți dorești tu, Jess? Să fii răpită și dusă într-un loc romantic?

- Nu asta își dorește în taină orice femeie? răspunse ea nonșalant. Să nu mai fie cu picioarele pe pământ?

El încuviință din cap cu o figură gânditoare.

- Ce bine că mi-ai spus. Va trebui să țin minte lucrul ăsta.

„Da, sigur“, își zise Jess. Will era ultimul bărbat în stare să facă un asemenea gest extravagant și ieșit din comun. Deși Jess nu avea nici cea mai mică idee cât câștigă el în meseria lui sau de pe urma site-ului „Prânz pe malul golfului“, Will locuise întotdeauna într-un mic apartament, amenajat cu lucruri luate din casa părintească. Mașina lui era veche de cel puțin zece ani. Garderoba lui profesională, deși lucrată frumos și probabil scumpă, nu ocupa mai mult de jumătate de șifonier. Jess era convinsă că în zilele lui libere nu se despărțea de blugii decolorați și comozi pe care îi avea din adolescență.

- Ar trebui să mă întorc la han, zise ea, deși cumva regreta că seara urma să se sfârșească.

Se temea că, odată terminată seara, vor reveni la vechea și stânjenitoare lor relație, în ciuda promisiunii unei întâlniri fără pretenții chiar a doua zi.

Will încuviință din cap.

- Te duc cu mașina.

- Nu-i nevoie. Am mașina mea. E parcată lângă cabinetul tău.

- Atunci te conduc până acolo, zise el, lăsând banii pe masă, alături de nota de plată și ridicându-se ca să-și țină scaunul.

Ajunși afară, o luă de mână. O clipă Jess rămase atât de șocată, încât aproape vru să-și tragă mâna, dar își dădu seama că-i plăcea senzația degetelor lui strângându-le pe ale ei. Cum de uitase cât de plăcut era acest gest, cât de liniștitor? Poate chiar puțin sexy, își dădu ea seama, tremurând și conștientizând cu toată ființa prezența acestui bărbat alături de ea.

Ajunși la mașină, el îi deschise portiera, o așteptă să se așeze la volan, apoi se aplecă și o sărută frățeste pe frunte.

- Ai grijă cum conduci.

Jess îl privi și îi citi în ochi dorința clară de obține de la ea mult mai mult decât un sărut de noapte bună.

- Vrei să vii după mine la han? îl întrebă ea.

- Mai mult decât poți tu să-ți închipui, răspunse el sincer. Dar nu în seara asta. Încă nu ești pregătită.

- Eu cred că da.

- Nu îndeajuns. Trebuie să fii sigură, răspunse el, apoi îi făcu cu ochiul. Și vei fi.

- Cât ești de arogant, murmură Jess, amuzată fără voia ei de această latură neașteptată a lui Will.

- Încrezător, o corectă el. Am avut răbdare atât timp. N-o să-ți strice nici ție să capeți puțină experiență cu calitatea asta.

- Asta-i una din lecțiile alea de viață pe care le dați voi, psihologii?

- În bună măsură, încuviință el, apoi zâmbi larg. Sau ar putea fi doar o revanșă. Ne vedem mâine după-amiază și putem continua discuția.

Se trase înapoi, închise cu grijă portiera și așteptă ca ea să pornească mașina și să se îndepărteze. Înainte să dea colțul, Jess se uită în oglinda retrovizoare. Will era tot în mijlocul străzii, privind în urma ei. Lui Jess îi plăcea să creadă că el regreta poziția nobilă pe care o abordase, refuzând să meargă la han cu ea. Avea sentimentul că va regreta și ea.

Sâmbătă dimineată, când Jess coborî din apartamentul ei de la han, Abby și Bree o așteptau în hol.

- Micul dejun în sala mare, o anunță Abby, luând-o de braț.

Bree li se alătură, cu un licăr amuzat în ochi.

- Ce-i asta? întrebă Jess. Din câte știu, în ultima vreme n-am mai făcut nici o prostie. Contabilul pe care

mi l-ați angajat e tot timpul pe capul meu, fie și pentru o chitanță de înlocuire a pixului cu care se trec clienții în registru.

- Bravo lui! De asta e plătit, replică Abby.

- N-ai făcut nici o prostie, o liniști Bree. Decât poate că începi să-ți pierzi mințile.

Jess se încruntă la ea.

- Ce tot zici acolo?

- Tu și Will, răspunse Abby. Mai întâi a fost sărutul ăla căruia i s-a dus vestea în tot orașul, iar aseară am auzit că ați luat cina împreună într-un colțișor mai ferit la Brady's, unde ați rămas până la ora închiderii. Cum se face că auzim mereu de la alții? N-ar fi trebuit să ne suni tu și să ne povestești despre o întâlnire atât de interesantă?

- Întâlnirea, care a apărut în ultima clipă, nu e treaba voastră, se răsti Jess enervată.

- Suntem surorile tale, o contrazise Bree. Se presupune că ar trebui să ne povestești astfel de lucruri.

Jess se încruntă la ele.

- Aveți ceva împotrivă să mă întâlnesc cu Will?

În privirea lui Abby se aprinse o scânteie.

- Deci te întâlnești cu el? N-a fost o simplă ieșire în oraș?

- Aseară a fost ceva de ultim moment, dar de regulă nu-i stilul lui Will, explică Jess. Asta ar putea fi o problemă.

- Doar nu vorbești serios, protestă Abby. Will e fix genul de bărbat de care ai nevoie. E consecvent și te poți baza el. Ridică mâna înainte ca Jess să apuce să răspundă. Ceea ce nu-i același lucru cu a fi plicticos, dacă asta aveai de gând să spui.

Jess își aminti de cina cu Will. Nu fusese nici pe departe plicticoasă. De fapt, zburaseră atâtea scânteie în toate părțile, încât era de mirare că nu se arsese. Din păcate, seara se încheiase cu o pupătură cuminte pe frunte. Se simțise dezamăgită.

- Nu știu de ce trebuie să aflăm de la alții, zise și Bree. Chiar îl placi pe Will? Sinceră să fiu, când Jake a aflat vestea, n-a fost prea încântat. Crede că o să-i frângi inima.

- N-o să-i frâng inima, se apăra Jess. Cel puțin, nu cu bună știință. N-am fost decât la o singură întâlnire, și aia pe jumătate oficială, pentru numele lui Dumnezeu! De altfel, nici nu contează ca întâlnire, fiindcă m-am dus eu la el la cabinet pe la ora cinei, iar el probabil m-a invitat fiindcă așa i s-a părut politicos.

Asta era versiunea ei și avea de gând s-o susțină sus și tare. Era mult mai puțin complicată decât adevărul. Se încruntă la Bree.

- De ce trebuie Jake să-și vâre nasul? Te rog să-i spui din partea mea că opinia lui n-are nici o importanță.

- El va fi de altă părere, spuse Bree. E prieten bun cu Will. Și n-a spus altceva decât ce au spus Kevin și Connor când au aflat vestea. Deși se pare că Connor bănuia de multă vreme, iar Kevin și-a dat și el seama că-i ceva între voi când a venit să ajute la han săptămâna trecută.

- Ați avut cumva o ședință de familie în toiul nopții și ați omis să-mi spuneți și mie? întrebă agasată Jess.

La viața ei, fusese ținta intervențiilor familiei nu numai o dată. Și asta nu-i plăcea deloc.

- Vorbim despre O'Brieni, îi aminti Abby. Știi bine cum se duce vestea în familia asta. Iar zvonul despre voi circulă de săptămâni întregi. Acum a atins punctul de fierbere.

- Cina asta a fost abia aseară și acum e nouă dimineata! exclamă exasperată Jess.

Se încruntă la sora ei mai mare.

- Ce mă tot bateți la cap cu chestia asta? Credeam că toți doreați să se întâmple așa.

- Da, dar numai dacă te porți cu prudență, o preveni Abby. Ce am aflat eu aseară sugerează că lucrurile

ar putea evolua mult mai rapid. Dar poate că interpreta-rea îi aparține sursei.

- Care sursă? întrebă severă Jess. La urma urmei, cum s-a aflat?

- Mesajele erau însoțite și de poze, explică Abby, zâmbind larg.

Jess se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

- Cine naiba ne-a urmărit? FBI?

Abby chicoti.

- Dacă vrei să știi, tata. El și mama luau masa la Brady's când v-ați făcut apariția voi doi. Au mai zăbovit acolo ca să vadă cum merg lucrurile, după care ne-au informat pe noi ceilalți. Știi cum e tata. Acum că și-a revizuit atitudinea, se mândrește că e la curent cu toate bârfele familiei. Dacă află primul ceva, consideră că e un important triumf al lui ca tată. Și e limpede că adoră să spună tuturor.

- Oh, Doamne! gemu Jess. Asta înseamnă că o să vină și ei...

- Uite-i! exclamă veselă Bree.

Mick și Megan străbătură sala de mese și își traseră scaune ca să se așeze lângă ele.

- Aveți vreo noutate? întrebă Mick.

Jess se ridică în picioare și îi fulgeră pe toți cu o privire încruntată.

- Absolut nimic, anunță ea pe un ton categoric. Doar că-mi dau oficial demisia din familia O'Brien.

Mama ei pufni în râs.

- Nu cred că poți face asta, iubito. Numai Dumnezeu știe cât am încercat și eu și uite că sunt tot aici.

Își strecură mâna în mâna lui Mick.

- Am revenit la loc în țarc.

- Oricine ar fi mândru să fie un O'Brien, o dojeni Mick pe Jess. Ne pasă unii de alții.

- Ne scoatem din sărite unii pe alții, îl contrazise Jess. Mă duc să muncesc. O să-i spun chelneriței să vă treacă micul dejun în contul meu. Dacă tot îmi disecați viața,

vă urez distracție plăcută! Să-mi ziceți și mie la ce concluzie ați ajuns.

Ieși din sala de mese și se duse direct în biroul ei, unde îi telefonă lui Will.

- Pregătește-te sufletește. Se pare că suntem cea mai tare știre la *Entertainment Tonight*.

- Parcă eu nu știu, răspunse el, oftând resemnat. Jake și Mack m-au căutat la localul lui Sally. Sunt convins că au uitat că eu sunt cel calificat să dea sfaturi.

- Te bate gândul să te muți în Hawaii?

- Nu. Îmi place aici. De fapt, chiar începe să devină interesant.

Jess râse. Unda de umor din glasul lui o făcu să se destindă.

- Da, cu siguranță.

Și când te gândești că lui Will îi datora asta.

- Presupun că era Jess, zise Jake când Will încheie convorbirea pe mobil.

Will îl privi în ochi fără un cuvânt. Fusesse surprins când prietenii lui îl sunaseră, insistând să se întâlnească toți trei la micul dejun, dar de cum ajunsese la Sally, înțelesese repede despre ce voiau să discute cei doi. Poate erau bine intenționați, totuși Will era decis să nu le dea apă la moară.

- Sigur că a fost Jess, spuse convins Mack. Probabil că și ea e supusă aceluiași interogatoriu la han, numai că ai ei au mult mai multă experiență decât noi. Ei chiar obțin niște răspunsuri.

Will râse.

- Ceea ce ar trebui să fie un indiciu ca voi doi să vă dați bătăuți.

Jake clătină din cap.

- Ei, haide, omule! Tu și Jess? Doar nu vorbești serios. Știu că ești topit după ea de ani buni, dar credeam că o să suspini de la distanță, după care o să-ți găsești pe cineva mai potrivit.

- Nu-i nimic nepotrivit în ce o privește pe Jess, protestă indignat Will.

- De ani buni de când o știu eu, n-a avut nici măcar un singur prieten constant, îi aminti Jake. Iar tu ai nevoie de cineva pe care să te poți baza.

Will redeveni serios.

- Asta mi-a spus și Jess, mărturisi el. Se pare că nici ei nu i-a dat prin minte că în trecut a ales doar bărbați care nu i se potriveau.

- Iar tu vrei să te năpustești cu capul înainte și să reușești unde atâția alții au dat greș? pufni disprețuitor Jake.

- Cred că da, replică Will. Și acum, poate ar trebui să abandonăm subiectul înainte să-mi ies din fire. Jake, tu faci parte din familia O'Brien, iar tu, Mack, probabil vei ajunge la un moment dat să intri în aceeași familie, dacă tu și Susie decideți să fiți sinceri unul față de altul. Voi ar trebui să fiți de partea lui Jess, nu s-o criticați în halul ăsta.

Jake avea un aer jignit.

- N-o critic pe Jess. Sunt doar realist. Femeia asta are niște probleme.

Will înlemni.

- Dacă te referi la sindromul ADHD, află că nu-i o boală transmisibilă, Jake. Hai să fim puțin mai înțelegători.

Jake schiță o grimasă.

- Iartă-mă, n-am vrut să fiu lipsit de suflet. Îmi place Jess. Dar îmi fac griji pentru tine. Tu ești un tip stabil și consecvent, care își dorește o femeie pentru toată viața. Jess... ei bine, ea a fost mereu tentată să umble când cu unul, când cu altul.

- Așa cum făcea Mack? întrebă ironic Will. Dacă el s-a putut schimba, și amândoi știm că așa s-a întâmplat, atunci de ce nu și Jess?

Jake clătină din cap cu aceeași figură îngrijorată.

- Eu, unul, nu cred că e posibil.

- Ei bine, din fericire, nici nu trebuie să crezi tu asta, îl liniști Will. Nimeni nu înțelege situația mai limpede ca mine.

Mack oftă.

- Ne zice să nu ne mai băgăm nasul, frățioare, i se adresează el lui Jake. Probabil că ar trebui să facem cum vrea el.

Will îi zâmbi.

- Întocmai. Și vă mulțumesc. Iar acum, mai am ceva de lucru până mă duc s-o iau pe Jess. Ne întâlnim în după-amiaza asta.

- Prin urmare, n-ai de gând să renunți? întrebă Jake.

- Absolut deloc.

- Atunci bine. Și eu am o lucrare de amenajare la care trebuie să ajung, zise Jake. Mack, tu ce faci azi?

- Susie vrea să mergem cu mașina și să căscăm gura pe la magazine. Zice că niciodată nu e prea devreme să începi cumpărăturile de Crăciun.

Will râse.

- Cu siguranță că așa e, dar faptul că o duci pe Susie la cumpărături e un semn sigur că ești praf, omule. Așa că lasă fasoanele și cere-o în căsătorie.

Auzind sugestia, Mack se încruntă.

- Nu ne-am dat niciodată întâlnire. Nu ceri în căsătorie o femeie cu care nu ți-ai dat niciodată întâlnire. Ar muri de răs!

Will îl privi compătimitor.

- Cât timp mai ai de gând să te amăgești cu povestea asta? Nu te mai crede nimeni. Sunt sigur că nici Susie. Dacă nu faci ceva, într-una din zile își va găsi un bărbat care-i va da întâlnire oficială, se va însura cu ea și îi va face și copii. Asta vrei tu?

Mack se simțea profund rănit de vorbele lui Will.

- Sigur că nu, dar...

- Fără alte scuze! i-o tăie sever Will. N-o pierde. Poate o să suferi dacă încerci și pierzi, dar dacă pierzi fără măcar să încerci, o să regreti tot restul vieții.

Mack îi susținu privirea.

- De asta ai făcut tu pasul în sfârșit? Ca să nu ai regrete?

- Cam așa ceva, recunosc Will. Sincer să fiu, am fost gata să renunț fără să încerc, dar circumstanțele nu mai sunt aceleași.

- Se referă la celebrul sărut de la Brady's, cu câtva timp în urmă, explică Jake.

Amintirea îl făcu pe Will să zâmbescă.

- Așa e. Asta și alte câteva lucruri care s-au întâmplat de atunci încoace. Am primit încurajări.

Mack avea un aer nefericit.

- Măcar dacă Susie mi-ar da și mie un semn că e pregătită ca lucrurile să se schimbe.

Will își dădu ochii peste cap.

- Spre deosebire de Jess și de mine, Susie își petrece tot timpul cu tine. Îți trebuie invitație scrisă ca să ajungi în patul ei?

Jake chicoti.

- Nici o șansă. E o O'Brien. Femeilor din familia asta le place să fie curtate.

- Tuturor femeilor le place, interveni Will. Am aflat de curând că le place să fie luate pe sus. Sunt convins că asta înseamnă mai mult decât flori și bomboane. Dacă ajung la vreo concluzie, vă vând și vouă pontul.

- Grăbește-te, îl rugă Mack. Tot celibatul ăsta...

Clătină din cap.

- Eu nu sunt făcut pentru așa ceva. Singurul motiv pentru care n-am acceptat oferta de sex fără complicații din partea altei femei e că știam că astfel îi voi da lui Susie un pretext. Abia așteaptă s-o dau în bară și să mă întorc la imaginea pe care și-a făcut-o despre mine. Mă îndoiesc că va crede vreodată că nu mai sunt sportivul iresponsabil de altădată, care i-ar putea frânge inima. Din păcate, reputația asta a mea e de neclintit în inima ei.

Will îl strânse prietenește de umăr.

-Cred că ai fi surprins să afli ce gândește ea, dacă ai avea curajul să faci un pas înainte.

Mack tot nu părea convins. Will nu știa ce ar fi trebuit făcut ca cei doi să ajungă să fie împreună. Pur și simplu, spera că nu va dura atât de mult încât vreunul din ei să sufere înainte ca minunea să se întâmple.

capitolul 14

Connie aruncă o privire pe fereastra biroului spre serele fratelui ei și văzu mașina hibrid a lui Thomas intrând în parcare. Inima începu să-i bată mai tare. Pur și simplu, nu-și putu lua ochii de la el, în timp ce se dădea jos din mașină și venea spre ea, ducând două pahare cu cafea și un pachet de la Sally.

Se uită disperată spre biroul lui Jake, regretând din tot sufletul că fratele ei nu plecase încă la lucrarea pe care o avea de făcut în ziua aceea. Fusesse îndeajuns de stânjenitor când Thomas venise aici prima dată. Faptul că își făcea iarăși apariția atât de curând avea să-i stârnească bănuieli fratelui ei. Connie nu era încă pregătită să facă față grijii lui frățești, care cu siguranță urma să se manifeste de îndată ce Jake avea să înțeleagă de ce venea Thomas aici atât de des.

Poate reușea să facă în așa fel încât cei doi să nu dea ochii unul cu altul, se gândi Connie, ridicându-se și grăbindu-se să iasă afară. Îl întâmpină pe Thomas când ajunsese la numai câțiva pași de ușă.

- Bună dimineata! zise ea veselă, apoi adăugă destul de tare spre a fi auzită, în caz că fratele ei ar fi fost atent. Nu mă așteptam să te văd azi aici.

- Deși mi-am cam pierdut antrenamentul, mi-a trecut prin minte că femeilor le place să li se facă o surpriză când și când, răspunse Thomas. Am adus cafea și croasanți. M-am gândit să luăm micul dejun împreună, dacă ai o clipă liberă.

- Eu am luat micul dejun încă de acum câteva ore, răspunse ea. De regulă, sunt aici în zorii zilei.

Văzând privirea lui dezamăgită, se grăbi să adauge:

- Dar cu siguranță că-mi prinde bine o pauză. Vrei să ne plimbăm și să găsim un loc unde să putem sta de vorbă?

Thomas o privi amuzat.

- Doar nu vrei să mă ții departe de Jake?

- Ba da, recunosc ea cu sinceritate. Ultima ta vizită aici n-a trecut neobservată.

- E cazul să discut cu el? Să-i explic intențiile mele?

Deși ochii îi sclipeau, părea chiar dornic s-o facă, dacă ea ar fi socotit că-i necesar.

Connie îl privi speriată.

- Cu nici un chip! E fratele meu, nu tatăl meu, și încă fratele meu mai mic. Sunt o femeie în toată firea, perfect capabilă să iau decizii singură.

- Bineînțeles că da, întări Thomas, cu ochii strălucind la auzul tonului ei plin de indignare. Dar e limpede că Jake are mare grijă de tine. Înțeleg foarte bine de ce ar fi neliniștit că noi doi ne întâlnim. Pentru mine nu-i nici o problemă să încerc să-i alung temerile.

- Zău? replică ea. Pentru mine, da. E drept că a trecut o veșnicie de când nu m-am văzut cu un bărbat, dar cred că am depășit cu mult vremea când cineva din familie îmi selecta prietenii sau își dădea aprobarea pentru ei.

Thomas zâmbi larg.

- Nu aveam de gând să-i dau drept de veto, Connie. Dar m-am gândit că ar fi frumos să-l avem de partea noastră înainte să înceapă tot tărăboiul cu ai mei.

Connie oftă. O'Brienii erau cu totul altceva.

- S-ar putea să ai dreptate, recunosc ea. În spate e o masă de picnic. Ce ar fi să ne așezăm și să discutăm problema asta? Acolo putem decide cum vom aborda toate posibilele intervenții ale familiei.

Thomas încuviință din cap.

- Corect.

Desigur, ceea ce Connie nu luase în calcul era că ferestra biroului lui Jake avea priveliște directă spre masa de picnic. Abia apucaseră să soarbă o gură de cafea

și să muște din croasanți că fratele ei apăru de după colț cu o privire încruntată.

- Văd că iar ai venit, i se adresă el lui Thomas pe un ton deloc prietenos.

- Jake! îl avertiză Connie.

- Mă întreb doar cum se face că dintr-odată e aici toată ziua bună ziua, zise Jake, continuând să-l fixeze pe Thomas cu aceeași privire ostilă.

- Știi bine că lucrăm împreună la fundație, spuse Connie, decisă să păstreze aparența că întâlnirile lor erau perfect nevinovate.

- Mă întâlnesc cu sora ta, spuse Thomas, fără să ia în seamă aluzia lui Connie.

- Thomas! protestă ea.

Jake se așeză, năucit de mărturisirea neașteptată a lui Thomas. Se întoarse către sora lui.

- E adevărat? Voi doi chiar vă întâlniți?

- Am ieșit împreună de câteva ori, recunosc eu.

- Dar e fratele lui Mick, protestă Jake, de parcă ar fi fost vorba de o infracțiune.

Thomas chicoti.

- Acum pricep de ce ești atât de îngrijorat.

- Ei, nu zău! replică sarcastic Jake. Ești mult prea în vârstă pentru sora mea.

Connie se încruntă la el.

- Mai precis, ce înseamnă mai în vârstă? O diferență de doi ani? Zece? Douăzeci? Știi măcar câți ani are Thomas? Îți pasă oare că după Sam, care avea creierul unui tânțar, poate vreau și eu pe cineva în viața mea care să știe cine e și ce vrea?

Jake se dezumflă.

- Pur și simplu, îmi fac griji pentru tine, Connie. Știu că ai fost singură atâta vreme, acum chiar și mai mult, fiindcă Jenny e la colegiu. Nu vreau să se folosească nimeni de faptul că ești vulnerabilă.

Connie se lipi de el pe bancă și îl strânse în brațe.

- Nimeni n-a avut un frate mai bun ca tine în toți acești ani, dar e timpul să-mi trăiesc și eu viața, Jake. Pot să decid singură care-i omul potrivit pentru mine.

- Și crezi că acela e Thomas? întrebă el sceptic.

- Încă nu știu.

Privi peste masă în ochii albaștri și limpezi ai lui Thomas.

- Dar vreau să aflu.

- Iar eu te asigur, Jake, că nu mă joc, vorbi și Thomas. Nu știu încotro se îndreaptă relația asta, dar sora ta e prima femeie care după multă vreme m-a făcut să vreau ceva mai mult pentru viața mea. Crede-mă, m-am gândit mult până să-i dau întâlnire. Nimeni nu înțelege complicațiile familiei mai bine decât mine. Câțiva vor fi de partea noastră, mulți se vor îndoi la fel ca tine, dar eu sunt de părere că trebuie să ne dăm singuri seama cum stau lucrurile, nu crezi?

Jake continua să rămână sceptic.

- Te asigur că intențiile mele față de sora ta sunt pe deplin onorabile, adăugă Thomas pe un ton persuasiv. Îmi voi da toată silința să n-o fac niciodată să sufere cu bunăștiință.

Jake părea nehotărât. Se uită în ochii lui Connie.

- Asta vrei tu?

Ea încuviință din cap.

- Da.

- Bine atunci, spuse Jake împăcat, chiar dacă nu fericit. Eu nu mă pronunț încă.

Se încruntă din nou la Thomas.

- Dar dacă o faci cumva să sufere...

Thomas încuviință din cap.

- Am înțeles. Va trebui să mă feresc din calea ta.

- Nu să te ferești, îl corectă Jake. Fiindcă nici n-ai să știi când se abate furia mea.

Connie remarcă expresia de totală înțelegere dintre cei doi bărbați care contau cel mai mult în viața ei.

Într-un fel, îi venea să clatine din cap exasperată. În alt fel, era bucuroasă.

În general, această confruntare, care ar fi putut fi dezastruoasă, se desfășurase mult mai bine decât anticipase ea. Dacă reușeau să rezolve și cu O'Brienii măcar pe jumătate atât de ușor, atunci poate aveau o șansă să facă relația lor – oricare ar fi fost ea – să dureze îndeajuns de mult încât să funcționeze.

Will sosi la han în jur de ora două și o găsi pe Jess umblând de colo-colo enervată.

- Am picat într-un moment nepotrivit? întrebă el.

- Ai întârziat, îi reproșă ea.

- Cum aș fi putut să întârzii? N-am fixat nici o oră, îi aminti el. Ți-am zis că o să trec în după-amiaza asta, să mergem la o cafea sau la o înghețată.

În colțul buzelor lui miji un zâmbet, probabil cam inoportun.

- Ți-a fost dor de mine?

- Nu, dar credeam că ai renunțat, recunosc eu. Mi-am închipuit că Jake și Mack au reușit să te convingă că nu sunt potrivită pentru tine.

- Nimeni nu m-ar putea convinge de asta, o liniști el.

- Dar au încercat, așa-i?

- Chiar vrei să zic ceva care ar da naștere unor resentimente între voi? întrebă el.

Ea oftă resemnată.

- Știam eu. Te-au sfătuit să renunți.

- Nu asta te-au sfătuit și pe tine Abby și toți ai tăi? o întrebă el liniștit.

- E cu totul altceva când sfatul vine de la Jake și Mack, răspunse ea. Nu știu de ce, dar așa e.

Will abia își stăpânea râsul.

- E chiar atât de importantă părerea altora? Eu sunt aici. Afară de cazul când tu te-ai răzgândit, ieșim în oraș.

O privi cu atenție.

- Sau te-a convins familia ta că-i o idee proastă să te întâlnești cu mine? De fapt, te-ai răzgândit?

Ea îl privi cu exasperare vizibilă.

- Oh, ai mei nu-și fac griji pentru mine, ci pentru tine. Nu vezi ce ironie? Cred că toți s-au aliat de partea ta. Sinceră să fiu, mă cam deranjează.

- Înțeleg perfect de ce ești supărată. Hai să le dovedim tuturor că se înșală.

- Până nu fugim să ne căsătorim și să ne sărbătorim cincizeci de ani de căsnicie, mă tem că va fi imposibil, zise ea ironic.

- Atunci așa o să și facem, spuse el, privind-o în ochi. Jess zâmbi larg.

- Cum de ești atât de increzător când eu sunt speriată de moarte?

- Am avut mai mult timp la dispoziție să mă obișnuiesc cu ideea, îi aminti el. Când m-am îndrăgostit de tine aveam 14 ani. Acum tu trebuie să mă ajungi din urmă. Deci eu propun să mergem la o înghețată, dar decizia îți aparține. Cafeaua și băuturile intră și ele în calcul, dacă așa vrei tu.

Jess era nedumerită.

- Adică părerea mea contează mai mult?

- De data asta, da, râse Will. Dar nu întotdeauna, o preveni el. Vom funcționa perfect pe bază de reciprocitate.

- Ca să spun drept, nu mi-au plăcut niciodată compromisiurile, îi spuse Jess.

- Vei învăța, spuse el, luând-o de mână. Sunt baza oricărei relații reușite.

- Sunt o O'Brien. Nouă ne place să fim câștigători.

- Dar compromisiurile pot aduce răsplăți uriașe, o asigură el.

- Cum ar fi?

- Cu prima ocazie când o să faci un compromis, o să-ți arăt, îi spuse el, făcându-i cu ochiul.

Ea clipi, apoi pufni în râs.

- Abia aștept.

*

Jess nu era sigură cum stătea treaba cu compromisurile, dar trebuia să admită că după-amiaza aceea petrecută cu Will era mai plăcută decât se așteptase. Nu se întrebă nici măcar o clipă dacă nu cumva el îi analiza fiecare cuvânt.

În cele din urmă, când spuse că trebuia să se înapoieze la han, spre surprinderea ei, Will o întrebă de nu cumva avea nevoie de ajutor.

- Pentru ce? se miră ea.

El ridică din umeri.

- Pentru orice. Mă pricep binișor la bucătărie, dacă e nevoie de ajutor acolo. Aș putea servi la mese sau plasa clienții în restaurant.

Jess îl privi nedumerită.

- De ce ai vrea să faci asta?

- Chiar trebuie să mă întrebi? Vreau să petrec mai mult timp cu tine. Hanul e important pentru tine, prin urmare e firesc să înțeleg și eu cum merg lucrurile acolo.

Se uită în ochii ei.

- În plus, îmi place să dau iama prin frigiderul ăla uriaș împreună cu tine. Mă gândeam că am putea repeta experiența diseară, după ce se închide restaurantul.

- Adică umbli după o masă gratis? îl tachină ea. Despre asta-i vorba? Credeam că faci o căruță de bani cu site-ul „Prânz pe malul golfului“.

- Chiar și fără perspectiva mâncărilor delicioase gătite de Gail, tot aș vrea să vin acolo. Tu ești motivul, Jess. Numai tu.

Sinceritatea deplină din tonul lui o făcu să clipească.

- Atunci ești bine-venit să te întorci cu mine și să rămâi cât vrei tu. O să-ți gălesc ceva de făcut.

Ceea ce o punea în primul rând pe gânduri era faptul că nu știa cum avea să se desfășoare seara.

Mick nu era pe deplin satisfăcut de felul în care lăsase lucrurile cu Jess în dimineața aceea. Fiica lui își ieșise

din fire fiindcă familia manifestase un oarecare interes pentru relația ei cu Will. Probabil că n-ar fi trebuit să meargă toți pe capul ei, dar se duseseră fiindcă le păsa. Cum de nu înțelesese Jess atâta lucru?

După cină, tocmai se așezase lângă Megan ca să petreacă seara împreună, când deodată se ridică în picioare.

- Nu-mi prea găsesc locul, anunță el. Ies să mă plimb puțin. Nu întârzii mult.

Megan ridică ochii de pe cartea pe care o citea și îi aruncă o privire bănuitoare.

- Sper că n-ai de gând să te duci până la han?

- Și ce-i rău dacă trec pe la fata noastră ca să mă asigur că totul merge bine? i-o întoarse Mick arțăgos.

Soția lui pufni în râs.

- Ca și cum pe tine te-ar preocupa taman cât de bine merge hanul!

Mick se încruntă la ea.

- Asta-i versiunea mea și gata.

- Îți dai seama că asta o va scoate din sărite pe Jess la fel de mult ca atunci când te-ai duce să-i pui și alte întrebări despre Will, care-ți stau pe limbă. Eu zic că pentru astăzi e sătulă de câtă grijă i-a arătat familia.

- Mă descurc eu cu Jess, insistă el, conștient că nu era nici pe departe adevărat.

Jess era cea mai sensibilă și mai introvertită dintre toți copiii lor. Dacă Mick avusese probleme până să înțeleagă firea neobișnuit de timidă și de reticentă a lui Bree, îi fusese și mai greu să se descurce cu felul de-a fi complicat al lui Jess. Își pierduse răbdarea de mult prea multe ori tocmai când ar fi trebuit să se arate înțelegător și s-o sprijine.

O vreme se gândise că diagnosticul de formă ușoară de ADHD nu era decât o aiureală a psihologilor, o tentativă de a explica faptul că fata avea rezultate slabe la învățătură. Îi luase mult până să accepte că era vorba de o boală reală, care putea afecta capacitatea de concentrare

a lui Jess și felul în care avea să se descurce pentru tot restul vieții. Mick își făcea mari reproșuri pentru toate presiunile făcute asupra ei ca să se străduiască să țină în frâu ceva asupra căruia nu avea nici un control.

Acum, își spuse el, avea ocazia să îndrepte lucrurile măcar în parte. Dorea ca ea să știe că avea sprijinul lui în tot ce făcea. Dacă asta însemna să se amestece și să se asigure că treaba asta cu Will avea să iasă așa cum își dorea ea, atunci Mick era dispus să intervină, deși se îndoia că Jess îi va aprecia intervenția.

Își dădu seama că Megan îl privea exasperată.

- Ai să te duci acolo, indiferent ce aș spune eu, așa-i?

- Da. Singura întrebare e dacă vrei să vii și tu cu mine. Ea oftă adânc.

- Păi, cineva trebuie să te împiedice să înrăutățești și mai mult situația, murmură ea, punând deoparte cartea. Hai să mergem.

Mick zâmbi cu gura la urechi.

- Tu poți să stai deoparte dacă vrei. Nu-i nevoie să spui nimic.

- Asta o să și fac, răspunse Megan, apoi zâmbi. Măcar până în clipa în care va trebui să te salvez de tine însuși.

Admirația lui Will pentru Jess crescuse nemărginit în cursul serii. Jess părea fericită să rezolve micile crize ivite în bucătărie și să facă față pretențiilor uneori absurde ale unor clienți mai dificili. Părea să fie peste tot în același timp, discutând cu câte un client, umplând un pahar cu apă, ba chiar ștergând mesele când și când. Will se întreba dacă faptul că se ocupa cu treburi de moment o făcea să-i fie mai ușor să se concentreze.

Îi dăduse o mână de ajutor de fiecare dată când îl rugase ea, amuzat să primească indicații în bucătărie de la Ronnie Forrest, un puștan care cu câteva săptămâni în urmă fusese la un pas de a fi concediat. Will era la curent cu lunga listă de eșecuri a lui Ronnie

și se întreba dacă nu cumva și el era un caz de ADHD încă nediagnosticat.

La fel ca Jess, și Ronnie părea fericit cu noua lui în-deletnicire, acum că își găsisese locul la bucătărie. Will auzise că un număr de maeștri bucătari păreau să sufere de deficit de atenție, dar funcționau perfect în haosul din bucătăria unui restaurant.

Acum că se terminase de servit desertul, Gail și Ronnie făceau curat în bucătărie, angajații puneau ordine în sala de mese, iar Jess se așezase la calculator să introducă chitanțele. Will veni lângă ea.

- Te pricepi foarte bine, îi zise el.

Ea ridică privirea și zâmbi.

- Știu. E uimitor când lucrurile merg strună.

- Ce tot zici acolo? Astă-seară ai avut parte de nu știu câte probleme. Femeia aia căreia nu-i plăcea nici un fel de mâncare. Pe ultimul îmi venea să i-l trântesc în cap. Nu știu ce i-ai spus, dar când a plecat de aici, zâmbea.

- Oh, doamna Timmons. E văduvă și are o pensie mică. Nu-și prea permite să mănânce la restaurant. Pentru ea e ceva ieșit din comun. Nu știu dacă ai observat, dar a ciugulit câte puțin din primele două feluri pe care i le-am adus și abia pe urmă a început cu reclamațiile. M-am oferit să-i plătesc eu masa, din moment ce nu i-a plăcut, apoi i-am adus și un desert gratis. Amândouă știm despre ce-i vorba, dar în felul ăsta ea își păstrează demnitatea și mai mănâncă la restaurant din când în când.

Will o privi uimit.

- N-ar fi mai ieftin să-i dai bonuri pentru o masă gratis, ca să nu ceară două-trei feluri pe care apoi să le trimită înapoi la bucătărie?

- Asta ar însemna pomană, îi explică Jess. N-ar accepta niciodată. Trebuie să creadă că facem așa pentru că e vina noastră.

Ridică din umeri.

- Nu-i mare lucru. Mi-e milă de ea, mai ales după ce i-a murit soțul. El dădea de fiecare dată bacșișuri grase, așa că într-un fel acum plătesc pentru generozitatea lui față de angajații mei. Și știu cât de mult îi place ei să vină aici. Personalul știe și el despre ce-i vorba și toți se străduiesc să fie atenți cu ea.

Will clătină din cap.

- Sper să nu se ducă vestea despre mica ei șmecherie. Altfel o s-o încerce toată lumea.

- Cred că toți patronii de restaurante din oraș îi înțeleg situația. Cu toții am încercat să facem în așa fel încât să n-o punem în situații penibile.

Will ar fi vrut să mai spună ceva legat de sufletul ei bun, dar aruncând ochii spre ușa din față, îi văzu pe Mick și Megan care tocmai intrau.

- Oho! murmură el, făcând un semn din cap spre cei doi.

Jess gemu.

- Fugi! îl îndemnă ea. Încă mai ai timp s-o ștergi onorabil.

- Ca să te las sigură și fără apărare? Nici să nu te gândești!

Își îndreptă spatele și îi întinse mâna lui Mick, care venea spre ei.

- Bună seara. Ce mai faci? Bună, Megan.

O sărută pe obraz. Megan chicoti.

- Ce surpriză să te găsim aici! exclamă ea cu un aer inocent.

- Cum de nu! zise ironic Jess. Adevărata surpriză sunteți voi doi, care ați venit pe nepusă-masă sâmbătă seara la ora asta. Credeam că tinerii căsătoriți au lucruri mai bune de făcut.

- Am ieșit să ne plimbăm, susținu Mick. Ne-am gândit să trecem pe la tine pentru un pahar cu vin.

- Nu vrei să vă dau o sticlă s-o luați acasă? sugeră Jess plină de speranță.

Mick se încruntă, deloc amuzat.

- Ce zici, Will? Mai rămâi și tu să bei ceva cu noi?

- Asta și voiam să fac, răspunse Will. Jess, ce ar fi să mă duc după vin? Ne vedem în salon. Ultima oară când am intrat acolo, nu mai era nimeni.

Mick îl scrută cu atenție.

- Am impresia că te porți ca la tine acasă. Vii des pe aici?

- Am fost de curând, răspunse Will. Acum mă duc să aduc vinul. Vă rog să mă scuzați.

Mick porni în urma lui.

- O să ai nevoie de ajutor ca să aduci paharele.

Will știa că nu avea nici o șansă să-l contrazică.

- Sigur. O mână de ajutor nu strică niciodată.

Ajunși în fața frigiderului, se întoarse spre Mick:

- Alb sau roșu?

- Alb, răspunse Mick. Află că eu și Megan eram la Brady's aseară, când ai fost și tu cu Jess.

- Zău? se miră Will, de parcă atunci ar fi aflat vestea.

- Am impresia că voi doi v-ați dat întâlnire.

- Nu chiar.

Mick se încruntă.

- Cum adică, nu chiar? Nu știi dacă ați avut întâlnire?

Mie mi se pare că așa ceva e întotdeauna foarte clar.

- Jess a trecut pe la mine la birou ceva mai devreme în cursul serii. Am stat de vorbă, după care am hotărât să luăm masa împreună. Asta se poate numi întâlnire?

- După regulile mele, da, răspunse Mick. Poți să-mi spui ce intenții ai cu fata mea?

Will pufni în râs.

- Repede ai mai trecut la subiect! Eu credeam că o să încerci să mă tragi de limbă, ca să afli tot ce vrei să știi.

Mick dădu din mână, neluând în seamă comentariul.

- Megan e cea cu finețurile și subtilitățile. Eu sunt de părere că dacă vrei să afli ceva, cel mai bine e să întrebi. Așadar, ce e între tine și fiica mea?

Will cunoștea destul de bine tactica lui Mick ca să nu se simtă ofensat de abordarea lui directă.

- Cu tot respectul, cred că asta-i ceva care ne privește numai pe mine și pe Jess, răspunse el liniștit. Totuși, vreau să-ți aduc aminte că o iubesc pe fiica ta de când mă știu și vreau să fiu alături de ea o viață întreagă. Asta-i o noutate pentru Jess, așa că nu știu cum vor evolua lucrurile. Ți-aș fi recunoscător dacă ne-ai lăsa pe noi doi să decidem ce și cum va fi.

Mick rămase uluit o clipă de replica directă a lui Will, apoi zâmbi.

- Ești omul potrivit pentru ea, băiete. Sper doar ca între timp să nu te aducă la disperare. Jess e teribil de imprevizibilă.

- E unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la ea, răspunse Will.

- Ei, acum chiar cred că ești îndrăgostit, declară Mick, râzând încetișor. Dacă ai nevoie de ajutor în relația cu ea, dă-mi de știre. La mine o să plece urechea.

Will îi aruncă o privire inexpresivă.

- Chiar așa?

Mick păru din nou uluit, apoi râse iarăși.

- Am senzația că i-ai evaluat pe toți din familie.

- Am avut ani întregi la dispoziție ca să vă văd cum acționați, răspunse Will. Și dacă n-am spus-o îndeajuns de des, vreau să știi că vă sunt recunoscător. Întotdeauna m-ați făcut să mă simt ca acasă.

- Ei bine, așa va fi și în continuare, atât timp cât n-o faci pe fata mea să sufere.

- Nici o șansă să se întâmple asta! Cel puțin, nu cu bună știință.

- Uneori tocmai lucrurile pe care le facem fără voia noastră dor cel mai tare, îi aminti Mick. Ascultă sfatul decursul timpului și din cauza asta a pierdut-o pe femeia pe care o iubea. Am avut norocul să mi se ofere a doua șansă și de data asta n-am de gând s-o ratez.

Ușa bucătăriei se deschise, și Megan intră cu o figură îngrijorată.

- Ați plecat cam de multisor. Totul e în regulă?

Mick îl bătu pe Will pe umăr.

- Totul e în ordine. Nu-i așa?

- Perfect în ordine, întări Will. Am ajuns la o înțelegere.

Megan își îngustă pleoapele.

- Nu cu Jess ar trebui să ajungi la o înțelegere?

Will încuviință din cap.

- Tocmai în legătură cu asta am ajuns la o înțelegere.

Megan îl privi aprobator.

- Ești un băiat isteț.

Îl luă pe Mick de braț.

- Să nu-l lași să te hărțuiască, Will.

- De când hărțuiesc eu oamenii? ripostă Mick indignat.

- S-a mai întâmplat din când în când, răspunse Megan. E vorba de personalitatea ta puternică, fără să mai vorbesc de pornirea ta de a-ți impune voința. Și acum, hai să ne bem vinul cu copiii ăștia și să plecăm, ca să-i lăsăm să se bucure de o seară împreună.

Mick se aplecă și o sărută, apoi luă sticla de vin din mâna lui Will.

- Cred că-mi convine mai mult ideea lui Jess. Ce-ar fi să luăm acasă sticla și s-o bem tihniți în fața șemineului? În definitiv, încă suntem în luna de miere.

Megan se înroși la față.

- Mick, luna noastră de miere a fost cu luni în urmă, la Paris.

- Asta nu înseamnă că s-a încheiat. Mă gândesc că o putem prelungi cu cel puțin încă vreo câteva luni. Am eu niște idei. Îți povestesc acasă.

Will era deosebit de mișcat de aceste dovezi că cei doi soți încă se iubeau foarte mult. Fără îndoială că avuseseră parte de multe neazuri în viață, fuseseră divorțați ani la rând, dar iată că acum erau iarăși împreună și, după toate aparențele, mai fericiți ca oricând.

- O seară frumoasă în continuare! strigă el în urma lor, deși se îndoia că-l vor auzi.

Se înapoie în salon fără vin și fără Mick și Megan. Jess îl privi amuzată.

- Ai pierdut ceva?

- Musafirii. I-am expediat acasă cu vin cu tot.

- Pentru mine e mai mult decât perfect. Vinul m-ar fi trimis la somn.

Îi aruncă o privire curioasă.

- Ce le-ai spus de ai scăpat de ei?

- I-am spus tatălui tău exact ce-și dorea să audă.

Ea se încruntă.

- Oare chiar vreau să aflu ce ai de zis? Cât de neplăcut poate să fie?

- Pur și simplu, a încercat să fie un tată bun, răspunse Will. I-am explicat că am intenții onorabile.

Îi făcu cu ochiul.

- Și că nu sunt prea sigur de intențiile tale.

- Oh, grozav! exclamă Jess cu prefăcută indignare. Deci eu sunt cea care încearcă să te ademenească pe calea păcatului?

Will o privi în ochi.

- Păi nu?

- Poate că da. Ești dispus?

Văzând expresia serioasă a lui Jess și privirea ei arzătoare, Will simți cum îl năpădește un val de dorință. Se aplecă spre ea, îi petrecu o şuviță de păr pe după ureche, apoi zăbovi o clipă cu mâna pe obrazul ei. Îi simți pielea caldă și auzi cum i se taie respirația. Ar fi fost atât de simplu să facă pasul, să-și lipească buzele de ale ei și să ia ceea ce-și dorea. Ceea ce dorea și ea.

Dar nu sosise momentul. Nu încă. Will voia mai mult decât să facă sex. Voia s-o aibă pentru toată viața. Iar Jess nu era încă pregătită. Iar Will nu știa dacă va fi vreodată.

O sărută, dar numai pe obraz. Îi citi în ochi dezamăgirea și asta îi dădu curaj.

- Noapte bună, Jess.

- Doar n-o să pleci acum, după ce practic m-am aruncat în brațele tale? întrebă ea.

- Ba da, răspunse el calm. Dar să știi că regret din toată inima.

Zicând acestea, plecă, sigur că observase un surâs mirat în colțul buzelor lui Jess.

capitolul 15

Jess se perpeli toată ziua de duminică pentru plecarea bruscă a lui Will cu o seară înainte. Supărarea ei crescuse văzând că Will nu venise nici la masa de duminică acasă la părinții ei. Nu că i-ar fi făcut invitația. Credea că era de la sine înțeles ca el să fie acolo. Fusesse convinsă că așa se va întâmpla.

Desigur, era foarte posibil ca, în ciuda asigurărilor date de Will, el să fi vrut totuși să-l evite pe Mick. Dispusă să dea vina pe cineva pentru absența lui Will, după ce terminară masa se duse în biroul tatălui ei.

- Ai spus ieri ceva care l-a îndepărtat pe Will? îl înfruntă ea.

Mick se zbârli.

- A zis el așa ceva?

- Nu. El a zis că totul e în regulă, dar uite că astăzi n-a venit. Probabil că ceva totuși s-a întâmplat.

- Voi doi ați rămas împreună după plecarea noastră. Poate ar trebui să te gândești dacă nu cumva i-ai spus ceva chiar tu, o sfătui Mick.

Înciudată, Jess se așeză pe un scaun față în față cu tatăl ei.

- Nu i-am spus nimic. Nu ne-am certat. Eu zic că totul a fost perfect în regulă.

- Atunci probabil că așa și e, zise Mick. Ți-a spus el că vine azi?

Ea se crispă.

- Nu l-am întrebat.

- Vezi? Asta-i explicația.

- Dar vine aproape de fiecare dată, protestă ea. Nu l-am invitat niciodată personal.

Tăcu o clipă, apoi se corectă:

- Abia de curând s-a mai schimbat situația. Ce înseamnă asta?

Mick o privi amuzat.

- Ei bine, fetița mea iubită, când bărbații și femeile încep să-și dea întâlnire, lucrurile se schimbă. Nu mai poți lua nimic ca de la sine înțeles.

Jess se simți iarăși vinovată. Exact asta făcuse.

- Dar n-ar trebui să fie așa, se plânse ea.

Mick izbucni în râs.

- De acord, dar așa stau lucrurile. De acum încolo, dacă vrei ca Will să fie cu noi, va trebui probabil să-l inviți.

Îi aruncă o privire plină de speranță.

- Afară de cazul când vrei să-l invit eu.

- Nici să nu te gândești. Cu cât ai mai puțin de-a face cu Will, cu atât mai bine, așa am eu impresia.

- Nu i-am forțat mâna cu nimic, dacă la asta te gândești, ripostă indignat Mick. Pur și simplu, l-am întrebat care-i treaba. Iar el mi-a spus. Atât și nimic mai mult.

Jess se îndoia că lucrurile erau chiar așa de simple, spre deosebire de ce susțineau atât tatăl ei, cât și Will.

- Atunci te rog să te oprești aici, tată. Restul e problema mea și a lui Will.

- În cazul ăsta, ce stai aici și-mi tot spui mie? Du-te și vorbește cu el.

Jess se ridică.

- Poate că așa o să și fac.

Dar după ce plecă de la părinți, gândul de a-l găsi pe Will ca să-l întrebe de ce nu venise la masă i se păru de-a dreptul vrednic de milă. N-ar fi trebuit să conteze că el nu fusese acolo. Doar mai lipsise și altă dată și asta n-o deranjase câtuși de puțin. De ce o deranja acum? De ce pune la inimă absența lui de azi?

Desigur, tot ce spusese tatăl ei era adevărat: când un bărbat și o femeie începeau să-și dea întâlnire, lucrurile căpătau alt înțeles. Maturitatea și încrederea în sine se duceau de râpă. Era ridicol!

În loc să mergă să-l caute pe Will, o sună pe Laila.

- Ce faci? îşi întrebă ea prietena.

- Încerc să găsesc un pretext să plec de acasă, înainte să-mi sară ai mei în cap că mă întâlnesc cu diverşi în loc să mă asez la casa mea, răspunse Laila.

- Hai să ne vedem, propuse Jess. O să-mi explici mie. O sun şi pe Connie. Azi n-a venit la masa de duminică, ceea ce mi s-a părut bizar. Nici ea, nici unchiul Thomas. Ori se evită unul pe celălalt, ori sunt împreună pe undeva. Vreau să ştiu care din cele două.

Laila râse.

- Oh, Doamne! Un motiv de bârfă! Unde ne întâlnim? E prea devreme ca să mergem la Brady's.

- Ce ar fi să veniţi la han? Ne putem plimba pe plajă, iar mai târziu comand o pizza.

- Perfect. În douăzeci de minute sunt acolo. Cam atât îmi trebuie să scap de inchiziţia de aici.

Jess încheie convorbirea, apoi apăsă tasta de apelare rapidă pentru Connie.

- Azi n-ai venit la masă, spuse ea când prietena ei răspunse la apel. Unde eşti?

- Acasă.

- Singură?

- De ce mă întrebi? i-o întoarse Connie, intrând imediat în defensivă.

- Fiindcă şi unchiul Thomas a fost dat dispărut în misiune. E cu tine?

Connie râse, deşi puţin cam forţat.

- Nu, a avut un prânz cu comitetul de conducere al fundaţiei la Annapolis.

- Ce drăguţ că-i ştii programul! comentă Jess. Unde ia cina?

În loc de răspuns, se aşternu o tăcere vinovată, care vorbea de la sine.

- Vai de mine, vine la tine acasă. Aşa-i? exclamă încântată Jess. De asta n-ai plecat nicăieri, ca să te pregăteşti de vizită. Seara asta va fi seara cea mare?

- Seara cea mare pentru ce? întrebă iritată Connie.

- Ei, știi tu, ca să vă apucați de prostioare...

- Ce descriere drăguță! comentă Connie. Da, vine aici la cină. Așa am stabilit.

- Și după asta? insistă Jess.

Connie râse nervos.

- Și eu aș vrea să știu. De fapt, sunt speriată de moarte de ce ar putea urma.

Chiar părea speriată. Lui Jess i se făcu milă de ea.

- Nu se va întâmpla nimic fără voia ta.

- Știu asta. Nu-i vorba că el ar insista. Nu ne-am văzut chiar de atâtea ori. Dar pur și simplu știu că mai curând sau mai târziu, pasul următor va fi să facem dragoste. Dacă am uitat cum vine asta?

- Sunt absolut convinsă că n-ai cum să uiți așa ceva, o liniști Jess. Ți-ai pierdut antrenamentul, atâta tot. Și umblă vorba că unchiul meu știe cum să ia o femeie.

- Chiar discutați astfel de chestiuni în familie? oftă Connie. Nu mă îndoiesc. Nimic nu le scapă O'Brienilor, iată încă un motiv pentru care probabil nu-i o idee prea grozavă că mă întâlnesc cu unchiul tău.

- Nu-ți face griji. N-am discuta niciodată deschis probleme atât de intime, o liniști Jess. Numai că unchiul Thomas e renumit pentru numărul femeilor cu care s-a întâlnit. Trebuie să existe un motiv pentru care femeile roiesc în jurul lui.

- Oh, Doamne! murmură exasperată Connie. Nu-i cazul să-mi aduci aminte că sunt la concurență cu jumătate din femeile singure din Annapolis, probabil mult mai sofisticate decât mine.

- Încetează! o opri Jess. Totul va fi bine. Te place. Îl placi și tu. Dincolo de asta, totul vine de la sine. Cel puțin, așa am auzit.

- Sper să ai dreptate, spuse Connie, nu prea convinsă.

- Uite ce e, Laila vine la han, să petrecem ceva timp împreună. Voiam să te invit și pe tine, dar văd că ai alt program. Telefonează dacă ai nevoie de una din noi.

O să vorbim cu tine sau o să dăm o fugă până acolo, să ne vârâm nasul. Tu alegi, bine?

- Mulțumesc. Mi-ar plăcea să fiu și eu cu voi.

- Ba nu, râse Jess. Sau dacă da, atunci ai înnebunit. Destinde-te, distracție plăcută! Chiar dacă te-am tachinat puțin, unchiul meu e un tip de treabă și ar fi un mare norocos să te aibă în viața lui.

Închise telefonul cu un zâmbet pe față. Iubirea plutea în aer, cel puțin pentru una dintre ele. Cât despre ea însăși, ei bine, rămânea de văzut.

Thomas se înființă acasă la Connie cu flori, bomboane și o carte nouă despre golf, despre care îi tot vorbise. Era mai emoționat decât în urmă cu câteva ore, când trebuise să se adreseze comitetului de conducere. Deși obișnuit să vorbească în public, deși cuvintele îi veneau spontan, întotdeauna avea emoții când trebuia să explice celor mai mari sponsori ai fundației de ce lucrările de recondiționare a apelor golfului nu progresaseră mai mult. Ultimul lucru pe care și l-ar fi permis fundația ar fi fost ca sponsorii să ia decizia că erau bani aruncați în vânt.

În clipa asta însă, discursul i se părea floare la ureche în comparație cu faptul că va sta față în față cu Connie la masa din locuința ei. Ceva din intimitatea și așteptările pe care le implica această cină îl făcea să se simtă iar ca un adolescent... și nu în sensul bun. Nu era genul de bărbat care își dorea să-și retrăiască tinerețea. Din câte ținea el minte, fusese o perioadă al naibii de jalnică.

Apăsă butonul soneriei, încântat că era punctual, iar Connie îi deschise îmbujorată la față, cu părul ciufulit și vădit fâstăcită.

- Trebuie să scot puiul din cuptor, nu cumva să se ardă, zise ea repede și dispăru fără măcar să-i ureze bun venit.

Thomas clătină din cap și o urmă în bucătărie, unde o găsi deja aplecată peste ușa cuptorului.

- Pot să te ajut cu ceva? se oferi el, dar în aceeași clipă ea se trase înapoi, lovindu-se de el și făcând ca puiul puțin cam rumenit să se clatine periculos în tava de aragaz.

Thomas dădu să apuce tava ca s-o sprijine, dar Connie țipă ascuțit:

- Nu! E fierbinte!

Aproape scăpă tava din mână, din fericire pe masa din bucătărie, apoi oftă adânc și se întoarse către el.

- Iartă-mă, intenționez să fiu gata cu multe înainte să ajungi.

El puse deoparte cadourile și își lăsă palmele pe umerii ei ca s-o liniștească.

- Totul e bine. Și noi suntem bine. N-ai de ce să-ți faci griji.

Uimitor cum emoția ei reușise s-o calmeze pe a lui.

- Dar puiul e aproape ars, protestă ea. Cred că am făcut pui la cuptor de sute de ori la viața mea, dar niciodată n-am ars vreunul.

- Puiul nu s-a ars, o liniști el.

- Poate că nu, dar carnea o să fie uscată.

- O s-o înmuiem cu sosul, o consolă Thomas.

La auzul vorbelor lui, pe chipul ei se așternu o expresie de panică.

- Am uitat de sos! Ce naiba se întâmplă cu mine? Nimeni nu servește piureul de cartofi fără sos.

Thomas își stăpâni râsul. Îi prinse privirea și continuă să se uite în ochii ei, apoi se aplecă și își lipi buzele de ale ei. Îi simți suspinul pe buzele lui, apoi o simți cum se destinde cu tot trupul. Când se trase deoparte, Connie arăta puțin amețită, dar mult mai calmă. Și era atât de adorabilă în vulnerabilitatea ei, încât pe Thomas îl durea inima.

- Ești mai bine acum? întrebă el.

- Mult mai bine. Mulțumesc.

- Sărutul ăsta e departe de a fi fost un sacrificiu, o asigură el. De fapt, mă gândesc să-l și repet.

De data asta Connie zâmbi cu adevărat.

- Chiar aş vrea.

Aşa că Thomas o sărută din nou.

Câteva ore mai târziu, cum cina nu mai putuse fi salvată, comandară pizza. Thomas o asigură că era cea mai bună masă pe care îşi amintea s-o fi mâncat. Iar antreul fusese de-a dreptul incredibil.

Duminică seara, încurajată de conversaţia cu Laila şi calmată după lunga plimbare pe plajă şi două pahare de vin, Jess luă telefonul şi îl sună pe Will.

- Ți-am simțit lipsa azi la masă, spuse ea de cum auzi glasul lui Will.

- Chiar așa? se miră el.

Jess aproape că-i vedea surâsul.

- Da. Unde ai fost?

- Am mai pus la punct hârtiile legate de site-ul „Prânz pe malul golfului”. Încep să fie cam multe.

- Poate ar trebui să angajezi pe cineva care să te ajute, sugerează ea.

- Mă descurc.

- Ba nu, dacă ai ajuns să nu mai vii la masă şi dacă vrei să-mi faci curte aşa cum merit.

Comentariul ei îl reduse la tăcere.

- Will?

- Sunt aici.

- Poate ar trebui să fii aici, sugerează ea.

- Jess, ce-i cu tine?

- Nimic, pretinse ea. Ei, poate două pahare de vin, dar nu asta mi-a dat curaj.

- Nu? Atunci ce?

- Am decis să lupt pentru ce vreau să am.

- Şi mă vrei pe mine? Eşti sigură?

- În seara asta, da! declară ea.

- Dar mâine? întrebă el circumspect. Sau peste încă o zi?

- Îmi pare rău, dar nu pot privi chiar atât de departe în viitor.

- Iar eu nu pot trăi doar pentru prezent, spuse el cu vădit regret. Eu vreau tot, Jess. Nu câteva ore, nu o noapte, pentru că ai tu chef.

Ea oftă din adâncul sufletului.

- Bănuiam eu că încerc degeaba. Ești foarte greu de sedus.

- Nu chiar, o asigură el. Atâta doar că trebuie să găsești vorbele magice.

Jess se gândi la ce auzise. Știa ce cuvinte își dorea Will să audă, aceleași pe care vor să le audă majoritatea femeilor: un simplu „te iubesc“. Dar încă nu era pregătită să le spună. Nu știa dacă va fi vreodată. Cum ar fi putut da garanții pentru o viață când ea nu se putea concentra la ceva nici măcar câteva ore?

- Cunoscut cuvintele, Will. Numai că nu le pot rosti.

- Știu asta, iubito. O să le spui când va sosi momentul.

- Și dacă nu va sosi niciodată? întrebă ea cu voce plângăreață.

- Uite că iar te subapreciezi.

- Sunt realistă, îl contrazise Jess. Nu mă pot lăuda că am fost vreodată prea consecventă.

- Ai o afacere care demonstrează exact contrariul, îi aminti el. Nu-ți mai impune atâtea, Jess. Eu am multă răbdare. Și-mi place ce se întâmplă între noi.

- Merge prea lent, se plânse ea.

Will pufni în râs.

- Ar trebui să privești lucrurile din perspectiva mea. Mai lent decât viteza cu care înaintează un ghețar. Dar va merita așteptarea. Eu mă bazez pe asta.

- Ești fie cel mai uimitor bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea, fie cel mai nebun, spuse Jess.

- Hai să ne oprim la „uimitor“, răspunse el. Noapte bună, iubito. Ne vedem mâine.

- Când?

- Cred că o să-ți fac o surpriză.

Jess bombăni încet, făcându-l iar să râdă.

- Cred că o să trec cuvântul „enervant” în capul listei, spuse ea exasperată.

- Care listă?

- Lista cu trăsăturile tale de caracter, răspunse ea.

- Măcar ai remarcat într-un târziu că exist și eu pe lume. Consider asta un progres.

Închise telefonul înainte ca ea să zică iar vreo vorbă usturătoare. Jess începu să se gândească la conversația care tocmai se încheiase și își dădu seama că zâmbește. Omul ăsta chiar știa cum s-o țină în permanență cu sufletul la gură. Poate că tocmai de așa ceva avusese nevoie toată viața.

Ziua de luni se dovedi un haos pentru Will. Se întâmplă ca o pacientă a lui să facă o criză, dându-i toate planurile peste cap. Își anulă toate programările din acea după-amiază și porni spre spitalul unde fusese internată femeia, care acum voia să fie lăsată să plece acasă. Făcea așa un tărăboi, încât personalul spitalului îl implorase pe Will s-o calmeze.

Pe drum, îi telefonă lui Bree la florărie.

- Te rog mult să mă salvezi dintr-o încurcătură, îi spuse el, relatându-i cele întâmplăte în cursul acelei zile. Jess mă așteaptă să trec pe la han și dacă nu mă duc, o să creadă că nu-mi țin cuvântul.

- Dar de ce mă suni pe mine și n-o suni pe ea? se miră Bree.

- Pentru că tu ai flori. O mulțime de flori. Vreau ceva care s-o facă praf!

- Ah, un buchet special în chip de scuze, înțelese ea. Nici o problemă.

- Primești adeseori astfel de comenzi? întrebă uluit Will.

- Mai des decât îți închipui, răspunse Bree. Am ceva pentru situații în care nici o duzină de trandafiri nu-și mai ating scopul.

- Poate că e prea mult în cazul de față, spuse el. Ce-ar fi să-mi găsești ceva romantic și select?

- Cu siguranță că am ceva romantic și select.

- Ceva care să fie numai pentru Jess? întrebă el.

- Deci relația voastră începe să devină serioasă? comentă Bree.

- Eu așa sper. Ai ceva împotriva?

- Cătuși de puțin. O ador pe sora mea. Însă Jake e cam îngrijorat.

- Da, știu, mi-a spus, răspunse Will. I-am zis să nu-și bage nasul.

- În ultima vreme se pare că se petrec multe lucruri. Jake începe să se simtă inutil.

Will nu mai înțelegea nimic.

- Cine i-a mai spus să nu se amestece?

- Connie. Se pare că se vede cu Thomas. Jake era să facă infarct când a aflat.

- Îmi închipui, spuse Will. Thomas trebuie să fie... cu cel puțin zece ani mai în vârstă, nu?

- Cam așa ceva.

- Atunci nu-i de mirare că Connie n-a mai acceptat întâlnirile pe care i le-am stabilit eu, murmură Will.

Și-o imaginează pe Connie alături de Thomas O'Brien și spre surprinderea lui, constată că se potriveau. Văzuse cu ochii lui la festival. Se întrebă dacă și calculatorul ar da același rezultat.

- Ar putea ieși bine. Connie are nevoie de un bărbat care știe pe ce lume trăiește, realizat, așezat și care-i poate oferi tot ce-și dorește.

- Așa văd și eu lucrurile, confirmă Bree. Mă întreb doar ce se va întâmpla când va prinde de veste tata. El o socotește pe Connie un copil, fiindcă-i sora lui Jake, deși e mai mare decât noi. E în stare să-l acuze pe Thomas că s-a dat la o minoră și atunci iar n-o să mai vorbească unul cu altul cine știe cât timp.

- Le place să se războiască, spuse Will. Eu, unul, nu mi-aș face prea multe griji în privința asta.

- Pur și simplu, nu vreau ca tata să-i pună pe Connie sau pe Thomas într-o situație penibilă.

- În clipa de față eu zic că e prea ocupat să ne dirijeze pe mine și pe Jess, spuse ironic Will.

- Oh, crede-mă că e perfect capabil să ne joace pe degete pe toți. Mai devreme a trecut pe aici și a bombănit că pătuțul copilului ar trebui pus la geam, ca să aibă mai multă lumină. Și că e de părere că fetița are nevoie de hăinuțe mai groase și ar trebui să treacă pe hrană solidă. I se pare că-i prea slabă.

Will chicoti.

- Poate că e exasperant, dar măcar acum se preocupă ca părinte și ca bunic. Țin minte cum te plângeai ce des era plecat de acasă și cât de puțin știa despre viața voastră.

Bree oftă adânc.

- Mda, cred că asta intră în categoria „Ai grijă ce-ți dorești”.

- Bine, acum trebuie să mă grăbesc. Vreau să ajung la spital înainte ca pacienta mea să convingă doctorii să-i dea drumul acasă. Tu ocupă-te de flori.

- Fii liniștit, îl asigură Bree. Și o să scriu și câteva cuvinte de suflet, ca din partea ta.

- Alea lasă-le pe seama mea, sugeră Will. Tu scrie doar „Cu dragoste, Will”.

- Crede-mă că vei avea nevoie de mai mult de-atât ca să nu se supere Jess că nu vii la o întâlnire.

- Nu ne-am dat întâlnire. Au fost doar niște planuri de principiu.

Își aminti cum în urmă cu câteva zile Jess luase o situație similară drept un angajament ferm.

- N-are a face. Scrie vorbele alea de suflet. Mulțumesc mult, Bree.

- Cu drag.

Will spera că nu va avea nevoie prea des să fie scos din necaz, dar dată fiind natura uneori imprevizibilă a meseriei lui, era cât se poate de probabil. Se întreba dacă

Jess se va putea împăca cu acest lucru, iar dacă nu, ce se întâmpla cu viitorul pe care și îl dorea alături de ea.

Plictisită să tot aștepte un bărbat care evident uitase că promisese să treacă pe la ea, Jess se duse fără chef în mansardă, să mai arunce din lucrurile de acolo. Laila făgăduise să rezolve hârtiile pentru împrumutul necesar construcției până la sfârșitul săptămânii. După aceea, Mick se putea apuca de renovare.

Supărată pe Will, deși își dădea seama că probabil era o caraghioasă, începu să arunce furioasă lucruri în sacii de gunoi, aproape fără să observe dacă meritau păstrate sau nu.

Când în sfârșit auzi pași pe scară, se încruntă în direcția ușii, convinsă că era Will. În locul lui, dădu ochii de sora ei, care ținea în mână un mic aranjament floral cu crini, puși într-o vază scumpă de cristal.

- De ce faci atâta gălăgie? întrebă Bree, apoi zâmbi. Sau nu mai trebuie să întreb? Ești furioasă că n-a venit Will.

- Ce te faci să crezi asta? se răsti Jess. Nu dau doi bani pe Will.

- Zău? Atunci pe cine ești supărată?

- Pe viață. Pe bărbați. Nu știu nici eu, răspunse Jess, oftând din greu.

Se uită din nou la flori. Întotdeauna îi plăcuseră crinii. Mama ei sădise un strat întreg de-a lungul aleii din fața casei. După plecarea ei, Jess îi așteptase în fiecare primăvară să înflorească, sperând că poate o vor aduce înapoi pe mama ei, din moment ce-i iubea atât de mult.

- De unde sunt florile? E greu să găsești crini în perioada asta a anului.

- Sunt florile tale preferate, răspunse Bree. Și întâmplător, eu am o florărie. Prin urmare, atunci când un client sună și face o comandă specială pentru sora mea mai mică, eu știu exact ce-i place.

Jess își ținu respirația.

- Cine te-a sunat?

- Cum cine? Will. O pacientă de-a lui a făcut o criză și el a trebuit să meargă la spital. N-a vrut să-ți închipui că a uitat că ți-a promis să treacă azi pe aici.

Bree o privi cu atenție.

- Dar fără îndoială că asta ți-ai închipuit, așa-i?

Jess încuviință din cap, întinse mâna după florile delicate și își îngropă obrazul în ele. Când înălță capul, avea lacrimi în ochi.

- Ei, te simți bine? o întreabă alarmată Bree. Sau dintr-odată nu-ți mai plac crinii, cine știe din ce motiv?

- Nu, atâta doar că întotdeauna îmi amintesc de mama. Cândva îi culegeam și îi duceam în casă, în caz că avea să se întoarcă.

- Of, draga de tine! Nu mi-am dat seama că te întristează atât de mult. Îmi pare rău.

- Nu, nu mă întristează întotdeauna. Mi-au adus și bucurie, m-au făcut s-o simt mai aproape, probabil fiindcă știam ce mult îi plac. Drăguț din partea ta că te-ai gândit la crini și din partea lui Will că mi i-a trimis. Mi-a și scris ceva?

Bree scoase din buzunar o ilustrată și i-o întinse.

Trandafirii sunt roșii, violetele sunt mov, iar eu mi-aș dori nespus să fiu acum cu tine.

Jess ridică ochii de pe mesaj și râse.

- Tu ai scris asta, nu? Will n-ar face niciodată niște versuri atât de amărâte.

- De unde știi? exclamă indignată Bree. Poate că da.

Jess se ridică în picioare și își îmbrățișă sora.

- Îți mulțumesc că ai vrut să mă faci să mă simt mai bine. Dar de ce nu m-a sunat direct să-mi spună care-i treaba?

- Presupun că s-a gândit că gestul cu florile e mai semnificativ. Tipul e topit după tine, ce mai! Lucrul cel mai

important, cred că înțelege cum gândești. Stăteai aici, frământându-te că te-a părăsit, așa-i?

Jess încuviință spășită din cap.

- Știu că e o prostie. Nici măcar nu ne făcusem un program anume.

- Nu crezi că reacția ta are o legătură cu plecarea mamei? Dacă însăși mama noastră a fost în stare să plece și să ne părăsească, de ce n-ar face-o și alții?

Jess dădu din cap.

- Așa e. Și multă vreme m-am învinovățit pe mine pentru asta. Îmi ziceam că a plecat fiindcă eu îi dădeam prea mare bătaie de cap.

Bree o privi surprinsă.

- Nu mi-am dat seama. Presupun că ar fi trebuit.

- De ce? Nu ești cu mult mai mare decât mine. Și tu erai copil. Abby a înțeles. Și bunica.

- Dar tata?

Jess clătină din cap.

- Abia când i-a spus bunica. Suferea destul de mult el însuși, așa că nu băga de seamă ce simțeam noi, ceilalți.

Bree o trase pe Jess iarăși pe podea și se așeză alături de ea, umăr la umăr.

- Știi bine că nu toți oamenii pleacă, da? Eu am deplină încredere în Jake. Nu va pleca de lângă mine. La fel și Trace. Abby îl va avea alături pentru tot restul vieții.

O privi pe Jess în ochi.

- Cred că Will face parte din aceeași categorie de bărbați. Și el e genul care își alege perechea pentru toată viața.

Jess zâmbi de felul cum se exprimase Bree.

- Așa cred și eu, recunosc eu ea, apoi înălță spre sora ei o privire tulburată. Dar dacă eu nu sunt o astfel de femeie? Știu că Jake, Mack, jumătate din cunoscuții noștri se tem în privința asta. Până și Kevin și Connor, care mă cunosc cel mai bine, se îndoiesc că aș putea fi consecventă.

- Toți își fac griji pentru nimic, o liniști Bree. O să-ți ia ceva timp, o să te frământă pentru orice fleac, dar odată ce vei lua decizia, fie că va fi vorba de Will sau

de altcineva, vei rămâne alături de acel bărbat. Mai deunăzi, când vorbeai despre Will, am văzut ceva în ochii tăi. Aceeași sclipire pe care o are Abby când vorbește despre Trace sau Kevin când o vede pe Shanna sau Connor când se uită la Heather, ba chiar mama și tata când se privesc unul pe altul. Will e alesul, scumpa mea, dar nu te baza doar pe ce-ți spun eu. Așteaptă până vei fi sigură și nu bate în retragere doar fiindcă ți-e teamă.

Jess oftă.

- E prea târziu, mărturisi ea. Nu cred că aş putea da înapoi, chiar dacă aş vrea.

capitolul 16

După ce Bree plecă, Jess puse florile de la Will pe noptieră, la căpătâiul patului, ca să le vadă de cum deschidea ochii dimineăta. Parfumul lor încântător umplea camera, stârnindu-i simțurile și totodată un fel de reacție sentimentală cum nu mai trăise până atunci.

Cât timp lucrase în mansardă, vremea se schimbase. După-amiaza răcoroasă și însorită de toamnă făcuse loc unei ploii reci și mohorâte. Deși nu avea idee când s-ar putea înapoia Will după ce termina cu pacienta, simțea un imbold neașteptat de a se duce să-l aștepte la el acasă. Dând curs impulsului de moment, își luă geanta, o haină de ploaie și coborî la bucătărie.

- Avem niște supă, Gail? întrebă ea, deja cotrobăind prin frigider.

- Am congelat ultima supă de legume, răspunse Gail. Vrei s-o decongelez?

Jess clătină din cap. Într-o zi ca asta era nevoie de supă de cartofi a bunicii și poate de o pâine crocantă.

- Dar pâine avem, da?

Gail făcu semn spre masă.

- Integrală, abia scoasă din cuptor. Am copt câteva pâini în plus, m-am gândit că poate ți-ar prinde bine astă-seară. E tocmai vremea potrivită pentru așa ceva. Ce rămâne va fi prăjit mâine la micul dejun.

- Ești nemaipomenită! Mulțumesc! spuse Jess din toată inima. Împachetează-mi și mie o pâine, te rog.

Îi telefonă lui Nell.

- Bună, draguțo, răspunse bunica. Presupun că ți-e poftă de niște supă de la mine.

O dată în plus Jess rămase șocată de intuiția lui Nell.

- De unde ai știut? Ai început să citești gândurile?

Nell pufni în râs.

- Nici vorbă, deși unii zic că mama mea avea puterea asta. În ce mă privește, eu doar îmi cunosc bine nepoții. De fiecare dată când vremea se schimba, așa ca azi, tu veneai prima la bucătărie, adulmecând prin oale să vezi dacă am făcut supă de cartofi.

- Și ai făcut?

- Bineînțeles. Doar nu era să te dezamănesc. Treci pe la mine și putem mânca împreună. Mi-ar face plăcere.

Jess se îmbujoră, simțindu-se vinovată.

- Te superi dacă doar iau supa și plec? M-am gândit să-i duc lui Will, dar pot rămâne cu tine cât timp mânânci.

- Bine și așa, răspunse Nell, fără urmă de resentiment în glas.

Reușea cumva să sune întotdeauna nerăbdătoare să-și vadă nepoții, indiferent cât timp puteau rămâne la ea. Niciodată nu-i făcea să se simtă vinovați că ar fi venit într-un moment nepotrivit sau prea rar.

- Te aștept. Condu cu grijă.

- Sigur. Pe curând, răspunse Jess, înșfăcând încă o pâine și câteva prăjiturile pentru bunica, după care porni spre ușă.

- Să știi că nu sunt bucătarul tău personal! strigă Gail în urma ei cu prefăcută exasperare.

- În bună măsură, da! răspunse râzând Jess. Mulțumesc. Ești un inger. Nu mă mai mir că toți clienții noștri se dau în vânt după tine.

Ajungând la casa bunicii, își trase gluga pe cap și alergă spre ușa de la intrare. Ușa era întredeschisă și bunica o aștepta deja cu un prosop în mână.

- Ține aici! i-l întinse ea. Usucă-te și așază-te lângă foc. Acolo o să mănânc și eu. E mai plăcut decât la bucătărie.

- Ți-am adus o pâine de la Gail și câteva prăjituri, spuse Jess, dându-i pachetul cu bunătățile proaspăt scoase din cuptor.

- Minunat! Pâinea ei e exact ce ne trebuie la supa asta. Ești sigură că nu vrei să guști puțin înainte să te duci la Will?

- Nu. Mai aștept, răspunse Jess, așezându-se pe canapea și acoperindu-și picioarele cu o cuvertură țesută de mână. Ah, ce bine! Afară s-a făcut tare urât!

- Am auzit că până mâine-dimineață s-ar putea să ningă, spuse Nell. Să fii atentă pe drum. Chiar dacă nu-i zăpadă, poate s-a făcut polei.

- Am să fiu atentă, o liniști Jess, privindu-și bunica cu atenție.

De când plecase de la locuința părinților ei și se întorsese în propria casă, căpătase o culoare mai sănătoasă. Avea o viață socială mai intensă, îndeplinind diverse treburi legate de biserică. Acum că nu mai trebuia să se îngrijească de o casă uriașă și de nepoți, își recăpătase energia.

- Ce-ai mai făcut? Nu te iei prea mult cu treaba, da? o întrebă Jess.

- Sunt în plină formă, acum că nu vă mai am pe voi cinci care să trageți de mine în fel și chip, răspunse Nell. Am lăsat toate grijile pe seama tatălui tău și a lui Megan. Jess zâmbi larg.

- Vechile obiceiuri nu se uită, buni. Întotdeauna o să-ți faci griji pentru noi.

Ochii ei sticliră amuzați.

- Oh, presupun că m-aș mai putea gândi la fiecare dintre voi din când în când, recunosc eu. Hai să-ți dau și eu o veste: acum câteva seri am câștigat cincizeci de dolari la Bingo. Aș fi câștigat premiul cel mare, am fost la distanță de un singur număr, dacă nu mi-l lua de sub nas mama lui Heather.

- Uitasem că Bridget a venit din Ohio ca să-i viziteze, spuse Jess.

- Îi era dor de nepot. S-a atașat mult de el cât timp a stat cu Heather. Am impresia că după ce se va pensiona soțul ei, se vor stabili definitiv aici.

Jess rămase surprinsă.

- Din câte mi-a povestit Heather, părinții ei erau în prag de divorț.

- Ce ți-e și cu nunțile astea! răspunse bunica. Fac oamenii să se uite mai atent la ce și cine contează în viața lor. Cred că așa s-a întâmplat cu soții Donovan la nunta lui Heather și Connor. Bridget mi se pare mult mai fericită. Am impresia că ea și soțul ei au făcut schimbări esențiale în căsnicia lor.

O privi în ochi pe Jess.

- Și acum, spune-mi despre tine și Will. Presupun că te-ai decis în sfârșit să încerci marea cu degetul.

- Nu-i mare lucru de spus, răspunse Jess, ridicând din umeri.

Nu se prea simțea în largul ei să discute cu bunica, deși cu numai câteva săptămâni în urmă îi ceruse sfatul.

La vremea aceea, subiectul fusese pur teoretic. Acum era pe cale să se arunce în brațele lui Will, dacă el dorea s-o aibă.

- Petrecem mai mult timp împreună, spuse Jess. Dar cred că va mai dura până când să fim siguri unul de celălalt. Eu mă pripesc, ca de obicei, să trag concluzii și să-l judec greșit.

- Vechiul tău nărav, comentă Nell. Ai învățat încă de mică să-ți protejezi sentimentele.

- Și în continuare mi-e greu să am încredere în oameni, inclusiv în Will.

- Și totuși, uite că vrei să dai fuga la el și să-i duci supă. Mie mi se pare că e gestul unei femei căreia îi pasă, spuse Nell, perspicace ca întotdeauna.

- Chiar îmi pasă, mărturisi Jess. Numai că nu știu cât de mult. Adică, cred că începe să-mi pese mult, dar nu am deplină încredere în mine. Mi s-a mai întâmplat să intru repede în relații cu bărbați, după care mi-am pierdut interesul și i-am părăsit. În cazul celor mai mulți, n-a prea contat, dar pe Will nu vreau să-l fac să sufere.

- E om în toată firea și știe ce vrea, îi aminti bunica. Iar ce-i mai important, știe că te vrea pe tine.

- Cred că-mi dau seama ce avantaje am din asta, spuse Jess, uitându-se la ceas.

- Hai, fugi! o îndemnă bunica, zâmbind de nerăbdarea ei. Ți-am pus supa într-un borcan. E în geanta de pe masa din bucătărie. Mi le aduci înapoi când poți. Salutări lui Will din partea mea.

- Mă întrebam dacă ai putea să-l suni să vezi dacă a ajuns acasă, gândi Jess cu voce tare. Chiar aș vrea să-i fac o surpriză.

- Ar fi frumos din partea ta să-i faci o surpriză. Sunt convinsă că ar aprecia-o. Du-te la noroc. Tocmai asta înseamnă viața, să-ți încerci norocul din când în când.

Jess râse și își îmbrățișă bunica.

- În ciuda vârstei, ai rămas tot o romantică, așa-i?

- Am avut și eu experiențele mele, răspunse Nell, făcându-i cu ochiul. Într-o bună zi le-aș putea retrăi, mai știi? Tot îl ameninț pe tatăl tău că o să mă cuplez cu vreun domn care o să-mi bată la ușă. Îl scoate din minți când aude asta.

- Aoleu! exclamă Jess. Bietul tata!

Bunica chicoti.

- Ar merita s-o fac, măcar ca să văd cum controlează cu cine mă întâlnesc, nu crezi?

- Să știi că da. Poate dacă faci pasul mai curând, o să se ocupe și de altceva afară de mine și de Will.

- Visezi, fetițo!

Râse și Jess.

- Mai mult ca sigur. Te iubesc. Ne vedem duminică, dacă nu cumva și până atunci.

- Și eu te iubesc, drăguțo. O seară cât mai plăcută!

- Sper să fie așa, răspunse Jess.

De fapt, avea speranțe mari, cum nu mai avusese de multă vreme.

Will nu știa ce fusese mai rău: strădania de a-și convinge pacienta să rămână la spital pentru noi investigații și pentru tratament sau drumul cu mașina înapoi spre Chesapeake Shores în timp ce afară ploua cu găleata. De un lucru era sigur: răsuflase ușurat în clipa când intrase cu mașina în parcare din spatele casei. Deschise ușa de la intrare și păși în holul cald al clădirii, își luă corespondența de la cutia poștală și începu să urce scara către apartamentul său.

Aproape de palierul de la ultimul etaj, dădu cu ochii de Jess, stând pe trepte cu o sacoșă lângă ea. Era sprijinită de perete și părea pe jumătate adormită. Nu era de mirare, fiindcă era trecut de ora unsprezece.

- Oh, ce priveliște plăcută! exclamă el, deși frânt de oboseală.

Jess clipi și chipul i se lumină treptat de un zâmbet.

- Era și timpul să te întorci acasă. Cât pe ce să renunț. Mă gândeam că poate ai de gând să rămâi la spital și peste noapte.

- A fost o zi lungă și oribilă, îi spuse Will. Hai, intră. Ce ai în sacoșă?

- Supă de cartofi de la bunica și o pâine coaptă de curând de Gail.

El zâmbi.

- Ești o bomboană! exclamă el.

- Eu zic că e doar meritul bunicii și al lui Gail, dar îți mulțumesc oricum. Supa trebuie încălzită. Te aștept de ceva timp. Voiam să-ți fac o surpriză.

- Și chiar mi-ai făcut. Hai înăuntru. Dacă ai așteptat să mâncăm împreună, înseamnă că ești lihnită de foame.

- Sigur nu ești prea obosit ca să mai rămân?

- Niciodată n-o să fiu prea obosit când e vorba să petrec timp cu tine, insistă el, poftind-o în apartament.

Își aruncă servieta diplomat și sacoul pe un scaun, apoi o ajută pe Jess să-și scoată haina.

- Te superi dacă fac repede un duș?

- Du-te, răspunse Jess. Între timp eu încălzesc supa și pâinea.

El o sărută pe obraz.

- Cum am zis mai devreme: ești o bomboană! În câteva minute sunt înapoi.

- Nici o grabă.

Stând sub jetul puternic al dușului, Will se gândi cum o găsisse pe Jess la ușa lui la capătul unei zile istovitoare. Nu știa de ce venise, dar simplul fapt că o văzuse acolo îi alungase oboseala. Dușul de acum îl înviora definitiv.

Când reveni în bucătărie, îmbrăcat în blugi curați și pulover, aroma de supă și pâine caldă îl făcu să se oprească în loc și să adulmece pofticios.

Deschise ochii și văzu că Jess zâmbea.

- Ia vezi ce faci, altfel încep să cred că te interesează mai mult mâncarea decât persoana mea.

El îi înconjură mijlocul cu brațul, în timp ce ea continua să amestece supa cu lingura.

- În clipa asta trebuie să recunosc că mi-e foarte greu să aleg, recunosc eu el.

- Halal cuvinte, când pe de altă parte încerci să-mi câștigi inima, îl acuză ea cu un licăr amuzat în ochi. Deci nu te-a deranjat că am vrut să-ți fac o surpriză?

- Bineînțeles că nu. Până acum a fost cel mai plăcut moment din ziua asta.

Ea făcu ochii mari.

- Până acum?

- Păi, faptul că te-am găsit la ușa mea la ora asta târzie din noapte mi-a deschis anumite oportunități interesante, mai ales că nu am cum să te las să pleci în seara asta, când drumurile sunt acoperite de polei. Ploaia s-a transformat în lapoviță în timp ce mă întorceam în oraș.

Ea își înghiți nodul din gât.

- Înțeleg. Cât e comodă e canapeaua ta?

- Niciodată n-aș lăsa un oaspete să doarmă pe canapea, protestă Will, zâmbind spre ea.

- Întrebam pentru tine, replică Jess. N-aș vrea să te scoli mâine-dimineată cu gâtul înțepenit.

Will izbucni în râs.

- Am impresia că va trebui să ducem unele negocieri la sânge până mâine-dimineată. Dar mai întâi dă-mi să mănânc.

Găsi o sticlă de vin și umplu două pahare. Între timp, Jess puse două boluri cu supă aburindă pe masa din bucătărie, alături de câteva felii de pâine crocantă, unsă din belșug cu unt. Will îi ținu scaunul să se așeze, apoi luă loc la masă în fața ei și ridică paharul.

- În sănătatea ta. Îți mulțumesc, ești tot ce mi-aș fi dorit în seara asta.

Jess zâmbi, cu obrazii în flăcări.

- În sănătatea ta, spuse ea. Crinii pe care mi i-ai trimis sunt absolut minunați.

- Am senzația că ne cunoaștem destul de bine unul pe altul, așa-i? zise Will. Desigur, meritul de a alege florile n-a fost al meu, ci al lui Bree.

- Dar tu știai ce ar fi fost în mintea mea și că era nevoie să-mi trimiți ceva care să-mi arate că nu m-ai uitat, răspunse ea. A fost un gest superb, Will. Nici n-ai idee cât mi-a mers la inimă.

Will o privi în ochi.

- Spune-mi ce ai gândit înainte să primești florile.

Jess schiță o grimasă.

- Exact ce ți-ai închipuit tu. Că m-ai părăsit.

- Oare când o să te convingi că asta nu se va întâmpla niciodată? întrebă el.

Jess căzu pe gânduri.

- Presupun că-mi va lua ceva timp, răspunse ea. Și efort. Toată viața mea am avut parte de oameni care au plecat de lângă mine. Întâi mama și din multe puncte de vedere pot spune asta și despre tatăl meu. Chiar și Abby, Bree, Kevin și Connor, toți m-au dat deoparte.

Will sesiză durerea din glasul ei.

- Te-ai gândit vreodată, cel puțin în cazul fraților și surorilor tale, că poate nu ei te-au părăsit, ci tu ai ales să rămâi în urmă? întrebă el cu blândețe.

Întrebarea o făcu pe Jess să se încrunte.

- Nu-i același lucru? Ei au plecat, eu am rămas.

- A fost alegerea ta, Jess. Dacă ai fi vrut să pleci din Chesapeake Shores, ai fi putut. Dar tu ai preferat să mergi la un colegiu de aici. Erai decisă să ai acest han cu mult înainte să-l cumperi. Orașul a fost întotdeauna o parte din tine. Mă întreb dacă nu cumva intenționeai să-ți întemeiezi aici căminul de care n-ai avut parte în copilărie.

O studie cu o privire de cunoscător.

- Și mai cred că ai rămas pentru tatăl tău. Știai ce mult însemna pentru el să construiască această comunitate. Într-un fel, cred că rămânând lângă Mick, voiai să-i dovedești ce mult țineai la el.

Jess îl fixă cu o privire gânditoare.

- Nu m-am gândit la asta niciodată, dar s-ar putea să ai dreptate.

Jess se uită la Will cu un aer întrebător.

- Fiindcă veni vorba, de unde știai că mi-am dorit atâta vreme să am hanul?

- Nici măcar n-a trebuit să ghicesc. Petreceam mult timp împreună, îți amintești? Eu, tu și Connor ne plimbam pe plajă și de fiecare dată când treceam pe lângă han, îl priveai cu atâta dorință și declarai mereu că într-o bună zi va fi al tău.

Jess era uluită că Will își amintea. Reacția ei îl făcu să zâmbească.

- Puține sunt lucrurile pe care le-ai făcut și pe care eu să nu le fi ținut minte, spuse el.

- Cum de n-am băgat de seamă sentimentele tale atâția ani la rând? se miră ea, clătinând din cap. Cred că am fost teribil de nepăsătoare față de tine. Îmi pare rău.

- Să nu-ți pară. N-aveam de gând să vorbesc despre sentimentele mele de atunci. Știam că aveai multe

de făcut și chiar mai multe lucruri de înțeles înainte să fii pregătită pentru mine. Atâta doar că mi-a fost groaznic de teamă ca nu cumva toate acestea să se petreacă în timp ce eu eram plecat la studii.

- Atunci presupun că e bine că mi-a luat atâta vreme să mă maturizez, spuse Jess, abia stăpânindu-și un zâmbet.

Ridică privirea de la supă și se uită în ochii lui.

- Acum am pus toate lucrurile cap la cap, Will. Cel puțin, așa cred eu.

- Ce vrei să spui?

Ea continuă să-l privească în ochi.

- În seara asta vreau să faci dragoste cu mine, zise ea încet. Nu-i vorba doar de sex, ca să bifez acest aspect. Vreau să fac pasul. Cred că amândoi avem nevoie de asta. Adică ar fi o nebunie să ne îndrăgostim unul de altul și pe urmă să descoperim că nu ne potrivim la pat, nu-i așa?

Will râse.

- Deci ar trebui să fie doar un test?

- Cam așa ceva.

Continuă să-l privească în ochi.

- Te rog.

Will avea nenumărate rezerve, dar în același timp îl ardea aceeași dorință de a o ține în brațe cu care trăise atâția ani. Nu credea că va fi în stare s-o refuze iarăși, nu când se uita la el cu asemenea privire.

- Ești sigură, Jess? Chiar ești sigură? Nu vreau să fie pentru tine un simplu experiment.

- Nu va fi, îl asigură ea cu o figură serioasă. Și sunt absolut sigură.

- Dar să știi că după asta, nu te voi mai putea lăsa cu nici un chip, o preveni el.

- Mi-am închipuit, zise ea, neobișnuit de încântată de mărturisire.

Se întinse peste masă și îi puse un deget pe buze.

- Nu glumesc, Jess. Pentru mine este ceva definitiv. Nu va mai exista cale de întoarcere. În continuare n-am să te presez, dar în cele din urmă vei fi a mea.

Pentru o clipă Jess se cutremură de vehemența cu care îi vorbise Will, apoi oftă.

- Bine.

Îi întinse mâna.

- Sunt pregătită. De fapt, mai mult decât pregătită. În ultima vreme e singurul lucru la care m-am putut gândi. Noi doi împreună. Cum ar fi asta.

Will nu-i luă în seamă mâna. Se ridică încet, o luă în brațe și porni spre dormitor, bucuros că avusese grijă dimineață să netezească cuvertura și să pună rufele murdare în mașina de spălat. Lăsă aprinsă doar o singură lumină palidă pe comodă.

Jess se ghemui la pieptul lui, de parcă ar fi făcut asta de mii de ori. Will îi simți zâmbetul pe pielea gâtului în clipa când dădu cu ochii de patul dublu.

- Ar fi trebuit să-mi închipui, murmură ea.

- Am gândit în perspectivă, spuse el. Dar să știi și tu că așa un pat e groaznic de mare și de trist când nu-l împarți cu nimeni.

Numai că astă-seară avea de gând să folosească fiecare centimetru pătrat din el.

Cumva Jess bănuise că dacă venea la Will acasă în seara aceea ar fi ajuns într-un târziu în patul lui. Bineînțeles, în trecut el se împotrivise unui asemenea moment cu atâta îndârjire, încât Jess nu fusese sigură că îl va putea convinge că sosise clipa. Omul acesta avea o capacitate uimitoare de a rezista tentației.

Will dădu deoparte cuvertura și o culcă cu blândețe pe cearșaful moale și alb, apoi se lungi lângă ea, cu obrazul alături de al ei. Degetele lui îi mângâiară ușor obrazul, dându-i deoparte o șuviță rătăcită.

- Ți-am spus vreodată cât ești de frumoasă? întrebă el, abia respirând.

Jess zâmbi.

- Să știi că nu.

- Atunci dă-mi voie să îndrept lucrurile chiar acum, zâmbi el. Ai chipul cel mai expresiv, ochii albaștri ca apa golfului într-o zi de vară și părul ca rupt din soare.

- Nu-i rău pentru cineva care nu se pricepe deloc la poezie, murmură ea.

El clipi fără să înțeleagă.

- La poezie?

- Florile erau însoțite de niște versuri.

Will râse.

- Ah, versurile romantice și semnificative despre care Bree tot zicea că nu trebuie să lipsească! Au fost oribile? Nu prea are condei, nu?

- S-a străduit, dar crede-mă, e limpede că trebuie să se limiteze la a scrie teatru. Nu-i Elizabeth Barrett Browning¹. Totuși, drăguț din partea ta că i-ai dat voie să încerce.

- Orice, numai să-ți regăsești tu zâmbetul.

Jess simți un fior în tot trupul și o dorință atât de puternică, încât aproape o șoca.

- Ăă... Will, trecem la fapte? Încep să fiu neliniștită.

Will râse.

- N-am vrut să mă grăbesc, ci să-ți fac curte.

- Nu-i nevoie să-mi faci curte chiar acum, îl asigură ea. Vreau să-ți simt buzele, să-ți simt tot trupul.

Oftă de plăcere când el își lipi buzele de ale ei, apoi își strecură mâna sub bluză și începu să-i mângâie sfârșurile, făcându-le să se întărească.

- Așa mai merge, murmură ea pe buzele lui, apoi scoase un geamăt când mâinile lui suiră pe coapse și pe șolduri.

Will îi trase fermoarul blugilor și își strecură mâna înăuntru.

¹ Poetă engleză (1806-1861), soția poetului Robert Browning (n.tr.)

Avea atâta grijă cu ea, era nespus de atent și îi făcea tot trupul să vibreze la fel ca strunele unei chitare mult iubite.

- Nu știam... șopti ea pe gâtul lui când Will îi atinse punctul cel mai intim cu degete nespus de pricepute.

Chiar dacă nu era virgină, nu avusese niciodată parte de atâta tandrețe.

Vru să-l atingă, dar Will îi îndepărtă mâinile.

- Aici e vorba despre tine, zise el, continuând să găsească noi și noi moduri de a-i face plăcere, până când Jess icni și nu mai știu de ea, ci se agăță de umerii lui, savurând acele senzații minunate.

Când în sfârșit își regăsi suflul și deschise ochii, văzu că Will zâmbea.

- Și acum, să vedem ce se întâmplă când facem asta împreună, o tachină el, scoțându-și puloverul și lăsând-o pe Jess să-i desfacă cureaua și să-i coboare fermoarul pantalonilor.

Will își azvârli pantofii din picioare, își scoase pantalonii, apoi o trase încet pe Jess sub trupul lui. Continuând s-o privească în ochi, o pătrunse, purtând-o într-o lume unde nu mai fusese niciodată, alături de un om pe care nu-l crezuse niciodată capabil de minuni.

Era încă un lucru în privința căruia Will avusese dreptate, încă o situație în care se dovedise că o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea însăși. În noaptea aceasta o făcuse să fie a lui.

Pentru Will dimineața veni mult prea devreme. Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi dat jos din pat o săptămână, deși cu un frigider aproape gol, ca de burlac, se îndoia că el și Jess ar fi rezistat atât timp.

Se întoarse pe o parte și se mulțumi s-o admire pe femeia de lângă el. Jess dormea pe spate, cu brațele date în lături, cu cuvertura trasă până la talie. Tentația de a o atinge, de a o trezi și de a o avea din nou, acum când

soarele începea să se reverse în dormitor, era una dintre cele mai grele încercări din viața lui.

În schimb, o sărută ușor pe frunte, după care se dădu încet jos din pat și se duse să facă duș. După ce se îmbracă și pregăti o cafea decofeinizată la bucătărie, o auzi pe Jess mișcându-se în pat.

Umplu două cești și le duse în dormitor.

- Chiar mă întrebam unde ai plecat, murmură ea somnoroasă, apoi văzu ceștile. Cafea?

Făcu un semn cu degetele.

- Dă-o încoace.

Will râse.

- Mă bucur că pot să aflu care-s prioritățile tale dimineața. Am pregătit decofeinizată anume pentru tine, dar dacă vrei și un mic dejun, mă tem că va trebui să mergem la Sally.

Jess îl privi peste marginea ceștii.

- De ce oare sună ca un fel de provocare?

Will ridică din umeri.

- Probabil chiar a fost. Mă întreb doar cât ești de dornică să afle lumea ce e între noi. Ești dispusă să dai frâu liber zvonurilor?

Jess se încruntă la el.

- Vorbești de parcă ar fi ceva rău, de care să ne temem. Tu ești pregătit să faci față bârfelor?

- Mie n-o să-mi facă nici o impresie, răspunse el.

- Dar ce o să le spunem oamenilor?

- Cred că nu trebuie să le spunem nimic, răspunse Will. O să ne vadă împreună și o să tragă singuri concluziile. Nu trebuie nici să le confirmăm, nici să le dezmințim.

- Presupun că nu pentru restul lumii îmi fac eu probleme, spuse ea cu un aer gânditor, ci pentru ai mei, la care se adaugă Jake și Mack. Nici unul din ei nu-i în stare să-și țină părerile pentru sine și deja și-au anunțat îndoielile că noi doi am fi un cuplu potrivit. Cel puțin unii dintre ei așa au făcut.

- Prin urmare, nu vrei să mergi la Sally, trase el concluzia, încercând să-și păstreze o expresie neutră, deși cu inima strânsă. Foarte bine. Tu decizi.

Jess se întinse și îl luă de mână.

- Te rog să nu te uiți așa la mine. Nu mi-e rușine de ce s-a întâmplat aici aseară. Sper să fie începutul a ceva, Will. Chiar sper. Dar până vom fi siguri, poate ar fi mai bine...

- Să păstrăm secretul, completă el. Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Ceea ce nu însemna că nu-l durea nespus de tare.

capitolul 17

Will nu știa de ce fusese atât de surprins de rezerva lui Jess de a merge la localul lui Sally. Deși chiar ea inițiasse ceea ce se întâmplase între ei cu o seară în urmă, era limpede că încă avea rețineri serioase în privința relației lor. Până la urmă, poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi culcat pe nenorocita aia de canapea. Will nu dori-se doar o noapte incredibilă cu ea în patul lui. Își dorise un viitor. Asta îi dăduse lui Jess de înțeles cât se poate de clar, și totuși ea își luase zborul.

- Ești negru la față, îi spuse Connor, așezându-se într-un separeu la Sally, față în față cu Will.

- Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunse Will.

Dintre toți cei care și-ar fi putut face apariția acolo în dimineața aceea, de ce trebuia să fie tocmai frațele lui Jess? Nici vorbă să fi putut discuta problema lui cu Connor.

Connor îl pironi cu o privire cunoscătoare.

- Ce ți-a mai făcut soră-mea?

- Cine a zis că e ceva legat de Jess? i-o întoarse tăf-nos Will.

- Din câte zicea bunica, Jess a venit la tine aseară ca să-ți facă o surpriză și să-ți aducă de mâncare. Cum am încercat să dau de ea la telefon toată seara, să văd dacă a ajuns cu bine acasă, și nimeni n-a răspuns, am presupus că a rămas la tine.

Will scoase un geamăt.

- Oare nimic nu poate rămâne un secret în orașul ăsta?

Nu era de mirare că Jess nu voise să vină aici cu el în dimineața aceea și să dea lumii și mai mult prilej de bârfă.

Văzându-l cât era de supărat, Connor pufni în râs.

- Dacă-i vorba de familia mea, atunci poți să fii sigur. Expresia lui deveni compătimitoare.

- V-ați certat?

- Nu.

- Să nu-mi spui că noaptea trecută a fost un dezastru, spuse Connor șocat. Știi...

- Știu, i-o tăie Will, apoi adăugă indignat: Și n-a fost un dezastru. Dimpotrivă. Dar mai mult de atât n-ai să auzi de la mine.

- De acord, încuviință Connor. Sincer să fiu, nu mor de curiozitate să aflu tainele vieții sexuale a surorii mele.

- Atunci de ce naiba mai întrebi?

Connor ridică din umeri.

- Așa mi s-a părut normal. Deci, dacă totul a fost bine din punctul ăsta de vedere, de ce arăți de parcă ți-ai fi pierdut cel mai bun prieten?

- Nu-mi pot controla expresia, nici felul în care o interpretezi tu, se răsti Will, pierzându-și răbdarea cu acea conversație stânjenitoare. Am putea schimba subiectul?

Numai că rugămintea lui nu avu nici un succes.

- Lasă-mă să ghicesc, începu Connor. Voi doi v-ați petrecut noaptea împreună, iar azi-dimineață Jess te-a lăsat cu buzele umflate.

Will evită să-l privească.

- Chiar nu vreau să discut asta cu tine, Connor. De câte ori să-ți mai spun ca să înțelegi?

- Păi, cu cine altul? întrebă Connor, câtuși de puțin descurajat. Nimeni n-o înțelege pe Jess cum o înțeleg eu. Încearcă apa cu degetul, după care o tulește, de teamă să nu se înece.

- Frumoasă metaforă! încuviință Will.

Cam așa gândea și el.

- Ai idee ce ar trebui să fac să îndrept lucrurile?

- Să ai răbdare cu ea. Să te duci mereu pe acolo. Dă-i de înțeles că n-o s-o părăsești. Va trebui să faci asta până

când va ajunge să te creadă. Dat fiind trecutul ei, o să cam ai de furcă.

Will încuviință din cap.

- Mda, se pare că e obsedată de gândul că va fi abandonată. Și ca să fiu sincer, înțeleg perfect de unde i se trage. Și nu știu, zău, dacă voi avea timpul și răbdarea s-o conving că n-o s-o părăsesc.

- Sper să te înșeli, spuse Connor. Vreau să fie fericită. Ești prietenul meu, vreau să fii fericit și tu. Recunosc că prima oară când mi-am dat seama că te interesează sora mea am fost cam sceptic, dar îmi închipui că dacă există cineva pe lume care poate rezolva problemele lui Jess, acela ești tu. Tu te pricepi să citești în mintea oamenilor mai bine decât oricare dintre noi, bărbații muritori.

- Numai dacă îmi va da voie să pătrund acolo, răspunse Will, renunțând să mai ascundă cât era de descurajat. Nu știu, Connor. Poate că până la urmă am ajuns și eu la capătul abilităților mele profesionale.

Connor îl privi încruntat.

- Dacă ești dispus să renunți după o singură seară...

- Nu-i vorba doar de o seară. O iubesc de ani întregi.

- Dar abia aseară te-ai culcat cu ea, dacă înțeleg eu bine. Ei, haide! Nu se poate să nu-ți dai seama că-i abia începutul. Sfârșitul va veni doar dacă tu renunți.

Will oftă.

- Iar dacă renunț, n-aș face decât să dovedesc că ea are dreptate, trase el concluzia.

- Așa zic și eu, întări Connor. Trimite-i flori.

- Am făcut și asta.

Rezultatul fusese o noapte cu Jess. Presupunea că avea sens.

- Dar înțeleg ce vrei să spui.

- Atunci mergi mai departe?

Will zâmbi resemnat.

- Bineînțeles. Gata, m-ai convins.

Connor chicoti.

- Cam ce onorariu încasezi pentru așa un sfat? Să-ți trimit nota de plată?

- Îți fac cinste cu micul dejun, răspunse Will. Dacă sfatul tău dă rezultate, atunci poate îți fac cinste și cu o șampanie.

Connor încuviință din cap.

- Bine și așa.

După plecarea lui Connor, Will se uită la ceas. Îi rămânea mai puțin de o oră până la venirea primului pacient din ziua aceea. Exact răgazul necesar ca să dea o fugă până la Magazinul lui Ethel. În astfel de situații, poate că majoritatea femeilor puteau fi curtate cu bomboane fine. Will știa că, dată fiind pasiunea lui Jess pentru dulciuri, ar fi putut s-o mulțumească și cu dulciuri de un penny, din cele care îi fuseseră refuzate în copilărie de teamă să n-o facă și mai hiperactivă. Ca urmare, ea poftise la dulciuri din ce în ce mai mult, dând fuga la Ethel de fiecare dată când primea un ban de buzunar.

Alese o găletușă de metal frumos colorată și o umplu cu diverse dulciuri, după care o decoră cu o fundă mare și o întrebă pe Ethel dacă o putea livra la han. Ethel înălță imediat din sprâncene.

- Tu și Jess...

Will încuviință din cap.

- Da, eu și Jess, confirmă el.

- Măi, să fie!

- Să nu mai spui la nimeni, da?

Rugămintea lui o făcu pe Ethel să se încrunte.

- Cea mai grozavă bârfă de săptămâni bune încoace și tu vrei s-o ții numai pentru mine?

- Da.

- Ei, fiindcă-i vorba despre tine, de acord, se învoi ea în cele din urmă. Vrei să-i trimiți și un bilet?

Will scoase o carte de vizită și scrise repede pe verso: „De data asta fără poezie proastă, doar iubire!”

Bineînțeles, Ethel citi mesajul și începu să râdă.

- Merge!

- Mă bucur că ești de acord, spuse el ironic.

- Cineva tot trebuie să vă dea binecuvântarea. Presupun că cei mai mulți vor avea îndoieli.

Will oftă. Desigur că vor avea. Inclusiv femeia căreia îi trimitea dulciurile.

Jess ședea în bucătăria hanului, cu o cană de cafea în față și o bucată de brânză pe care reușise s-o reducă la o moviliță de fărâme. Continua să fie supărată pe ea însăși că îl dezamăgise pe Will mai devreme. Fugise după el, gata să intre în urma lui la Sally, dar în ultima clipă văzuse mașina lui Connor parcată chiar în fața localului și renunțase. Iar de atunci era furioasă pe sine pentru acel moment de lașitate.

Gail intră în bucătărie, își scoase paltonul și îl agăță în cuier. În clipa următoare dădu cu ochii de Jess și se încruntă.

- Vai de mine, dar supărată mai ești! comentă ea. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, răspunse Jess.

Gail își turnă o ceașcă de cafea decofeinizată, sorbi o înghițitură și se strâmbă.

- Dacă tot faci cafea în bucătăria mea, nu poți să încerci s-o faci ca lumea? Ce-ar zice clienții dacă ar gusta din ea?

- Încă nu s-a sculat nici un client, răspunse Jess.

Făcu semn spre espressorul uriaș pentru clienți.

- Nici nu m-am atins de jucăria ta. Te rog să-ți arăți talentele. Și la o adică, dacă nu-ți place cafeaua mea, n-ai decât să n-o bei.

- Simt nevoia de cafeină. Am avut intuiție și am pregătit din cea adevărată.

Începu să se agite prin bucătărie, pregătind micul dejun și tot aruncând priviri piezișe înspre Jess. În cele din urmă, când espressorul era plin și începea să răspândească o aromă ademenitoare, când maldărul de ouă stăteau

gata pregătite lângă aragaz și costița și cârnații sfârâiau pe gril, își mai umplu o ceașcă și se așază în fața lui Jess.

- OK, nu mai e mult și o să fiu prinsă până peste cap cu comenzile pentru micul dejun, așa că zi pe scurt, începu Gail. Ce s-a întâmplat între tine și Will azi-noapte de ai fața asta lungă? Te-a trimis acasă în toiul nopții fără să-ți ofere lucrul pentru care te-ai dus până acolo?

Jess se încruntă la ea.

- Frumos te mai exprimi.

- Îmi place să vorbesc la subiect. E una dintre calitățile pe care le apreciezi cel mai mult la mine, răspunse Gail, abia stăpânindu-și zâmbetul.

- Nu și în dimineața asta, se răsti Jess.

- Mă faci să-mi pierd timpul degeaba, scumpo. Uite cum sfârâie costița. Trebuie să mă duc și să-i acord toată atenția mea. Hai, zi ce ai de zis.

- OK, uite pe scurt despre ce-i vorba. Aseară a fost minunat. Dar azi-dimineață am făcut-o lată.

- Cum așa?

- N-am vrut să merg cu el la Sally.

Gail chicoti.

- Cine ți-ar putea găsi vină în asta?

- Cu siguranță, Will. Arăta atât de dezamăgit, Gail. M-am simțit îngrozitor. Practic i-am spus că mi-era prea rușine de relația noastră ca să afle lumea despre ea. Și știi care-i partea cea mai proastă? M-am dus cu mașina până acolo, cu gând să intru fără teamă și să îndrept lucrurile cu el, dar mi-a fost frică, fiindcă am văzut mașina fratelui meu.

De data asta Gail nu mai râse și nici nu mai zâmbi.

- Trebuie să te întreb un lucru, anunță ea cu un aer solemn. Chiar ești atât de îngrijorată ce va zice lumea sau mai precis familia ta? Sau, de fapt, așa faci de fiecare dată? Începi să te implici, te sperii că emoțiile sunt prea puternice și apoi umbli după un pretext ca s-o iei la fugă? Ori să-l determini pe celălalt să te părăsească?

Jess detesta portretul pe care i-l făcuse Gail, dar trebuia să admită că era perfect adevărat. Ce făcuse în dimineața aceea? Evitase cu bună știință localul lui Sally, știind că astfel îl va jigni pe Will, practic provocându-l să renunțe la ea.

Gemu și își îngropă obrazul în palme.

- Sunt așa o neghioabă când e vorba de astfel de lucruri, murmură ea. Ai zice că am 13 ani, nu 30. Sunt de-a dreptul jalnică.

- Cam da, încuviință Gail, deși cu blândețe. Poate a venit momentul să începi să te gândești serios să te schimbi.

- Ironia face că omul cel mai competent ca să mă îndrume e tocmai Will, zise Jess. Nu-i culmea? „Ăăă, auzi, Will, nu vrei să mă ajuți să nu-mi mai bat joc de viața mea?”

Gail nu râse.

- Știu că glumești, dar poate nu-i o idee chiar atât de proastă.

Jess se încruntă.

- Nu mă duc la Will pentru consiliere. N-ar fi lipsit de etică să ne dăm întâlnire? Ar anula rezultatul din capul locului, nu crezi?

- Interesant că primul lucru care ți-a trecut prin minte e că ai putea să-l pierzi pe Will, remarcă Gail. Totuși, trebuie să faci ceva ca să nu repeți iar și iar aceeași greșeală.

- Știu că ai dreptate, recunosc descourajată Jess. Știu. În clipa aceea Ronnie vârî capul pe ușă.

- Ați terminat cu bârfele? Sunt clienți în sala de mese, așteaptă micul dejun.

Gail se uită la Jess.

- Ești bine?

- Sigur, răspunse Jess, străduindu-se să vorbească pe un ton mai vesel. Sunt chiar foarte bine.

Cumva încurajat de reacția lor, Ronnie păși înăuntru.

- Asta a sosit acum câteva minute. Poate o să-ți mai ridice moralul, spuse el, scoțând de la spate o găletușă

plină vârf cu bomboane de un penny și întinzându-i-o lui Jess.

Ea zâmbi încă înainte de a citi mesajul. Nu exista decât o singură persoană care i-ar fi putut face acest cadou perfect.

- Will? ghici Gail.

Jess încuviință din cap, apoi citi mesajul și pufni în râs.

- Se pare că n-ai făcut-o chiar atât de lată azi-dimineață, comentă Gail. Dar să știi că a doua șansă nu se găsește chiar pe toate drumurile, scumpo. Profită de cea de acum.

Exact asta intenționa și Jess, chiar dacă trebuia să iasă din zona de confort.

Thomas reușise să reziste douăzeci și patru de ore fără să stea de vorbă cu Connie, dar trebuia să admită că nu-i plăcea deloc.

Era un fel de a se testa pe sine însuși, să vadă dacă sentimentele pentru ea aveau să se răcească în momentul în care puneai oarecare distanță între ei. Fusesse un experiment inutil. Connie îi ocupase gândurile în permanență.

Nu-și dădea seama din ce motiv îl preocupa într-atât. Connie nu semăna cu nici una dintre fostele lui soții. Era o mamă singură, puternică și independentă, cu totul diferită de femeile sofisticate cu care avusese el de-a face în trecut.

Deși nu avusese copii, Thomas fusese un observator atent al familiilor celor doi frați ai săi. Jeff părea să fi redus grija parentală la o știință relaxată și lipsită de probleme. Copiii lui Mick trecuseră prin mari necazuri, dar datorită în primul rând bunicii lor, deveniseră oameni de calitate.

Pe scurt, Thomas știa ce anume trebuia făcut ca să devii un părinte de nădejde, chiar dacă nu trăise personal această experiență. Admira devotamentul lui Connie,

care își crescuse singură fata. Desigur, îl avusese în preajmă și pe Jake, dar fără îndoială ei i se datora în primul rând faptul că Jenny ajunsese o fată cu care se mândrea.

Connie își lăsa amprenta pretutindeni. Ca dovadă, locuința ei. Casa în care crescuse purta acea amprentă caldă și delicată care făcea din ea un cămin. Probabil că nu comandase în viața ei mâncare pentru acasă, cel puțin nu altceva decât pizza. Thomas se întreba dacă și pizza, fiindcă mai deunăzi îi luase ceva timp până să găsească numărul de telefon al pizzeriei din Chesapeake Shores. El, unul, avea cea mai apropiată pizzerie pe tasta de apelare rapidă.

- Regret că te întrerup în timp ce visezi cu ochii deschiși, i se adresă secretara, intrând în biroul lui. A venit fratele tău. Să-l poftesc înăuntru? Mai ai jumătate de oră până la următoarea întrevvedere.

- Mick e aici? întrebă surprins Thomas.

- Zice că are ceva important de discutat cu tine.

- Atunci poștește-l înăuntru, spuse Thomas, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Mick mai venise la el la birou doar o singură dată, când îi ceruse sfatul în legătură cu Megan. Thomas fusese surprins și atunci. Ardea de nerăbdare să afle ce-l adusesese azi pe Mick aici.

Mick intră cu o expresie încruntată, care îi adâncea cutele feței. Thomas își îndreptă spatele.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el imediat. Mama e bine? Mick nu luă în seamă întrebarea.

- Mama e bine, deși am impresia că ține cu orice preț să mă facă să mă apuc de băutură. Tot comentează că își caută domni care s-o viziteze.

Thomas clipi fără să înțeleagă.

- Mama vrea să cunoască niște domni?

- Așa zice ea, îi povesti Mick. Sincer să fiu, cred că face asta doar ca să-mi ridice mie tensiunea.

- Probabil că i-ar prinde bine, comentă gânditor Thomas de îndată ce depăși șocul inițial. Cândva își umplea

timpul purtând de grijă familiei tale. Acum probabil că se plictisește de moarte.

Mick se încruntă și mai tare.

- N-am venit aici ca să vorbesc despre viața personală a mamei. În schimb, am ceva de zis legat de a ta.

Thomas se încruntă și el.

- Ai grijă ce spui, frate, îl preveni el. Pășești pe un teren minat. Viața mea socială nu e treaba ta.

- Ba este, când aud că te faci de râs umblând cu o fetișcană care ți-ar putea fi fiică și care practic face parte din familie.

Thomas oftă.

- Deci ai aflat despre mine și Connie.

- Sigur că am aflat, confirmă Mick. Ce ai de zis?

- N-am de gând să mă justific în fața ta, dacă asta te aștepti cumva. Connie n-are nici pe departe vârsta la care ar putea să-mi fie fiică. Nici măcar eu n-am fost atât de precoce. Cu siguranță e suficient de matură ca să știe ce vrea. Amândoi am intrat în asta în deplină cunoștință de cauză.

- În „asta“? exclamă Mick. Mai precis, ce este „asta“?

- O relație, răspunse Thomas imediat.

- Deci e adevărat? Ai o legătură? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Ce naiba e în capul tău?

- Că mă face fericit, răspunse Thomas, deloc intimidat de atitudinea lui Mick. Și slavă Domnului, se pare că și eu o fac fericită.

- Dar Jake? Ce crezi că simte el că tu profiți de sora lui mai mare?

Thomas îl privi încruntat.

- Nu profit de nimeni. Fii sigur de asta. Cât despre Jake, am vorbit cu el între patru ochi și am ajuns la o înțelegere, prin urmare cred că problema ești tu, nu Jake.

- Și ce-i cu asta? E o greșeală. Cum de nu înțelegi?

- Ceea ce înțeleg eu e că nu e treaba ta, replică Thomas. Eu și Connie nu ne dăm în spectacol. Suntem foarte discreți.

- Și de ce, mă rog? i-o întoarse Mick. Îți spun eu de ce. Fiindcă și voi știți că ar trebui să vă fie rușine. Ți-e teamă să nu afle mama și să facă infarct.

Thomas se ridică în picioare și lovi cu pumnul în masă.

- Ajunge, Mick! Oi fi tu fratele meu mai mare, dar n-am să-ți permit nici ție, nici altora să vorbești despre relația mea ca despre ceva sordid și ascuns de ochii lumii. Nimeni n-o respectă și n-o admiră pe femeia asta mai mult decât mine. N-o să-ți îngădui s-o jignești pe Connie și nici pe mine, insinuând că ne complăcem în ceva pervers. Și n-o mai amesteca pe mama. Toată viața n-a dorit altceva decât ca fiecare dintre noi să fie fericit.

Mick nu părea să se fi potolit.

- Dacă ești așa de sigur că nu faci nimic rău, de ce vă feriți? De ce n-ai venit cu Connie la masa de duminică?

- Fiindcă asta-i fix reacția pe care speram s-o evit, declară Thomas. Nu vreau s-o pun pe Connie într-o situație penibilă, Mick, și se pare că e singurul comportament la care mă pot aștepta din partea ta.

O clipă Mick păru șocat de vehemența cu care îi vorbea fratele său. Miji ochii.

- Chiar ții la ea? Pe bune?

- Devine din ce în ce mai serios, răspunse Thomas, spre propria mirare.

Mick dădu încet din cap, parcă asimilând informația.

- Înțeleg.

- Chiar așa? îl înfruntă Thomas. Sper că da, fiindcă noi doi de abia am început să dregem lucrurile între noi. N-aș vrea să ne întoarcem de unde am plecat, măcar de dragul mamei. Dar zi-mi și mie, de unde ai aflat? Știu sigur că nu de la Jake.

- Am surprins o discuție între Kevin și Connor, mărturisi Mick. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor, așa că am vrut să-mi spui chiar tu cu gura ta.

- Ei bine, presupun că ar trebui să-ți fiu recunoscător că ai venit direct la mine în loc să le spui tuturor celor din familie, zise îmbufnat Thomas. Dacă O'Brienii încep să disece știrea asta, ar fi prea mult pentru Connie și ar face-o să dea înapoi.

- Nu cred că va da înapoi dacă-i pui un inel pe deget, zise cu subînțeles Mick.

Thomas încremeni.

- Un inel de logodnă?

Ideea nu-l speria pe cât s-ar fi așteptat.

- Sau ai putea trece direct la verighetă, continuă Mick. Vezi că timpul trece și nu întinerești. Dacă vă grăbiți, încă ați putea face un copil.

Thomas îl privi pieziș.

- Mulțumesc pentru sugestie.

- Ziceam doar...

- Am înțeles perfect ce ziceai, îi tăie vorba Thomas, pierzându-și răbdarea. Dar eu și Connie vom decide singuri cum va decurge relația noastră.

- Cum vreți, încuviință calm Mick. S-o aduci la masă duminică, zise el, de parcă ar fi fost ceva de la sine înțeles. Ieșiți în lume. Connie merită această deschidere, mai ales din partea familiei tale.

Thomas nu avea cum să nu fie de acord. Se temea doar că ea va primi invitația, după care va face stânga-mprejur și o va lua la goană. Nici n-ar fi putut s-o învinovățească. Nici el nu aștepta ocazia cu prea mare nerăbdare.

- Poate, răspunse el, sperând să poată trage de timp.

- Duminica asta, întări fratele lui. Altfel îi spun mamei. Îmi imaginez că o să-ți frece ridichea ca să arăți respect unei femei la care ținem cu toții.

Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Thomas.

- Bine, venim, promise el.

Dacă nu cumva vor pleca amândoi în Tahiti pentru câteva luni, ca să nu se mai împiedice de nici un O'Brien.

- Cred că glumești! exclamă Connie când Thomas îi telefonă ca s-o anunțe că duminică erau convocați la o vizionare.

- Voiam să-ți dau vestea când veneam la tine vineri, dar m-a bătut gândul că vei avea nevoie de mai mult timp ca să te obișnuiești cu ideea. Sau poate ca să fugi din țară.

- Ori poate nu voiai să-mi spui când aveam la îndemână vreo cratiță de metal, replică ea.

Thomas râse.

- Da, și asta.

- Thomas, tu chiar vrei? Suntem pregătiți să ieșim în lume? Încă nu ne-am lămurit noi înșine.

- Nu cred că avem de ales. Jumătate din familie este deja la curent. Acum că a aflat și Mick, nu va trece mult și va ști toată lumea. Nu vreau să creadă cineva că ne rușinăm de relația noastră. Mie îmi place mult ce se întâmplă între noi.

- Și mie, dar încă n-am definit acest ceva, răspunse ea. Poate e doar o aventură.

Rosti vorbele ținându-și respirația și sperând din toată inima ca el s-o contrazică.

- Asta crezi tu, Connie Collins? întrebă Thomas pe un ton indignat. Tu nu ești genul de femeie care să accepte aventuri. Cu siguranță știi că te respect mult prea mult ca să-mi închipui așa ceva.

Ușurată de vehemența cu care protestase Thomas, Connie își îngădui să zâmbească.

- Speram să-mi spui asta, dar nu se știe niciodată.

- Din pricina reputației mele de nesăbuit și fustangiu, asta vrei să zici?

- Ești burlac de ceva vreme. Poate ăsta-i stilul de viață pe care ți-l dorești. Poate că eu sunt doar o distracție bine-venită, care să-ți alunge plictiseala.

- Cătuși de puțin! răspunse el pe un ton categoric. În plus, nu-mi prinde bine viața de burlac. Mi-a plăcut să fiu însurat și la casa mea, chiar dacă nu m-am priceput prea bine la rolul ăsta.

- Poate nu erau femeile potrivite pentru tine, zise ea scurt.

- Poate. Sau poate că din vina mea. Încă nu m-am dumirit.

- Știu, răspunse ea. Suntem împreună, vreau să zic oficial împreună, de numai două săptămâni și deja mi-am dat seama ce fel de om ești. Te-ai purtat cu mine așa cum i-ar plăcea oricărei femei.

- Te-am tratat ca pe o regină? o tachină el.

- Nu. Ca pe un partener egal. Nu-mi place doar să fac dragoste cu tine, Thomas. Îmi place cum îmi vorbești, îmi place cum îmi povestești ce se întâmplă în viața ta, cum îmi ceri părerea și cum îți pasă sincer de ce spun. Pentru mine e o schimbare extraordinară. Jake mă ascultă și el din când în când, dar fostul meu soț nu mă asculta niciodată. Jenny e adolescentă. Ea nu ascultă pe nimeni.

- Ei bine, eu o să te ascult întotdeauna, fiindcă ești o femeie inteligentă. Pun mare preț pe părerile tale, se grăbi el să completeze. Cred că vom face o echipă bună.

Connie oftă.

- Așa zic și eu, spuse ea încet.

- Așadar, îți iei inima în dinți și vii cu mine la masa de duminică?

- Ne-am putea vedea direct acolo, propuse ea, neștiind prea bine de ce simplul gând de a apărea alături de el în fața atâtor priviri curioase o speria de moarte. Poate o să vin cu Jake, Bree și bebelușul. Pe urmă, dacă totul merge bine, am putea pleca împreună.

- Nici vorbă. Vom merge amândoi, mâna în mână. Altfel o să-mi fie frică și mie, glumi el.

Connie râse.

- Vezi să nu! Cred că abia aștepti să-i sfidezi în felul ăsta.

- Ba deloc! protestă el, redevenind serios. Sunt nerăbdător să le arăt că sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ.

Connie clipi ca să-și stăpânească lacrimile.

- Uneori spui niște lucruri teribil de emoționante.

- Te-am făcut să plângi? întrebă el îngrijorat.

- Doar din cele mai frumoase motive, răspunse ea. M-ai făcut să mă simt cea mai norocoasă femeie, nu doar din oraș, dar pe toată Coasta de Est.

Și nimeni, absolut nimeni nu reușise asta până atunci. Naiba să-i ia pe O'Brienii ăștia terifiianți! Pentru un astfel de bărbat, acum era în stare să facă față și unui pluton de execuție.

capitolul 18

Când Will ieși din birou, după ce consultase și ultimul pacient, dădu cu ochii de Jess, sprijinită de aripa mașinii lui în parcare. Jess ridică mâna într-un vag salut, apoi o lăsă să cadă de-a lungul trupului.

Will se apropie încet, ferindu-se să tragă vreo concluzie privind prezența ei acolo.

- Ce-i cu tine aici?

- Am venit să-ți mulțumesc și să-mi repar greșeala, se grăbi ea să răspundă.

Will nu se prefăcu că nu înțelege, ci încuviință tăcut.

- Vrei să mâncăm împreună? Așa o să ai timp să-ți pui cenușă în cap.

Expresia ei circumspectă făcu loc unui zâmbet larg.

- Cine a zis că vreau să-mi pun cenușă în cap?

- Date fiind împrejurările, cred că nu ai de ales, răspunse el solemn.

- Cred că mai e ceva ce trebuie să discutăm la masă, spuse ea. Nu mă pricep să-mi pun cenușă în cap. Chiar simplul fapt de a-mi cere scuze îmi vine foarte greu. E împotriva firii mele să recunosc că am greșit.

- Măcar ai idee pentru ce-ți pare rău? întrebă Will, curios să afle cum își explica Jess propriile acțiuni.

- Sigur că da.

- Bine, atunci poți să-mi spui și asta. Unde vrei să mergem? La Brady's?

- Cred că la Brady's va trebui să mergem doar când sărbătorim ceva. Cum aici e vorba de penitență, hai la cafeneaua franțuzească de pe Shore Road.

- Serios? întrebă surprins Will. De ce acolo?

- Ai stat vreodată pe scaunele lor? întrebă Jess. O oră de stat pe ele e suficientă pedeapsă pentru orice

infracțiune, mergând până la crimă. Ar trebui să auzi ce zice tata despre ei. Nu-și ține gura, mai ales că e localul preferat al mamei după luna lor de miere la Paris. Faptul că tata merge acolo doar fiindcă îi place ei mă convinge cât e de fericit la ora actuală.

Will râse.

- Ești nebună!

- Te rog să nu spui asta! îl rugă Jess. Ești specialist și va trebui s-o iau de bună.

Will o luă pe după umeri și o conduse până la scaunul din dreapta șoferului, apoi îi ținu portiera ca să urce în mașină. Înainte să închidă portiera, o privi în ochi.

- Mă bucur că ai venit, Jess.

- Și eu.

- Aș vrea să te sărut, dar nu cred că-i o idee bună, dat fiind că încă n-ai făcut penitență. Mă tem că ai interpreta greșit.

Ea chicoti.

- Acum cine-i nebun?

Zece minute mai târziu, ședeau pe scaunele incomode din lemn și metal, prea mici pentru dimensiunile unui om normal, cu atât mai puțin pentru un bărbat înalt de peste un metru optzeci. Will comandă două pahare de vin, apoi aruncă o privire la meniu. Nu recunoștea nici jumătate din feluri, așa că ceru o salată și o tartă sărată. Schiță o ușoară grimasă când Jess îl privi amuzată.

- Hei, sunt bărbat adevărat. Nu mă sperie să mănânc o tartă sărată, îi spuse el.

- E bine de știut, răspunse ea, comandând același lucru.

Will își întinse picioarele într-o încercare zadarnică de a-și găsi o poziție comodă, apoi se uită la Jess.

- OK, sunt pregătit să te ascult.

- Nu-mi ușurezi deloc situația, așa-i?

- Aș avea motive?

- Nu, recunosc eu. Dar dacă ești atât de supărat pe mine, de ce mi-ai trimis dulciurile?

- Ca să te fac să zâmbești, răspunse el. Și poate ca să te simți și mai vinovată.

Jess îl privi uluită.

- Serios?

- Știam că probabil îți va părea rău că ai dat bir cu fugiții la cinci minute după ce am făcut-o împreună.

- Chiar mi-a părut, încuviință ea. Îmi pare foarte, foarte rău. Diminețile de după, cel puțin în astfel de situații, sunt o noutate pentru mine. Am intrat în panică.

- Bineînțeles, confirmă el. Aseară am făcut un pas uriaș. Probabil nu te-a ajutat prea mult nici faptul că ți-am spus că acum nu mai există cale de întoarcere. Probabil a fost un gest lipsit de inimă din partea mea să-ți cer să ieșim în lume și să mergem la Sally.

Ea nu luă în seamă vorbele lui.

- Ce ai spus tu m-a luat prin surprindere o clipă, recunosc, dar azi-dimineață m-am convins că nu era chiar așa. Bărbații spun multe în astfel de momente.

- Eu nu. O privi direct în ochi. Ce am spus e perfect adevărat. Am intrat în această relație cu gândul de a o face permanentă. Sigur, dacă o să mă faci să stau mai des pe scaune din astea, poate n-o să mai fiu în stare să mă mișc și să fac dragoste cu tine.

- Presupun că n-ar fi trebuit să te supun unor astfel de chinuri, tocmai pentru că meritam să le suport chiar eu pentru felul în care m-am purtat cu tine, admise ea pe un ton în care se ghicea un regret sincer.

Cu toate acestea, licărul din ochii ei spunea altceva. Chiar dacă era pusă în situația de a face penitență, cumva îl făcea și pe Will să plătească la rândul lui.

Șovăi puțin, apoi spuse:

- Nu știu dacă m-am pedepsit suficient, dar trebuie să-ți mulțumesc pentru dulciuri. Nu numai că m-au făcut să zâmbesc, dar cele de la Ethel sunt cele mai bune. Mă duc cu gândul înapoi în copilărie, când trebuia

să ascund de bunica toate zaharicalele. Măcar acum nu mai e cazul să le dosesc.

Își deschise geanta și scoase la iveală un pumn de bomboane învelite în foiță.

- Vezi bine că mi-am luat provizii la mine. Dacă ești băiat bun, s-ar putea să-ți dau și ție una la desert.

Will chicoti.

- Nici nu mă gândesc să te lipsesc de vreuna.

Li se aduse mâncarea și tăcură amândoi pentru câteva momente. Apoi Will se simți obligat să întrebe:

- Te simți mai bine acum, în punctul în care a ajuns relația noastră?

Ea încremeni cu furculița între farfurie și gură.

- Încă mi-e groaznic de teamă, dacă asta voiai să spui. Niciodată n-am mers până la capăt cu vreun tip.

- Adică i-ai iubit și i-ai părăsit? întrebă el.

Jess încuviință din cap.

- Ție nu vreau să-ți fac una ca asta, Will. Nu vreau să te rănesc.

- N-o să mă rănești decât dacă n-o să fii sinceră cu mine sau dacă o să fugi fără să dai măcar o șansă relației dintre noi. Și pentru mine e o noutate.

Ea păru surprinsă.

- Zău?

- În decursul anilor am fost la multe întâlniri, ba chiar am avut și câteva legături care ar fi putut duce undeva, dar întotdeauna s-au terminat.

- De ce?

- Fiindcă știam că inima mea îți aparține ție, răspunse el cu sinceritate.

Jess trebuia să afle adevărul, nu cine știe ce poveste menită să-i ocrotească lui orgoliul sau să alunge temerile ei.

- Până acum câteva săptămâni tot încercam să găsesc pe cineva care să mă facă să te uit, dar a fost zadarnic. Acum e ori-ori. Fac orice ca s-o am pe cea pe care o iubesc, nu mai țin seama de reguli.

Jess era tulburată.

- Dar dacă eu n-o să pot fi la înălțimea așteptărilor tale?

- Singura mea așteptare e ca tu să dai o șansă reală unei relații care ar putea fi de durată. Nu mai vreau să fugi sau să te ascunzi fiindcă ți-e frică.

Ea încuviință din cap.

- Mi se pare corect.

Îi aruncă o privire piezișă.

- Azi-dimineață a fost cât pe ce să vin după tine la Sally.

- Și de ce n-ai venit?

- Connor, răspunse ea scurt.

- L-ai văzut cu mine?

Ea clătină din cap.

- L-am văzut mașina. A fost de ajuns. Nu eram pregătită să mă confrunt cu el și să-l văd cum pune lucrurile cap la cap.

- Connor știe, spuse Will, apoi se grăbi să adauge: Nu i-am spus eu. Și-a dat seama singur.

- Iar tu i-ai confirmat?

- În bună măsură. Dar tot el mi-a zis să nu mă dau bătut.

Jess îl privi neliniștită.

- Deci tu voiai să renunți numai fiindcă n-am vrut să merg cu tine azi-dimineață? Cum rămâne cu implicația totală?

- Chestiune de orgoliu, recunosc eu el. Sau poate teama că nu vei fi niciodată pregătită să ai o relație adevărată. Atunci Connor m-a făcut să înțeleg că dacă îți întorc spatele acum, ți-aș confirma convingerea ta de o viață că nimic nu durează, că toți te părăsesc și că promisiunile n-au nici o valoare.

- Înțeleg. Cred că-i sunt datoare fratelui meu. Cine ar fi zis că tocmai Connor va veni cu un sfat într-adevăr util?

- Aș fi ajuns și singur la aceeași concluzie, o asigură Will. A fost doar o clipă în care mi-am pierdut încrederea.

Se întinse și o luă de mână, strângându-i degetele între ale lui.

- Pe urmă mi-am amintit că dacă ceva are valoare, atunci merită să lupți, Jess. Un viitor cu tine merită orice sacrificiu.

- Chiar dacă îți dau atâta bătaie de cap? întrebă ea pe un ton din care se înțelegea că se dusesese cu gândul la plecarea mamei ei.

El îi duse mâna la buze.

- Tu n-ai putea niciodată să dai prea mare bătaie de cap. Cel puțin, nu mie.

- Ai toate șansele să te pun la încercare, îl preveni ea. Probabil în repetate rânduri.

El zâmbi.

- Sunt pregătit.

Și chiar era. Începând din ziua aceea nu avea să se mai lase niciodată cuprins de îndoieli nici măcar o clipă.

Deși răsufla ușurată că lămurise lucrurile cu Will, Jess știa că fiecare zi urma să fie o nouă provocare. Prea mulți ani se îndoise de sine ca să creadă dintr-odată că merita pe deplin să fie iubită. Totodată, recunoștea că trebuia să facă ea însăși niște pași, să-i dovedească lui Will și chiar ei însăși că era cu adevărat pregătită pentru orice le-ar fi oferit viitorul.

Deși nu-l mai văzuse pe Will de la începutul săptămânii, vorbise cu el de câteva ori. Știa că el petrecuse mult timp la spital, alături de pacienta cu probleme și că se ocupase de site-ul „Prânz pe malul golfului”. Jess îi sugerase să angajeze pe cineva care să verifice compatibilitatea clienților, dar el insistase că trebuia să facă totul singur, cel puțin până se convingea că sistemul funcționa fără greș.

În ziua de sâmbătă, frustrată că nu reușise să aibă parte măcar de câteva minute cu el, îl sună pe mobil.

- Unde ești?
 - La birou.
 - Din câte îmi dau seama, nu ai pacienți.
 - Nu, mă joc cu programul.
 - Poate ar trebui să te preocupe în primul rând de viața ta sentimentală, îl tachină ea.

- Pentru o femeie care nu știa prea bine nici măcar dacă să-mi acorde o întâlnire, cu siguranță că ai devenit foarte pretențioasă, răspunse el amuzat.

- Până acum n-am avut niciodată un prieten propriu-zis, cel puțin nu unul declarat, pe care să-l pot duce acasă la părinți. Mă gândesc că poate a sosit momentul să facem publică relația noastră, în fața tuturor O'Brienilor.

Auzind sugestia, Will tăcu.

- S-o facem publică? repetă el în cele din urmă.

Uimirea din tonul lui o făcu pe Jess să râdă.

- Nu să-i șocăm cu un anunț de logodnă, Will. Doar să mergem mâine la masă împreună. Oricum, cei mai mulți și-au dat seama ce e între noi. Hai să ne afișăm public și să terminăm povestea.

- Știi bine că asta riscă să stârnească și mai multe presiuni, da?

- M-am gândit și eu. Asta știu ei, să se amestece. Eu, una, pot face față. Tot ce contează e ce simțim noi, adevărat?

- Adevărat, încuviință el imediat. Iar dacă tu ești mulțumită cu situația de acum, atunci sunt de acord să mergem mâine.

- Serios?

Acum Jess rămăsese fără grai. Pe undeva se așteptase la mai multă rezistență, la mai multă prudență.

- Sigur că da. Dacă tu ești pregătită să răspunzi la întrebări, atunci fără îndoială sunt și eu.

Jess pufni în râs.

- De fapt, există un motiv pentru care am ales să ne facem intrarea în lume chiar mâine. Vor fi mai puține întrebări.

- Cum așa?

- Connie și Thomas își vor face și ei prima apariție împreună. Îmi imaginez că, pe lângă ei, noi doi vom fi departe de a produce un șoc.

- Ești mult mai șireată decât mi-am imaginat. Îmi place planul tău. Vin să te iau la prânz?

- Nu-i mai bine la 11.30? Nu vreau să ratez sosirea lor, să văd dacă nu cumva leșină careva.

- Chiar crezi că toată lumea va fi atât de șocată? întrebă Will. Eu am auzit deja de ei. Sigur, poate pentru că Jake a venit să ia masa cu mine și cu Mack clătinându-se pe picioare după ce primise vestea. Kevin și Connor știau și ei de ceva timp. Cine crezi tu că nu-i încă la curent?

- Din câte am auzit eu, tata știe. Asta înseamnă că știe și mama. Shanna și Heather sunt și ele în temă și au fost aproape de la început, încă înainte ca Thomas și Connie să-și fi dat ei înșiși seama. Nu știu de Abby și Trace. Mă îndoiesc că au aflat. Unchiul Jeff e probabil și el pe dinafară, afară de cazul când Mack i-a suflat ceva lui Susie. Presupun că marele semn de întrebare e bunica.

- Eu am impresia că e obișnuită să se trezească cu tot felul de surprize, comentă Will.

- Da, dar ea a fost întotdeauna categorică în privința divorțului. Nu numai că Thomas e divorțat de două ori, dar și Connie e divorțată. Bunica e în stare să se ducă pușcă la biserică să se roage pentru sufletele lor. O să fie șocată, Will.

Șovăi o clipă.

- Poate ar trebui s-o previn, să nu fie luată prin surprindere.

- Iubito, nu-i secretul tău, îi aminti Will. În decursul anilor am văzut-o pe bunica ta primind fel și fel

de șocuri și și-a revenit de fiecare dată. Cred că ne va uimi pe toți și le va da binecuvântarea ei.

- Ce te faci să crezi asta? întrebă Jess, curioasă să afle argumentele lui.

- Bunica ta are o vârstă venerabilă. A văzut aproape tot la viața ei și e mai degrabă tolerantă decât înclinată să critice, chiar și atunci când e vorba de lucruri în care crede cu tot sufletul, cum ar fi religia.

- S-ar putea să ai dreptate, admise Jess. Dar să aduci totuși niște săruri, pentru orice eventualitate.

Will chicoti.

- O să aduc. Și dacă termin cu toate cererile astea de înscriere pe site-ul „Prânz pe malul golfului“, te sun mai pe seară sau trec pe la tine. Dacă nu apuc, atunci ne vedem mâine la 11.30.

- Contează pe tine, încuviință ea.

În clipa când închidea telefonul, își dădu seama că era unul dintre puținele momente în care conta pe cineva fără teama că ar fi putut s-o dezamăgească.

Mick miji ochii când îi văzu pe Will și Jess pășind mână în mână pe aleea care ducea spre casă.

- Voi doi chiar sunteți curajoși, comentă el.

Jess îi aruncă o privire neașteptat de încântată.

- Să nu-ți vâri nasul, lasă-ne să vedem singuri cum merge treaba.

Mick râse.

- Am priceput mesajul încă de acum câteva seri și chiar dacă nu l-aș fi priceput atunci, a avut grijă măica-ta să mi-l repete aproape zilnic.

- Văd că mama are o influență mai bună asupra ta decât mi-aș fi închipuit. Va trebui să-i mulțumesc.

Mick îi întinse mâna lui Will.

- Mă bucur să te revăd.

Will chicoti.

- Și mie. Dar văd că aștepți aici pe terasă, ceea ce înseamnă că principala atracție a zilei n-a sosit încă.

- Dacă te referi la frate-meu, ai dreptate, răspunse Mick. Nu m-aș mira să i se facă frică și să nu vină sau să încerce să mă evite și să intre pe ușa dinspre bucătărie. Jess se încruntă.

- O să vină, tată, împreună cu Connie. Și cred că nu vor evita pe nimeni. Sper să nu le faci probleme.

- Hei, eu i-am convins să iasă în lume. N-are nici un motiv s-o facă pe fata aia să creadă că trebuie să ascundă relația lor.

- Bunica e la curent cu ce se întâmplă? întrebă îngrijorată Jess.

Mick clătină din cap.

- Eu m-am gândit să-i spun câte ceva, dar maică-ta mi-a atras atenția să nu mă amestec nici aici. Femeia asta nu mă mai lasă să intervin în nimic, cel puțin, nu atât cât aș vrea eu.

Jess se luminează la față.

- Chiar că trebuie să-i mulțumesc. Unde-i acum?

- La bucătărie, încearcă s-o ajute pe bunică-ta. Ca de obicei, mama are felul ei de a face lucrurile. Nu știu ce s-a ales de planul lor ca fiecare dintre voi să aduceți duminica ceva gătit acasă, dar din câte văd eu, mama a preluat iar frâiele. Am adus vorba despre asta zilele trecute și a tăbărât pe mine.

- Sunt sigură, zise Jess. Bunica avea nevoie de o pauză, dar nu era dispusă să renunțe la poziția ei în calitate de cea mai vârstnică membră a familiei. Ori asta, ori simplul fapt că și-a dat seama că cei mai mulți dintre noi suntem pe dinafară când vine vorba de gătit. Mă duc să văd dacă îmi dă voie să fac și eu ceva.

- Pe riscul tău, spuse Mick. Will, vrei să stai cu mine aici, pe terasă? Azi pare să fie un fel de vară indiană. Cine știe cât vom mai putea sta afară înainte să vină iarna?

Mick observă că Jess îi aruncase lui Will o privire îngrijorată și că era gata să intervină să-l scoată din încurcătură, dar Will îi făcu un semn ușor din cap că nu.

- Rămân cu tatăl tău. Din moment ce a jurat că nu se mai amestecă în relațiile de familie, poate-l conving să mă ajute să cuplez clienții pentru „Prânz pe malul golfului“.

Mick se încruntă la el.

- Asta ce naiba mai e?

- Site-ul meu matrimonial computerizat, explică Will. O să-ți povestesc tot. Poate vii cu niște idei care ar putea fi adăugate la testul de compatibilitate.

Auzindu-l, Jess începu să râdă în hohote. În schimb, Mick trebuia să admită că era curios. Îi făcu semn cu mâna fiicei lui să plece.

- Hai, du-te. Vreau să aud ce-mi spune Will. La urma urmei, eu sunt expertul în familia asta. Sunt sigur că Will poate profita de experiența pe care am adunat-o în decursul anilor.

- Tată, tu îți vâri nasul, nu ești un expert! îl corectă Jess.

- Ia privește în jurul tău, domnișoară. Toți frații și surorile tale au căsnicii fericite, da?

- Și vrei să zici că e meritul tău?

- Bineînțeles! exclamă Mick indignat.

Jess clătină din cap, abia reușind să-și stăpânească râsul. Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe Will pe obraz.

- Dacă ai nevoie de ajutor, strigă-mă.

- Nu va fi cazul, o liniști Will.

După plecarea ei, Mick se așeză în balansoarul lui preferat.

- Se pare că treaba merge bine cu voi doi, comentă el, fără să ascundă cât era de încântat.

Multă vreme își făcuse griji pentru Jess, dar Will era exact genul de bărbat serios și de nădejde pe care i-l ar fi ales el.

- După cum spunea și Jess, lucrăm la relația asta, răspunse Will. Ea are de depășit multe obstacole interioare.

- Plecarea mamei ei, încuviință Mick. Și faptul că eu lipseam atât de mult de acasă.

Will rămase surprins.

- Întocmai.

- Îmi pare rău că la vremea aia n-am fost mai apropiat de ea, de fapt, de nici unul dintre copii. Crede-mă că pentru mine e o binecuvântare să știu că cei mai mulți m-au iertat.

- Faci mari progrese și cu Jess. Constat că e mult mai relaxată în prezența ta ca în trecut. Nu mai stă tot timpul încordată, așteptându-se s-o critici.

- Ai dreptate, dar nu la fel stau lucrurile și cu Megan, zise necăjit Mick. Se învârt amândouă una în jurul alteia, ca doi boxeri care așteaptă să vadă cine va da primul cu pumnul. Când i-am făcut cadou lui Jess aragazul ăla sofisticat pentru bucătăria hanului, credeam că se va împăca cu maică-sa, dar nu văd cine știe ce progres. Acum sunt bine, în clipa următoare Jess se înfurie pentru toate fleacurile.

- Situația se va schimba, spuse încrezător Will. Mai ales că Megan face tot posibilul să nu te bagi. Jess va aprecia asta.

Mick chicoti.

- De ce crezi că i-am spus? Trebuie să înțeleagă că maică-sa e de partea ei și că a fost mereu de partea ei, chiar și când era plecată. Megan a fost distrusă când și-a abandonat copiii, mai ales pe Jess. La vremea aia, Jess avea atâtea probleme și nimeni dintre noi nu înțelegea de ce. A durat mult prea mult până s-a ajuns la diagnosticul corect, în parte fiindcă eu nu puteam să accept că era ceva în neregulă cu un copil al meu. Asta făcea și mai dureros eșecul meu ca părinte.

- E de domeniul trecutului, Mick, și problema nu a fost creată de tine. Nu-ți mai face atâtea reproșuri. În cele din urmă ai reușit s-o ajuți. Iar Jess a izbutit să facă față diagnosticului de ADHD. S-a adaptat în fel și chip ca să țină sindromul sub control, chiar și fără să recurgă la medicamente. Eu, unul, sunt de părere că ai făcut bine să încerci mai întâi alte remedii. Jess era

un caz ușor, dar uneori doctorii se grăbesc să prescrie pilule în loc de terapii alternative. Sunt convins că Jess va avea întotdeauna scăpări, dar uită-te la tot ce a realizat. E cu atât mai impresionant cu cât știm cu ce s-a confruntat ca să ajungă aici.

- Nici nu-ți închipui cât sunt de mândru, declară Mick. Și ca să nu mă mai întrebi, să știi că i-am spus și ei. Îi repet asta iar și iar. Sper din tot sufletul că într-o bună zi o să înceapă să mă creadă.

Will dădu din cap înțelegător.

- Așa sper și eu, legat de sentimentele mele pentru ea. Încă nu are încredere în ele, dar am de gând să mă țin de capul ei până când va crede.

Lui Mick îi plăcea sinceritatea tânărului. Îi plăcuse întotdeauna.

- Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui.

Will zâmbi.

- Vei fi primul.

Mick tăcu o clipă, apoi se întoarse spre Will.

- Și acum, gata cu discuția despre Jess. Hai, zi-mi de chestia aia cu compatibilitățile. Chiar ai posibilitatea să vezi pe calculator dacă doi oameni se potrivesc?

- Cred că da, se grăbi să răspundă Will entuziasmat. Funcționează doar de câteva luni. Doi clienți s-au căsătorit deja, ceea ce, sincer să fiu, mie mi s-a părut puțin cam repede, dar mai există câteva cupluri reușite.

Mick se gândi la avantajele unui asemenea program.

- Ai înscris-o și pe Susie? Cred că este timpul să-l lase baltă pe Mack. Tipul ăsta trebuia de mult să facă primul pas.

- Susie nu mi-a cerut ajutorul. Cât despre Mack, știu că e mort după ea.

- Ciudat mod de a-i arăta! mormăi Mick.

Ridică privirea, la timp ca să-i vadă pe Thomas și Connie apropiindu-se de ei. Fratele lui se aplecă să-i șoptească ceva la ureche lui Connie și expresia de panică

de pe chipul ei se topi ca prin farmec. Surâse larg, cu ochii strălucind.

- Ia te uită, ce zici de asta? murmură Mick. Am avut îndoielile mele, dar se pare că până la urmă aici e vorba de ceva special.

- Așa mi se pare și mie, încuviință Will.

Mick se ridică, strânse mâna fratelui său și o sărută pe Connie pe obraz.

- Mă bucur că ați reușit să ajungeți.

Connie îl privi în ochi.

- Aveam impresia că ni s-a cerut cu orice preț să ne facem apariția.

Mick chicoti.

- Cam da, la momentul respectiv. Mi-am imaginat că dacă vii aici cu frate-meu, o să se vadă limpede ce e în capul vostru. Haideți în casă. Ați sosit printre primii, așa că mai rămâne doar un hop: să-i spunem mamei.

- Cred că o s-o fac eu însumi, între patru ochi, spuse Thomas. Fără altcineva de față, mai ales tu.

Connie îl privi în ochi, cu o expresie hotărâtă.

- Așteaptă, Thomas. Credeam că facem totul împreună.

- Așa e, răspunse Thomas, privind-o îngrijorat. Dar m-am gândit că-ți va fi mai ușor dacă netezesc eu drumul.

- Din ziua în care m-am îndrăgostit de tine, am renunțat să cred că va mai exista ceva ușor, zise ea ironic.

Mick o privi încântat, apoi își bătu fratele pe spate.

- Încep să înțeleg de ce vă împăcați atât de bine. Ai găsit o femeie care merge drept la țintă.

- Așa e, încuviință Thomas, zâmbind spre Connie. Bun, hai să mergem.

- Am adus și săruri, spuse Will.

Văzând expresia uimită a lui Thomas, ridică din umeri.

- Ideea lui Jess. E și ea în bucătărie. Ziceți-i să vină la mine dacă are nevoie de ele.

Thomas se încruntă la el.

- Exact de așa ceva avea nevoie familia asta: alt isteț!
Credeam că-i teritoriul lui Mick.

Mick începu să râdă în hohote.

- O fi fost cândva. Dar se pare că tânăra generație îmi
calcă frumușel pe urme!

capitolul 19

În ciuda curajului cu care îl înfruntase pe Mick, lui Connie îi tremurau genunchii pe măsură ce se apropiau de domeniul lui Nell O'Brien. Deși intrase în acea bucătărie de zeci de ori, avea sentimentul că în ziua aceea se va decide dacă locul ei era sau nu în familia O'Brien.

Thomas o privi înțelegător și o strânse de mână.

- Ești pregătită?

Ea îl privi cu un surâs timid.

- Acum sau niciodată.

Tocmai voia să împingă ușa, dar Thomas o opri.

- Poate ar trebui să mai precizez un lucru înainte de a intra.

- Ce anume? întrebă ea cu glas tremurat.

- Indiferent ce spune mama, indiferent cum reacționează sau ce obiectează, între noi nu se va schimba nimic. Relația noastră e de neclintit.

- Nu spune asta, Thomas. Vorbim despre mama ta. Chiar dacă ești bărbat în toată firea și de ani buni încoace îți trăiești viața cum vrei tu, opinia lui Nell contează încă. Dacă n-ar fi așa, nici tu n-ai fi cel care ești.

- Foarte posibil, încuviință el. Dar și tu contezi. Legătura noastră e ceva nou și încă mai trebuie puse la punct unele lucruri, dar cu siguranță nu e vorba de o aventură trecătoare. N-am de gând să-ți întorc spatele la primul semn că mama n-ar fi de acord. Vreau să fii convinsă de asta.

Connie îi atinse ușor obrazul, apoi își retrase mâna.

- Așa vreau și eu, spuse ea cu un aer nostalgic, apoi se sili să zâmbească. Și acum, hai să facem ce avem de făcut, înainte să intru în panică și s-o iau la fugă.

Thomas râse.

- Tu niciodată n-o să fugi de o provocare. Pot să pun pariu pe contul meu bancar.

- Nu fi atât de sigur, de astă dată chiar s-ar putea întâmpla. În viața mea nu m-am confruntat cu o asemenea situație. Nell e o femeie de temut.

Thomas zâmbi.

- Aici vorbim de mama. Abia dacă-ți ajunge până la umăr. Poți s-o înfrângi.

Ea îl privi îngrozită.

- De parcă aş avea curaj.

Thomas râse.

- Voiam să spun că n-ai motiv să-ți fie teamă.

Și înainte ca ea să apuce să tragă aer în piept și să-și liniștească nervii, Thomas deschise ușa bucătăriei și păși înăuntru, ținând-o pe Connie strâns de mână. Își dădea seama că ea rămăsese puțin în urmă, parcă ascunsă în umbra lui, dar nu se întoarse să protesteze. Jess le zâmbi încurajator din celălalt capăt al bucătăriei.

- Bine v-am găsit! tună Thomas cu glasul lui cel mai entuziast.

Se duse întins la mama lui și o sărută pe obraz.

- Mamă... O măsură din cap până în picioare. Arăți bine.

Nell îl privi bănuitoare, apoi o văzu pe Connie zăbovind în urma lui.

- Îmi imaginez că ai venit să-mi spui că relația voastră devine din ce în ce mai serioasă, spuse ea, cu o expresie care nu trăda nimic din ce gândea.

- Așa e, răspunse Thomas, trăgând-o pe Connie lângă el. Deși nu pricep nici în ruptul capului cum de ți-ai dat seama.

- Am învățat de multă vreme să citesc în sufletul fiilor mei. Pentru mine sunteți transparentți ca lumina zilei.

Nell se întoarse spre Megan.

- De n-ar fi fost așa, Megan și Mick m-ar fi dat de gol tot șușotind când își închipuiau că eu nu-i văd și nu-i aud.

Megan se uită la Connie și la Thomas cu o privire care își cerea scuze.

- Îmi pare rău. Măcar o dată în viață am crezut și eu că eram discreți.

Thomas chicoti.

- Mick ar fi trebuit să-și dea seama. Eu, el și Jeff știam bine că mama are un auz și un văz ieșite din comun. Când eram copii, nu-i scăpa nimic. Își întoarse privirea către mama lui. Deci, ce părere ai? Știu că ți se pare ceva complicat și nelalocul lui, dat fiind că eu sunt mai în vârstă și am un trecut cam încărcat, dar se pare că pe Connie n-o deranjează.

- Nici trecutul meu nu-i foarte simplu, se grăbi să adauge Connie, apoi tăcu, așteptând cu sufletul la gură verdictul lui Nell.

Nell se uită de la fiul ei, la Connie, apoi din nou la Thomas.

- Știi bine ce cred eu despre divorț, spuse ea pe un ton ferm. Acestea fiind zise, n-am fost niciodată de părere că aș putea sau ar trebui să-ți impun opiniile mele, Thomas. V-am crescut pe tine și pe frații tăi astfel încât să gândiți cu mintea voastră și să ascultați ce vă spune inima. Connie e o femeie deosebită. Dacă te face fericit, iar tu la rândul tău o faci fericită, eu, una, n-o să mă opun.

Deschise larg brațele, o îmbrățișă pe Connie și o sărută pe obraz.

- De multă vreme vii în casa asta și te-am privit ca pe fiica mea. Sper ca fiul meu să legalizeze legătura asta într-o bună zi.

Lua mâna lui Connie și o strânse încurajator.

- Dacă te necăjește cu ceva, să vii la mine. O fi el prea înalt ca să-l strâng de gât, dar am eu metodele mele ca să-l pun la punct.

Connie se simți cum i se ia o piatră de pe inimă. Ochii i se umeziră. Primea mai mult sprijin decât se așteptase.

- Vă mulțumesc din suflet, doamnă O'Brien. Fiți sigură că așa am să fac.

- De azi încolo să-mi spui Nell, îi ceru ea pe un ton ce nu admitea împotrivire.

Thomas ascultă conversația și se încruntă în glumă.

- Doar n-o să te aliezi cu mama împotriva mea, îi spuse el lui Connie cu prefăcută indignare.

Connie râse.

- Fii pe pace, răspunse ea. N-o s-o fac, cât timp n-o să-mi dai motive.

Nell începu și ea să râdă, urmată de Megan și de Jess, și tensiunea din încăpere se topi ca prin farmec.

- O să te descurci, fetițo, îi spuse aprobator Nell. Știam că ești o soră și o mamă minunată, dar se pare că ești mai mult decât capabilă să ții în frâu un bărbat ca fiu-meu.

- Este, confirmă și Thomas, învăluind-o pe Connie cu o privire plină de afecțiune. Și acum, dacă n-aveți nimic împotrivă, trebuie să mă duc să râd nițel de Mick. Era de părere că nu prea aveau șanse s-o scot la capăt așa de bine.

Nell se încruntă.

- Doar n-ai de gând să pornești iar un război cu fratele tău! se răsti ea.

- Nici vorbă. Vreau doar să mă împăunez un pic, răspunse Thomas, strângând-o în brațe cu putere și aproape ridicând-o de la pământ. Connie, vii și tu cu mine?

- Cred că mai rămân, spuse Connie, simțindu-se dintr-odată ca acasă în această bucătărie, alături de femeile care pentru ea fuseseră întotdeauna ca o familie și care poate chiar aveau să devină familia ei. Cel puțin, dacă relația cu Thomas progresa așa cum promitea până acum.

Ceva din conversația dintre Connie, Thomas și bunica o făcea pe Jess să tânjească după aceeași aprobare pe care o primise atât de repede prietena ei. Știa că era

o nebunie, dar dintr-odată își dorea ca mama ei să-i binecuvânteze relația cu Will, ceea ce nu se așteptase niciodată. La urma urmei, trăise atâta vreme fără să ceară aprobarea lui Megan. Mai mult chiar, de la întoarcerea lui Megan, se mândrise că își ținea mama la distanță aproape tot timpul. De ce își dorea acum atât de mult ca asta să se schimbe?

În timp ce Nell o lua pe Connie sub aripa ei ocrotitoare, explicându-i ingredientele unuia dintre felurile preferate ale lui Thomas, Jess se întoarse brusc spre Megan.

- Putem sta puțin de vorbă?

Cum era una dintre puținele conversații în care Jess lua inițiativa, mama ei rămase surprinsă.

- Sigur că da. Hai să mergem afară, să ne bucurăm de vremea asta superbă.

Se întoarse către soacra ei.

- Nell, te poți lipsi de noi pentru scurt timp?

- Sigur. Connie e aici, dacă am nevoie de o mână de ajutor, iar ceilalți vor sosi curând.

Megan și fiica ei ieșiră din bucătărie și traversară peluza, pornind în direcția golfului. Jess făcu un semn din cap spre casă.

- Te așteptai ca lucrurile să iasă așa?

- Nu chiar, mărturisi Megan. Dar Nell a fost întotdeauna plină de surprize.

- Pare fericită că m-am văzut mai des cu Will în ultima vreme, continuă Jess, abordând subiectul cu prudență.

Megan zâmbi.

- Cu toții suntem fericiți. E omul potrivit pentru tine. Dar tu? Tu ce părere ai?

- Mult timp mi s-a părut de-a dreptul enervant că mă putea citi atât de bine. Îl acuzam că mereu încearcă să mă psihanalizeze.

- Iar acum?

- De fapt, e chiar plăcut să fiu cu un bărbat care mă înțelege cu adevărat, recunosc Jess.

Megan încuviință din cap.

- Așa-i?

- Așa ți se întâmplă și ție cu tata?

Megan chicoti.

- Oh, iubito! Nouă ne-a luat ani întregi ca să ajungem aici. Cu siguranță că au existat multe dezacorduri pe vremea când voi erați mici. Știi bine că a fost motivul principal al plecării mele, așa încât te rog să mă crezi că știu cât e de important să poți comunica cu soțul tău și să-l faci să înțeleagă ce ai pe suflet.

- Și tata știe acum? întrebă Jess nu prea convinsă.
Mama ei căzu pe gânduri.

- Se străduiește, și nu-i pot cere mai mult de-atât. Iar eu am învățat să-i spun deschis, ceea ce nu făceam pe atunci. Cred că amândoi am învățat multe cât timp am stat despărțiți. Cred că ne-am maturizat, și asta probabil nu s-ar fi întâmplat dacă rămâneam împreună, prinși într-o căsnicie disperată.

Se întoarse cu fața spre Jess și îi petrecu o șuviță ră-tăcită pe după ureche, un gest matern și tandru care aproape o făcu pe Jess să-i dea lacrimile. Atingerea mamei ei era ceva ce-și dorise nespus de mult în copilărie. Nu o dată se gândise că nu va mai avea parte de așa ceva. Încercările lui Abby de a lua locul mamei, oricât de bine intenționate, dăduseră greș. Buni reușise să se apropie mai mult, dar tot nu reușise s-o înlocuiască pe Megan.

- Ce-i cu tine așa introspectivă azi? întrebă cu blândete Megan. Relația ta cu Will evoluează prea repede?

Spre surprinderea ei, Jess încuviință din cap.

- Da, ne-am apropiat și fizic, răspunse ea. Ceea ce e foarte bine, numai că din punct de vedere emoțional am impresia că am rămas în urmă. El mi-a dat limpede de înțeles că mă iubește și că m-a iubit dintotdeauna. Numai că nu sunt sigură ce trebuie să fac cu iubirea lui.

Megan părea tulburată.

- Nu trebuie să faci nimic dacă nu ești pregătită. Te presează în vreun fel?

- Nu, recunoscu Jess. A fost incredibil de răbdător cu mine, dar mă simt vinovată că încă nu pot avea încredere în sentimentele mele. Trăiesc toate aceste emoții noi și complet neașteptate și nu știu cum să mi le controlez.

- Ți-e teamă, trase concluzia Megan. Teamă de ce? Că o să suferi? Că te va părăsi?

Jess încuviință din cap.

- Nu că n-aș mai fi fost părăsită și înainte, zise ea, fără să-și poată ascunde amărăciunea.

- De mine, întări Megan. Oh, scumpa mea, nici nu-ți imaginezi ce mult regret ce s-a întâmplat și cât ai suferit tu pentru asta. Sunt atâtea lucruri pe care mi-aș dori să le fi făcut altfel la vremea aceea. Regret că nu v-am luat cu mine în ziua în care am plecat, în loc să mă mulțumesc să aștept. Când am fost pregătită să vă aduc pe toți la New York, voi nu mai voiați nici măcar să vorbiți cu mine la telefon. L-am lăsat pe tatăl vostru să mă convingă că vă era mai bine acasă, într-o ambianță familiară.

- Cred că înțeleg motivul, dar la vremea aceea te-am urât, mărturisi Jess. M-am simțit trădată. Nu aveam decât șapte ani și nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun de la mine. Ai lăsat-o pe Abby să ne anunțe că ai plecat.

- A fost nedrept față de tine și de ea, recunosc cu sinceritate Megan. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să-mi răscumpăr vina față de fiecare dintre voi. La nevoie, o să vă repet cât voi trăi ce rău îmi pare.

O privi în ochi pe Jess.

- Crezi că va fi îndeajuns?

- Nu știu, răspunse Jess. Eu aș vrea să fie. Vreau să las totul în urmă, ca să pot merge înainte nu numai cu Will, dar cu toți oamenii din viața mea. Nu știu dacă-i posibil ca un copil să-și închidă sufletul, dar cred că eu exact asta am făcut. Mi-e groază la gândul că aș mai putea trăi asemenea sentimente.

- Ca atare, n-ai încredere în nimeni, spuse îndurerată Megan.

- Nu în totalitate. Am fost foarte circumspectă chiar și cu Abby, Bree, Kevin și Connor. Și ei au plecat. Un timp le-am purtat pică, deși știam că nu meritau asta. Fiecare voia să-și trăiască viața, la fel cum ai făcut și tu.

- Oh, scumpa mea, nici n-ai idee ce îngrozitor mă faci să mă simt, spuse Megan cu ochii înotând în lacrimi.

Jess își închipuise că voia să capete aprobarea mamei ei pentru relația cu Will, dar își dădu seama că de fapt simțise nevoia să se elibereze de vechea furie și amărăciune. De la întoarcerea lui Megan în Chesapeake Shores cu câțiva ani în urmă, Jess și mama ei se purtasera cu mânuși una cu alta. Făcuseră pace, dar nu se împăcaseră.

Jess înțelegea că venise momentul fie să dea uitării tot trecutul, fie să accepte că între ea și Megan nu va mai exista niciodată o relație mamă-fiică. Își dădea seama cu câtă disperare își dorea acea relație și că unicul mod de a o recăpăta era iertarea.

Își înghiți nodul din gât, se uită în ochii plini de lacrimi ai mamei ei, unde citi durere adevărată, și cumva inima ei se eliberă de ultimele rămășițe ale furiei care o torturase atâția ani.

- Vreau să avem o relație mai bună, șopti Jess. Vreau să-mi recapăt mama.

Megan deschise brațele și Jess se cuibări la pieptul ei.

- Sunt aici, iubito. Sunt aici.

Amândouă plângeau acum fără fereală. Așa le găsi Mick când veni să le anunțe că masa de duminică era gata.

- Sunteți bine amândouă? întrebă el îngrijorat.

- Da, totul e în ordine, îl liniști Megan cu lacrimi în glas.

Mick se uită la Jess, așteptând un răspuns.

Jess nu reuși să articuleze nici un cuvânt, dar încuviință în tăcere.

Mick dădu din cap mulțumit și le lăsă să se înapoieze acasă doar ele două.

Jess știa că reconcilierea care se lăsase atât de mult așteptată nu va fi ușoară, dar ziua aceea marcase un început promițător. Își luă mama de braț și îi aruncă o privire piezișă.

- Ce zi a fost azi, nu?

Megan zâmbi, cu obrazul încă ud de lacrimi.

- Cea mai frumoasă zi, o asigură ea. În sfârșit, simt și eu că mi-am recăpătat toată familia.

De când se așezaseră la masă, Will continua s-o privească pe Jess cu o expresie îngrijorată adânc întipărită pe chip. Jess încercase să-i suradă ca să-l liniștească, dar Will nu se lăsa înșelat de zâmbetul ei sau de conversațiile despre tot felul de nimicuri purtate cu ceilalți membri ai familiei. De îndată ce terminară de mâncat și de strâns masa, o prinse de mână.

- Ce-ar fi să mergem înapoi la han? propuse el. Ai putea să-mi arăți ce a mai lucrat tatăl tău la mansardă.

- O să rămâi uimit, răspunse Jess, la fel de dornică să rămână doar cu el. Ferestrele au fost montate și am o priveliște fantastică. Hai să mergem.

- Gata? O ștergeți? îi întrebă amuzată Abby, dând cu ochii de ei chiar în clipa în care ieșeau pe ușa din bucătărie.

- N-o șterge nimeni, răspunse indignată Jess. Toată lumea are treabă. Nici n-o să observe că am plecat.

- Singurul motiv pentru care plecați fără să vă luați rămas-bun e că nu vreți să vă întrebe careva ce vreți să faceți, îi tachină Abby. Cum sunt sora ta mai mare, e de datoria mea să te întreb.

- Iar eu, în calitate de sora ta cea foarte independentă, o să-ți răspund că nu e treaba ta, replică Jess. Ai o sumedenie de alți frați pe care să-i supraveghezi ca o cloșcă, așa cum ai făcut întotdeauna. N-ai decât să-ți vâri nasul în viața lor.

Abby râse.

- Ce o să mă fac acum, când până și tu ești prea mare ca să te țin sub papuc?

- Crede-mă, Caitlyn și Carrie vor fi curând adolescente, îi aminti Jess. O să ai destul de furcă.

- Nu-mi mai spune! exclamă Abby. Slavă Domnului că-l am pe Trace. Pe el chiar îl ascultă. Dar deja ne consideră inamici pe amândoi.

- Poate a sosit timpul să vă măriți familia, zise Jess, abordând un subiect pe care nimeni nu îndrăznea să-l aducă în discuție. Știu că lui Trace i-ar plăcea grozav să aibă și niște copii ai lui. Te-ai gândit la asta?

Abby încremeni.

- Acum e rândul meu să-ți spun să nu-ți vâri nasul, se răsti ea.

Tonul neașteptat de dur al surorii ei o făcu pe Jess să-și dea seama că atinsese un punct foarte sensibil.

- Will, ce-ar fi să mă aștepti afară? propuse ea, decisă să nu abandoneze subiectul, dacă tot ajunsese atât de departe.

El ieși fără să comenteze, iar Jess se întoarse către sora ei, fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

- OK, ce se întâmplă?

Abby se încruntă.

- Nu ți-am spus s-o lași baltă?

- Știi bine că niciodată nu fac ce mi se spune. Stai jos și spune-mi. Ai vreun necaz?

Abby se așază, ferindu-și privirea.

- Nu că n-aș putea rămâne însărcinată, dacă la asta te referi. Nici măcar n-am încercat.

Jess înțelese că pășea cu adevărat pe un teren minat. Ar fi fost simplu să renunțe, dar se gândi cum ar proceda Abby dacă rolurile s-ar fi inversat. Ar fi insistat până când Jess și-ar fi deschis inima.

- De ce nu? o întrebă ea pe Abby.

- Știi ce s-a întâmplat când le-am născut pe gemene, răspunse Abby. Wes mi-a cerut imediat să renunț la serviciu și să rămân acasă.

- Și ți-e teamă că Trace va proceda la fel?

Abby dădu din cap, cu o expresie disperată.

- Chiar dacă mi-a jurat de nenumărate ori că asta nu se va întâmpla cu nici un chip, sunt foarte speriată că de fapt se amăgește singur. Mi-e teamă că odată ce s-ar naște copilul, ar începe să mă bată la cap să nu mai merg la lucru la Baltimore în fiecare zi. Și atunci? O să ne certăm tot timpul? O să ajungem la divorț, așa cum s-a întâmplat cu Wes? Îmi iubesc meseria. Am muncit din răputeri să ajung unde sunt acum.

Jess o strânse de mână.

- Sigur că da. Dar eu sunt de părere că nu ai încredere în Trace atât cât merită. Lui îi place să stea acasă și să se îngrijească de copii. Poate lucra la domiciliu. N-are de ce să insiste să rămâi și tu. Trace nu e Wes și nici situația nu mai e aceeași.

Abby își înghiți lacrimile, se căută prin buzunare după unul dintre atotprezentele ei șervețele și își suflă nasul.

- Așa zice și el, mărturisi ea.

- Of, scumpa mea, e drept că am o sumedenie de probleme cu lipsa de încredere, dar până și eu văd că Trace nu ți-a dat niciodată vreun motiv să te îndoiești de el.

- Știu, încuviință Abby.

- Atunci vorbește cu el. Nu amâna până când va fi prea târziu și nu vei mai avea nici o opțiune.

- Da, ceasul meu biologic ticăie destul de tare.

Se uită în ochii lui Jess cu o expresie încă neliniștită.

- Stau și mă întreb dacă nu cumva e vorba și de altceva, nu doar de experiența mea cu Wes.

Jess o privi uimită.

- Adică?

- Când a plecat mama, aveam 17 ani. Eu am preluat sarcina de a mă îngriji de voi toți. Cumva mă simt de parcă aș fi avut nu numai două gemene, dar încă patru copii. Poate că mi-a ajuns.

Jess nu se gândise niciodată la povara răspunderii asumate de Abby față de ei toți.

- Atunci trebuie să vorbești cu Trace și despre asta. Uite totuși ce zic eu. Ești o mamă extraordinară, cu toată cariera ta. Trace e un tată vitreg fără cusur, însă voi doi trebuie neapărat să aveți măcar un copil al vostru.

Zâmbi larg.

- Totuși, aici nu-i vorba de părerea mea.

- De fapt, părerea ta îmi este de folos. Eu și Trace am discutat pe tema asta de nenumărate ori. Dar am senzația că ne învârtim în cerc.

- Atunci să-ți mai spun ceva. Poate că odată ce ai încă un copil și vezi cât de ușor crește, o să te hotărăști să mai faci vreo doi. Casa aia mare și veche pe care a cumpărat-o pentru tine ar trebui să fie plină de copii.

Atinse ușor obrazul surorii ei.

- Știu din experiență cât ar fi de fericiți.

Abby zâmbi stins.

- Mulțumesc pentru încurajare. Ești o fată isteată.

- Pun pariu că nu-ți spun nimic din ce nu ți-a spus deja soțul tău. Ascultă-l, surioară. Trace ține la tine și n-ar face niciodată nimic care să te lipsească de cariera pe care o iubești. El înțelege că munca asta reprezintă o parte importantă din ființa ta. Mai mult decât atât, e pregătit să intervină, să schimbe scutece și alte treburi necesare într-o familie. Vei avea în el un partener.

- Știu că ai dreptate, spuse Abby. Și el are dreptate. Atâta doar că mereu îmi vin în minte acele scene din trecut.

- Crede-mă că te înțeleg, o aprobă Jess.

Abby oftă din adâncul sufletului.

- OK, aici ai terminat, îi zise ea lui Jess, făcându-i semn că putea să plece. Du-te cu Will și faceți ce aveți voi de gând să faceți.

- Nu că am avea nevoie de permisiunea ta, o ironiză Jess. Totuși, îți mulțumesc.

Jess îl găsi pe Will așteptând-o răbdător în fața ușii de la bucătărie.

- Cât ai auzit? îl întrebă ea.

Will nu se obosi să nege că auzise cea mai mare parte a conversației.

- E o situație complicată, spuse el circumspect. Dar i-ai dat un sfat bun.

- Asta i-ai fi spus și tu?

- În mare, da. Dar niciodată nu mi-a cerut sfatul. Ai instinct bun când e vorba de alții, Jess. Ar trebui să începi să pleci urechea la o parte din propriile sfaturi, mai ales când e vorba de oameni în care poți să ai încredere.

Jess ridică privirea și se uită în ochii lui.

- Rațiunea îmi spune că mă pot încrede în tine, Will. Dar aici e vorba de ce simt. Încă nu s-a produs schimbarea.

- Totuși, azi ai făcut ceva progrese cu mama ta, așa-i? Am citit pe fețele voastre când v-ați întors acasă pentru masă. Tu erai mai luminoasă, iar Megan părea mai fericită de fiecare dată când se uita la tine, așa cum n-am mai văzut-o de multă vreme.

Jess încuviință din cap.

- A fost chiar un pas uriaș. Mă tot certam cu mine însămi, spunându-mi că trebuie să renunț la vechea supărare sau să nu renunț și atunci să nu am niciodată parte de relația mamă-fiică de care am fost lipsită atâția ani. Am ajuns la concluzia că, refuzând să-i acord afecțiunea și iertarea mea, n-o pedepseam numai pe ea, ci și pe mine.

- Așa că ai renunțat la supărare, zâmbi Will.

- Da. A fost ceva uimitor. Am luat decizia și furia mea s-a topit ca prin farmec. Sunt sigură că nu va fi foarte ușor, dar măcar a fost un început, Will.

- Și încă unul important, încuviință el. Într-una din zile sper să faci același lucru și în relația cu mine,

să ajungi la concluzia că sunt un băiat de treabă și să-ți deschizi sufletul spre mine.

- Poate o să mai am o discuție serioasă cu mine în-
sămi, să văd ce se întâmplă, răspunse Jess numai pe ju-
mătate în glumă. Între timp, îmi place relația noastră
așa cum e acum.

- Adică? întrebă el.

Întrebarea lui o făcu să se încrunte.

- Nu știi?

- Vreau să aud cum o vezi tu.

- Suntem împreună. Suntem un cuplu. Doi prieteni
care își caută calea spre ceva mai mult, răspunse ea. Nu
știu cum altfel aș putea să definesc ce-i între noi.

El se aplecă și o sărută pe buze.

- Pentru început, e foarte bine.

Sărutul, deși nevinovat, o făcu să se înfioare din cap
până în picioare. Era ceva ce depășea simpla prietenie.

În timp ce se apropiau de han, ea îl privi cu coada
ochiului.

- Chestia aia cu prietenia, zise ea pe un ton nepăsător.
Mă gândesc că totuși trebuie să aibă și niscaiva beneficii.

Will o privi amuzat.

- Zău?

- Tu ce părere ai?

- Dacă tot m-ai ademenit aici și eu nu m-am opus,
cred că putem discuta și despre beneficii.

- Atunci nu-i așa că-i bine că dormitorul meu e mai
aproape decât mansarda? întrebă ea. Mai mult de-atât,
are și un pat foarte confortabil.

- Asta-i o parte importantă din negocieri, aprobă
Will. O întrebare: patul e vechi?

- Nu, de ce?

- Ca să nu scârțâie.

Jess pufni în râs.

- Nu contează. Ultimii clienți au părăsit hanul de câ-
teva ore bune. Dacă ne răzgândim și facem dragoste pe
scară, nu va fi nimeni șocat de purtările noastre.

Will părea destul de interesat de idee.

- Pe scară zici? În holul mare? Ce părere ai de bucătărie?

- Hanul ne aparține, râse Jess.

Îi întâlnește privirea.

- Ce naiba e în mintea ta?

- O să vezi, promise el cu un licăr poznaș în ochi.

- O să fie o după-amiază de pomină, nu? întrebă Jess cu glas tremurat în timp ce pulsul începea deja să-i crească.

- Sper din toată inima, încuviință el, luând-o de mână și trăgând-o înăuntru, apoi încuind ușa în urma lor. N-are rost să riscăm, în cazul că ar apărea niște oaspeți pe nepusă masă.

Jess râse.

- Cine știe? S-ar putea să atragem o clientelă cu totul diferită.

- Ușa rămâne încuiată, declară el ferm.

Fusese ultimul lui gest de prudență.

Din acel moment, se lăsă cuprins de o nesăbuintă pe măsura a ceea ce-și dorise Jess dintotdeauna, dovedind încă o dată că se potriveau perfect, chiar și fără aprobarea site-ului „Prânz pe malul golfului“.

capitolul 20

Luni dimineată Jess era în biroul ei, visând cu ochii deschiși la noaptea incredibilă petrecută cu Will, când Gail își făcu intrarea în bucătărie cu o figură îngrijorată.

Gail era genul de femeie care arareori se tulbura pentru ceva, așa că Jess își îndreptă imediat spatele.

- S-a întâmplat ceva, zise ea imediat. Despre ce-i vorba?

- Din câte se pare, comanda noastră pentru săptămâna asta n-a sosit, spuse foarte supărată Gail. Pot să știu de ce?

Jess simți un nod în stomac.

- Ce tot zici acolo? Îmi amintesc perfect că am făcut-o. Întotdeauna fac comanda vinerea.

- Ei bine, de data asta n-ai făcut-o. Când am văzut azi-dimineată că nu vine mașina, am telefonat la distribuitor. Nu aveau nici o comandă înregistrată în ziua de vineri. Eu știu că ți-am făcut lista înainte să plec acasă joi și ți-am lăsat-o pe birou. Trebuia să faci comanda vineri la prima oră.

- Așa am și făcut, insistă Jess, răscolind printre hârtiile de pe birou în căutarea listei.

Pe masa ei era așa o dezordine, încât cu greu ai fi putut găsi ceva.

- Am sunat și apoi am pus originalul în bucătărie, cum fac întotdeauna. Sunt sigură de asta.

- Nu-i acolo, o contrazise Gail, fără să mai ascundă că începea să-și piardă răbdarea. Mai caută pe birou. Sunt sigură că e undeva printre hârtiile astea.

În clipa următoare Jess găsi lista, fără semnătura ei, semnul că ar fi aprobat comanda. Înjură printre dinți.

- Iartă-mă, Gail. Sun chiar acum. Poate reușesc să trimită produsele în după-amiaza asta.

- De putut, pot și așa o să și facă. Eu păstrez întotdeauna o copie, așa că le-am dat lista când le-am telefonat.

Ceva mai relaxată acum, se așeză în fața lui Jess.

- Iartă-mă că am fost așa de furioasă când am intrat, dar mi-am ieșit din fire tot încercând să încropesc un meniu pentru azi la prânz cu ce mai aveam prin frigider.

- Nu trebuie să te scuzi, protestă Jess pe un ton încărcat de regret. A fost vina mea, Gail. N-o să se mai repete.

- Ba da, spuse Gail cu glas ceva mai blând. Uite ce e, Jess, știu că în urmă cu câțva timp am decis împreună că e mai bine ca tu să fii cea care face comenzile, dar poate că n-a fost o idee chiar atât de bună. Poate ar trebui să revenim la înțelegerea de la început: eu mă ocup de comenzi și ție îți dau un raport săptămânal pentru contabil.

Jess detesta ideea de a reveni la sistemul inițiat de Abby după ce hanul fusese în pragul insolvenței, dar ce mai putea zice acum?

- Probabil că așa ar fi cel mai bine, acceptă ea. Credeam că mi-am creat propriul sistem de a ține lucrurile sub control. Îmi închipuiam că funcționează.

- Chiar a funcționat până de curând, încuviință Gail. Nu știu dacă ceea ce te distrage e relația ta cu Will sau dacă te plictisești de toate mărunțișurile muncii de aici. Însă nu-i prima oară când se întâmplă.

- E prima oară când uit să fac comanda, protestă Jess.

- Așa e, răspunse Gail. Dar acum câteva săptămâni camerista a avut de furcă fiindcă spălătoria nu fusese anunțată că aveam nevoie de mai multe așternuturi, dat fiind că veniseră mai mulți clienți. Ronnie a fost nevoit să calmeze un client supărat, care ceruse cameră la etajul unu și fusese cazat la etajele superioare. Tu făcuseși rezervarea, numai că ai uitat să notezi preferința lui. Ții minte toate astea, nu?

Faptul că auzise ani la rând astfel de plângeri nu ușurau situația lui Jess. Simți cum i se strânge stomacul.

- Îmi pare rău, spuse ea din nou.

- Știu, răspunse Gail. Iar noi toți am închis ochii...

- Din pricina sindromului ADHD, îi tăie vorba Jess, ridicând tonul. Nu vreau să-și ceară alții scuze pentru mine, Gail. Trebuie să țin lucrurile sub control. Doar nu-i din cale-afară de complicat, pentru numele lui Dumnezeu, iar răspunderea e a mea.

Gail se sperie de izbucnirea ei exasperată.

- Nu te judecă nimeni.

- Sigur că nu, spuse cu amărăciune Jess. Nimeni n-o judecă pe sărmana Jess, cea cu mintea rătăcită. Doar o acoperă sau o ocolesc, numai să iasă treaba bine.

- Jess, nimeni nu te judecă și nici nu te acoperă. Nici Abby n-a venit aici să se intereseze dacă faci totul așa cum trebuie. Abby are încredere în tine acum, la fel cum avem și noi.

Deși Gail părea sinceră, vorbele ei n-o făceau pe Jess să se simtă mai bine.

- Îți jur că ți-am atras atenția azi doar fiindcă mi s-a părut că nu ți-ai dat seama, spuse Gail, străduindu-se să-i alunge supărarea. M-am gândit că poate reușești cumva să rezolvi problema, să faci ceva înainte să se întâmple ceva cu mult mai grav.

Jess oftă.

- Îmi cer scuze. Încă o dată. N-ar trebuie să-mi vărs nervii pe tine. Tu ești un simplu mesager. O să mă ocup de asta, Gail. Și da, de acum înainte plasează tu comenzile. Nu știu de ce am devenit așa delăsătoare în ultima vreme. Nu din cauza lui Will, de asta sunt convinsă.

- Atunci pot să te întreb ceva? spuse șovăind Gail.

- Sigur.

- Îți place la fel de mult să te ocupi de han? Crezi că ai scăpări fiindcă nu te mai confrunți cu nici o provocare?

Jess o privi uimită.

- Ce te faci să spui asta?

- Când m-am angajat aici, tu și Abby mi-ai povestit despre sindromul tău. Am citit despre el și pe internet. Uneori, când lucrurile tind să intre într-o rutină, se instalează plictiseala. Asta ți se întâmplă și ție?

În loc să se simtă jignită că Gail se documentase în privința bolii ei, Jess se gândi la întrebare. Să fi fost adevărat? Oare în ultima vreme fusese mai distrată fiindcă se plictisise de rutina zilnică, acum când lucrurile mergeau de la sine? Cu siguranță că nu se mai confrunta cu problemele de la început, când se străduise să pună hanul pe picioare. Pe atunci se ivea câte ceva nou în fiecare zi și asta o ținea în priză. Desigur, după părerea lui Abby, greșeala ei fusese aceea că făcuse prea multe cheltuieli, achiziționând lucruri scumpe, fără să țină seama de buget.

- S-ar putea să ai dreptate, recunosc eu cu greu. Am început să renovez mansarda exact din acest motiv, apoi tata a preluat lucrările. Așa că nu am nici măcar asta ca să-mi umplu timpul.

- Vrei să vinzi hanul? întrebă Gail. Să te apuci de altceva?

- Nici vorbă! protestă Jess pe un ton categoric. Hanul de la Eagle Point a fost întotdeauna visul meu. Chiar de curând mi-a amintit și Will cât am vrut să-l am. Faptul că m-am ocupat de el, că am văzut că tot ce mi-am dorit a devenit realitate... Gail, asta m-a făcut fericită cum n-am fost niciodată în viața mea.

- Atunci ce poți să faci ca să-ți păstrezi interesul pentru ocupația de acum? întrebă Gail.

Jess oftă.

- Sinceră să fiu, n-am nici cea mai mică idee. Până adineauri nici nu mi-am dat seama că alunecam treptat spre vechile mele obiceiuri: să nu țin cont de ceea ce nu mă interesează și să uit să fac anumite lucruri.

- Am eu o idee, spuse Gail. Dacă nu cumva merg prea departe...

Jess se văzu nevoită să-și calce pe mândrie.

- Sigur că nu, spuse ea. Vorbește.

- Dacă vrei, putem sta amândouă într-o zi să încercăm să venim cu unele inițiative, începu prudentă Gail, apoi se lăsă purtată de entuziasm. Poate oferim unele promoții noi, evenimente cum sunt degustările de vinuri, chestii din astea. Eu mi-am mai notat câte ceva.

Jess se molipsi pe loc de entuziasmul din vocea lui Gail și dădu viguros din cap.

- Așa vom face. Măine la prima oră e bine?

- Ne vedem la bucătărie la ora șase, spuse Gail. Ne vom gândi în timp ce bem cafeaua și ronțăim niște biscuiți. Ce părere ai? Cred că aş putea să fac biscuiții ăia cu portocale și merișoare care-ți plac la fel de mult ca aceia pe care-i făcea bunica ta.

- Nu care cumva să te audă că spui asta, o preveni Jess. Dar e perfect. Și-ți mulțumesc pentru înțelegere.

- Iubesc acest loc la fel cum îmi iubesc propria casă, spuse Gail. Am slujba perfectă într-un loc perfect. Și-mi place mult să lucrez cu tine.

- Când nu-ți fac munca de o sută de ori mai grea, răspunse întristată Jess.

- Ei, nu uita că și eu trăiesc pentru provocări, la fel ca tine, replică Gail. Apropo, află că prânzul va fi uimitor. Se pare că lucrez cel mai bine atunci când trebuie să fiu inventivă.

- Atunci îi sun pe ai mei ca să-i invit la masă, zise Jess. Știu că un restaurant ticsit, cu oameni care nu mai știu cum să te laude, te va compensa din plin.

Gail râse.

- Așa e. Trăiesc din aprecierea publicului meu.

Jess reuși să-și păstreze zâmbetul până când Gail ieși din bucătărie, apoi își culcă fruntea pe birou și își dădu frâu liber lacrimilor. Cumva reușise să se convingă că hanul o va salva și că episoadele de neatenție și scăpări din vedere erau ținute sub control. Trecutul însă ar fi trebuit să-i dovedească exact contrariul.

Se lăsă pradă disperării și autoreproșurilor câteva minute, apoi își îndreptă spatele. Deși perspectiva de a găsi unele idei noi a doua zi părea îmbucurătoare, totuși avea sentimentul că-i va trebui mai mult de-atât ca să-și revină. Va fi interesant și amuzant să găsească ceva nou împreună cu Gail, numai că ea avea nevoie de provocări care s-o solicite și mai mult. Poate că ceea ce-i trebuia era să găsească un alt han micuț, care se cerea recondiționat și redat în folosință.

Se întoarse spre calculator și, ignorând vrafurile de hârtii de pe birou, începu să caute terenuri din zona învecinată, cât mai aproape de golf, ba chiar și niște proprietăți disponibile pe țărm, potrivite pentru pensiuni cu mic dejun inclus.

Când în sfârșit se uită la ceas și își dădu seama că trecuse dimineața și că nu-și sunase surorile, cumnatele și mama ca să le invite la dejun, începu din nou să-și facă reproșuri. Dacă nu rezolva nici asta, Gail urma să mai aibă un motiv de dojană.

- Ce naiba se întâmplă cu mine? murmură ea, formând numărul de la galerie de artă a mamei ei.

Nici dimineața asta nu reușise s-o trezească la realitate?

- Mamă, mi-a spus Gail că meniul de azi la prânz va fi ceva spectaculos. Știu că te anunț din pripă, totuși ai putea să vii?

Megan rămase surprinsă de invitație, dar răspunse pe un ton în care se ghicea că-i făcuse plăcere.

- Dă-mi douăzeci de minute, da?

- Perfect. Vezi dacă o poți aduce și pe Heather, sugeră Jess, întrucât magazinul de cuverturi al lui Heather era chiar alături de galerie. Poate veniți împreună cu mașina.

- O întreb, promise Megan.

În continuare, Jess le sună pe Shanna și pe Bree. Shanna îi spuse că nu putea pleca de la librărie fiind anunțată așa din scurt, dar Bree se bucură că avea un motiv să plece de la florărie.

- Azi a fost un balamuc întreg, se plânse ea. Se pare că jumătate din oraș s-a îmbolnăvit și cealaltă jumătate le trimite flori. Căutam cu disperare un pretext s-o șterg de aici. Angajata mea e nouă, dar se poate descurca singură o oră. Însă va trebui să vin cu bebelușul.

- Nici o problemă, o liniști Jess.

Poate chiar de asta și avea nevoie, să-și țină în brațe nepoțica.

În definitiv, cu cât erau mai mulți, cu atât mai bine. Spera ca toată hărmălaia s-o facă să uite de modul supărător și nefericit în care începuse dimineața.

Will își dădea seama că ceva se întâmpla cu Jess. Fusese neobișnuit de tăcută toată seara. Simplul fapt că venise la el la birou ca să-i aducă cina dovedea că nu era în apele ei. După vizita din urmă cu câteva săptămâni, nu mai venise acasă la el din proprie inițiativă.

Odată ce terminară excelenta tocană cu carne de vită și biscuiții aduși de Jess și goliseră o bună parte din sticla cu vin roșu de calitate, Will puse paharul pe un colț al biroului, apoi se aplecă spre ea și o privi în ochi.

- Ce-i cu tine, Jess?

Ea îl privi surprinsă.

- Nu știu la ce te referi.

El făcu un semn cu mâna spre întreaga încăpere.

- Ai venit la mine la birou.

- Mi-am închipuit că lucrezi până târziu și ți-am adus cina. Ce mare lucru? întrebă Jess pe un ton defensiv.

Tonul ei nu făcu decât să confirme bănuielile lui Will. Bineînțeles, poate că n-ar fi fost cel mai înțelept lucru să insiste pe această temă. I-ar fi oferit exact ceea ce ea detesta din tot sufletul, dovada că o analiza. Și totuși, nu suporta s-o vadă așa. Indiferent despre ce era vorba, Jess trebuia să-și deschidă sufletul.

- Azi s-a întâmplat ceva și tu te străduiești din răspun-
teri să nu abordezi subiectul, ghici el.

- Așa e, încuviință ea, deși nu prea încântată că Will mersese drept la țintă. Și încă nu sunt mie în sută sigură că vreau să discut cu tine despre asta.

- De ce?

- Fiindcă nu știu dacă poți face deosebirea între a fi prietenul meu și a fi psihologul meu.

- Ți-e teamă că eu nu pot face deosebirea sau chiar tu ai problema asta?

Jess păru vag mirată de sugestia lui Will, apoi spre surprinderea lui, încuviință din cap.

- E problema mea, mărturisi ea.

- OK, hai să abordăm problema din cu totul altă perspectivă, propuse el. Dacă aș fi doar prietenul tău, ce te-ai aștepta să fac, când ai veni la mine cu o problemă? Te-ai aștepta la compătimire? La înțelegere? La un sfat?

Jess căzu pe gânduri.

- Fără îndoială că la compătimire și la înțelegere.

- Fără sfaturi? întrebă el, străduindu-se să nu zâmbească.

- Cred că sfaturile ar intra în sfera de competență a psihologului.

- Ei bine, sincer să fiu, ca psiholog nu dau prea multe sfaturi. Pur și simplu, ajut oamenii să-și rezolve singuri problemele. Ei sunt cei care lucrează, eu îmi păstrez opiniile pentru mine.

Jess îl privi uimită.

- Zău?

- De cele mai multe ori, da, confirmă el. Asta te ajută?

- Da, cred că da.

- Deci, ce s-a întâmplat azi?

Jess începu să-i relateze toate greșelile ei într-o litanie atât de autocritică, încât lui Will îi venea s-o ia în brațe. Numai că ea nu avea nevoie de consolare. Avea nevoie să găsească o cale de a-și recăpăta încrederea în sine.

- Și de ce te-a afectat atât de mult? întrebă el când Jess își încheie relatarea. Te-ai confruntat și cu omisiuni mai grave. Gândește-te la momentul când hanul a intrat

în insolvență și a trebuit s-o rogi pe Abby să te scoată din necaz. Cea s-a întâmplat azi e floare la ureche.

- Probabil fiindcă mă obișnuisem să cred că modul meu de a ține situația sub control era infailibil, recunosc cu ea. Când Gail a venit la mine și mi-a spus de comandă, mi-am amintit de toate celelalte scăpări din ultima vreme și asta m-a tulburat profund.

Îl privi în ochi.

- Mai mult decât atât, m-a făcut să mă gândesc că am nevoie de o nouă provocare și că niciodată nu mă voi mulțumi doar să administrez bunul mers al hanului. Întotdeauna voi avea nevoie să mă apuc de altceva.

Will începea să înțeleagă unde bătea ea.

- Și tu crezi că asta se aplică și relației noastre? Crezi că odată ce intrăm într-o rutină, te vei plictisi și de mine?

Jess rămase șocată.

- După ziua de ieri, cum poți să mă întrebi așa ceva? Sunt convinsă că o să fii în stare să păstrezi multă vreme relația asta la fel de proaspătă și de interesantă.

Will zâmbi.

- Bine că știu, zise el, deși se îndoia că urma să-i fie prea ușor.

Își imagina că a face dragoste, chiar și într-un mod spectaculos, risca să intre la un moment dat într-un fel de rutină, afară de cazul când partenerii se străduiau să mențină trează flacăra pasiunii. Numai că Will nu fusese niciodată atât de multă vreme cu o femeie ca să-și testeze teoria. Și nici Jess.

Se uită în ochii ei, în care se citea îngrijorarea.

- Jess, ce se petrece de fapt în căpșorul ăla al tău? Aici nu-i vorba doar de faptul că ai uitat să plasezi o comandă sau că ai încurcat o rezervare.

- Probabil că nu, încuviință ea. Cred că toate astea m-au făcut să-mi dau seama că nu voi scăpa niciodată de ADHD. O să-l port cu mine toată viața.

- Mai mult ca sigur, aprobă el.

- Și cum poți tu să te împaci cu asta? întrebă Jess aproape plângând.

- Fiindcă reprezintă doar o parte din ființa ta. Trebuie să încetezi să te definești prin acest sindrom. Tu ești Jess O'Brien, proprietara unui han de succes. Ești frumoasă, deșteaptă, amuzantă, impulsivă, puținel nebună și foarte posibil cea mai interesantă femeie de pe planetă.

Jess își îngădui în sfârșit să zâmbească.

- Spui asta fiindcă vrei să ai iarăși noroc la noapte.

- Ieri am avut noroc cât pentru o săptămână, deși dacă ar fi vorba să repet experiența, cu siguranță că n-aș spune nu, răspunse el. Vreau să știi, Jess, că eu te iubesc pe tine. Așa cum ești, cu bune și cu rele.

- Dar am atâtea defecte, se plânse ea.

Will știa că Jess vorbise serios, totuși râse.

- Nu la fel suntem toți? Se întâmplă ca defectul tău să aibă un nume. Eu am o listă întreagă cu defectele mele. Dacă rămâi cu mine îndeajuns de mult, vei avea de-a face cu toate.

Ea îl privi uimită.

- Ai idee ce bine îmi prinde pentru orgoliul meu rănit?

El zâmbi larg și îi făcu semn cu degetul.

- Ia vino încoace și arată-mi.

Ea râse.

- Vorbești serios?

- Foarte serios.

Jess se uită în jur.

- Să știi, Will, că asta ar fi una dintre ocaziile în care ar prinde bine aici o canapea, spuse ea, așezându-se în poala lui.

- Mă ocup de asta mâine prima oră, îi promise Will, apoi își lipi buzele de ale ei. Dar până atunci, va trebui să ne descurcăm cum putem.

Era uimitor cât puteau fi de inventivi.

Thomas dispăruse dintr-odată sau cel puțin așa avea impresia Connie. Nu-l mai văzuse de la masa de duminică în casa familiei O'Brien și primise semn de la el doar o singură dată. Nu știa ce să creadă și aproape că se temea să-l sune și să-l întrebe ce-i cu el.

Acum că aveau binecuvântarea lui Nell și teama de un conflict în familie se mai potolise, oare se plictisise de ea? Connie detesta faptul că începuseră să-i încolțească în minte atâtea îndoieli, dar și mai mult detesta propria reținere de a da un telefon care putea oferi un răspuns la toate întrebările. Doar nu mai avea șaisprezece ani!

Din păcate, așa cum stătea cu ochii la telefon, așteptându-l să sune sau poate încercând să se convingă pe ea însăși să formeze numărul lui Thomas, în cameră intra Jake.

- Pari cam abătută, constată fratele ei. Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Connie, tu n-ai fost niciodată genul de femeie care să stea îmbufnată fără motiv.

- Nu stau îmbufnată, protestă ea indignată. Pur și simplu, mă gândesc la anumite lucruri.

- Cum ar fi?

Connie se încruntă la el.

- De când vrei tu să avem discuții filosofice despre viața mea?

- De când ai început să te întâlnești cu un bărbat de care nu sunt convins că ți se potrivește, răspunse el. Despre asta-i vorba? Ai început să ai dubii în legătură cu Thomas?

- Cătuși de puțin! se grăbi ea să răspundă, apoi trase aer în piept. Dar poate că el se îndoiește de mine.

- Nici vorbă! protestă imediat Jake.

Connie zâmbi.

- Îți mulțumesc pentru încredere.

- Ei, haide, surioară. Cum ai putea să nu fii iubită? Ești frumoasă, ai fost întotdeauna cu capul pe umeri,

ești stâlpul casei, gătești excepțional și rezolvi problemele firmei mele de parcă ar fi o nimica toată, când eu știu bine cât e de complicat.

- Ia te uită! Dacă aș fi în căutarea unei slujbe, tot ce mi-ai zis ar da grozav în CV-ul meu, glumi Connie. Dar ești sigur că măcar una dintre calitățile pe care mi le-ai înșirat ar putea reține atenția și interesul unui bărbat?

- Bineînțeles că da. Adică... afară de partea cu felul cum rezolvi problemele la firma mea, râse Jake. Asta contează mai mult pentru mine decât pentru Thomas.

- Doar dacă nu m-aș hotărî să cer un post la fundația lui, spuse ea într-o doară.

Pe chipul lui Jake se așternu într-o clipă o expresie alarmată.

- Doar nu vorbești serios!

- Nu, nu chiar, recunosc eu. Deși îmi place mult să lucrez cu el. Totuși, cred că cel mai bine e să colaborez pe bază de voluntariat. Mi-ar dispăcea profund să lucrez pentru fundație și apoi să văd cum se alege praful de relația noastră. Ar fi teribil de stânjenitor!

- Ți-a cerut el să te gândești la posibilitatea de a-ți lua o slujbă acolo? insistă Jake la fel de neliniștit.

- Nu. Pur și simplu, gândeam cu voce tare, răspunse Connie. Îl bătui ușurel pe mână. Nu-ți face griji. O să trudesca aici și când o să fiu la pensie.

- Știu bine că poate nu e slujba care să-ți aducă cele mai mari satisfacții, dar pentru mine faptul că ești aici și te ocupi de toate în fiecare zi e mană cerească. Știu că totul e sub control, așa că mă pot concentra pe partea de decorațiuni, care e pasiunea mea. Facem o echipă grozavă, nu crezi?

Connie zâmbi.

- Ți-am mai spus să nu te agiți degeaba. Nu plec de aici.

- Dar nu vreau să detești ce faci. Ce zici dacă îți măresc salariul?

Ea pufni în râs.

- Sigur că n-o să refuz o mărire de salariu, dar să știi că nu urmăream să obțin asta de la tine.

- Te pot face asociat, spuse Jake cu o expresie gânditoare. Atunci ai avea un cuvânt greu de spus în firmă.

Deși conversația nu începuse de la cariera ei, Connie era totuși tentată de idee.

- Cu siguranță că nu am bani să investesc, îi aminti ea. Nu cât timp e Jenny la colegiu.

- Eu zic că ai trudit destul cât să-ți achiți partea.

- Nu atât cât să pot avea control deplin, replică ea râzând.

- Dumnezeu mare! exclamă cu aprindere Jake. Nimeni nu-ți cere să preiei chiar tot. Lasă-mă să mă mai gândesc, să găsesc o soluție care să fie corectă pentru tine. Deci te interesează?

- Asta ar însemna muncă în plus?

Jake zâmbi la rîndul lui.

- Nu.

- Doar mai mulți bani, adăugă ea.

- Da.

- Și mai multă autoritate decât acum.

- Ai și acum destulă autoritate, o asigură el. Atâta doar că n-ai control și nici n-o să ai. Cuvântul meu va avea întotdeauna mai mare greutate ca al tău.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Așa a fost de când eram copii. I-ai avut pe mama și pe tata la degetul mic încă din ziua în care te-ai născut. Când ai mai crescut, ai început să faci asta și cu mine.

- Nu te mai plînge. N-am fost eu cel mai bun frate din lume? o provocă el. N-am fost alături de tine când a plecat Sam? N-am fost cel mai bun unchi pentru Jenny? Ba chiar am ferit-o de pipăielile amicului ei.

- Cel puțin din câte știm noi, răspunse cu subînțeles Connie. Încerc să nici nu mă gândesc la ce se întâmplă acum, când e departe de casă.

Jake schiță o grimasă.

- Mda, hai să nu ne gândim chiar până acolo.

O privi cu atenție.

- Deci ți-ai mai revenit?

Arăta atât de preocupat de soarta ei, încât Connie nu putu decât să încuviințeze din cap.

- Mă simt cu mult mai bine în ce privește munca mea, răspunse ea cu sinceritate.

Din fericire, Jake era bărbatul tipic, așa că nu sesiză ce se afla în spatele vorbelor ei.

- Perfect! se bucură el. Mai vorbim peste o zi-două.

Connie clătină din cap, privind în urma lui, iar Jake ieși din birou fluierând și vizibil mulțumit de el însuși. Privirea ei se opri din nou pe telefonul de pe birou.

- Sună odată, fir-ai să fii!

Dar celălalt bărbat important din viața ei se încăpățâna să tacă.

capitolul 21

Will tocmai lua masa împreună cu Mack și Jake când Laila se apropie de ei cu o figură îngrijorată.

- Poți să-mi acorzi un minut? îl întreabă ea, după ce-i salută pe ceilalți doi.

- Sigur, răspunse Will.

Se întoarse spre Mack.

- Comandă-mi și mie un burger cu costiță la grătar și brânză, îl rugă el.

- De parcă mai trebuia să-mi spui, îl tachină Mack. Asta mănânci în fiecare joi.

Will se încruntă.

- Vrei să zici că sunt previzibil?

- Cumplit de previzibil, încuviință râzând Mack. Sau și pus pariuri, cât va mai dura până când o să schimbi rutina și o să comanzi altceva.

- Eu am pariat că niciodată, adăugă Jake.

Dacă Laila n-ar fi fost lângă el, Will ar fi rostit o replică mai usturătoare, dar așa se mulțumi să se încrunte și să murmure:

- Terminăm conversația asta când mă întorc.

Laila porni spre ușă și se îndreptă către o bancă de pe peluză, cu aceeași figură posomorâtă. Chiar și după ce se așezară, tot nu părea să găsească un mod de a aborda ceea ce o frământa. Pentru o femeie pe care Will o știa ca fiind directă și deschisă, această atitudine era neobișnuit de reticentă.

- Ai nevoie de consiliere pentru ceva? îndrăzni să întrebe Will. Te-ai simți mai în largul tău la mine în birou? Ea clătină din cap.

- La drept vorbind, nici nu știu cum să deschid subiectul, începu ea, apoi trase aer în piept și adăugă fără

fereală: Cred că s-ar putea să fie o problemă cu site-ul tău matrimonial. O problemă serioasă.

În mintea lui Will se aprinse imediat un becuț de alarmă.

- Ce fel de problemă? întrebă el, simțind o gheară de spaimă în stomac.

- Odată ce se stabilește compatibilitatea, tu transmiți mai departe datele de contact, așa-i?

- Doar cu acordul ambelor părți, răspunse el. De ce? Ce s-a întâmplat?

- Săptămâna trecută am primit câteva telefoane. Mai întâi unele ciudate, care au închis imediat, dar de două ori au fost mesaje obscene, lăsate pe robot. Ți-am adus înregistrarea.

Vârî mâna în geantă și îi întinse banda.

- De ce n-o dai poliției? Și ce te face să crezi că are o legătură cu „Prânz pe malul golfului”? Nu te iau la întrebări, pur și simplu vreau să știu cum ai ajuns la concluzia asta.

Ea dădu din cap, fără să se arate ofensată.

- Cred că momentul când s-au întâmplat. Presupun că ar putea fi vreun nemernic oarecare, numai că telefoanele au început după ce l-am refuzat a doua oară pe un individ pe care l-am cunoscut prin programul tău.

Will se încruntă.

- Ești sigură că mesajele sunt lăsate de același bărbat?

- Nu chiar sută la sută, răspunse Laila. Am încercat să verific numărul, dar e blocat. Am ascultat banda de patru ori, ca să mă conving că-i vorba de aceeași voce, dar nu pot să jur. Am mai primit un mesaj de la el înainte să ne întâlnim, dar l-am șters după ce i-am telefonat la rândul meu.

- Nici n-aveai motiv să nu-l ștergi, încuviință Will.

- Am venit direct la tine, fiindcă m-am gândit că poate vrei să verifici înainte să implicăm poliția, spuse ea. Dacă se dovedește că am dreptate și se află despre

povestea asta, se va alege praful de reputația firmei tale. Fii sigur că n-am vrut să risc înainte să am dovezi.

- Naiba s-o ia de firmă! izbucni Will. Nu vreau ca clienții mei să fie hărțuiți în felul ăsta! E complet aiurea! Ce-ar fi să mergem chiar acum la mine la birou și să-l sunăm pe individ? O să-l pun pe difuzor și o să putem compara vocea cu cea de pe bandă. Poate dacă facem asta împreună, o să știm sigur. Pe urmă, indiferent de rezultat, anunțăm poliția.

Laila încuviință din cap.

- Îți mulțumesc. Credeam că sunt o femeie puternică, dar trebuie să recunosc că mesajele astea m-au tulburat profund. O să înțelegi ce vreau să spun când o să le ascuți.

- Văd bine cât te-au zdruncinat, iar tu nu ești femeia care să se simtă așa fără un motiv întemeiat, încuviință supărat Will. Hai să mergem și să vedem ce putem afla.

- Cum rămâne cu prânzul tău?

Will o privi pieziș.

- N-ai auzit? E la fel de plicticos ca întotdeauna.

Ea râse.

- De cum resolvăm problema asta, te invit eu într-un loc mai interesant, se oferi ea.

- Bine, batem palma.

Pe drum, Will întoarse capul către ea.

- Te simți bine?

Laila se sili să zâmbească.

- O să mă simt bine după ce o să știu că tipul ăsta nu mai umblă liber.

- Până atunci, ce-ar fi să te muți cu ai tăi sau cu Trace și Abby?

- Nu vreau să afle despre asta. Și-ar face griji. În plus, îl știi pe Trace. O să-mi facă capul mare că am apelat la un serviciu matrimonial, fie el și al tău.

- Atunci du-te să stai la han cu Jess.

Laila îl privi amuzată.

- Și o să vii tu să ne păzești pe amândouă?

- Evident.

- Atunci o să mă mai gândesc. De fapt, n-ar fi rău, deși detest să mă las mânată de frică.

- Uneori frica poate fi sănătoasă. În cazul de față, cred chiar că e justificată.

După ce ascultă banda, Will tastă numărul bărbatului pe care îl suspectau. Will era și mai supărat de incident. Vorbi cu Vince, atent să nu-i dea de înțeles că era la curent cu telefoanele date Lailei. Pretextă că voia doar să știe dacă lui Vince îi plăcea site-ul „Prânz pe malul golfului“.

- E nemaipomenit! răspunse entuziasmat Vince. Datorită ție am cunoscut câteva femei pe care altfel nu le-aș fi întâlnit niciodată. Am păstrat legătura cu câteva dintre ele.

- Cu care? întrebă inocent Will. Aș dori să știu ce perechi sunt funcționale.

- O știi pe Laila de la bancă? E o femeie pe cinste!

Bărbatul mai dădu numele unei cliente.

Will îl asculta cutremurat. Deși comentariile ar fi putut să aparțină oricărui bărbat, fără vreo intenție ascunsă, în spusele acestui individ Will ghici ceva care îl puse imediat în gardă.

Se întrebă dacă și cealaltă femeie primise mesaje asemănătoare. Se abținu să facă vreun comentariu care ar fi trădat adevăratul scop al apelului și se strădui să păstreze un ton neutru.

- Mulțumesc pentru comentarii, Vince. Îți sunt recunoscător.

Închise telefonul și se uită la Laila, care arăta de parcă i s-ar fi făcut rău ascultând discuția.

- A repetat figura și cu altcineva, așa-i?

- Posibil, răspunse Will. O s-o sun s-o întreb, după care o să-l dau pe mâna poliției. Ești de acord să-i chem chiar acum?

Ea încuviință din cap, albă la față.

- Vrei s-o sun pe Jess și s-o rog să vină aici?

Laila se însenină puțin.

- Poți? Nu știu de ce sunt atât de tulburată, dar trebuie să recunosc că în clipa când mi-am dat seama că aveam dreptate efectiv mi s-a întors stomacul pe dos.

- Stai liniștită.

Will o sună pe Jess și îi explică situația.

- Cred că i-ar prinde bine Lailei dacă ai veni aici.

- Dă-mi cinci minute, răspunse Jess imediat.

- Mulțumesc.

- Aș vrea să stau față în față cinci minute cu ticălosul ăsta! spuse furioasă Jess. I-aș zice vreo două despre ce înseamnă să fii bărbat adevărat.

Will zâmbi, deși situația era departe de fi amuzantă.

- Țasta-i unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine. Întotdeauna ești gata să sari și-n foc pentru familie și pentru prieteni.

- Bineînțeles, răspunse ea. E de la sine înțeles. Spune-i Lailei să mă aștepte. În clipa asta ies pe ușă.

Will închise telefonul și îi transmise Lailei mesajul de la Jess. Vru să formeze numărul celeilalte femei, dar se decise să aștepte până venea Jess, ca să stea cu Laila. Avea de gând să discute cu femeia fără altcineva de față și să anunțe poliția.

La simplul gând că un lucru inițiat de el cu cele mai bune intenții, pentru a veni în sprijinul celibatarilor din Chesapeake Shores, putea fi folosit în acest mod îi venea să spargă ceva. În deplin acord cu Jess, de preferință acel ceva ar fi fost fața lui Vince sau și mai bine, altă parte a anatomiei lui.

Jess continua să fie furioasă la culme că cineva îndrăznise să-i facă așa ceva prietenei ei. Fusesse tentată s-o sune pe Connie, dar se abținuse, neștiind dacă Laila ar fi vrut să mai afle cineva despre mesaje obscene.

Intră ca o vijelie în biroul lui Will, unde o găsi pe Laila palidă și speriată, deși ochii ei păstrau ceva din forța obișnuită.

- Of, draga mea, ce porcărie! exclamă Jess, strângând-o în brațe.

Își trase un scaun ca să poată sta chiar lângă Laila.

- Cum te simți? o întrebă ea, în timp ce Will ieșea din birou ca să dea cele două telefoane.

- Ceva mai bine, acum că Will a preluat problema, iar tu ești aici cu mine, răspunse Laila. Pe de altă parte, sunt foarte speriată. Abia când s-a confirmat că era vorba de individul pe care îl bănuiam mi-am dat seama cât mi-era de frică. Adică glasul a căpătat un chip, înțelegi ce vreau să spun?

- Înțeleg, răspunse Jess.

Laila se sili să zâmbească, dar zâmbetul nu-i cuprindea și privirea.

- Pe de altă parte, cred că sunt nebună. Aș vrea să-l sfâșii cu mâinile mele.

- Nu ești singura, o asigură Jess. Și eu sunt furioasă și-mi imaginez cât de supărat e Will.

- Nu vreau ca asta să aducă prejudicii firmei lui, spuse Laila.

- Sunt convinsă că puțin îi pasă.

Laila încuviință din cap.

- Așa mi-a zis și el. A sugerat că poate ar fi bine să stau cu tine la han până se rezolvă toată situația. Ești de acord?

- Evident. Poți să-ți dau o cameră lângă a mea sau chiar să-ți pun un pat pliant la mine în cameră, dacă așa te simți mai bine.

- Will spunea că stă el de pază.

Jess chicoti.

- Nu mă îndoiesc. Se ține scai, nu pot să scap de el.

- Chiar ai vrea să scapi?

- Nu, și asta mă miră peste poate, recunosc Jess. Ba chiar mă și sperie puțin.

- Mă bucur că, în sfârșit, lucrurile încep să meargă, spuse Laila. Voi doi ați irosit atâta vreme.

- Mai mult decât mi-am dat eu seama, spuse Jess, ridicând privirea spre Will, care tocmai intra în cameră. Cum a mers?

- Cealaltă femeie a avut aceeași problemă, dar n-a spus nimănui. Vine acum înapoi. La fel și poliția.

Laila se luminează la față.

- Deci s-ar putea termina totul astăzi?

Pe Jess o îngrijora optimismul ei.

- Nu te grăbi, Laila. S-ar putea ca poliția să vrea să facă propriile investigații.

- Jess are dreptate. L-am sunat pe Connor ca să-l întreb cum crede că va proceda poliția. El zice că dovezile ar fi de ajuns pentru a declanșa ancheta, dar chiar dacă voi două depuneți plângere și el ajunge după gratii, e foarte posibil să iasă pe cauțiune.

Exact același lucru îl spuse și polițistul care sosi la fața locului. Se uită posomorât la Laila și la cealaltă femeie.

- Dacă aveți unde să stați un timp, poate n-ar fi rău s-o faceți. Așteptați până când individul ajunge după gratii, abia atunci sunteți în siguranță. Motivul pentru care astfel de inși lasă mesaje pe robot e că sunt bolnavi și fricoși. N-o să fie prea încântat că i s-a dat de urmă.

Will se întoarce spre cealaltă clientă.

- Ai unde să stai?

Ea dădu din cap.

- Am un frate mai mare aici în oraș. Pot locui la el. Probabil că va fi nevoie să rămân acolo ca să-l împiedic să-l strângă de gât pe individ.

Polițistul se încruntă.

- Eu, unul, n-am auzit ce ai spus.

Laila zâmbi.

- E valabil și pentru fratele meu, deși încă nu i-am suflat o vorbă.

O privi semnificativ pe Jess, care încuviință din cap.

- Bine atunci. Mergem să-l săltăm pe individ, spuse polițistul. Ținem legătura, o să vă anunț ce se mai întâmplă.

- Mulțumesc, spuse Will.

Se întoarse spre Laila și spre cealaltă femeie.

- Orice cheltuieli se vor ivi cât timp nu stați acasă, să știți că le acopăr eu, le asigură el.

- Nu va fi cazul, spuse clienta.

- Iar Laila va locui la mine, zise și Jess.

Will nu era împăcat.

- Voiam să spun că, dacă aveți nevoie de ceva, să apălați la mine, și asta nu pentru că mi-ar fi frică de consecințe. Mă simt răspunzător pentru amândouă.

Laila îl privi îngrijorată.

- Will, nu trebuie să te învinovățești pentru ce s-a întâmplat.

- Așa e, întări și clienta. Se putea întâmpla cu orice site matrimonial sau chat online. Sunt mulți ticniți pe lume.

- Știu, zise Will. Ar fi trebuit să mă gândesc la o modalitate de a ține la distanță astfel de indivizi.

După expresia lui profund tulburată, Jess înțelese că Will fusese extrem de afectat de incident și că își asuma întreaga vină.

Prezența Lailei era mult mai agreabilă decât își imaginase Jess când îi făcuse oferta. Și deși nu voia să recunoască, Laila era cumva și un tampon între ea și Will. Relația ei cu Will trebuia cumva să se mai calmeze, deși Jess era nevoită să admită că-i lipseau în bună măsură escapadele lor vijelioase.

- Te folosești de Laila ca pretext să nu mai petreci timp cu mine, o acuză Will după o săptămână. De ce?

- Nu-i adevărat, protestă imediat Jess.

Dar privirea lui pătrunzătoare o făcu să bată în retragere.

- OK, bine, poate că da.

- Dar de ce? Ai ajuns să te sperii de propriile tale sentimente?

Deși nu-i convenea deloc că trebuia să-și recunoască teama, Jess încuviință din cap.

- Detest că mă poți citi atât de bine.

Will râse.

- Știu. E ca un blestem, așa-i?

- Tu glumești, dar nu-i deloc amuzant, replică Jess. Uneori mă întreb dacă n-ar fi fost mai simplu să am o relație în care să-mi păstrez misterul.

- Ți-ai ieși din minți în clipa când un bărbat n-ar reuși să intuiască ce-i în mintea ta.

- Poate că da, admise ea. Dar mă îndoiesc.

- Vrei să te pun la încercare? întrebă Will cu o privire sfidătoare. Poți oricând să te mai întâlnești cu câțiva tipi și apoi să-mi povestești cum a mers.

- Presupun că nu tu mi-ai aranja întâlnirile, zise Jess. Dându-și seama ce implicații aveau vorbele ei, adăugă: Iartă-mă, n-am vrut să sune ca o incriminare a site-ului tău.

Will se crispă, totuși răspunse:

- Știu bine ce ai vrut să spui. Și nu, fii sigură că nu ți-aș fixa eu întâlnirile. Pur și simplu, m-am oferit să-ți acord o pauză, dacă chiar asta vrei. Du-te și încearcă marea cu degetul.

Jess era mai șocată de ofertă decât ar fi crezut.

- Vrei să scapi de mine? Asta vrei să spui de fapt?

Încordarea lui Will se risipi într-o clipă. Întinse brațele și o strânse la piept.

- Dumnezeu, nu! îi murmură el la ureche. E ultimul lucru pe care mi l-aș dori.

Jess se destinse în îmbrățișarea lui, simțindu-se din nou în siguranță.

- Foarte bine, fiindcă e ultimul lucru pe care mi l-aș dori și eu. Cât despre timpul petrecut cu Laila, în clipa de față are nevoie să fie cu noi. Pe urmă, poate că și pentru noi e bine să lăsăm lucrurile să se așeze puțin, în loc să se încingă prea tare și apoi să se stingă.

Will râse.

- Relația noastră n-o să se stingă niciodată, Jess. Eu, unul, sunt convins de asta.

- Ba s-ar putea, răspunse Jess, dorindu-și să fie la fel de sigură ca Will.

Ea era doar aproape sigură. Uneori avea senzația că e la un pas de certitudine, apoi panica se instala din nou.

Totuși, într-una din zile, dacă Will rămânea la fel de consecvent, Jess spera să se simtă la fel de sigură ca el că viitorul lor era tot atât de inevitabil precum respirația.

Deși relația cu Jess părea să progreseze frumos, Will se purta tot cu băgare de seamă când erau împreună, mai ales în ultima vreme, de când și Laila se afla aproape în permanență în preajma lor. Oricât de mult o plăcea pe Laila și înțelegea necesitatea prezenței ei acolo, din când în când îl deranja. El și Jess se găseau la un pas de marea transformare. După părerea lui, prezența unui spectator încetinea lucrurile mult prea mult.

Și totuși, era foarte mulțumit de felul în care evolua Jess. Iar de la conversația lor despre lipsa de intimitate, ea se străduise să-i asigure măcar câteva momente în doi în fiecare seară. Sau poate era opera Lailei, care părea să intuiască frustrarea lui Will într-un mod de care Jess nu era capabilă.

În ciuda suișurilor și coborâșurilor din ultimele zece zile, Will rămase șocat sosind la han s-o ia pe Jess ca să iasă împreună în oraș, așa cum stabiliseră, și aflând că ea plecase pe nepusă masă, fără să se fi obosit să-l pună în temă. Simți un ghimpe în inimă.

- A lăsat vreun mesaj pentru mine? o întrebă el pe Laila, care se pregătea să petreacă seara cu Trace, Abby și cele două gemene.

- Îmi pare rău, dar nu, răspunse ea. Eram convinsă că te-a sunat.

- Ai idee unde s-a dus?

- Mai devreme a primit un telefon, ceva legat de un teren sau cam așa ceva și a plecat imediat ce s-a asigurat că astă-seară pot să stau cu Trace și Abby.

- OK, mulțumesc. O seară frumoasă! Dacă te sună cumva, spune-i că am trecut pe aici.

Cu toate acestea, continua să se întrebe dacă și această vagă aluzie îi va reaminti lui Jess că aveau o întâlnire. Să fi fost vina aceluiași ADHD sau Jess voia să-i dea de înțeles ce loc minor ocupa în viața ei? Cu Jess, mai ales în ultima vreme, era imposibil să știi cu certitudine.

O oră mai târziu, în timp ce studia fără chef compatibilitățile din programul „Prânz pe malul golfului“, tot întrebându-se dacă era cazul să renunțe și să închidă definitiv site-ul, auzi sunând mobilul: era Jess.

- Bună! o salută el calm.

- Te rog din suflet să mă ierți, se scuză ea. A intervenit ceva în ultima clipă și am uitat complet să-mi verific agenda. M-a sunat Laila și mi-a spus. De ce nu m-ai sunat tu?

- Mi-am închipuit că-i vorba de ceva important, răspunse el. Am înțeles.

Și chiar înțelegea. Pentru cineva cu sindromul ADHD, să ții detaliile sub control era o luptă permanentă. Will era chiar surprins că așa ceva nu se întâmplase mai devreme. E drept că la han se petrecuse ceva asemănător, dar nu-l afectase direct pe el.

- La naiba, Will, aici nu-i vorba de ADHD! se stropși ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. Am uitat să verific agenda, atâta tot. Se poate întâmpla oricui. Nimeni nu se scuză pentru asta și nimeni nu privește de sus.

- Nu te privesc de sus, răspunse Will, alegându-și cuvintele cu grijă. Cred că am zis doar că am înțeles ce s-a întâmplat. Nu-i mare lucru.

- Faptul că am uitat de o întâlnire cu tine este mare lucru! protestă ea. Iar tu nu trebuie să te arăți tolerant cu mine doar fiindcă sufăr de ADHD.

- Chiar vrei să ne certăm pentru că nu sunt supărat că ai uitat de întâlnire?

- Da, fiindcă e simptomatic pentru teama mea de când am început să ne vedem. Încerc lucrurile. Tu te uiți în tratatul de psihologie, constăți că diagnosticul e un sindrom obișnuit ADHD și cu asta ai rezolvat problema.

- Uite ce e, prefer să fiu cu tine decât singur acasă, potrivit perechi în „Prânz pe malul golfului“, totuși nu-i o tragedie chiar atât de mare pe cât vrei tu s-o faci. Ne vedem când te întorci.

- Deci, nu sunt nebună?

Will trase aer printre dinți, rugându-se în gând să-și păstreze răbdarea.

- Jess, ce e întâmplă? E vorba de o continuare a discuției de acum câteva zile? Chiar încerci cu bună știință să găsești un pretext ca să ne despărțim? Voiai să faci tărăboi pentru o întâlnire ca să poți încropi o scuză să-mi întorci spatele?

- Of, încetează să mă tot analizezi! se răsti ea și închise telefonul.

Peste nici un minut telefonul lui sună din nou.

- Iartă-mă, Will. Îmi pare sincer rău, spuse Jess pe un ton plin de regret. Nu știu de ce îți fac atâtea neazuri. Poate pentru că deja mă simțeam vinovată, iar faptul că nu mi-ai zis nimic m-a făcut să mă simt și mai vinovată.

- Unde ești acum?

Jess șovăi.

- De ce? întrebă ea nedumerită.

- Fiindcă nu ești chiar așa departe. M-aș putea sui în mașină și am putea rezolva asta față în față.

- Adică ai fi în stare să mergi undeva cu mașina astă-seară doar ca să pui capăt unei discuții stupide? întrebă ea uluită.

- Aș merge oriunde, numai să fiu cu tine, replică el. Cât despre discuții, am auzit că împăcările pot fi chiar interesante.

- De fapt, nu sunt chiar așa departe, preciză Jess. Am fost invitată să văd un han scos la vânzare chiar lângă Ocean City. Și cum am plecat târziu, am rezervat o cameră pentru noaptea asta.

Deci despre asta era vorba, își zise Will. Nu era de mirare că Jess plecase într-un suflet.

- Te bate gândul să mai cumperi un han? întrebă el nu prea surprins.

- Sinceră să fiu, nu-mi dau seama dacă mă interesează sau nu, recunosc eu ea. Mi-a plăcut mult să pun hanul pe picioare, dar acum că merge foarte bine și am oamenii potriviți la locul potrivit, nu știu cum se face, dar nu mai simt același entuziasm.

- Te-ai plictisit?

- Nu din cauza sindromului, se apăra ea.

- Nici n-am spus asta, răspunse el cu blândețe. Multora le place provocarea de a porni o nouă afacere, ca apoi s-o lase în seama echipei de management.

- Adică nu mă crezi ȋicnită că mă gândesc la altceva?

- Cătuși de puțin.

- Vrei să vii aici și să-l vezi și tu? E puțin cam dărăpănat, dar locația e foarte romantică.

- Spune-mi cum ajung, îi ceru el imediat. Și dacă tot ești acolo, pune la gheață o sticlă de șampanie. Avem ceva de recuperat.

Din păcate, Will era convins că astfel de situații urmau să devină un obicei. Deocamdată asemenea suișuri și coborâșuri își aveau partea lor de pasiune și entuziasm, dar nu așa se construia o relație de durată. Will înțelegea asta mai bine ca oricine.

De fapt, dacă își dorea o existență liniștită, inima lui ar fi trebuit să aleagă oricare altă femeie, în afară de Jess O'Brien.

capitolul 22

Thomas zăcea la pat bolnav de gripă de mai bine de o săptămână. Nu că ar fi fost vreodată momentul potrivit să te îmbolnăvești de gripă, dar acum era chiar cel mai prost moment. Știa că probabil Connie se întreba ce naiba se întâmplase, dar simplul gând de a lua telefonul ca s-o sune era un efort prea mare pentru el. Dormise aproape tot timpul. Astăzi era prima zi în care se dăduse jos din pat cu chiu, cu vai, ca să facă un duș și să se bărbierească. Ba chiar se gândise să treacă pe la birou o oră-două.

Îmbrăcat cu haine curate și simțindu-se din nou aproape un om normal, tocmai se întreba dacă era cazul să guste niște supă de pui, când deodată auzi soneria. Traversă sufrageria și deschise ușa, dând cu ochii de Connie, cu ochii strălucitori și încărcată de provizii.

- Ești un dobitoc! declară ea, trecând pe lângă el și intrând în casă.

„Halal compătimire“, își zise Thomas, deși nu putea să n-o admire pentru felul în care îl admonestase din prima clipă. Era o femeie puternică chiar și când era supărată. Din acest punct de vedere îi amintea de mama lui.

- Am impresia că ești supărată, zise el timid, urmând-o în bucătărie.

- După ce nu te-am văzut zile întregi, și vom discuta imediat despre asta, n-am mai rezistat și am sunat la tine la birou, ca să aflu că ești acasă, bolnav de gripă. Cu un picior în groapă, din câte spunea secretara ta, care în momentul de față nu-i deloc impresionată de situație. Zicea că te-ai stropșit la ea de vreo câteva ori când te-a sunat să te întrebe cum te simți.

- Eram bolnav! protestă Thomas.

- Of, bărbații! murmură Connie. Sunteți cei mai groaznici pacienți din lume. Crede-mă că nici Jake nu era mai breaz. Slavă Domnului că acum e în grija lui Bree.

Thomas își reținu cu greu un zâmbet.

- Pare-se că n-ai venit să mă încurajezi.

Connie nu găsi comentariul prea amuzant.

- Nu. Am venit să evaluez situația, să văd dacă ești în stare să mănânci cât de cât ca lumea, iar dacă mă asigur că mergi spre însănătoșire, să-ți trag o săpuneală zdravă-nă că nu m-ai sunat să-mi spui ce-i cu tine.

- Cât vrei să rămâi? întrebă el. Mi se pare că ai adus o groază de mâncare. Ai venit cumva și cu o valiză?

Connie se încruntă la el.

- Supele și tocănițele au nevoie de multe ingrediente proaspete, spuse ea. Cât despre cât am de gând să rămân, o să-ți dau de știre când voi socoti că ești suficient de întremat ca să ieși din casă.

Îl măsură din cap până în picioare și privirea ei deveni brusc suspicioasă.

- Mie nu mi se pare că ai fi chiar așa bolnav.

Oho! își zise Thomas.

- Nu mă mai suportam. Am făcut un duș și m-am bărbierit chiar înainte să vii tu. Acum mă simt destul de bine. Măine ar trebui să fiu în stare să mă întorc la lucru. De fapt, mă gândeam să dau o fugă chiar în după-amiaza asta, dar ai venit tu.

- Ai mâncat ceva?

- Tocmai mă întrebam dacă să încerc, răspunse el.

- Bine atunci. Am adus niște bere de ghimbir. Poți s-o bei cât timp pregătesc ceva de mâncare.

- În ultimele săptămâni n-am remarcat că ești teribil de dominatoare, zise el, făcând câțiva pași spre Connie, până când ea se lipi cu spatele de masă.

Pentru prima oară Connie arăta ușor descumpănită.

- Thomas?

- Da, Connie.

- Ce faci?

- Cred că știi care e cel mai bun medicament, răspunse el. Tocmai mă pregăteam să-mi verific teoria. Și în caz că ești îngrijorată, să știi că am depășit faza în care eram contagios.

Înainte ca ea să se ferească, Thomas se aplecă și o sărută prelung, până când o auzi scoțând un suspin și îi simți mâinile pe umeri.

Într-un târziu Connie îl împinse deoparte, cu ochii strălucind din nou.

- Dacă te simți chiar așa vioi, domnule, atunci putem avea o conversație despre ce ar trebui să facă doi oameni care au într-o relație în momentul când apare o situație de criză.

Thomas zâmbi, își turnă un pahar cu bere de ghimbir, se așeză pe un scaun la masa din bucătărie și o privi cu atenție.

- Hai, spune.

Connie se încruntă la el.

- Am impresia că nu prea iei treaba asta în serios. Am fost îngrijorată, nu știam ce-i cu tine.

- Ai crezut că m-am răzgândit, ghici el.

Ea încuviință din cap.

- Mi-a fost ciudă pe mine că gândeam așa, dar e adevărat.

El îi făcu semn să se așeze pe scaunul alăturat.

- Stai jos.

- Trebuie să pun supa la fiert.

- Pot să mănânc și supă din conservă, spuse Thomas. Discuția asta e mult mai importantă.

Deși pe Connie o îngrozea simpla idee de supă la cutie, totuși se așeză, dar cu băgare de seamă și doar pe marginea scaunului.

- Ce e?

- În ultimele zile am avut timp de gândire, cel puțin în momentele când nu mă doboră boala sau nu mă rugam să mor.

Ea se crispă auzindu-i cuvintele. O clipă, Thomas crezu că îl va lua de mână și chiar îi va strânge degetele într-un gest compătimitor. Și chiar așa ar fi făcut, dacă n-ar fi fost atât de supărată pe el. Acum însă, Connie ședea și aștepta să vadă ce voia el să-i spună.

- Bine, uite despre ce-i vorba, începu Thomas. Inițial aveam de gând să mă ocup de câteva detalii, să mă duc să cumpăr un inel, să aleg un decor romantic și așa mai departe.

Pe măsură ce-l auzea vorbind, Connie făcea ochii tot mai mari.

- Mi se pare însă că momentul de față e cel mai potrivit, continuă el. Vreau să nu te mai îndoiești niciodată de relația noastră. Așadar, Connie Collins, vrei să-mi acorzi înalta onoare de a fi soția mea?

Cum ea rămăsese năucită, Thomas se grăbi să continue:

- Știu că te-am luat cam repede, dar amândoi avem suficientă experiență de viață ca să ne dăm seama când ceva merge bine. Totodată, știm și cât de scurtă și capricioasă este viața. Nu vreau să mai pierd nici un minut.

Se uită în ochii ei, care scli beau de lacrimi gata să se prelingă pe obraz. Cum nu știa cum să le interpreteze, Thomas repetă întrebarea:

- Vrei să te măriți cu mine?

O văzu cum se chinuie să-și înghită nodul din gât, aproape nemaiputând să respire. Se încruntă.

- Te-ai înecat? Ce-i cu tine?

Connie clătină din cap.

- Încerc să găsesc cuvintele potrivite, răspunse ea.

- Nu-i nevoie decât de unul singur, îi aminti el liniștit.

Da...

Șovăi, aproape speriat să pomenească și alternativa. Trase adânc aer în piept și în cele din urmă adăugă:

- Sau nu.

Connie deschise iarăși gura, dar nu reuși să scoată nici un sunet, așa că încuviință din cap.

Thomas simți cum încordarea din umeri i se risipește.

- Asta înseamnă da?

Chipul ei se luminează de un zâmbet și în același timp lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

- Da! Poate că amândoi suntem puțin nebuni, dar da, Thomas O'Brien, vreau să mă mărit cu tine.

- Ia vino încoace, o chemă el.

O cuprinse cu brațele și o strânse la piept.

- Am să te cer din nou, dacă vei vrea s-o fac într-un decor romantic, cu tot ce presupune asta.

Connie îi puse palma pe obraz.

- E bine și așa, răspunse ea. În comparație cu alte cereri în căsătorie, cred că cea de acum e una memorabilă.

- Mai vrei să-mi ții discursul care-ți stătea pe limbă? întrebă el.

- Poate mai târziu, răspunse Connie. Deocamdată ai reușit să-ți răscumperi vina destul de bine.

- Destul de bine?

- OK, uimitor de bine.

- Am apucat să-ți spun că te iubesc? întrebă Thomas. Cu asta ar fi trebuit să încep.

- Te iert, zise ea, surâzând ușor. Cu condiția să mi-o repeți până la sfârșitul zilelor.

- S-a făcut! încuviință Thomas și o sărută din nou.

În timp ce Connie se lăsa în voia îmbrățișării lui, Thomas se întrebă cum reușise să găsească o femeie atât de extraordinară tocmai în acest stadiu al vieții lui. Poate fusese acel „noroc al irlandezului“ despre care mama lui vorbea atât de des.

Will socotea că el și Jess făcuseră o treabă foarte bună împăcându-se la hanul de lângă Ocean City, unde se dusesse după ea. Avuseseră nevoie de un weekend împreună chiar mai mult decât își imaginaseră, dar când se înapoiară la Chesapeake Shores duminică seara și lăsară mașina lui Jess la han, ca apoi să meargă undeva să ia cina, Will își verifică robotul și descoperi că primise

nenumărate apeluri. Știrea despre individul pervers client al site-ului făcuse înconjurul orașului, dacă nu cumva ajunsese și în mass media.

- Cât ai fost plecat, s-a dezlănțuit iadul, i se spuse. Am împărțit clienții în pro, con și nebuni cu acte în regulă.

- Vin acolo să văd despre ce-i vorba, declară Will, apoi se întoarse spre Jess. Îmi pare rău că trebuie să închei weekendul atât de brusc, dar trebuie să rezolv treaba asta.

- Vin cu tine, se oferi ea. Cu ce te pot ajuta? Vrei să merg la birou și să te ajut cu telefoanele din teritoriu? Aș putea măcar să selectez cazurile de care nu trebuie să te ocupi imediat.

Will era tentat să accepte, totuși răspunderea care îl apăsa îl determină să refuze.

- E problema mea. Aș vrea doar să știu ce trebuie să fac. Niciodată nu mi-am închipuit că se va ivi o astfel de situație. Poate că site-ul trebuie închis definitiv.

- Nu lua decizia acum. Nu înainte de a cântări posibilele consecințe. Doar nu ți-ai dat cu bună știință acordul ca un pervers să hărțuiască femeile din Chesapeake Shores. A făcut-o de unul singur. Cred că înșiși clienții tăi îți vor sugera cea mai bună soluție. Doar nu vrei să-i dezamăgești pe cei care s-au declarat mulțumiți de un program care găsește parteneri pe plan local.

Will se însenină la față.

- Chiar au fost câțiva clienți mulțumiți.

- Ba chiar și o căsătorie, nu?

El își dădu ochii peste cap.

- Nu sunt prea sigur că e ceva cu care să mă mândresc. Mai întâi să vedem dacă durează mai mult de un sfert de oră.

Își verifică mesajele și găsi unul chiar de la cuplul respectiv.

„Suntem de partea ta, nu te lăsa doborât.”

- Ei, vezi? exclamă Jess, citind mesajul. Exact despre asta vorbeam. Bazează-te pe reacțiile unor clienți ca ei.

Will se aplecă și o sărută.

- Îți mulțumesc pentru sprijin, dar chiar trebuie să rezolv treaba asta. Te superi dacă te conduc înapoi la han?

Jess păru gata să protesteze, apoi întinse mâna și îi puse palma pe obraz.

- Mă duc pe jos. Sună-mă dacă te răzgândești și vrei să te ajut. Îți mulțumesc încă o dată că ai venit la Ocean City să vezi proprietatea aia împreună cu mine.

- A fost plăcerea mea, răspunse Will, apoi îi făcu cu ochiul. La fel și împăcarea.

De fapt, amintirea acelor momente urma să-l ajute să treacă cu bine prin tot ce avea de făcut ca să rezolve problema de la „Prânz pe malul golfului“.

Încă din seara în care uitase de întâlnirea lor, Jess se străduise tot mai mult să țină socoteala fiecărui detaliu din viața ei, mai ales în ce-l privea pe Will. Era o luptă de zi cu zi, care o storcea de energie. Cu siguranță că o relație adevărată n-ar fi trebuit să-i provoace atâta îngrijorare că va face un pas greșit, nu?

Din păcate, cu Will copleșit de eșecul site-ului său matrimonial, Jess rămăsese cu mult prea mult timp ca să rumege stadiul relației lor. Își dădea singură seama că putea crea probleme acolo unde nu exista nici una.

În timp ce stătea în birou, privind descurajată contractul pentru proprietatea de lângă Ocean City și întrebându-se dacă merita să se angajeze într-un proiect atât de amplu, își făcu apariția Abby, care imediat o privi scrutător.

- Pari epuizată, zise sora ei mai mare. Nu dormi suficient?

- Nu dorm prea bine, recunosc Jess.

- Ai probleme cu Will? Am aflat de perversul care se folosea de site-ul „Prânz pe malul golfului“. Ce zice Will?

- Evident că și-a făcut nenumărate probleme, mai ales privitor la Laila și la cealaltă femeie hărțuită de individul ăla. N-o să-și găsească pacea până când n-o să-l vadă după gratii. Din păcate, acum a fost eliberat pe cauciune, deși judecătorul a spus că urmează să revoce cauciunea dacă individul mai dă un singur telefon sau dacă se apropie de vreuna din femeile implicate.

- Laila e tot cu tine?

Jess încuviință din cap.

- Poate sta și cu noi, se oferi Abby. Când a aflat Trace, s-a albit la față. Acum s-a mai calmat.

- Întreab-o, dar poate la fel de bine să rămână aici până când tipul va ajunge în fața tribunalului.

- Nu te deranjează? întrebă Abby.

- Bineînțeles că nu.

Abby o privi pătrunzător.

- La fel ar spune și Will?

- Sunt sigură că da, răspunse Jess, apoi oftă. Sau poate că nu. El crede că o folosesc pe Laila ca pretext, deși în ultima vreme e atât de prins cu munca, încât nici nu mai contează.

- Și chiar o folosești pe Laila ca pretext?

- Poate. Uneori.

- Dar de ce, dacă totul e bine între voi doi? întrebă îngrijorată Abby.

- Will e un sfânt. Poate fiindcă e psiholog, dar uneori e atât de înțelegător, încât mă dor dinții, zise ea fără chef.

Cum Abby o privea nedumerită, adăugă:

- Fiindcă strâng din dinți!

Nu reuși să-și stăpânească lacrimile.

- Cred că ar trebui să mă despart de el.

Era pentru prima oară când îndrăznește să rostească cuvintele cu voce tare.

Abby se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

- Fiindcă se poartă prea frumos cu tine?

- Fiindcă mi-e prea greu să fiu femeia pe care o merită el. Știu că face tot ce crede de cuviință ca să rezolve criza cu site-ul, dar eu mă simt lăsată pe dinafară. Sunt conștientă că trebuie să mă maturizez, dar când Will nu e în preajma mea, încep să-mi imaginez că nu se va mai întoarce la mine niciodată. Pot să-ți citez exact din manual de ce mă simt așa, dar asta e și pace.

- Iubito, Will e doar ocupat zilele astea. Tu ești femeia pe care și-o dorește și cu siguranță cea pe care o merită, ba chiar mai mult de-atât. La fel ți-ar spune și el. Dacă simți presiune, este pentru că ți-o creezi singură. Nu cred că Will se așteaptă să fii altceva decât femeia extraordinară care ești.

- Știu asta. Dar încă am senzația că un singur pas greșit poate strica tot. N-am nevoie să-mi spună un psiholog, și nici chiar tu, că totul mi se trage de la plecarea mamei, dar cum pot trece peste asta?

- Cu timpul, răspunse Abby. Iar Will te înțelege probabil mai mult decât oricare altul.

- Dar e nedrept din partea mea să mă aștept la atâta răbdare din partea lui.

- S-a plâns vreodată?

- Nu.

- Atunci e foarte bine. Gândește-te la câte avantaje ai, iubito, și nu mai căuta să fugi.

Jess oftă.

- Asta se întâmplă numai fiindcă mi-e teamă să nu pierd un om care chiar contează în viața mea, înțelegi?

Abby zâmbi.

- Înțeleg și mă bucur să simți așa. Ține minte un singur lucru. Will îți cunoaște defectele și totuși te-a ales pe tine!

Jess simți cum se destinde pentru prima oară după zile întregi.

- M-a ales pe mine, așa-i?

- Îl consideri un om inteligent?

- Aș zice chiar o minte strălucită.

- Crezi că e genul de om care știe ce vrea?

- Bineînțeles.

- Atunci de ce te îndoiești de judecata lui? Singura întrebare pe care ar trebui să ți-o pui e dacă tu îl iubești suficient de mult.

- Vrei să zici atât de mult cât merită.

Abby îi zâmbi.

- Nu. Atât de mult încât să înțelegi că ce e între voi e suficient de trainic ca să dureze toată viața. Ultima oară când am stat de vorbă, erai dispusă să-ți asumi orice risc. Nu lăsa ca teama și prudența să-ți guverneze viața tocmai acum.

Ușurată de sprijinul acordat de sora ei, Jess sări în picioare și o strânse în brațe.

- Ești cea mai grozavă sora din lume!

Abby zâmbi larg.

- Chiar dacă o să-ți spun că cifrele de pe contractul pentru hanul pe care vrei să-l cumperi nu au sens din punct de vedere financiar?

Jess râse. Măcar de data asta n-o supăra intervenția lui Abby.

- Cred că deja mi-am dat seama. În plus, cine are nevoie de alt han, când îl pot avea pe ăsta și pe cel mai bun bărbat din lume?

Abby dădu din cap aprobator.

- Vezi ce isteată ești? Will va fi un bărbat foarte norocos.

Jess clătină din cap. Ea era cea norocoasă, nu doar pentru Will, ci și fiindcă familia o sprijinea în orice situație.

Cu toată hotărârea de a-și deschide inima față de Will, timpul cât stăteau departe unul de celălalt, el fiind ocupat cu problema site-ului său matrimonial, începea să-și lase amprenta pe relația lor. Nesiguranța lui Jess se făcea iarăși simțită. Avea impresia că ori de câte ori își

oferea ajutorul, Will o refuza. Insista ca toată răspunderea să cadă pe umerii lui, ceea ce îl epuiza.

Sătulă să fie dată la o parte, într-o zi la prânz Jess se duse la Sally, decisă să dea ochii cu Will. Auzise că la fel procedase și Connie cu Thomas și iată cum evoluaseră lucrurile. Acum erau logodiți oficial.

Numai că ajungând la Sally, Jess îi găsi doar pe Jake și Mack la masa lor obișnuită, fără Will.

- Unde-i Will?

- Cred că se ascunde în biroul lui, presupuse Mack. De o săptămână n-a mai dat pe aici.

- Și voi doi stați așa, când are nevoie de voi? întrebă cu asprime Jess. Ce fel de prieteni sunteți?

Amândoi bărbații se înroșiră la față, cu un aer vinovat. Mack nu părea prea convins, totuși întrebă:

- Ești de părere că trebuie să intervenim cumva?

Jess se gândi la diversele intervenții stil O'Brien la care luase parte. Nu putea spune că se dăduse în vânt după ele. Cu toate acestea, era o metodă pe care Will ar fi putut s-o aprecieze.

- Să mergem! zise ea posomorâtă.

Dacă Will era furios, măcar ar putea fi acolo să-l încurajeze.

Will privea absent pe fereastra biroului când deodată ușa se deschise și Jess, Mack și Jake dădură buzna înăuntru.

- Ajunge! declară Jess pe un ton categoric.

Will o privi cu o figură mohorâtă.

- Ajunge, ce?

- Ajunge cât te-ai ascuns, răspunse ea.

Mack se uită la el cu o privire plină de compasiune.

- Are dreptate, omule. Nimeni nu-i supărat pe tine atât cât ești tu. Infractorul e perversul ăla cu telefoanele, nu tu.

- Știu, răspunse nervos Will. Dar s-a folosit de site-ul meu.

- Atunci închide site-ul, spuse Jake. Îmi închipui că mulți vor fi dezamăgiți să piardă această modalitate de a intra în contact cu alte persoane, dar pe de altă parte, le-ar putea face și rău.

Tonul lui Jake îl făcu pe Will să clipească.

- Aici nu-i vorba că le-aș face rău, ci că oamenii trebuie să fie în siguranță.

Jess îl privi înțelegătoare.

- Will, nu poți să-i ții pe toți în siguranță de unul singur. Jigodii există peste tot. Chiar dacă închizi site-ul, tot vor găsi o cale să hărțuiască femeile.

- Dar asta s-a întâmplat prin site-ul meu, insistă el încăpățânat.

- Iar tu ți-ai cerut scuze în repetate rânduri, față de fiecare client și în mod public, spuse Jess. Laila nu te acuză. Nu te acuză nimeni.

Mack îi înconjură umerii cu brațul.

- Vino cu noi, să luăm prânzul împreună. Sally a pregătit niște ton cu pâine de secară, cum îți place ție.

Will se încruntă.

- Mie îmi place sendvișul cu ton și brânză la cuptor.

Mack dădu din umeri.

- Mă rog. E timpul să-ți reiei traiul tău obișnuit. Se uită cu subînțeles la Jess. Înțelegi ce vreau să spun?

Cu toată starea lui de spirit, Will chicoti.

- Nu te dă subtilitatea afară din casă, Mack. Înțeleg ce vrei să spui. Voi doi luați-o înainte. Vreau să vorbesc două minute cu Jess.

- Dar vii la masă? insistă Jake. A avut efect intervenția noastră?

Will râse auzindu-l cât de nerăbdător era să primească un răspuns afirmativ.

- A funcționat.

- Slavă Domnului! exclamă Jake. Genul ăsta de treburi mă fac să nu mă simt în largul meu.

După plecarea lor, Will se întoarse spre Jess.

- Cum i-ai convins să vină aici?

- N-a fost nevoie să insist prea mult. Le pasă de tine.
- Dar ție? Ție îți pasă de mine?

Jess îl privi în ochi.

- Îmi pasă atât de mult încât mă sperie de moarte.

Will recunoscuse frica reală din spatele vorbelor ei și înțelese că încă nu depășiseră toate obstacolele, dar erau pe drumul cel bun. Într-una din zile Jess avea să facă ultimul pas către încrederea totală. Fie și numai din acest motiv, Jake avea dreptate. Will trebuia să-și revendice existența pe care și-o dorise întotdeauna, nu să stea în birou, pierzând vremea cu regrete pentru lucruri asupra cărora nu avea nici un control.

capitolul 23

În ciuda dovezilor de prietenie și de afecțiune care reieșeau din intervenția neașteptată pusă la cale de Jess, Will continua să fie înspăimântat la gândul că ar fi putut s-o piardă. Știa că timpul petrecut de el ca să rezolve problema cu site-ul o speria și că se simțea neglijată și abandonată.

Will știa mai bine ca oricine cât de riscant era s-o lase iarăși pradă nesiguranței și incertitudinilor care o măcinau, dar de data asta nu avusese de ales. Petrecea fiecare clipă dând asigurări clienților sau întrebându-se dacă merita să renunțe pur și simplu la o afacere care nu-l mai interesa.

Știa că Jess încercase să se îndepărteze de el chiar și înainte de această criză. Nu era nevoie de un psiholog atât de competent ca el ca să-și dea seama de motive. Jess era îngrozită că el ar fi putut pleca, la fel cum făcuse mama ei cu ani în urmă. Cât despre Mick, deși după divorț continuase să facă parte din viața copiilor lui, totuși se dedicase în bună parte muncii, astfel încât cei doi oameni care ar fi trebuit s-o învețe pe Jess ce însemna iubirea necondiționată și o relație statornică o învățaseră, de fapt, ce însemna să le pierzi pe amândouă.

Will știa prea bine că iubirea nu prezenta nici un fel de garanții, cel puțin nu pentru totdeauna, dar poate ar fi reușit s-o convingă pe Jess că relația lor avea premisele pentru a rezista în timp. Poate că lucrul de care avea ea nevoie era acel angajament concret pe care Will intenționa să și-l asume.

Mai important decât atât, nu era timp de pierdut. Trebuia să facă pasul chiar acum, înainte ca relația lor

să se deterioreze și mai mult. Nimic în viața lui nu conta mai mult decât Jess, iar ea trebuia să știe asta.

Începu prin a-i cere acordul lui Mick să se căsătorească cu ea. Discuția nu decurse nici pe jumătate atât de ușor cum se așteptase Will. Mick avea rezerve în privința căsătoriei fiicei lui, indiferent cu cine. Megan interveni să salveze situația.

- Ai cumpărat inelul? întrebă ea, pironindu-l pe Mick cu o privire care îl reduse la tăcere.

- Aveam de gând să mă duc chiar în după-amiaza asta, răspunse Will.

- Așteaptă o clipă.

În absența ei, în încăpere se așternu o tăcere stânjenitoare.

- Reținerea mea nu are nimic de-a face cu tine, ci cu Jess, spuse într-un târziu Mick. Nu e consecventă. Știi bine asta, nu?

Will se zbârli, pregătit să-i ia apărarea lui Jess.

- Va fi consecventă în relația noastră, răspunse el cu convingere. Poate că are unele probleme de atenție, dar inima ei știe ce vrea. Știe să iubească.

Mick îl privi surprins.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu o înțelegi mai bine ca oricine.

- Fiindcă sunt psiholog? întrebă Will. Nu, meseria mea n-are nimic de-a face cu asta. E pentru că o iubesc de când eram copii.

Mick căzu pe gânduri. Între timp Megan reveni în cameră și îi întinse lui Will o cutioară de bijuterii din catifea neagră.

- Dacă îți place, îl poți folosi ca inel de logodnă. A fost al mamei mele și mai înainte al bunicii mele. Jess l-a admirat întotdeauna. Cred că va înțelege și va aprecia semnificația unui inel cu o lungă poveste de iubire.

Will deschise cutia. Înăuntru se găsea un diamant superb într-o montură veche de aur, absolut perfect pentru Jess. Montura era la fel de delicată ca ea, iar diamantul

la fel de sclipitor și rezistent. Se uită în ochii înlăcrimați ai lui Megan.

- E perfect, spuse el. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.
- S-o faci pe fata noastră fericită, răspunse ea, luându-l pe Mick de mână.
- Că de nu... murmură Mick cu un licăr poznaș în priviri.

Cum Will avea de gând să se străduiască din tot sufletul ca să îndeplinească această rugămintă, nu-și făcea probleme. Singurul lucru de care se temea acum era că Jess ar putea găsi un pretext pentru a spune nu.

Will se gândi că nu era de ajuns să aibă încuviințarea părinților ei și inelul de logodnă perfect. Trebuia să facă ceva care să satisfacă dorința lui Jess de a avea parte de romantism adevărat în viața ei: un gest care să-i depășească așteptările. Will știa destul de bine ce ar trebui să facă, numai că avea nevoie de o mână de ajutor, mai ales că venise iarna și planul inițial, conceput pentru aer liber, i-ar fi putut trimite pe amândoi la spital, bolnavi de pneumonie, dacă nu pune bine la punct toate detaliile.

Îi invită pe Mack, Jake, Connor și Kevin la o bere la el acasă. După ce luară loc, ridicând spre el priviri întrebătoare, Will îi anunță:

- Am de gând s-o cer pe Jess în căsătorie.

În locul chiotelor de bucurie la care se așteptase Will, anunțul fu întâmpinat doar cu priviri îngrijorate. Într-un târziu, Connor îndrăzni să deschidă gura.

- Ești sigur că e pregătită, omule? Știi bine cât se teme să-și ia angajamente. Nu vreau să-i așterni inima la picioare, iar ea să ți-o zdrobească.

- Inima mea e la picioarele ei de ani întregi. Cred că am o șansă mare și am de gând să profit de ea. Voi patru vreți să mă ajutați sau nu?

Kevin era nedumerit.

- Adică să-ți fim cavaleri de onoare sau ce?

- Va veni vremea și pentru asta, dar deocamdată vreau să mă ajutați s-o cer în căsătorie.

- Asta îl rogi tu pe Mack? întrebă Jake, dându-i un ghiont lui Mack. El n-are curaj nici măcar să-i dea întâlnire lui Susie.

- Du-te naibii! se răsti Mack.

- Băieți, lăsați ciondăneala. Eu vorbesc serios, urmă Will. Vreau s-o cer în căsătorie în Moonlight Cove.

- Dar e un ger de crapă pietrele, protestă Kevin.

- De unde și rugămintea mea să mă ajutați, zise Will, începând să-și piardă răbdarea. Măine mă duc să pregătesc decorul. Un foc, lumânări, flori, tot tacâmul. Pe urmă vin s-o iau pe Jess. E clar că nu pot lăsa focul și lumânările arzând, așa că am nevoie de cineva care să mă ajute și să stea acolo până când mă întorc cu Jess.

- Vrei să fim de față când o ceri în căsătorie pe sora noastră? întrebă Kevin, nevenindu-i să-și creadă urechilor. E o idee proastă. Nimeni n-are nevoie de spectatori într-un asemenea moment.

- Ba poate că ar trebui să fim de față, îl contrazise Connor, la fel de posomorât. În caz că treaba nu merge așa cum speră Will, Jess poate va avea nevoie să plângă pe umărul cuiva.

- Jess sau Will, îi ținu isonul Jake. Haideți, băieți. Will ne-a cerut ajutorul. Nu-i putem întoarce spatele.

- Mulțumesc, îi spuse Will. Dar ca să știți, n-am nevoie să fiți de față când o cer de soție. Cum ajung acolo cu Jess, voi o ștergeți, fără să vă ascundeți prin tufișuri, fără să scoateți sunete ciudate sau mai știu eu ce. Nu mai avem 12 ani, ce Dumnezeu!

- Nici n-am face așa ceva! protestă Mack indignat.

- Vorbește pentru tine, zise Connor.

Will se ridică în picioare și îl fulgeră cu privirea.

- Nu mă face să regret că te-am rugat, spuse el cu asprime.

- N-o să regreti, răspunse Mack, ridicându-se și strângându-l la piept cu stângăcie. Am dreptate, Jake?

- Absolut! Ai sprijinul nostru, răspunse Jake, uitându-se încruntat la Connor și la Kevin.

Kevin aruncă o privire spre fratele lui, apoi oftă.

- Venim și noi. De acord, Connor?

- Sigur, răspunse Connor.

Will încuviință din cap.

- Când e seara cea mare?

- Duminică, răspunse Will. Când m-a sunat să vin s-o iau din Moonlight Cove era tot duminică. Cred că acela a fost momentul în care lucrurile au început să se schimbe între noi. Sper că va înțelege și ea semnificația.

- Îți dai seama în ce situație ne pui cu gestul tău romantic? Nevestele noastre o să ne sară în cap, zise Kevin.

- În plus, ai ridicat mult ștacheta pentru Mack, îl tachină Jake. Susie se va aștepta și ea la ceva spectaculos.

- Eu sunt convins că vară-mea s-ar mulțumi și cu o simplă invitație la cină, dacă ar include și opțiunea sex după aceea, comentă Connor.

- Voi habar n-aveți ce ar dori Susie, se stropși Mack.

- Voiam să spun...

- Ei bine, abține-te! i-o tăie Mack, încheind subiectul. Ne vedem duminică. La ce oră, Will?

- La ora două, propuse Will. După masa de duminică.

- Pentru mine e bine, acceptă Connor.

După ce și ceilalți se declarară de acord, Mack plecă în viteză, trântind ușa după el.

Connor se încruntă.

- Am zis cumva ceva? întrebă el ironic.

- Da! răspunseră în cor ceilalți doi.

- Cred că subiectul Susie e cam sensibil la ora actuală, spuse Will. Poate ar trebui să nu-l mai abordezi.

- Dar niciodată nu s-a supărat așa! protestă Connor.

- Uite că azi s-a supărat! replică Jake cu o figură îngrijorată. Will are dreptate. Nu trebuie să mai vorbim despre asta. Indiferent ce e între ei doi, tot ei trebuie să ajungă la o concluzie.

- N-am nimic împotriva, spuse Kevin. Jucăm cumva vreun joc? Toate discuțiile astea despre relații și povești de dragoste mi-au cam ajuns. Îmi trebuie o doză de testosteron.

- S-a făcut! spuse Will, deschizând televizorul și găsim un canal sportiv unde se transmitea un meci de baschet.

Nu că ar fi reușit să se concentreze asupra jocului. Singurul lucru la care se putea gândi era ce se va întâmpla - sau nu se va întâmpla - peste doar câteva zile, când o va cere în căsătorie pe Jess.

După masa de duminică, Jake, Will, Connor și Kevin se scuzară și plecară din casa familiei O'Brien. Jess privi în urma lor nedumerită.

- Aștia pun ceva la cale, zise ea, privindu-și cumnatele și așteptând o confirmare.

Bree, Heather și Shanna se mulțumiră să ridice din umeri.

- De cele mai multe ori habar n-am ce-i în mintea lui Connor, spuse Heather.

- La fel și eu, încuviință Shanna, referindu-se la Kevin. Bărbatul ăsta al meu ține totul în el până când încep eu să-l descos.

- Deci chiar nu știți ce pun la cale? întrebă Jess.

- N-avem nici cea mai mică idee, o asigură Heather. Te vezi cu Will mai târziu? Poate o să-ți spună el.

- Cred că da, răspunse Jess. A zis că trece pe la han în jur de șase, dar cine știe? Uneori se ivesc fel și fel de lucruri. Mai ales în ultima vreme. Puținele întâlniri pe care mi le-a dat le-a anulat tot el în ultima clipă. Cică din pricina situației cu „Prânz pe malul golfului“.

Bree o studie cu un aer cunoscător.

- Și tu cum reacționezi?

- Bineînțeles că intru în panică, recunosc Jess. Dar sunt pe drumul bun. De cele mai multe ori, Will face

exact ce a promis. Iar când nu poate, măcar mă sună, ca să nu-l aștept frământându-mă în fel și chip.

- Ce-ar fi să mai rămâi aici cu noi în după-amiaza asta? propuse Bree. Nu ne-am mai adunat toate să stăm la taclale de nu mai țin minte câtă vreme.

Ridică privirea, dând cu ochii de Megan în prag.

- Ce zici, mamă? Nu vii și tu la o mică bătă?

Megan se uită fix la Jess.

- Parcă aveai treabă la han.

- Am, dar dacă mă duc acum acolo, n-o să fac decât să mă frământ dacă Will va veni sau nu. Așa că mai bine rămân aici.

Megan clătină din cap.

- Eu zic că trebuie să fii acolo.

Jess o privi bănuitoare.

- Mamă, tu știi ceva ce noi celelalte nu știm?

- Nu chiar, răspunse Megan, deși ușoara roșeață din obraji începea s-o trădeze.

- Hai, zi-ne! îi ceru Jess.

Megan chicoti.

- Nu pot. Dar crede-mă pe cuvânt, trebuie să te întorci acasă. Și nu care cumva să rămâi aici doar fiindcă te încâpățânezi.

Jess se ridică fără prea mare tragere de inimă.

- Nu-i nimic mai grozav decât să fii dat afară din propria casă.

- Casa ta e la han, îi aminti Megan. Cel puțin, așa mi-ai spus de fiecare dată când ți-am propus să te muți înapoi cu mine și cu tatăl tău.

- Oho! Aici ți-a zis-o! spuse Heather. Și acum, fugi. Nu știu de ce, dar am impresia că de îndată ce o să pleci, o vom putea convinge pe mama ta să ne destăinuie ce se întâmplă cu băieții ăștia.

- Se știe că obișnuiesc să trag cu urechea, le amenință Jess.

- Chiar vrei să strici surpriza, în caz că există una? întrebă Bree. Hai du-te acasă, dragă.

Jess nu prea avea chef să plece, totuși porni spre han, bombănind tot drumul până acolo. Detesta să fie lăsată pe dinafară, mai ales când era vorba de familia ei.

Decisă să nu se mai gândească la ceea ce nu-i spusese mama ei, își puse o pereche de blugi uzați și un pulover lăbărtat și sui la mansardă.

Mick avansase considerabil cu lucrările. Încăperea mare și deschisă care urma să fie acolo începea să prindă formă. Ferestrele fuseseră deja instalate și ofereau o priveliște amplă asupra golfului și a orașului.

Deși își pusese în gând să curețe o parte din mizeria lăsată de constructori, ca să-și găsească o ocupație, Jess se așeză la fereastră, privind ultimele raze ale asfințitului reflectate în apa golfului. Deși soarele apunea în spatele hanului, totuși preschimba golful într-o mare sclipitoare de foc.

Stând acolo, văzu cum barca lui Kevin, cea donată de fundația unchiului Thomas, tocmai trăgea la chei. Spre uimirea ei, Will sări pe ponton și ancoră barca.

Jess începu să coboare scara și îl auzi intrând și strigând-o.

- Vin acum, răspunse ea. Ce faci cu barca lui Kevin? îl întreabă în timp ce cotea pe palier.

- Ieșim în larg, răspunse Will.

Jess se holbă la el.

- Ai înnebunit? E un frig cumplit. Nu-i de stat pe apă noaptea.

- De asta și trebuie să dai o fugă sus și să te îmbraci gros, îi spuse el cu o expresie care nu admitea nici o împotrivire. Am o surpriză pentru tine.

- Nu știu dacă o să-mi placă o surpriză care o să mă facă să-mi înghețe fundul.

Will pufni în râs.

- Ba o să-ți placă. Te asigur. Hai, fugi!

Deși continua să aibă îndoieli, Jess avea acum suficientă încredere în Will încât să facă ce-i ceruse. Își puse o pereche de pantaloni de lână, o bluză cu mânecă lungă

și un pulover, cizme căptușite, haina de iarnă cea mai călduroasă, o căciulă și un fular.

- Mă simt ca un om de zăpadă burdușit, bombăni ea coborând la parter, unde o aștepta Will.

- Nu te mai plânge. O să-ți pară bine că ai pus atâtea pe tine.

De îndată ce suiră în barcă și Will manevră spre apele deschise ale golfului, Jess simți cum vântul rece o pătrundea chiar și prin haine.

- Will, e o nebunie. Ar trebui să ne întoarcem.

- N-o să stăm prea mult în barcă. Ia privește!

Jess se uită în direcția în care îi arăta el și văzu luna plină deasupra capului, abia vizibilă printre norii întunecați care se rostogoleau pe cer.

- O să plouă, zise ea.

- Ba n-o să plouă deloc. În cel mai rău caz, poate ninge nițel. Nu mai fi așa de pesimistă.

- Să ningă? repetă ea sarcastic. Exact ce-și dorește cineva care stă pe punte în largul mării.

- N-ai decât să cobori sub punte până ajungem, spuse el.

- Adică peste cât timp?

- Zece, poate cincisprezece minute.

Jess trase aer printre dinți și rămase cu ochii țintă la el.

- Mergem în Moonlight Cove? Într-o seară ca asta?

- Ai încredere în mine, o rugă liniștit Will.

Jess se uită în ochii lui și simți cum se destinde pentru prima oară de când se lăsase dusă în această excursie stupefiantă.

- Am.

Rămase lângă Will la cârmă, în timp ce el manevra barca spre interiorul golfului.

În clipa următoare zări un foc aprins pe plajă. Se întoarse uluită către el.

- E pentru noi?

- Da, răspunse el zâmbind. Ce părere ai?

- Că ești nițel nebun. Doar n-ai aprins focul ca apoi să pleci și să-l lași nesupravegheat?

- M-ai văzut tu vreodată că mă port iresponsabil?

- Niciodată, recunosc eu ea. Cine-i acolo?

- N-are importanță. Dacă totul merge conform planului, vor pleca de îndată ce punem piciorul pe țărm.

- Fiindcă veni vorba, nu poți duce barca până la mal.

- Știu. De asta am și adus caiacul meu pentru două persoane. Ancorăm barca și vâslim până la mal. De acord?

Jess îi zâmbi, brusc nerăbdătoare să vadă ce va mai urma.

- Dacă tot am bătut drumul până aici, nu văd de ce m-aș opri tocmai acum.

După ce ancoră barca, Will coborî caiacul la apă, o ajută să urce și urcă și el la rândul lui. În timp ce vâsleau spre țărm, Jess observă că Will nu făcuse doar un foc. De jur împrejur erau lumânări mari și albe, îngropate în nisip. Printre ele se vedeau coșuri cu flori, mult prea delicate ca să reziste la frig. Dar pentru moment arătau superb. Simți parfum de trandafiri din clipa în care puse piciorul pe nisip.

- Will, e minunat! Cel mai romantic decor pe care l-am văzut în viața mea.

Auzi o tuse semnificativă venind dinspre pădure și începu să râdă.

- Probabil ajutoarele tale.

- Ajutoarele mele care tocmai plecau, răspunse Will cu voce tare.

Din pădure mai răzbătură niște foșnete, apoi duduitul motorului bărcii de pescuit a lui Kevin și Connor. Will așteaptă până când zgomotul se pierdu în depărtare, apoi o conduse pe Jess până la pătura pe care se găseau niște pahare, vin și un coș de picnic.

- De ce ai făcut toate astea? întrebă ea, privindu-l în ochi. Ar fi trebuit să știi că nu-i nevoie să mă impresionezi.

- Știu, răspunse el. Mai ales acum. Am mult de recuperat. În ultima vreme te-am cam neglijat.

- Apreciez gestul, dar chiar înțeleg de ce ai fost atât de ocupat, spuse ea.

- Asta nu înseamnă că absența mea nu te-a pus pe jar, zise el, privind-o în ochi. Am dreptate?

Jess încuviință din cap.

- Un pic. Mă cunoști mult prea bine.

- De mult încerc să te fac să înțelegi asta. Dar nu e singurul motiv. Am vrut să ai o amintire deosebită despre Moonlight Cove alături de mine, o amintire pe care s-o păstrezi o viață întreagă.

Jess simți în ochi usturimea lacrimilor.

- Oh, Will.

Se întinse și îi puse palma pe obraz.

- Te iubesc.

- Asta-i foarte bine, spuse el încet. Fiindcă mai e ceva în seara asta.

- Ce anume?

Will vârî mâna în buzunar și scoase două pachetele.

- Mai întâi asta, spuse el.

Primul pachetel era învelit în hârtie bleumarin și prins cu o panglică argintie, amintind de cerul nopții spuzit de stele. Jess aproape că nu voia s-o deschidă, dar adora cadourile. Iar acesta promitea să fie unul special.

Înăuntru găsi cel mai delicat colier cu aur și diamante pe care îl văzuse în viața ei. Pietrele erau miciute, dar se potriveau perfect cu aurul filigranat în care erau montate.

- Oh, Will, este absolut superb! șopti ea. Pare să fie vechi.

- A fost al bunicii mele, explică el. Mi l-a dat înainte să moară și mi-a spus să-l păstrez pentru femeia pe care o s-o iubesc. Aceea ești tu și vreau să-ți dăruiesc colierul.

- Ești sigur? întrebă ea, neîndrăznind să respire.

- În viața mea n-am fost mai sigur de ceva, răspunse el solemn. De fapt, asta semnifică cel de-al doilea dar.

A doua cutie era mai micuță, din catifea veche, care părea cumva familiară. Jess nu-și putea lua ochii de la ea. Într-un târziu, înălță privirea către Will.

- Will?

Cu ochii în ochii ei, el deschise cutia.

Jess rămase privind țintă inelul de logodnă al străbunicii ei, apoi se uită din nou la Will. Avea senzația că i se învâрте capul, dar poate că de vină era șampania pe care o băuse în mansardă în timp ce-l aștepta pe Will.

- De unde-l ai? întrebă ea, deși răspunsul era evident.

Probabil i-l dăduse mama ei, afară de cazul în care Will se ținea de jafuri în timpul liber.

- Mama ta a fost de părere că e inelul perfect. Spunea că atât bunica, cât și străbunica ta l-au purtat și amândouă au avut căsnicii lungi și fericite.

- Dar de ce ți-a dat mama un inel de logodnă?

Will râse încet.

- Tu te faci dinadins că nu înțelegi? Și acum, ne putem gândi la semnificația inelului pentru noi doi? Te rog să fii soția mea, Jess O'Brien. Vreau să știi că angajamentul meu e pentru toată viața, exact cum a fost pentru bunicii și pentru străbunicii tăi. Colierul și acest inel reprezintă încrederea mea în ceea ce e între noi și credința mea fermă că va dura o viață întreagă și că va fi la fel de trainic ca și căsniciile de dinaintea noastră.

Jess îl privi cu ochi înlăcrimați.

- Un inel nu garantează nimic, spuse ea încăpățânată.

- Nu, dar poate fi simbolic. Poate reprezenta iubirea mea pentru tine, care a crescut cu fiecare an.

- Bine, dar noi ne întâlnim doar de câteva luni.

- Așa e, dar eu m-am îndrăgostit de tine când aveam 14 ani. Sunt sigur că dacă pe atunci aș fi spus cuiva, ar fi crezut că e ceva trecător și copilăresc, numai că eu am știut adevărul, chiar și la vremea aceea.

Jess clătină din cap, încercând să înțeleagă siguranța lui.

- Will, chiar te iubesc, dar încă încerc să lupt cu sentimentele mele.

El o privi pieziș.

- Am remarcat. Dar să revenim la inel. Știi ce se spune la ceremoniile nuptiale: inelul e un cerc și reprezintă ceva ce nu se sfârșește niciodată. Acum că am pornit la drum, Jess, relația noastră nu se va sfârși niciodată. Cred asta cu toată convingerea. Și sunt decis să fac ca lucrurile să meargă bine.

- Majoritatea oamenilor pornesc în căsnicie cu convingerea că va dura, răspunse ea. Dacă n-ar fi așa, nu s-ar mai osteni să se căsătorească.

- Da, dar cei mai mulți nu au pe cineva cu capacitatea mea de mediere, ca să fie siguri că așa se va și întâmpla, răspunse el. Gata cu scuzele, Jess. Cât mai trebuie să te conving că legătura noastră e suficient de puternică să treacă peste orice obstacol? O să fii vreodată mai pregătită decât astă-seară?

Jess îl privi în ochi.

- Sărută-mă.

El rămase uluit o clipă, apoi îi îndeplini dorința cu dragă inimă. După un sărut lung și arzător, o privi atent.

- A ajutat?

Ea dădu din cap.

- Când m-ai sărutat pe nepusă-masă la Brady's, mi-am dat seama că eram nebună după tine.

Zâmbi larg.

- Săruți din ce în ce mai bine.

- Mulțumesc pentru votul de încredere. În rest?

- Dacă ne sărutăm așa pentru tot restul vieții, cred că vom reuși, răspunse Jess, cuibărindu-se în brațele lui.

Nu știa prea bine ce-i ținea mai mult de cald: focul sau brațele lui Will. Întinse mâna și admiră diamantul care scliffea în lumina focului.

- E frumos, așa-i?

- Foarte frumos, încuviință Will.

Jess ridică ochii, constatând că Will se uita la ea, nu la diamant, și zâmbi.

- Știu că n-am avut întotdeauna încredere în noi, spuse ea. Dar te iubesc, Will. Și-ți promit să fac tot ce-mi stă în putință să mă concentrez la sentimentele mele și nu la obstacolele ce ne stau în cale.

- Iată o promisiune care îmi merge la inimă, spuse el, râsuflând ușurat.

Jess recunoștea că poate calea lor nu avea să fie mereu netedă, dar totodată știa că va dura o viață. În timp ce amândoi se încălzeau cu săruturi în preajma focului, începu să ningă.

- Cred că-i un semn, șopti Will cu buzele lipite de ale ei.

- Ce fel de semn?

- Că viața noastră va fi ceva magic.

Jess prinse un fulg pe vârful limbii și râse.

- Cred că e deja.

final de poveste